

Återlösningens Historia

Citat av Ellen G White

Originaltitel: The Story of Redemption

engelsk 1947 – svenska 2021

sidnummer efter engelska utgåvan

ellenwhite.se

Guds Kärlek segrar till sist	10	Kristi Himmelsfärd	239
Lucifers Fall	13	Pingsten	241
Skapelsen	20	Helandet av den Vanföre eller Handikappade	248
Följderna av Upproret	24	Trofasthet mot Gud trots Förföljelse	254
Frestelsen och Syndafallet	32	Evangelisk Ordning	259
Frälsningsplanen	42	Stefanus' Död	262
Kain och Abel och deras Offergåvor	52	Saulus' Omvändelse	268
Set och Hanok	57	Paulus' tidiga Gärning	276
Syndafloden	62	Petrus' Verksamhet	281
Babels Torn	72	Petrus befriad ur Fängelset	292
Abraham och den utlovade Säden	75	I de bortomliggande Trakterna	301
Isaks Giftermål	84	Paulus' År av Tjänande	310
Jakob och Esau	87	Paulus och Petrus blir Martyrer	315
Jakob och Ängeln	94	Det stora Avfallet	320
Israels Barn	100	Laglöshetens Hemlighet	326
Guds Makt uppenbarad	112	Tidiga Reformatorer	335
Israels Flykt från Träldomen	119	Luther och den Protestantiska Reformationen	340
Israels Vandringar i Ödemarken	126	Reformationen gör Framsteg	346
Guds Lag	137	Vägran, att gå längre	353
Helgedomen	151	Den förste Ängels Budskap	356
Spejarna och deras Redogörelse	158	Midnattsropet	369
Moses Synd	164	Helgedomen	375
Moses Död	170	Den tredje Ängels Budskap	379
Intåget i det Utlovade Landet	175	En fast Grundval	385
Guds Ark och Israels fortsatta Öde	183	Satans Dimridåer	388
Kristi första Ankomst	196	Spiritualismen	393
Jesu Tjänstgöring	202	Det höga Ropet	399
Kristus förråd	208	Nådatidens Utgång	402
Kristi Rättegång	213	Jakobs Nödtid	406
Kristi Korsfästelse	220	De Heliga befrias	409
Kristi Uppståndelse	230	De Heligas Belöning	413
		De Tusen Åren	415
		Den andra Uppståndelsen	418
		Kristus kröns	421
		Den andra Döden	427
		Den Nya Jorden	430

Guds Kärlek segrar till sist

avgå med slutsegern.

Utgivarna

Återlösningens Historia, från den skickliga författarinnan Ellen G. White, är en bok skriven för dessa tider. När vi nu närmar oss år 2000, inger världshändelserna fruktan. Är vi, ett släkte med plågade människor, dömda till bekymmer och ångslan, eller bär framtiden något gott i sitt sköte?

En smula hopp formuleras av politiska och vetenskapliga ledare, medan rösterna från flertalet filosofer, statsmän och kyrkans män är mollstämda.

Finns det hopp och försäkran någonstans alls? Ja, för dem, som vägrar att låta sig nedslås och som resonerar som så, att Gud helt visst känner till människans utsatta läge och kommer att agera på ett dramatiskt sätt, för att förändra händelsernas förlopp – för dem kommer det att finnas en utväg. Dock kommer läsaren av det här verket att se mer, än mänskligt resonering som grund till denna optimistiska hållning. Tron kommer att spira i hans hjärta, när han tar del av denna upplysande och kraftfulla redogörelse för mänsklighetens lidelsefulla strider mot ondskans makter. Berättelsen bygger på Bibelns ord om den urgamla striden mellan Guds och Satans makter, för att styra människans vilja och öde. Följande är en genomgång av människans skapelse och syndafall, liksom av demoners kontroll, som har lett till krig och brott samt allmänt lidande och tragedier. Boken kretsar kring människans förlossning, som åstadkoms av Kristus på korset.

Varje sida av den här berättelsen skänker insikter om en historia, som få andra författare, än de Heliga Skrifternas skribenter, har närmat sig. Historien om frälsningen är en sann krigsberättelse – historien om Gud och demoner samt människor i inbördes konflikt. Den mynnar ut i en segerrik upplösning, med frid och återställelse för alla anhängare av Jesus Kristus, konungarnas Konung, som en dag skall återvända i triumf till jorden.

Sammanställarna av detta band har valt ut bestämda avsnitt i fyra tidigare böcker av Ellen G. White om detta livsviktiga ämne. Utdragen har länkats samman kronologiskt. Berättelsen omfattar hela människans historia och bjuder på heltäckande och avslöjande kapitel härom. {SR 10.1} Tiden är dyrbar. Tiden håller på att rinna ut. Framför oss alla väntar evigheten. Läsaren av den här boken kommer att upptäcka en strålande framtid. Gud och det godas krafter kommer att

Lucifers Fall

Lucifer var en ansedd och upphöjd ängel i himmelen före sitt syndafall, näst i rang efter Guds käre Son. Hans uppsyn var mild och lyste av himmelsk glädje, liksom de andra änglarnas. Hans panna var hög och bred, och skvallrade om mäktig tankekraft. Hans gestalt var fullkomlig; hans yttre väsen ädelt och majestätiskt. Ett särskilt ljus strålade från hans ansikte, och sken klarare och skönare omkring honom, än ljuset omkring de andra änglarna; men Jesus, Guds käre Son, ägde dock företräde framför hela änglahären. Han var ett med Fadern, innan änglarna skapades. Lucifer var avundsjuk på Kristus, och tillskansade sig gradvis en del av det bestämmande, som endast hörde till Kristus

Den allsmäktige Skaparen samlade den himmelska hären, för att hedra Sin Son med särskild ära i alla änglars närvaro. Sonen satt på tronen med Sin Fader, och de heliga änglarnas himlaskara var församlad omkring dem. Då kungjorde Fadern, att Han Självt hade beslutat, att Kristus, Hans Son, skulle räknas som Hans like; så att varhelst, som Hans Son var närvarande, var det som om Hans Självt vore närvarande. Sonens ord skulle åtlydas lika villigt som Faderns ord. Han hade gett Sin Son myndighet, att befalla över den himmelska hären. I synnerhet skulle Sonen verka i förening med Honom Självt vid den tidigare bestämda skapelsen av jorden och varje levande varelse, som skulle finnas till på jorden. Sonen skulle utföra Hans vilja och Hans avsikter, men skulle inte göra något på eget bevåg. Faderns vilja skulle förverkligas genom Honom.

Lucifer var svartsjuk och missunnksam mot Jesus Kristus. Ändå böjde Lucifer sig för Jesus med alla änglarna, och erkände Hans herravälde, höga myndighet och rätt till att regera, fastän hans hjärta var fullt av missunnksamhet och hat. Kristus hade deltagit i Guds hemliga råd angående Hans planer, medan Lucifer var omedveten om dem. Han förstod inte Guds avsikter, ej heller fick han lov att sätta sig in i dem. Kristus erkändes som himmelens Regent, med samma makt och auktoritet som Gud Självt. Lucifer menade sig vara en gunstling ibland änglarna. Han hade upphöjts stort; men detta framkallade inte tacksamhet och pris från honom till hans Skapare. Han traktade efter samma upphöjdhet som Guds. Han var stolt över sin höga ställning. Han visste, att änglarna ärade honom. Han hade en tjänst att utföra. Han hade varit nära den store Skaparen, och de eviga strålarna från härlighetens ljus, som omgav den odödlige Guden, hade särskilt skinit på honom. Lucifer tänkte på, hur änglarna hade åtlytt hans

befallningar med glad livlighet. Var inte hans klädedräkt vacker och ljus? Varför skulle Kristus alltså äras framför honom själv?

Han lämnade Faderns omedelbara närhet, missnöjd och fylld med missunnksamhet mot Jesus Kristus. Han samlade änglarnas här, samtidigt som han dolde sitt verkliga syfte. Han framförde sitt ämne, vilket var han själv. Som en, som blivit förorättad, berättade han om, hur Gud hade favoriserat Jesus, och satt honom åsido. Han sade dem, att hädanefter var det slut med den ljuvliga frihet, som änglarna hade åtnjutit. Hade inte en regent utnämnts över dem, som de därför måste visa underdånig ära? Han framställde för dem, att han hade kallat dem samman, för att försäkra dem om, att han inte längre tänkte underkasta sig detta ingrepp i hans och deras rättigheter; och att han aldrig skulle böja sig igen för Kristus; nej, han skulle säkra sig den ära, som Gud borde ha gett honom, och skulle vara allas anförare, som ville följa honom och lyda hans röst.

Det uppstod oenighet ibland änglarna. Lucifer och hans anhängare eftersträvade, att förändra Guds regering. De var missnöjda och icke tillfreds, eftersom de inte kunde skåda in i Hans outgrundliga visdom och förstå Hans avsikt med, att upphöja Sin Son Jesus och ge Honom så oinskränkt makt och herravälde. De gjorde uppror mot Sonens auktoritet.

De änglar, som var trogna och lydiga, försökte att förlika den mäktige, upproriske ängeln med hans Skapares vilja. De försvarade Guds handlande i, att hölja Jesus Kristus i ära, och försökte med kraftfulla sakskaäl, att överbevisa Lucifer om att han ägde lika stor ära nu, som innan Fadern förkunnade, att Han hade ärat Sin Son. De betonade, att Jesus var Guds Son, som existerat jämte Honom före änglarnas skapelse; att Han alltid hade stått på Guds högra sida, och att Hans milda, kärleksfulla auktoritet aldrig förut betvivlats; samt att Han inte hade utfärdat några befallningar, som det inte hade varit en glädje för den himmelska hären att utföra. De hävdade, att den särskilda ära, som Kristus fått av Fadern, i änglarnas närvaro, inte alls minskade den ära, som han (Satan) tidigare hade fått. Änglarna grät. De kämpade med ängslan i sinnet, för att förmå Lucifer till, att ta tillbaka sitt ogudaktiga beslut och visa underdånighet mot deras Skapare; ty allt hade dittills varit frid och samklang, så vad kunde då ha orsakat denna oliktänkande, upproriska hållning?

Lucifer vägrade att lyssna. Sedan vände han sig bort från de trofasta och lydiga änglarna, i det att

han förklarade dem vara slavar. Dessa änglar, som upprätthöll sin lydnad mot Gud, stod där förbluffade, då de såg Lucifers framgång i sina ansträngningar, att orsaka uppror. Han lovade dem en ny och bättre regering, än den de nu hade, varigenom allt skulle innebära frihet. Ett stort antal uttryckte sin avsikt, att anta Lucifer som ledare och högste befattningshavare. Då han såg, att han varit lyckosam i sina ansträngningar, smickrade han sig själv med, att han till sist skulle få alla änglarna över på sin sida, att han skulle bli Guds jämlike, och att hans auktoritet och stämman skulle höras i ordergivning över hela den himmelska hären. De lydiga änglarna förmanade åter igen Lucifer, och varnade honom för, vad följderna skulle bli, om han framhärdade i sitt uppror; att Han, som kunnat skapa änglarna, också var i stånd till, att omstörta all deras auktoritet, och på ett anslående sätt straffa dem för deras djärvhet och förfärliga uppror. Att tänka sig, att en ängel skulle sätta sig upp emot Guds lag, vilken var lika helig som Han Själv! De förmanade de upproriska änglarna, att slå dövörat till för Lucifers bedrägliga övertalningsförsök, och rådde Lucifer och alla, som blivit påverkade av honom, att bekänna sina fel i, att nära ens en tanke av tvivel på Guds auktoritet.

Många av Lucifers anhängare lutade åt, att följa de goda änglarnas råd, ångra sitt missnöje, och åter söka Faderns och Hans käre Sons tillit. Då förklarade den mäktige upprorsledaren, att han kände till Guds lag, och om han än underkastade sig slavisk lydnad, skulle han fräntas sin ära. Han skulle aldrig mera bli betrodd med sin upphöjda tjänst. Han sade till dem, att både han själv och de hade gått för långt, för att vända tillbaka, och han tänkte trotsa följderna; ty han skulle aldrig böja sig för Guds Son i slavisk tillbedjan; att Gud inte skulle komma att förlåta dem, och att nu måste de kräva sin frihet och tillägna sig den ställning och myndighet med makt, som inte frivilligt hade tillerkänts dem. [Således var det att Lucifer, "ljusbäraren", delaren av Guds ära, som åtföljde hans tron, genom överträdelse blev Satan, "motståndaren". - *Patriarker och Profeter*, sidan 40.]

De goda änglarna hastade genast till Guds Son och underrättade Honom om det, som hade inträffat ibland änglarna. De fann Fadern i samtal med Sin älskade Son, för att avgöra, vilka medel de skulle använda, för att för alltid ominstegöra, till de goda änglarnas fromma, den auktoritet, som Lucifer hade fordrat. Den allsmäktige Guden kunde på en gång ha slängt ut ärkebedragaren från himmelen; men detta var inte Hans plan. Han ville ge de upproriska änglarna en ärlig möjlighet till,

att mäta styrka och kraft med Hans egen Son och de goda änglarna. I denna strid kunde varje ängel välja sida och såldes visa sina sanna färger för omvärlden. Det skulle ha varit farligt, att låta någon av deltagarna i Lucifers uppror bo kvar i himmelen. De hade lärt sig att göra blint uppror mot Guds oföränderliga lag, och sådant går inte att bota. Om Gud hade använt Sin makt till, att straffa ledaren för upproret, skulle de missnöjda änglarna inte ha röjt sig; därför valde Gud ett annat tillvägagångssätt, ty Han ville entydigt visa Sin rättfärdighet och Sin dom för hela den himmelska hären.

Krig i Himmelen

Det var den allvarligaste förbrytelse, att göra uppror mot Guds regering. Hela himmelen tycktes vara i rörelse. Änglarna ordnades i kompanier, där varje avdelning anfördes av en ordergivande ängel. Lucifer stred mot Guds lag, därför att han var äregirig och önskade att upphöja sig själv, och var ovillig till, att böja knä för Guds Son, himmelens store Regent.

Hela den himmelska hären kallades till ett möte med Fadern, för att vars och ens sak skulle avgöras. Lucifer uttalade fräckt sitt missnöje med, att Kristus skulle favoriseras före honom. Han ställde sig högmodigt upp och påstod, att han borde vara jämlik med Gud, och borde få delta i Faderns rådslut och upplysas om Hans planer. Gud underrättade Lucifer om, att Han tänkte uppenbara Sina hemliga syften endast för Sin Son, och att Han krävde, att hela den himmelska familjen, även Lucifer, skulle visa Honom klart uttalad, obetingad lydighet; men han (Lucifer) hade visat sig ovärdig en plats i himmelen. Då pekade Lucifer triumferande på sina anhängare, som omfattade nästan hälften av alla änglar, och utbrast: Dessa är med mig! Tänker Du stöta bort också dem och göra himmelen tom? Därefter tillkännagav han sig vara redo, att stå emot Kristi auktoritet, och att försvara sina plats i himmelen med makt, styrka mot styrka.

De goda änglarna grät, då de hörde Lucifers ord, och hans triumferande skrävlande. Gud tillkännagav, att de upproriska ej längre skulle få vara kvar i himmelen. De hade välsignats med sitt upphöjda och lyckliga tillstånd på det villkoret, att de skulle visa lydnad mot den lag, som Gud hade stiftat, för att styra över denna höja klass av förnuftsväsen. Men inga åtgärder hade vidtagits, för att frälsa dem, som dristade sig till, att överträda Hans lag. Lucifer blev allt fräckare i sitt uppror, och uttalade sitt förakt för Skaparens lag. Lucifer kunde inte tåla den. Han påstod, att änglar inte behövde någon lag; utan borde vara fria, att

följa sin egen vilja, som alltid skulle leda dem rätt; att lagen var en inskränkning av deras frihet, och att en grundbult i hans uppror var, att avskaffa lagen. Han menade, att änglarnas villkor behövde förbättras. Men Gud, som hade stiftat lagen och upphöjt den lika högt, som Han Själv stod, tänkte inte på detta vis. Änglahärens lycka bestod i deras fullkomliga lydnad mot lagen. Var och en hade anvisats en bestämd uppgift; och det hade rätt fullkomlig ordning och samklang i himmelen, tills Lucifer gjorde uppror.

Då blev det strid i himmelen. Guds Son, himmelens Furste, och Hans trogna änglar stred mot ärkerebellerna och hans anhängare. Guds Son och de goda änglarna vann seger; och Lucifer och hans anhängare förpassades från himmelen. Hela himmelens här erkände och tillbad rättfärdighetens Gud. Ingen smitta av upproret återstod i himmelen. Allt var åter frid och samklang, som tidigare. Himmels änglar sörjde över ödet åt dem, som hade varit deras sällskap i lycka och salighet. Förlusten av dessa kändes verkligen av i himmelen.

Fadern rådgjorde med Jesus om deras plan, att strax skapa människan till att bebo jorden. Han ville sätta människan på prov, för att uträna hennes lydnad, innan de skulle vara utom fara för evigt. Om människorna skulle bestå provet, som det behagade Gud, att förelägga dem, skulle de till sist bli lika änglarna. De skulle stå i Guds nåd, och samtala med änglarna, och de med människorna. Men Gud fann inte för gott, att tvinga dem till lydnad.

Skapelsen

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 1. Fadern och Sonen utförde det mäktigaste storverk, som de hade planerat – världens skapelse. Jorden kom fram ur Skaparens hand – övermåttan skön. Där förekom berg och höjder samt slätter; och dalar och sjöar låg utströdda ibland dem. Jorden var ingen utsträckt slätt, utan landskapet var omväxlande med höjder och berg, som inte tornade brant upp sig och var sönder slitna, som de är nu, utan regelbundna och vackert danade. Dagens höga, nakna klippor syntes inte, utan doldes av jordytan, och tjänade planeten som benen i en kropp, och de vackra slätterna var smyckade med växter och blommor, samt med höga, majestätiska träd av varje slag, vilka var mångfaldigt större och långt skönare, än träd nu är. Luften var ren och sund, och jorden liknade ett

praktfullt palats. Änglarna beskådade Guds vidunderliga och sköna verk och gladdes sig åt det.

Efter jordens och djurens tillblivelse utförde Fadern och Sonen Sin plan, att skapa människan till Sin egen avbild, vilket hade bestämts före Satans fall. De hade samarbetat om jordens och dess varelsers skapelse. Då sade Gud till Sin Son: ”Låt oss göra människor till vår avbild”. Första Moseboken 1:26. Då Adam kom ur Skaparens hand, besatt han en ädel kroppsbyggnad med enhetlig skönhet. Han var mer, än dubbelt så lång, som de människor som nu lever på jorden, och var välproportionerad. Hans ansiktsdrag var fullkomliga och vackra. Hans ansiktsfärg var varken vit eller gul, utan rödblommig, glödande av friskhetens rika färger. Eva var inte fullt så lång som Adam. Hennes huvud nådde litet över hans axel. Hon var också ädel – fullkomligt enhetlig, och väldigt vacker.

Det syndfria paret använde inga mänskogjorda kläder. De var omgivna av ett hölje av ljus och härlighet, liksom änglarna är. Denna ljuscirkel omslöt dem, medan de levde i lydighet mot Gud. Även om allt, som Gud hade skapat, var fullkomligt skönt, och ingenting fattades på jorden för Adams och Evas lycka, visade dock Gud Sin stora kärlek till dem, genom att Han planterade en trädgård bara åt dem. En del av deras tid skulle användas till den behagliga sysslan med, att sköta om trädgården, en annan med att ta emot änglarnas besök och lyssna till deras undervisning, samt åt lyckligt begrundande. Deras arbete var inte tröttande, utan behagligt och upplivande. Den ljuvliga trädgården skulle vara deras hem.

I trädgården satte Gud många olika slags träd till nytta och prydnad. Där fanns träd fulla av sköna frukter, med härlig vällukt, vackra för ögat och läckra för gommen, som Gud hade bestämt skulle utgöra föda åt det heliga paret. Där fanns de avhållna vinrankor, som växte rakt upp, behäftade med en börda av frukt. Dessa skilde sig markant från dem, som människan har sett efter syndafallet. Frukten var väldigt stor, och av skiftande färger; dels nästan svart, dels purpurröd, röd, ljusröd och lysande grön. Den sköna och rika växten med frukt på vinrankornas grenar kallades för vindruvor. De släpade inte i marken, även om de inte stöttades av spaljéer, utan de dignade av fruktens tyngd. Det var ett behagligt arbete för Adam och Eva, att bygga vackra lövhyddor av vinrankornas grenar, och beskära dem, och på så vis uppföra bostäder av naturens vackra, levande träd och blad, uppfyllda med väldoftande frukt.

Jorden var klädd med skön grönska, medan otaliga ljuvligt doftande blommor av varje slag och färg växte upp i rikt överflöd omkring dem. Allting var smakfullt och härligt inrättat. Mitt i trädgården stod livets träd, vars härlighet övergick alla andra träd. Dess frukt såg ut som äpplen av guld och silver, och tjänade till att vidmakthålla odödligheten. Bladen ägde hälsobringande egenskaper.

Adam och Eva i Eden

Det heliga paret var ack så lyckliga i Eden. Gud gav dem oinskränkt herravälde över varje levande varelse. Lejon och lamm lekte fredligt och ofarligt tillsammans omkring dem, eller slumrade vid deras fötter. Fåglar med allehanda färger och fjädrar fladdrade ibland träden och blomstren, liksom omkring Adam och Eva, samtidigt som deras mjuka, välklingande musik gav genljud ibland träden i ljuv harmoni till Skaparens pris.

Adam och Eva var hänryckta av skönheten hos sitt Edenhem. De fröjdade sig över de små sångarna omkring sig, med sin intagande, skinande fjäderskrud, sjungande sina behagliga, uppmuntrande melodier. Det heliga paret förenade sig med dem och höjde sina röster i samklingande sånger, fulla av kärlek, pris och tillbedjan av Fadern och Hans käre Son, för de kärleksgåvor, som omgav dem. De beundrade skapelsens ordning och harmoni, som talade om oändlig visdom och kunskap. De upptäckte hela tiden ny skönhet och stigande härlighet i Edenhemmet, som fyllde deras hjärtan med djupare kärlek, och bragte uttryck av tacksamhet och vördnad för deras Skapare från deras läppar.

Följderna av Upproret

Kunskapens träd på gott och ont stod mitt i lustgården, nära livets träd. Detta träd var av Gud särskilt bestämt till att vara en pant på deras lydnad, tro och kärlek till Honom. Herren befälde våra första föräldrar, att inte äta av detta träd, ej heller röra vid det, för att de inte skulle dö. Han sade till dem, att de fritt fick äta av alla träden i lustgården med undantag för ett, men om de åte av det trädet, skulle de förvisso dö.

Då Adam och Eva placerades i den ljuvliga lustgården, hade de allt de kunde önska för sin lycka. Men Gud valde, i Sina allvisa arrangemang, att pröva deras trosfasthet, innan de för evigt kunde försättas utom fara. Han ville skänka dem Sin nåd, och vara med dem, och de med Honom.

Han satte dock inte ondskan utom deras räckhåll. Han tillät Satan, att fresta dem. Om de klarade av provet, skulle de för alltid behålla Guds nåd och umgås med de heliga änglarna.

Satan stod förbluffad inför sitt nya tillstånd. Hans lycksalighet var över. Han såg på änglarna, med vilka han varit så lycklig, men som nu blivit utstötta ur himmelen jämte honom. Ingen skugga av missnöje hade stört deras fullkomliga salighet, förrän de föll i synd. Nu var allting förändrat. Deras åsyn, som hade avspeglat Skaparens bild, uppvisade nu mörker och förtvivlan. Det förekom strid, oenighet och bittra beskyllningar ibland dem. Före deras uppror hade dessa ting varit okända i himmelen. Satan såg nu de förfärliga följderna av sitt uppror. Han ryste och fruktade för, att tänka på framtiden och slutet på allt detta.

Stunden var inne för fröjdefulla, lyckliga lovsånger till Gud och Hans käre Son. Satan hade varit ledare för den himmelska kören. Han hade stämt upp den första tonen; därefter förenade sig hela änglahären med honom, och sångens härliga samklang tonade genom himmelen till Guds och Hans käre Sons ära. Men nu ljöd missljud och vreda ord i den store upprorsledarens öron, i stället för tonerna från den vackraste musik. Var befann han sig? Var inte allt en hemsk dröm? Var han utestängd från himmelen? Skulle himmelens portar aldrig mer öppnas, för att släppa in honom? Tillbedjans timme närmade sig, då heliga, strålande änglar böjde sig inför Fadern. Han kunde aldrig mer stämma in i den himmelska sången. Han kunde aldrig mer böja sig i vördnad och med helgad fruktan i den evige Gudens närvaro.

Med glädje skulle han ha gett upp sina krav på auktoritet, om han åter kunde bli som han var, då han var ren, sannfärdig och trogen. Men han var förtappad! Förlossning var omöjlig, på grund av hans förmättna uppror! Och det var inte allt; han hade lett andra i uppror och in i samma förlorade tillstånd som han själv – änglar, som aldrig hade tänkt, att de skulle betvivla Guds vilja, eller att vägra att lyda Guds lag, tills han ingav dem det i sinnet. Det gjorde han, genom att framställa för dem, att de därigenom skulle vinna fördelar, en högre och härligare frihet. Med detta spetsfundiga bländverk hade han bedragit dem. Nu vilade det ett ansvar på honom, från vilket han gärna skulle vilja befrias.

Dessa andar var häftigt upprörda över sitt grusade hopp. I stället för det myckna goda, fick de erfara de sorgliga följderna av olydighet mot och förakt för lagen. Dessa olyckliga väsen kunde aldrig

mera styras av Jesu Kristi milda regering. Deras anda kunde aldrig mera påverkas av den djupa, uppriktiga kärlek, frid och glädje, som Hans närvaro hade tänt i dem, för att vända åter till Honom i villig lydnad och vördnadsfull ära.

Satan söker Återinsättande

Satan skälvde, då han betraktade sitt verk. Han var ensam i sina betraktelser om det gångna, det nuvarande och sina framtidsplaner. Hans mäktiga gestalt skakade som i en storm. En ängel från himmelen passerade förbi. Han kallade på honom och bad om, att få ett samtal med Kristus. Detta beviljades honom. Han berättade för Guds Son, att han ångrade sitt uppror och önskade, att åter omfattas av Guds nåd. Han var villig till, att inta den plats, som Gud tidigare hade anvisat honom och lyda Hans kloka bud. Kristus grät över Satans ve, men sade honom, att Gud hade bestämt, att han aldrig skulle släppas in i himmelen. Himmelen fick inte utsättas för fara. Hela himmelen skulle bli fördärvad, om den skulle ta honom tillbaka; ty synd och uppror hade sin upprinnelse hos honom. Upprorets frön fanns ännu i honom. Han hade ingen rimlig orsak för sitt tillvägagångssätt i upproret, och han hade inte bara hopplöst förstört för sig själv, utan tillika för änglarnas här, som nu skulle ha varit lycklig i himmelen, bara han hade förblivit trogen. Guds lag kunde fördöma, men den kunde inte ge förlåtelse.

Han ångrade inte sitt uppror, därför att han kändes vid Guds godhet, som han hade missbrukat. Det var otänkbart, att hans kärlek till Gud skulle ha tilltagit sedan hans syndafall, så att den skulle leda honom till villig underdanighet och uppriktig lydighet mot Hans lag, som han hade föraktat. Det elände, som han erfor vid förlusten av himmelens underbara ljus, den känsla av syndaskuld, som kom över honom, och den besvikelse han förnam, då hans förväntningar slog fel, var orsaken till hans sorg. Att vara furste utom himmelen skilde sig märkbart från, att åtnjuta en sådan ära i himmelen. Tappet av alla himmelens förmåner tycktes vara för mycket för honom att bära. Han önskade dem åter.

Denna stora förändring i hans ställning hade inte ökat hans kärlek till Gud, eller Hans visa och rättfärdiga lag. Då Satan blev fullt överbevisad om, att det var omöjligt för honom, att åter omfattas av Guds nåd, bröt hans ondska ut med förnyat hat och brinnande häftighet.

Gud visste, att en så fast beslutsam upprorsanda inte skulle förbli överksam. Satan skulle komma på medel, för att plåga de himmelska änglarna och

visa förakt för Guds myndighet. Eftersom han inte kunde släppas igenom himmelens portar, väntade han strax utanför ingången, för att håna änglar och söka bråk med dem, då de gick in och ut. Han tänkte ödelägga lyckan för Adam och Eva. Han tänkte egga upp dem till uppror, då han visste, att detta skulle orsaka sorg i himmelen.

Den illvilliga Planen mot Mänskosläktet

Hans anhängare sökte efter honom. Han satte sig i rörelse och underrättade dem om, samtidigt som han anlade en trotsig blick, att det var hans plan, att från Gud röva den ädle Adam och hans hustru Eva. Därest han på något sätt kunde förföra dem till olydnad, skulle Gud vidta en åtgärd, varigenom de kunde få förlåtelse, och då skulle han själv och alla de fallna änglarna vara på god väg till, att dela Guds barmhärtighet med dem. I fall detta sloge fel, kunde de förena sig med Adam och Eva; ty om de en gång överträtt Guds lag, skulle de drabbas av Guds vrede, liksom de själva gjort. Deras överträdelse skulle också försätta dem i upprorstillstånd; då kunde de fallna änglarna förena sig med Adam och Eva, ta Edens Lustgård i besittning, och behålla den som sitt hem. Och de tänkte, att om de finge åtkomst till livets träd mitt i trädgården, skulle deras styrka bli likadan som de heliga änglarnas, och inte ens Gud Själv skulle kunna driva ut dem därifrån.

Satan rådgjorde med de onda änglarna; men de förenade sig inte beredvilligt med honom, för att utföra detta vågade och förfärliga verk. Han sade till dem, att han inte tänkte betro någon av dem med, att utföra detta verk; ty han menade, att han ensam ägde tillräcklig visdom, för att utföra ett så viktigt företag. Han bad dem, att överväga saken, samtidigt som han lämnade dem och sökte ensamheten, för att låta sina planer mogna. Han sökte att inpränta i dem, att detta utgjorde deras sista och enda hopp. Om detta sloge fel, var det utsiktslöst, att återvinna och regera i himmelen, eller någon del av Guds skapelse.

Satan gick undan för sig själv, för att lägga planer, som säkert skulle bringa Adam och Eva på fall. Han fruktade för, att hans avsikter skulle omintetgöras. Och om han ändå hade turen, att förleda Adam och Eva till trots mot Guds befallning, och således bli överträdare av Hans lag, och det inte skulle gynna hans sak, skulle hans eget tillstånd inte förbättras; utan hans egen skuld skulle bara öka.

Han bävade vid tanken på, att störta det heliga, lyckliga paret i samma elände och samvetskval, som han själv led. Han tycktes vara villrådig; först fast beslutsam, sedan återhållsam och vacklande.

Hans änglar sökte upp honom, deras ledare, för att underrätta honom om sitt beslut. De skulle göra gemensam sak med Satan, bära ansvaret med honom, och finna sig i följderna.

Satan skakade av sig sina känslor av förtvivlan och svaghet, och gaskade upp sig som deras ledare, för att ta tjuren vid hornen, och göra allt, som stod i hans makt, för att trotsa Guds och Hans Son auktoritet. Han underrättade dem om sina planer. I fall han skulle träda fram helt fräckt till Adam och Eva och framföra sina klagomål om Guds Son, skulle de inte höra på honom i ens ett ögonblick, utan skulle vara beredda på ett sådant angrepp. Om han, som så nyligt hade varit en ängel med stor myndighet, försökte att skrämma dem med sin makt, kunde han ingenting uträtta. Han beslutade, att list och bedrägeri skulle uträtta det, som varken makt eller styrka skulle åstadkomma.

Adam och Eva varnade

Gud samlade änglaskaran, för att vidta åtgärder, varigenom det hotande onda skulle gå att undvika. Det fattades beslut i himmelens råd om, att änglar skulle besöka Eden och varna Adam för den fara han var utsatt för från fienden. Två änglar hastade åstad, för att besöka våra första föräldrar. Det heliga paret tog emot dem med glad oskuld, och uttryckte sin hjärtliga tacksamhet mot sin Skapare, för att Han hade omgett dem med ett sådant överflöd på välsignelser. De kunde glädja sig över allt, som var älskligt och tilltalande, och allting syntes verkligen vara anpassat till deras behov; och det, som de skattade högre, än alla andra välsignelser, var Guds Sons och de heliga änglarnas sällskap, ty de hade mycket att berätta för dem vid varje besök angående nya upptäckter av skönhet i naturen i deras älskliga Edenheim, och de hade många frågor att ställa om många ting, angående vilka de måhända hade oklara uppfattningar.

Änglarna gav dem de önskade upplysningarna på ett behagligt och älskvärt sätt. De berättade också för dem den sorgliga historien om Satans uppror och syndafall. Sedan underrättade de dem entydigt om, att kunskapens träd var satt i trädgården till, att vara en pant på deras lydnad och kärlek till Gud; att de heliga änglarnas höga och lyckliga tillstånd endast kunde bibehållas på betingelse av lydnad; att de själva befann sig i en liknande omständighet; att de kunde lyda Guds lag och bli uteslutande lyckliga, eller överträda den, och mista sin höga ställning, samt störta ned i hopplös förtvivlan.

De berättade för Adam och Eva, att Gud inte skulle komma att tvinga dem till lydnad – att Han inte hade fråntagit dem makten, att handla mot Hans vilja; att de var moraliska väsen med frihet, att vara lydiga eller olydiga. Det var bara ett förbud, som Gud ansåg nödvändigt, att förelägga dem ännu. Om de överträdde Guds vilja, skulle de förvisso dö.

De berättade för Adam och Eva, att den mest upphöjde ängeln, näst i rang efter Kristus, vägrat att lyda Guds lag, som Han hade bestämt skulle styra de himmelska väsendena; att upproret hade orsakat strid i himmelen, som slutat med att de upproriska stötts ut därifrån, och att varje ängel, som slöt upp vid hans sida, för att utsätta den store Jehovas auktoritet för tvivel, drivits ut ur himmelen; och att denne fallne ängel nu var en fiende till allt, som angick Guds och Hans käre Sons intressen.

De berättade, att det var Satans avsikt, att göra dem skada, och att det var nödvändigt för dem att vara på sin vakt, ty de kunde komma i beröring med den fallne fienden; men han var oförmögen till, att skada dem, så länge som de lydde Guds befallning; ty varje ängel i himmelen skulle komma till undsättning, om det vore nödvändigt, snarare än att han skulle skada dem på något sätt. Men om de vore olydiga mot Guds bud, skulle Satan ha beständig makt till, att plåga, förvirra och besvära dem. Om de sloge dövörat till för Satans första antydning, skulle de vara lika fria från fara, som de himmelska änglarna. Men därest de skulle ge efter för frestaren, skulle han, som inte skonat de upphöjda änglarna, ej heller skona dem. De måste då lida straffet för sin överträdelse; ty Guds lag var lika helig som de själva, och Han fordrade obetingad lydnad av alla i himmelen och på jorden.

Änglarna förmanade Eva till, att inte skilja sig från sin man under sin verksamhet; ty hon kunde lätt komma i samröre med den fallne fienden. De skulle sväva i större fara, då de skilde sig från varandra, än då bägge var tillsammans. Änglarna ålade dem, att noga följa de föreskrifter, som Gud hade gett dem beträffande kunskapens träd; ty i fullkomlig lydnad skulle de vara utom fara, eftersom den fallne fienden då inte hade någon makt till, att bedra dem: Gud skulle inte låta Satan ständigt förfölja det heliga paret med frestelser. Han skulle bara kunna nalkas dem vid kunskapens träd på gott och ont.

Adam och Eva försäkrade änglarna om, att de aldrig tänkte överträda Guds uttryckliga bud; ty det var deras största glädje, att göra Hans vilja.

Änglarna sjöng heliga melodier i ljuvlig harmoni med Adam och Eva. Deras sånger ljöd högt från det saliga Eden, och Satan hörde ljuden från deras melodier, som var fulla av heligt pris till Fadern och Sonen. Då Satan hörde detta, ökade hans missunnsamhet, hat och ondska, och han uttryckte en häftig önskan till sina anhängare om, att leda Adam och Eva till olydnad, och genast bringa Guds vrede över dem, samt förvandla deras lovsånger till hat och förbannelser mot deras Skapare.

Frestelsen och Syndafallet

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 3. Satan antog en orms gestalt och gick in i Eden. Ormen var en skön varelse med vingar. Den sken, då den flög genom luften, och liknade polerat guld. Den gick inte på marken, utan förflyttade sig från en plats till en annan genom luften, och åt frukt, liksom människan gjorde. Satan for in i ormen, tog plats i kunskapens träd, och började att utan brådska äta av frukten.

Eva skilde sig, utan att märka det, från sin man vid sitt arbete. Då hon uppmärksammade det, kände hon, att det kanske var farligt; men så tänkte hon, att måhända hon dock var utom fara, fastän hon inte höll sig så nära sin makes sida. Hon ägde ju visdom och styrka till, att känna igen och mota bort det onda, i fall det skulle visa sig. Änglarna hade varnat henne för, att göra detta. Eva fann sig själv stirra på det förbjudna trädets frukt med en blandning av nyfikenhet och beundran. Hon såg, att det var väldigt vackert, och tänkte för sig själv: Varför kan Gud så bestämt ha förbjudit oss, att äta därav, eller röra därvid? Detta gav Satan hans tillfälle. Han tilltalade henne som, om han läste hennes tankar: ”Har Gud verkligen sagt: Ni får inte äta av alla träd i lustgården?” Alltså tilltalade han den förundrade Eva med mjuka och behagliga ord, och med musikalisk stämma. Hon studsade till, då hon hörde en orm tala. Han berömde hennes skönhet och utomordentliga älskvärdhet, vilket inte var obehagligt för Eva. Likväl var hon förbluffad, ty hon visste, att Gud inte hade gett ormen talförmåga.

Evas nyfikenhet var väckt. I stället för att fly från platsen, lyssnade hon, för att höra en orm tala. Det föll henne inte in, att det kunde vara den fallne fienden, som använde ormen som redskap. Det var Satan som talade, icke ormen. Eva blev bedragen, smickrad, förblindad. Hade hon mött en

mansperson, med gestalt som änglarna och lik dem, skulle hon ha varit på sin vakt. Dock borde den främmande rösten ha drivit henne åter till makens sida, för att fråga honom, varför någon annan tilltalade henne så fritt. Men hon inledde samtal med ormen. Hon besvarade hans spörsmål: ”Vi får äta av frukten från träden i lustgården, men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: Ät inte av den och rör inte vid den, ty då kommer ni att dö.” Ormen svarade. ”Ni skall visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont.”

Satan sökte, att väcka tanken att de skulle få ett nytt och finare slags kunskap, genom att äta av det förbjudna trädet, än de dittills hade uppnått. Detta har varit hans verk, som han har utfört med stor lycka sedan syndafallet, alltså att förmå människorna till, att utforska den Allsmäktiges hemligheter, och inte vara nöjda med det, som Gud har uppenbarat, eller att omsorgsfullt lyda Hans befallningar. Han vill förmå dem till, att överträda Guds bud, och därpå inbilla dem, att de trätt in på ett område med fantastisk kunskap. Sådant är bara antaganden, och ett vedervärdigt bedrägeri. De förstår inte Guds befallningar, ringaktar Hans uttryckliga bud, och åstundar visdom oberoende av Gud, samt söker att förstå de saker, som det har behagat Gud att undandra från dödliga människor. De är uppblåsta av sina föreställningar om framgång och hänryckta av sin egen fåfänga filosofi; men de famlar i midnattsmörker i förhållande till den sanna vetenskapen. De lär sig alltid, men uppnår aldrig insikt om sanningen.

Det var inte Guds vilja, att det syndfria paret skulle ha någon kunskap om det onda. Han hade villigt gett dem det goda, men hållit undan det onda. Eva fann ormens ord kloka, och hon trodde på det första påståendet: ”Ni skall visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont.” Påståendet gjorde Gud till lögnare. Satan påstod fräckt, att Gud hade bedragit dem, för att hindra dem från att bli lika upphöjda som Han beträffande kunskap. Gud hade sagt: Om Du äter därav, ”skall du döden dö.” Ormen sade: ”Ni skall visst inte dö!”

Frestaren försäkrade Eva, att hon skulle erhålla ny och högre kunskap, så snart som hon smakade frukten, vilken skulle göra henne till Guds jämlike. Han riktade hennes uppmärksamhet på sig själv. Han åt fritt av trädet och fann inte bara, att det var helt ofarligt, utan utsökt och

uppfriskande; samt omtalade för henne, att det var på grund av dess märkliga egenskaper, att förmedla visdom och kraft, som Gud hade förbjudit dem, att smaka eller ens röra vid det; ty Han kände till trädets vidunderliga egenskaper. Han sade, att han hade fått talförmåga, genom att äta frukten från trädet, som var förbjudet för dem. Han antydde, att Gud inte skulle göra det Han hade sagt. Han ville med Sitt hot bara skrämma dem och undanhålla dem något väldigt bra. Han sade dessutom till dem, att de inte kunde dö. Hade de kanske inte ätit av livets träd, som upprätthöll odödligheten? Han sade, att Gud bedragit dem, för att hålla dem borta från ett högre salighetstillstånd och större njutningar. Frestaren plockade frukten och gav den till Eva. Hon tog den i sin hand. Se där, sade frestaren, det var ju förbjudet för Dig, att ens vidröra den, för att Du inte skulle dö. Han sade henne, att hon inte skulle förnimma mera av det onda eller döden, genom att äta frukten, än genom att röra vid och hantera den. Eva blev djärvare, eftersom hon inte såg något ögonblickligt tecken på Guds missnöje. Hon tyckte, att frestarens ord bara var kloka och riktiga. Hon åt och fann behag i frukten. Den föll henne i smaken, och hon inbillade sig, att hon kände dess sagolika verkningar i sig.

Eva blir en Fresterska

Sedan plockade hon själv av frukten och åt, och tyckte sig känna ett nytt och högre medvetandetillstånds livgivande kraft på grund av den förbjudna fruktens uppfriskande inflytande. Hon befann sig i ett underligt och onaturligt, upphetsat tillstånd, då hon sökte efter sin man, med händerna fulla av den förbjudna frukten. Hon upprepade ormens kloka utläggning för honom och ville genast leda honom till trädet. Hon berättade för honom, att hon hade ätit av frukten, och i stället för att märka av någon förnimmelse av död, kände hon ett behagligt, upplivande inflytande. Så snart som Eva hade visat olydnad, blev hon ett mäktigt redskap till, att orsaka sin mans fall.

Jag såg bedrävelse tecknas i Adams anlete. Han tycktes vara rädd och förundrad. Det tycktes rasa en strid i hans sinne. Han sade till Eva, att han var helt säker på, att detta var den fiende, som de hade varnats för; och om det förhölle sig så, måste hon dö. Hon försäkrade honom, att hon inte kände några onda verkningar, utan hellre ett synnerligen behagligt inflytande, och bad honom att äta.

Adam förstod till fullo, att hans äkta hälft hade överträtt det enda förbud, som var ålagt dem som prov på deras trohet och kärlek. Eva drog slutsatsen, att ormens ord var sanna, ty han hade

sagt, att de inte skulle döden dö, och hon förnam inget tecken på Guds misslag, utan ett behagligt inflytande, liksom hon föreställde sig, att änglarna också gjorde.

Adam förstod, att Eva hade lämnat honom; men nu var gärningen gjord. Han måste skiljas från henne, vars sällskap han hade älskat så högt. Hur skulle han kunna uthärda? Hans kärlek till Eva var stark. Och i ytterlig modlöshet beslöt han sig för, att dela hennes öde. Han resonerade som så, att Eva var en del av honom själv; och om hon skulle dö, ville han dö med henne; ty han kunde inte stå ut med tanken på, att skiljas från henne. Han saknade tro på sin barmhärtige och nådige Skapare. Han tänkte inte på att Gud, som hade danat honom av markens stoft till ett skönt, levande väsen, och hade skapat Eva till, att vara hans äkta hälft, kunde ersätta henne. Då allt kom omkring, kanske den kloka ormens ord var sanna? Eva stod framför honom lika skön och älsklig samt till synes så oskyldig, som före sin olydnadsgärning. Hon uttryckte innerligare och högre kärlek till honom, än före sin olydnad, såsom en verkan av frukten hon hade ätit. Han såg inget tecken på död hos henne. Hon hade berättat för honom om fruktens lycksaliga inflytande, om sin innerliga kärlek till honom, och han beslutade, att våga att riskera följderna. Han grep frukten och åt snabbt upp den. Liksom Eva, kände han inte ögonblickligen dess onda verkningar.

Eva hade trott sig vara i stånd till, att skilja mellan rätt och orätt. Det smickrande hoppet om, att uppnå ett högre kunskapstillstånd, hade fått henne att tänka, att ormen var hennes gode vän, som storligen värnade om hennes välgång. Om hon hade uppsökt sin man och de hade berättat för sin Skapare om ormens ord, skulle de på en gång ha befriats från hans listiga frestelse.

Människans fria Val

Gud hade undervisat våra första föräldrar om kunskapens träd, och de hade blivit i allt underrättade om Satans syndafall och den fara de skulle utsätta sig för, genom att lyssna till hans förslag. Han berövade dem inte förmågan till, att äta av den förbjudna frukten. Han överlät till dem, som fria moraliska väsen, att tro på Hans ord, lyda Hans bud och leva; eller att tro på frestaren, visa olydnad och omkomma. De åt båda två, och den stora visdom de fick, var kunskapen om synd, och en känsla av skuld. Höljet av ljus omkring dem försvann snart, och de började att rysa av känslan av sin syndighet och förlusten av sitt gudomliga hölje, och så försökte de, att skyla sina nakna kroppar. Herren ville inte låta dem röra vid frukten på kunskapens träd, ty då skulle de utsätta

sig för Satan, som var förklädd. Han visste, att de skulle vara utom fara, så länge som de inte rörde vid frukten.

Våra första föräldrar föredrog, att tro ord, som de menade kom från en orm, fastän han inte hade visat dem tecken på kärlek. Han hade inte gjort något för deras lycka och gagn; medan Gud hade gett dem allting, som var tjänligt som föda och behagligt för blicken. Överallt, dit ögat nådde, var det överflöd och skönhet; och ändå blev Eva bedragen av ormen till att tro, att det var något, som hölls undan, som kunde göra dem lika visa som Gud. I stället för att tro och förlita sig på Gud, uppvisade hon simpel misstro mot Hans godhet, och tog emot Satans ord.

Efter Adams överträdelse tyckte han först, att han trädde in i en ny och högre existens. Men tanken på hans överträdelse förfärade honom snart. Luften, som hade varit av mild och jämn temperatur, verkade göra dem kalla. Det straffvärldiga paret förnam en känsla av synd. De kände fruktan för framtiden, en förnimmelse av avsaknad och själens nakenhet. Den ljuva kärleken och friden samt lyckan och förnöjsamma saligheten tycktes ha fråntrövats dem; och i deras ställe infann sig i dem en avsaknad av något, som de aldrig hade erfarit. Då riktade de uppmärksamheten för första gången till sitt yttre. De hade inte varit iförda kläder, utan hade varit omgivna av ljus, liksom de himmelska änglarna. Detta ljus, som hade omgett dem, hade försvunnit. De riktade så uppmärksamheten till något, som skulle dölja deras kroppar, för att lätta förnimmelsen av brist och nakenhet, som de kände; ty hur skulle de kunna möta Guds blick och änglarna nakna?

Deras förbrytelse framstod nu för dem i sitt rätta ljus. Deras överträdelse av Guds uttryckliga befallning antog en tydligare karaktär. Adam tatlade Evas dårskap i, att lämna hans sida och låta sig bedras av ormen. Bägge smickrade sig med, att Gud, som hade gett dem allting för deras lycka, ändå kunde överse med deras olydighet på grund av Sin stora kärlek till dem, och då skulle deras straff likväl inte bli så hemskt.

Satan jublade över sin tur. Han hade nu frestat kvinnan till, att fatta misstro mot Gud, betvivla Hans visdom, och till att försöka att utröna Hans allvisa planer. Genom henne hade han dessutom bringat Adam på fall. Han överträdde Guds befallning beroende på sin kärlek till Eva, och föll i synd med henne.

Meddelandet om människans syndafall spreds i himmelen – varje harpa tystnade. Änglarna

kastade sina kronor från sina huvuden i sorg. Hela himmelen var i rörelse. Änglarna var bedrövade över människornas ringa tacksamhet för de rika välsignelser Gud hade skänkt dem. Det hölls råd, för att bestämma, vad som skulle göras med det skyldiga paret. Änglarna fruktade för, att de skulle sträcka ut handen och äta av livets träd, och sålunda föreviga ett liv i synd.

Herren besökte Adam och Eva, och underrättade dem om följderna av deras olydighet. Då de hörde Gud majestätiskt närma sig, sökte de att dölja sig för Hans rannsakande blick, som de, i sin oskuld och helighet, hade glatt sig åt möta. ”Men Herren Gud kallade på mannen och sade till honom: ’Var är du?’ Han svarade: ’Jag hörde ljudet av dig i lustgården och blev förskräckt eftersom jag är naken. Därför gömde jag mig.’” Då sade han: ’Vem har berättat för dig att du är naken? Har du ätit av det träd som jag förbjöd dig att äta av?’” Denna fråga ställde inte Herren, för att Han behövde upplysning, utan för att överbevisa det skyldiga paret. Varför blev Du fylld av skam och rädsla? Adam bekände sin överträdelse, fast inte för att han ångrade sin allvarliga olydnad, utan för att kasta en skugga på Gud: ”’Kvinnan som du har satt vid min sida, hon gav mig av trädet, och jag åt.’” Därpå blev kvinnan tilltalad: ”’Vad är det du har gjort?’” Eva svarade: ”’Ormen förledde mig och jag åt.’”

Förbannelsen

Då sade Herren till ormen: ”’Eftersom du har gjort detta, skall du vara förbannad bland alla boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och jord skall du äta så länge du lever.’” Liksom ormen hade varit mest upphöjd ibland alla djur i naturen, skulle den förnedras under dem alla och avskys av människan, eftersom den varit det redskap, genom vilket Satan hade verkat. ”Till Adam sade han: ’Du lyssnade på din hustru och åt av det träd om vilket jag befallt dig: Du skall inte äta av det. Därför skall marken vara förbannad för din skull. Med möda skall du livnära dig av den så länge du lever. Törne och tistel skall den bära åt dig och du skall äta av markens örter. I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd till dess du vänder åter till jorden, ty av den har du tagits. Jord är du, och jord skall du åter bli.’”

Gud förbannade jorden på grund av deras synd, då de åt av kunskapens träd, och förklarade: ”Med möda skall du livnära dig av den så länge du lever.” Han hade skänkt dem det goda och hållit tillbaka det onda. Nu tillkännagav Gud, att de skulle äta därav, det vill säga, de skulle lära känna det onda så länge de levde.

Släktet skulle hädanefter besväras av Satans frestelser. Ett liv av ständig möda och ängslan bestämdes för Adam, i stället för det lyckliga, muntra arbete han dittills hade glatt sig åt. De skulle utsättas för besvikelse, sorg och smärta och till sist för upplösning. De hade blivit danade av jordens mull och skulle åter bli mull.

De blev underrättade om, att de måste mista sitt Edenhem. De hade gett efter för Satans bedrägeri och trott på dennes ord, att Gud skulle ha ljugit för dem. Genom sin överträdelse hade de öppnat vägen för Satan, att lättare komma åt dem, och det var farligt för dem, att stanna kvar i Edens Lustgård, med tanke på att de skulle kunna få åtgång till livets träd och för evigt leva i synd. De bönföll om lov till, att stanna kvar där, ehuru de erkände, att de hade förverkat all rätt till det lyckliga Eden. De lovade, att de i framtiden skulle böja sig för Gud i obetingad lydnad. De blev upplysta om, att deras fall från oskuldskraft till synd berövat dem deras styrka och gjort dem väldigt svaga. De hade inte bevarat sin rättsskaffenhet i sitt heliga och lyckliga oskuldstillstånd, och de skulle ha långt mindre styrka till att förbli trogna och lydiga i ett tillstånd av medveten syndaskuld. De fylldes av den bittraste ångest och samvetsförebråelse. De förstod nu, att syndens lön är döden.

Änglar fick befallning om, att ögonblickligen bevaka vägen till livets träd. Satans plan hade varit, att Adam och Eva skulle vara olydiga mot Gud, ådra sig Hans misshag, och därefter plocka av livets träd, för att leva i synd för alltid. Runt om änglarna förekom det intensiva ljusstrålar, som liknade flammande svärd.

Frälsningsplanen

Himmelen fylldes av sorg vid nyheten om människans syndafall, och att den värld, som Gud hade skapat, skulle bebos av dödliga människor, dömda till elände, sjukdom och död. Från detta fanns det ingen utväg för överträdarna. Hela Adams familj måste dö. Jag såg den älsklige Jesus. I Hans anlete speglades medlidande och sorg. Snart därefter såg jag, att Han närmade Sig det utomordentliga ljus, som omgav Fadern. Min ledsagande ängel sade: Han för ett förtroligt samtal med Fadern. Ängelns ängslan tycktes vara synnerligen svår under Jesu samtal med Fadern. Tre gånger inneslöt Han av det härliga ljuset omkring Fadern. Då Han trädde ut från Faderns närhet för tredje gången, syntes Hans person.

Hans åsyn var lugn, fri från all förlägenhet och besvär, och strålade av barmhärtighet och älskvärdhet, som inga ord kan uttrycka.

Han underrättade änglahären om, att en väg till frälsning för den förtappade människan hade funnits. Han berättade för dem, att Han hade gått i förbön hos Fadern och hade erbjudit Sig, att ge Sitt liv som lösepenning, och lägga dödsstraffet på Sig Själv, för att människan skulle få förlåtelse genom Honom. Därmed kunde de få nåd hos Gud, och släppas in i den sköna lustgården, samt äta frukten från livets träd tack vare Hans blods förtjänst och Hans lydnad mot Guds lag.

Till en början kunde änglarna inte glädja sig häråt, ty deras Furste dolde inget, utan visade dem frälsningsplanen. Jesus berättade för dem, att Han skulle stå mellan Faderns vrede och den syndiga människan, att Han skulle bära överträdelse och hån, och att bara ett fåtal skulle ta emot Honom som Guds Son. Nästan alla skulle komma att avsky och förkasta Honom. Han skulle lämna Sin härlighet i himmelen, framträda på jorden som människa, genom egen erfarenhet lära känna de olika frestelser, som människan är utsatt för, så att Han kunde förstå, hur Han skulle komma de frestade till undsättning; och att Han till sist, efter att ha fullbordat Sitt uppdrag som lärare, skulle överlämnas i människornas händer, för att drabbas av nästan all den ohygglighet och lidande, som Satan och hans änglar kunde hetsa ogudaktiga människor till, att visa Honom; att Han skulle dö den gruvligaste död, och hängas upp mellan himmel och jord som den värste förbrytare; att Han måste uthärda förfärliga dödsplågor, vilka inte ens änglarna skulle klara av att betrakta, utan nödgas att dölja sina ansikten för den ohyggliga synen. Han skulle inte bara lida svåra kroppsliga smärtor, utan också andliga smärtor, som vida skulle överstiga de fysiska. Hela världens syndabörda skulle läggas på Honom. Han berättade för dem, att Han skulle dö, och uppstå igen på den tredje dagen, samt skulle stiga upp till Fadern, för att vara medlare för vilsna, syndiga människor.

Den enda möjliga Vägen till Frälsning

Änglarna lade sig platt till marken framför Honom. De erbjöd sig, att offra sina liv. Jesus sade till dem, att Han skulle komma att frälsa många genom Sin död. En ängels liv kunde inte betala skulden. Fadern kunde inte anta något annat, än Hans liv som lösensumma för människan. Jesus berättade också för dem, att de skulle ha en gärning att utföra tillsammans med Honom, att de skulle vara med Honom och styrka Honom vid vissa tidpunkter. Att Han skulle iföra

Sig den fallna människans natur och att därmed skulle Hans styrka understiga änglarnas. De skulle vara vittnen till Hans förödmjukelse och stora lidanden, och då de såg Hans lidanden och människornas hat mot Honom, skulle de gripas av de starkaste känslor, att av kärlek till Honom skulle de vilja befria Honom från Hans mördare; men de skulle inte få blanda sig däri, för att förebygga något, som de skulle komma att se. De skulle ha en gärning att uträtta vid Hans uppståndelse. Frälsningsplanen hade lagts och Fadern hade antagit den.

Med helig bedrövelse tröstade och uppmuntrade Jesus änglarna, och underrättade dem om, att de som Han därefter skulle förlösa, skulle vara med Honom och alltid bo hos Honom; och att Han skulle förlösa många genom Sin död, samt tillintetgöra honom, som hade döden i sitt våld. Dessutom skulle Hans Fader ge Honom riket och dess storhet under hela himlen, likaså skulle Han besitta det i all evighet. Satan och syndare skulle utrotas, för att aldrig mera ödelägga himmelen, eller den renade, nya jorden. Jesus bjöd den himmelska hären, att förlika sig med planen, som Fadern hade antagit och glädja sig över, att den fallna människan åter kunde resas upp genom Hans död, samt erhålla Guds nåd och evig glädje i himmelen.

Då fylldes himmelen med glädje, utesäglig glädje; och den himmelska hären sjöng lovsånger till Guds ära. De slog på harporna och sjöng en ton högre, än förr för Guds stora barmhärtighet och självnedlåtenhet i det, att Han skänkte Sin Son till att dö för ett upproriskt släkte. Pris och tillbedjan steg upp för Jesu självförsakelse och offer; för att Han var villig att lämna Faderns sköte, och välja ett liv fullt av lidande och smärta, samt att dö en föraktfull död, för att ge livet för andra.

Ängeln sade: ”Menar Ni, att Fadern utgav Sin käre, älsklige Son utan kamp? Nej, nej! Det innebar en strid också för himmelens Gud, huruvida Han skulle låta de skyldiga människorna omkomma, eller ge Sin älskvärde Son att dö för dem.” Änglarna var så upptagna av människornas frälsning, att vissa ibland dem ville offra sin härlighet och sina liv för döende människor. ”Men”, sade min ledsagande ängel, ”det skulle inte ha varit till något gagn. Överträdelsen var så stor, att en ängels liv inte kunde betala gälden. Inget utom Guds Sons död och förböner kunde betala skulden och frälsa förtappade människor från hopplös sorg och elände.”

Änglarnas gärning visades för dem, nämligen att stiga upp och ned med stärkande balsam från härligheten, för att uppmuntra Guds Son i Hans lidanden och att tjäna Honom. Det skulle också vara deras uppgift, att beskydda och bevara dem, som tog emot Guds nåd för de onda änglarna och det mörker, som Satan hela tiden skulle omsluta dem i. Jag såg, att det var omöjligt för Gud, att förändra Sin lag, för att frälsa förtappade, döende människor; därför tillät Han Sin älsklige Son, att dö för människornas överträdelser.

Satan och hans änglar glädde sig åter över, att de, genom människans syndafall, skulle förmå att störta Guds Son ned från Hans upphöjda ställning. Han berättade för sina änglar, att då Jesus iklädde Sig den fallna människans natur, kunde han övervinna Honom och hindra utförandet av frälsningsplanen.

Satan blev visad för mig som han var, då han var en lycklig, upphöjd ängel. Sedan blev han visad för mig sådan han är nu. Han äger ännu en kunglig gestalt. Hans ansiktsuttryck är ädelt; ty han är en fallen ängel. Men hans ansiktsuttryck är också fullt av ängslan och sorg, missnöje, ondska, hat, bedrägeri och alla slags hemskheter. Jag betraktade särskilt hans panna, som en gång varit så ädel. Från ögonen började den att vika undan. Jag såg, att han hade nedlåtit sig själv så länge, att varje god egenskap var fördärvad, och att alla onda karaktärsdrag hade utvecklats. Hans ögon var listiga och sluga samt uppvisade stort skarpsinne. Hans kroppsbyggnad var stor, men köttet hängde löst omkring hans händer och ansikte. Då jag såg honom, stöttade han hakan i vänster hand. Han syntes att vara försjunken i tankar. Över anletet spelade ett smil, som kom mig att skälva, det var så fullt av ondska och djävulsk listighet. Detta är ett smil han anlägger strax innan han sticker sitt byte; och när han har snarat ett offer, blir hans smil förfärligt.

Adam och Eva lämnade i förödmjukelse och obeskrivlig bedrövelse den ljuvliga lustgården, där de hade levat så lyckliga, tills de överträdde Guds bud. Atmosfären var förändrad. Den var inte längre stabil, som före syndafallet. Gud klädde dem med förkläden av skinn, för att skydda dem från förnimmelsen av kyla, och sedan hetta, som de utsattes för.

Guds oföränderliga Lag

Hela himmelen sörjde över Adams och Evas fall och olydighet, som bragte Guds vrede över hela mänskosläktet. De blev avskurna från umgänget med Gud och störtade ned i hopplöshetens elände. Guds lag gick ej att ändra på, för att tillmötesgå

människans behov; ty det var Guds plan, att den aldrig skulle förlora sin kraft, eller efterskänka det minsta av sina fordringar.

Guds änglar gavs i uppdrag, att besöka det fallna paret och underrätta dem om, att ehuru de ej längre tilläts, att behålla sin heliga egendom, sitt Edenhem, eftersom de hade överträtt Guds lag, var deras ställning dock inte hopplös. Sedan blev de underrättade om, att Guds Son, som hade samtalat med dem i Eden, hade förbarmat Sig över dem, då Han såg deras omöjliga belägenhet, och hade erbjudit Sig, att ta på Sig straffet, som de förtjänade och dö i deras ställe, för att människorna skulle kunna leva genom tron på den försoning, som Kristus föreslog att göra för dem. I Kristus öppnades en hoppets dörr, för att människorna, trots sin stora synd, inte skulle hamna under Satans omedelbara herravälde. Tron på Guds Sons förtjänster skulle upphöja människorna, så att de kunde stå emot Satans anslag. De fick en prøvotid, under vilken de kunde förlossas från sina överträdelser av Faderns lag, genom ett liv i sann ånger, och tro på Guds Sons försoning, och sålunda bli upphöjda till en ställning, där deras ansträngningar, för att hålla Hans lag, kunde gottas.

Änglarna berättade för dem om den sorg, som de hade känt i himmelen, då det tillkännagavs, att de hade överträtt Guds lag, vilket föranledde Kristus att ge det stora offret: Sitt eget dyrbara liv.

Då Adam och Eva insåg, hur upphöjd och helig Guds lag var, då de insåg, vilket dyrbart offer som måste bäras fram för deras överträdelser skull, för att frälsa dem och deras efterkommande från fullständig ödeläggelse, bad de att själva få dö, eller att låta dem och deras avkomma lida straffet för deras överträdelse, hellre än att Guds älsklige Son skulle göra detta stora offer. Adams ångest tilltog. Han såg, att hans synd var av så stor omfattning, att den medförde förfärliga följder. Var det möjligt, att himmelens ärade Furste, som hade vandrat med Adam och talat med honom i hans oskulds dagar, som änglarna ärade och tillbad, skulle tas ned från Sin upphöjda ställning, för att dö för hans överträdelse?

Adam upplystes om, att en ängels liv inte kunde gottgöra skulden. Jehovas lag, grundvalen för himmelens och jordens regering, var lika helig som Gud Själv; därför kunde inte Gud anta en ängels liv som offer för dess överträdelse. Hans lag var av större vikt i Hans ögon, än de heliga änglarna omkring Hans tron. Fadern kunde inte avskaffa eller förändra ett enda bud i Sin lag, för att tillmötesgå människan i hennes fallna tillstånd.

Men Guds Son, som i samverkan med Fadern hade skapat människan, kunde åstadkomma en försoning för människan, som var godtagbar för Gud, genom att ge Sitt liv som ett offer och bära Faderns vrede. Änglarna underrättade Adam om, att liksom hans överträdelse hade bringat död och elände, skulle liv och oförgänglighet bringas i ljuset genom Jesu Kristi offer.

En Blick in i Framtiden

Framtida, viktiga händelser uppenbarades för Adam, från det att han drevs ut ur Eden, till Syndafloden, och framåt till Kristi första ankomst till jorden. Guds Sons kärlek till Adam och hans efterkommande ledde Honom till, att förnedra Sig Själv och anta mänsklig natur, ty genom Sin egen ödmjukhet skulle Han komma att upphöja alla, som skulle komma att tro på Honom. Ett sådant offer var av tillräckligt värde, för att frälsa hela världen; men bara ett fåtal skulle komma att dra nytta av den frälsning, som detta fantastiska offer bragte dem. De många skulle inte komma att finna sig i betingelserna, som krävdes av dem, för att ta emot denna stora frälsning. De skulle komma att föredra synd och Guds lags överträdelse framför omvändelse, lydighet och tro på det gudomliga offrets förtjänster. Detta offer var av sådant oändligt värde, att det skulle göra varje människa, som toge emot det, mer sällsynt än fint guld, en person mer sällsynt, än guld från Ofir.

Adam blev i anden förd ned genom därpå följande tidsåldrar och såg, hur förbrytelser, synd och besmittelse tilltog, genom att människorna gav efter för sin naturliga, starka böjelse för att överträda Guds lag. Det blev visat för honom, att Guds förbannelse skulle vila allt tyngre på mänskosläktet och över djuren på jorden beroende på människornas fortgående överträdelse. Han blev visad, att ogudaktighet och våld skulle stadigt tillta; men mitt ibland hela floden av mänskligt elände och jämmer skulle det alltid finnas några få, som skulle komma att bevara kunskapen om Gud, och förbli obesmittade mitt uppe i det förhärskande, moraliska fördärvet. Adam fick klarlagt för sig, vad synd är – lagens överträdelse. Det klargjordes också för honom, att moraliskt, andligt och kroppsligt fördärv skulle drabba släktet som följd av överträdelse, tills världen skulle bli fylld av mänskligt elände av varje slag.

Människornas liv förkortades genom deras egna förehavanden i synd och därmed överträdelse av Guds rättfärdiga lag. Släktet blev till sist så ytterligt fördärvat, att människorna verkade att vara underlägsna och nästan utan värde. De var i allmänhet ur stånd till, att sätta värde på Golgatas hemlighet, försoningens stora och upphöjda

sanningar, och frälsningsplanen på grund av sitt köttliga sinne. Trots det mänskliga släktets försvagning i andligt och moraliskt samt fysiskt hänseende, fortsätter dock Kristus att vara trofast mot syftet, för vilket Han lämnade himmelen, och att visa intresse för dessa svaga, fördärvade och besmittade exempel på mänsklighet, samt inbjuder dem till, att dölja sin svaghet och sina stora brister i Honom. Om de bara ville komma till Honom, skulle Han skänka dem allt de behöver.

Försoningsoffret

Då Adam, enligt Guds föreskrift, framförde ett offer för synd, var det en väldigt smärtsam ceremoni för honom. Han måste lyfta handen och ta liv, som Gud allena kan ge, och göra ett offer för synd. Det var första gången han hade sett döden. Då han såg på det blödande offret, som vändades i dödsångest, skulle han se framåt i tro till Guds Son, som offret avbildade. Denne skulle dö som ett offer för människorna.

Den ceremoniella offertjänst, som Gud instiftade, skulle hela tiden påminna Adam om hans skuld, och skulle också vara ett tecken på ånger och erkännande av synd. Adams handling, då han tog djurets liv, gav Adam en djupare och fullkomlig förnimmelse av hans överträdelse, vilken inget mindre, än Guds käre Sons död kunde sona. Han häpnade över den oändliga godhet och makalösa godhet, som var beredd att ge en dylik lösen, för att frälsa den skyldige. Då Adam dräpte det oskyldiga offret, tycktes det honom som om han utgöt Guds Sons blod med sin egen hand. Han visste, att om han hade varit orubbligt trogen mot Gud och Hans heliga lag, skulle ingen människa eller djur ha lidit döden. Men i dessa offer, som hänvisade till Guds käre Sons stora och fullkomliga offer, visade sig en hoppets stjärna, som lyste upp den mörka och förfärliga framtiden, och befriade den från dess fullständiga hopplöshet och ruin.

I begynnelsen betraktades överhuvudet i varje familj som regent och präst i sitt eget hus. Därefter, då släktet förökade sig på jorden, blev denna högtidliga gudstjänst och offerande för folket utfört av män, som Gud utsåg därtill. Djurens blod skulle likställas i syndarnas sinnen med Guds Sons blod. Offrets död skulle vara ett vittnesbörd för alla om, att syndens straff var döden. Genom att offra, erkände syndaren sin skuld och visade sin tro, blickande hän mot det stora och fullkomliga offer, som djuroffren avbildade. Utan Guds Sons försoning kunde ingen välsignelse eller frälsning från Gud meddelas människan. Gud värnade nitiskt om Sin lags ära. Överträdelsen av lagen medförde en förfärlig

skilsmässa mellan Gud och människan. Gud tillät Adam, att åtnjuta fritt och lyckligt samröre med sin Skapare, så länge som han var oskyldig. Efter överträdelsen samtalade Gud med människan genom Kristus och änglar.

Kain och Abel och deras Offergåvor

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 4:1-15.

Adams söner, Kain och Abel, var av högst olikartade karaktärer. Abel fruktade Gud. Kain närde upproriska känslor, och knorrade emot Gud på grund av förbannelsen, som hade uttalats över Adam, och för att jorden var förbannad för hans synd. Dessa bröder hade erhållit undervisning om den föranstaltning, som gjorts för mänskosläktets frälsning. Gud krävde av dem, att de skulle följa Hans ordning med ödmjuk lydnad, och bevisa Honom vördnad, samt visa sin tro på och sitt beroende av den utlovade Förlossaren, genom att slakta de förstfödda i sina hjordar, och högtidligt föra fram dem med blodet som ett brännoffer till Gud. Detta offer skulle leda dem till, att hela tiden komma ihåg sin synd, och den kommande Förlossaren, som skulle bli det stora syndoffret för människorna.

Kain bragte sitt offer till Herren med knorrande och vantro i sitt hjärta avseende det utlovade offret. Han var ovillig till, att noga följa lydnadens plan, att ta ett lamm och offra det tillika med markens frukt. Han tog blott av markens frukt, och ringaktade Guds krav. Gud hade underrättat Adam om, att utan blodsutgjutelse fås ingen förlåtelse. Kain var inte ens angelägen om, att ta det bästa av sin frukt. Abel rådde sin bror till, att inte träda fram inför Herren utan blodet från ett offer. Men Kain, som var den äldre, ville inte lyssna till sin bror. Han föraktade dennes råd, och bar fram sitt offer med tvivel och knorrande angående nödvändigheten av ceremoniella offer. Alltså godtog Gud det heller inte.

Abel frambar sin hjords förstfödde, och av dess fett, såsom Gud hade befallt; och han ställde fram sitt offer i full övertygelse om den kommande Messias och med ödmjuk bävan. Gud såg till hans offer. Ett ljus sken från himmelen och förtärde Abels offer. Kain såg inget tecken till, att hans blivit antaget. Han blev vred på Herren och på sin bror. Gud nedlät Sig till, att sända en ängel till Kain, för att tala med honom.

Ängeln frågade om orsaken till hans vrede, och påminde honom om, att om han följde den av Gud givna undervisningen, skulle Han godta honom och hans offer. Men om han vägrade, att ödmjukt underkasta sig Guds ordning, och tro och lyda Honom, kunde Han inte anta hans offer. Ängeln sade till Kain, att Gud inte var orättfärdig och att Han inte favoriserade Abel; utan det var på grund av hans egen synd och olydnad mot Guds uttryckliga befallning, som Han inte kunde godkänna hans offer – men att om han ville göra gott, skulle Gud kännas vid honom, och hans bror skulle lyssna till honom, och han skulle vara ledare, eftersom han var den äldre.

Men Kain ångrade inte heller nu sin synd, efter att han blivit så grundligt undervisad. I stället för att klandra och känna ovilja mot sig själv för sin vantro, fortfor han att klaga på Guds orättvisa och partiskhet. Full av avundsjuka och hat, trätte han på Abel och tadelade honom. Abel hänvisade ödmjukt till sin brors fel, och visade honom, att felet låg hos honom själv. Men Kain hatade sin bror från det ögonblick, då Gud gav honom tecken på Sitt välbehag. Hans bror Abel sökte, att stilla hans vrede, genom att lyfta fram Guds barmhärtighet, som skonat deras föräldrars liv, då Han kunde ha bringat ögonblicklig död över dem. Han sade till Kain, att Gud älskade dem, annars skulle Han inte låta Sin oskyldige och helige Son lida det straff, som människan genom sin olydnad hade förtjänat att lida.

Döden knackar på Dörren

Medan Abel således försvarade Guds plan, blev Kain förbittrad, och hans vrede steg mot Abel, tills han i sin förtrytelse slog ihjäl honom. Gud fordrade underrättelse av Kain om hans bror, och Kain lade fram en ond lögn: ”Jag vet inte. Skall jag hålla reda på min bror?” Gud underrättade Kain om, att Han kände till hans synd – att Han var medveten om alla hans handlingar och likaså hans hjärtas tankar. Så sade Han till honom: ”Vad har du gjort? Hör, din brors blod ropar till mig från marken! Nu är du förbannad mer än den jord som har öppnat sin mun för att ta emot din brors blod av din hand. När du brukar jorden skall den inte längre ge dig sin gröda. Kringflackande och hemlös skall du vara på jorden.”

I begynnelsen kändes förbannelsen över jorden bara lätt; men nu vilade en dubbel förbannelse över den. Kain och Abel var en bild på två klasser, de rättfärdiga och de ogudaktiga, de troende och de vantro, som skulle komma att existera från människans syndafall till Kristi andra ankomst. Att Kain slog ihjäl sin bror Abel är alltså en bild på, att de ogudaktiga kommer att vara missunn-

samma mot de rättfärdiga och hata dem, därför att de är bättre, än de är. De kommer att nära avundsjuka mot de rättfärdiga och slå ihjäl dem, därför att deras rättfärdiga handlingssätt fördömer deras syndfulla liv.

Adams liv var fullt av sorg, förödmjukelse och ständig ånger. Då han undervisade sina barn och barnbarn i Herrens fruktan, blev han ofta bittert tadelad eller klandrad för sin synd, som bragte så mycket elände över hans efterkommande. Tanken, att han skulle dö, fyllde honom med förfäran, då han lämnade det vackra Eden. Han betraktade döden som en förfärlig olycka. Sin första bekantskap med dödens verklighet i den mänskliga familjen stiftade han, då hans egen son Kain slog ihjäl sin bror Abel. Adam fylldes med de bittraste samvetskval över sin egen synd, berövades sin son Abel och måste se på Kain som hans mördare, samt visste, vilken förbannelse Gud hade uttalat över honom. Allt detta fyllde hans hjärta med sorg. Han förebrådde sig själv för sin första, stora överträdelse. Han bad Gud om förlåtelse genom det utlovade offret. Han kände djupt Guds vrede för den förbrytelse han begick i paradiset. Han var vittne till det allmänna fördärv, som därefter slutligen eggade upp Gud till, att utrota jordens invånare genom Syndafloden. Dödsstraffet, som Skaparen hade uttalat över honom, tycktes honom i begynnelsen högst förfärligt; men till sist, efter att han hade levat i flera hundra år, syntes det rättfärdigt och nådigt av Gud, att bringa hans eländiga liv till ett slut.

Då Adam såg de första tecknen på naturens förfall, i det att bladen föll från träden och blommorna vissnade, sörjde han djupare, än människorna nu sörjer över sina döda. De bleknade blomstren var inte så stor orsak till sorg, eftersom de var små och svaga; men att de höga, ädla och kraftiga träden miste sina blad och visade tecken på död, tecknade för honom en allmän upplösning av den sköna natur, som Gud hade skapat särskilt till gagn för människan.

Adam beskrev härligheten hos sitt Edenhem för sina barn, och för deras barn, till det nionde släktledet; och tillika sitt eget syndafall och dess förfärliga följder, samt den börda av sorg, som drabbade honom på grund av den familjekonflikt, som slutade med Abels död. Han berättade för dem om de lidanden, som Gud hade lett honom igenom, för att lära honom nödvändigheten av, att noga iaktta Guds lag. Han tillkännagav för dem, att synden kommer att bli straffad i vilken form den än existerar. Han bad dem, att lyda Gud, som skulle visa dem barmhärtighet, om de ville älska och frukta Honom.

Änglar samtalade med Adam efter hans syndafall, och underrättade honom om frälsningsplanen, och att mänskosläktet kunde få förlossning. Fastän en förfärlig skilsmässa inträffat mellan Gud och människorna, hade Gud anordnat ett föranstaltande eller arrangemang genom Sin älsklige Sons offer, varigenom människorna kunde bli frälsta. Men deras enda hopp var, att leva i ödmjuk ånger, och tro på det sanna offret. Alla, som på detta vis skulle ta emot Kristus som sin ende Frälsare, kunde åter erhålla nåd från Gud genom Hans Sons förtjänster.

Set och Hanok

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 4:25, 26; 5:3-8, 18-24; Judasbrevet 14, 15.

Set var av ädel karaktär, och skulle ta Abels plats i att göra rätt. Dock var han son till Adam, liksom den syndige Kain, och ärvde inte mera naturlig godhet från Adams natur, än Kain. Han blev född i synd; men genom Guds nåd tog han emot sin far Adams trofasta undervisning och ärade han Gud samt gjorde Hans vilja. Han skilde sig från Kains fördärvade avkomma, och verkade för, att vända syndiga människors sinnen till, att ära och lyda Gud, liksom Abel skulle ha gjort, om han hade levat.

Hanok var en helig man. Han kände Gud av rent hjärta. Han såg mänskosläktets fördärv och skilde sig från Kains avkomlingar, samt tillrättavisade dem för deras ogudaktighet. Det var vissa på jorden, som bekände Guds namn, samt fruktade och tillbad Honom. Men den rättfärdige Hanok var så bedrövad över de onda människornas ökande ogudaktighet, att han inte ville vistas ibland dem dagligen, av fruktan för, att han skulle bli påverkad av deras vantro och att han inte alltid i tankarna skulle blicka upp till Gud med den heliga vördnad, som Hans upphöjda karaktär krävde. Hans själ plågades var dag av, att vara vittne till, hur de trampade på Guds auktoritet. Han valde, att leva åtskild från dem, och använde mycket av sin tid till vistelse i ensamhet, som han vigde åt betraktelse och bön. Han väntade på Gud, och bad om, att få lära känna Hans vilja mera fullständigt, för att kunna utföra det Gud meddelade Hanok genom Sina änglar, enligt Guds undervisning. Han gjorde honom uppmärksam på, att Han inte alltid skulle ha fördrag med människorna i deras uppror – att Hans avsikt var, att ödelägga det syndiga släktet, genom att bringa en vattenflod över jorden.

Den rena och ljuvliga Edens Lustgård, varifrån våra första föräldrar drevs ut, stannade kvar på sin plats, tills Gud beslutade, att ödelägga jorden genom Syndafloden. Gud hade planterat lustgården, och välsignat den; och i Sin förunderliga försyn tog Han den bort från jorden, och skall återbörda den till jorden härligare smyckad, än före bortforslandet härifrån. Gud beslöt, att bevara ett exemplar av Sitt fullkomliga skapelseverk fritt från den förbannelse Han hade uttalat över jorden.

Herren kungjorde frälsningsplanen mera fullödig för Hanok och förde honom genom Profetians Ande ned genom de släktled, som skulle komma att leva efter Syndafloden. Han visade honom de stora tilldragelser, som kommer att inträffa i samband med Kristi andra ankomst och världens slut. (Judasbrevet 1:14.)

Hanok besvärades av tvivel beträffande de döda. Det tycktes honom, som om de rättfärdiga och de ogudaktiga båda lades ned i stoftet och så skulle de inte ses igen. Han förmådde inte, att klart skönja de rättfärdigas liv på andra sidan graven. Han blev därför undervisad i en profetisk syn om Guds Son, som skulle dö som ett offer för människorna, och han skådade Kristi ankomst på himmelens skyar, ledsagad av änglarnas här, för att ge liv åt de rättfärdiga döda och förlossa dem ur deras gravar. Han såg också världens fördärvade tillstånd på den tid, när Kristus skall uppenbaras för andra gången – att det då skall förekomma ett högmodigt, fräckt och egensinnigt släkte, som är förenat i uppror mot Guds lag, och förnekar den ende härskaren, Gud, och vår Herre Jesus Kristus, genom att trampa Hans blod under fötterna och förakta Hans försoning. Han såg, hur de rättfärdiga kommer att krönas med heder och ära, medan de ogudaktiga blir bortstötta från Herrens ansikte och förtärda i elden.

Hanok berättade trofast för folket allt, vad Gud hade uppenbarat för honom genom Profetians Ande. Några trodde på hans ord, och vände om från sin ogudaktighet till, att frukta och tjäna Gud.

Hanok förvandlad

Hanok fortsatte, att bli mera himmelsk under sina samtal med Gud. Hans ansikte strålade av ett heligt ljus, som vilade över anletet, medan han undervisade dem, som ville lyssna till hans visdomsord. Hans himmelska och ärevärdiga utseende slog folket med häpnad. Herren älskade Hanok, därför att han ständigt följde Honom, och avskydde ogudaktighet, samt uppriktigt sökte himmelsk kunskap, för att kunna utträta Hans vilja mera felfritt. Han längtade efter, att förenas ändå

innerligare med Gud, som han vördade, ärade och tillbad. Gud ville inte låta Hanok dö som andra människor, utan sände Sina änglar, för att ta honom till himmelen, utan att han skulle smaka döden. I de rättfärdigas och de ogudaktigas närvaro blev Hanok borttagen från dem. De, som älskade honom, tänkte att Gud hade fört honom till en av hans hemliga platser; men efter att de flitigt hade sökt honom, och inte varit i stånd till, att finna honom, sade de att han inte längre fanns, ty Gud hade tagit honom.

Herren ger oss här en lärdom av stor betydelse, genom att Han förde bort Hanok, en efterkommande till den fallne Adam, nämligen: Att alla kommer att belönas, som i tro förlitar sig på det utlovade offret, och trofast lyder Hans bud. Två klasser framställs även här, som skall existera till Kristi andra ankomst – de rättfärdiga och de ogudaktiga, upproriska och trogna undersåtar. Gud skall komma ihåg de rättfärdiga, som fruktat Honom. För Sin käre Sons skull kommer Han att akta på och ära dem samt skänka dem evigt liv. Men de ogudaktiga, som trampat på Hans myndighet, skall Han utplåna från jorden, och de kommer att vara, som om de ej funnits till.

Efter Adams fall från ett fullkomligt lyckalighetstillstånd till ett syndigt och eländigt tillstånd var det fara för, att människorna skulle bli modlösa och undra: ”Vad vinner vi på att hålla hans bud och gå sörjande inför HERREN Sebaot?” (Malaki 3:14), eftersom förbannelsen vilar så tungt på mänskosläktet, och döden är vår gemensamma lott? Men den undervisning, som Gud gav Adam, som upprepades av Set, och fullt ut exemplifierades av Hanok, skingrade mörkret och gav hopp åt människan, att liksom döden kom genom Adam, skulle likaså liv och oförgänglighet komma genom Jesus, den utlovade Frälsaren.

Av Hanoks exempel lärde de missmodiga troende sig, att även om de levde ibland fördärvade och syndiga människor, som vandrade i fräckt och öppet uppror mot Gud, sin Skapare, kunde de likväl leva rättfärdigt, liksom den trofaste Hanok, tas emot av Gud, och till sist bli upphöjda till Hans himmelska tron, om de ville lyda Honom och tro på den utlovade Förlösaren.

Hanok, som skilde sig från världen och använde mycket av sin tid till bön och samröre med Gud, är en bild på Guds trofasta folk i de sista dagarna, som kommer att åtskiljas från världen. Orättfärdigheten kommer att få överhanden på jorden i förfärlig grad. Människorna kommer att hänge sig åt sina fördärvade hjärtans fantasier,

förverkliga sin förföriska filosofi, och göra uppror mot himmelens höga auktoritet.

Guds folk kommer att avhålla sig från de ogudaktiga vanorna hos omgivningen, och söka efter sinnets renhet, samt helig samklang med Guds vilja, tills Hans gudomliga bild återspeglas i dem. De måste bereda sig på, att ryckas upp till himmelen, liksom Hanok. De kommer inte att foga sig efter de vantroendes anda och exempel, när de verkar för att undervisa och varna världen, utan kommer att fördöma dem genom sitt heliga tal och gudaktiga föredöme. Hanoks bortförande till himmelen strax före världens ödeläggelse genom Syndafloden framställer alla de rättfärdigas bortförande från jorden före dess ödeläggelse genom elden. De heliga kommer att förhållas i närvaron av dem, som hatat dem för deras trofasthet och lydnad mot Guds rättfärdiga bud.

Syndafloden

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 6; 7; 8 och 9:8-17.

Sets efterkommande kallades för Guds söner – Kains för människornas söner. Eftersom Guds söner blandade sig med människornas söner, blev de fördärvade, och genom inbördes giftermål med dem, genom sina hustrurs inflytande, miste de sin säregna, heliga karaktär och deltog med Kains söner i deras avgudadyrkan. Många gav upp sin gudsfruktan och föraktade Guds bud. Men det var några få, som levde rättfärdigt, som vördade och ärade sin Skapare. Noa och hans familj räknades till de få rättfärdiga.

Människans ogudaktighet var så stor och tilltog i sådan förfärlig grad, att Herren ångrade att Han hade gjort människan på jorden; ty Han såg, att människans ondska var stor på jorden, och att hennes hjärtas tankars påfund i allt var onda hela tiden.

Dryga ett hundra år före Syndafloden sände Herren en ängel till den gudfruktige Noa, för att underrätta honom om, att Han inte längre skulle komma att visa barmhärtighet mot det fördärvade släktet. Men Han ville inte, att de skulle vara omedvetna om Hans beslut. Han ville undervisa Noa och sända ut honom som en trofast predikant, till att varna världen om den kommande ödeläggelsen, för att världens invånare inte skulle ha något att skylla på. Noa skulle predika för folket, och tillika bereda en ark, eftersom Gud

tänkte undervisa honom, till hans och hans familjs frälsning. Han skulle inte bara förkunna, utan hans exempel, under arkbygget, skulle överbevisa alla om, att han trodde, vad han predikade.

Noa och hans familj var inte de enda, som fruktade och lydde Gud. Men Noa var den frommaste och heligaste mannen på jorden, och var den, vars liv Gud skonade, för att utföra Hans vilja, genom att bygga arken och varna världen om dess stundande undergång. Metusela, Noas farfar, levde till det år, då vattenfloden kom; och det var andra, som trodde på Noas predikan och hjälpte honom, att bygga arken. Dessa dog dock, innan flodens vatten kom över jorden. Noa fördömde världen genom sin predikan och sitt exempel, genom att han byggde arken.

Gud gav alla, som önskade det, möjlighet till att ångra sina synder och vända om till Honom. Men de trodde inte på Noas predikan. De bespottade hans varningar och gjorde narr av, att han byggde ett så oerhört stort skepp på torra land. Noas ansträngningar, för att reformera sina medmänniskor, vann ringa framgång. Men i över ett hundra år fortsatte han ståndaktigt, att verka för, att människorna skulle överge synden och överlämna sig åt Gud. Varje slag på arken predikade för folket. Noa ledde verket, förkunnade och arbetade, medan folket såg på förbluffade, och betraktade honom som fanatiker.

Arkbygget

Gud gav Noa precisa mått för arken, och bestämde regler för, hur den skulle inrättas i varje avseende. I många hänseenden var den inte gjord som ett skepp, utan formad som ett hus. Botten liknade en båt, som kunde flyta på vattnet. Det förekom inga fönster i sidorna på arken. Den var tre våningar hög, och ljus släpptes in genom ett fönster högst upp. Dörren satt i sidan. De olika avdelningarna, formade för att ta emot alla slags djur, var så inrättade, att fönstret högst upp gav ljus åt alla. Arken var byggd av cypresser eller goferträ, som kunde bestå i många hundra år. Den var en byggnad med stor hållbarhet, vilken ingen mänsklig visdom kunnat tänka ut. Gud lade planen och Noa var Hans byggmästare.

Efter att Noa hade gjort allt, som stod i hans makt, för att utföra varje del av verket rätt, var det omöjligt för arken, att själv stå emot stormens våldsamhet, som Gud i Sin fruktansvärda vrede skulle släppa lös över jorden. Att fullända byggnaden, var ett långsamt verk. Varje bit timmer passades noga in, och varje fog täcktes med beck. Allt, vad människorna förmådde att göra, för att åstadkomma ett fullkomligt verk,

uträttades; men därefter var det bara Gud, som kunde bevara byggnaden på de vreda, svällande böljorna med Sin mirakulösa kraft.

Till en början var det många, som till syntes ta emot Noas varning, men de vände sig inte fullt ut till Gud i sann syndaånger. De fick en bestämd tid på sig före floden, varunder de sattes på prov – för att visa sina rätta jag. De bestod inte provet. Det förhärskande fördärvet segrade, och de deltog så småningom med andra elaka i, att bespotta och göra narr av den gudfruktige Noa. De ville inte vända om från sina synder, utan fortsatte med att ha många hustrur och att hänge sig åt sina orena lidelser.

Slutet för deras prövotid närmade sig. Världens vantröende, bespottande invånare skulle få ett särskilt tecken på Guds gudomliga makt. Noa hade trofast följt den undervisning, som Gud hade gett honom. Arken hade fullbordats precis som Gud hade befallt. Noa hade samlat in en oerhörd mängd föda för människor och djur. Efter att detta hade utförts, befallde Gud den fromme Noa: ”Gå in i arken med hela din familj. Dig har jag nämligen funnit rättfärdig inför mig i detta släkte.”

Djuren går in i Arken

Änglar sändes ut, för att samla in djuren, som Gud hade skapat, från öppen mark och skog. Och de följde efter, två och två, hane och hona, och av rena djur sju och sju. Djuren, från de vildsintaste till de lugnaste och harmlösaste, marscherade fredligt och allvarsmättat in i arken. Himlen syntes vara fylld av fåglar av alla de slag. De kom flygande till arken, två och två, hane och hona, och av rena fåglar sju och sju. Världen bevittnade detta med förundran – somliga i fruktan, men de hade blivit så förhärdade i uppror mot Gud, att denna märkvärdiga uppenbarelse av Guds makt endast gjorde ett tillfälligt intryck på dem. Under sju dagars tid strömmade djuren in i arken, och Noa ordnade in dem i de bås, som stod redo för dem.

Då det dödsdömda släktet såg solen stråla i sin glans och jorden klädd i nästan Edenskönhets, viftade de bort sin stigande fruktan med stojande lustigheter; och tycktes, med sina våldsgärningar, nedkalla Guds redan uppväckta vrede över sig.

Allt var nu klart, för att stänga till arken, vilket Noa inte kunde göra inifrån. Den bespottande folkmängden såg en ängel stiga ned från himmelen, klädd med blixstens glans. Han slöt till den yttre porten, och styrde därpå sin kurs upp mot himmelen igen.

Noas familj befann sig i sju dagar i arken, innan regnet började att falla på jorden. Under denna tid ordnade de med allt för sitt långvariga uppehåll, medan vattnen skulle dölja jorden. Dessa utgjorde bespottandets och löjets dagar för den icke troende mängden. De menade, att Noa blivit lurad, eftersom hans förutsägelse inte genast gått i uppfyllelse, sedan han stigit in i arken, och att det var omöjligt för världen, att ödeläggas genom en översvämning. Före denna tid hade det aldrig regnat på jorden. En dimma hade stigit upp från vattnet, vilken Gud lät framträda på nätterna som en dagg, vilken livade upp växterna och möjliggjorde deras tillväxt.

Trots den högtidliga uppenbarelsen av Guds makt, som den vantroende mängden hade beskådat – den onaturliga tilldragelsen, att djuren lämnade skog och mark och gick in i arken samt att Guds ängel, klädd i himmelsk glans, steg ned från himmelen med förfärligt majestät och stängde porten – förhårdade de sina hjärtan och fortsatte, att göra sig lustiga och att driva gyckel med dessa märkvärdiga bevis på gudomlig makt.

Stormen bryter lös

Men på den åttonde dagen blev skyarna mörka. Den mullrande åskan och de flammande blixterna satte igång, att injaga skräck i människor och djur. Regnet strömmade ned från skyarna ovanför dem. Detta var något de aldrig hade sett förut, och deras hjärtan blev modlösa av fruktan. Djuren vandrade omkring i den vildaste förskräckelse, och deras skorrande stämmor tycktes klagande förkunna deras och människornas förestående öde. Stormens våldsamhet ökade, tills regnet kom från himlen som mäktiga vattenfall. Älvarna steg över sina bräddar, och vattnet strömmade ut i dalgångarna. Det stora djupets källor öppnades också. Vattenstrålar vällde upp ur jorden med obeskrivlig kraft, och slungade väldiga klippstycken tiotals meter upp i luften, vilka därefter begravdes djupt i marken.

Människorna såg först, hur deras händers verk ödelades. Deras praktfulla byggnader och deras vackert inrättade trädgårdar och lundar, där de hade ställt upp sina avgudar, tillintetgjordes av blixtar från himlen. Deras ruiner spreds överallt omkring. De hade upprättat altaren i lundarna, och invigt dem till sina avgudar, på vilka de offrade människor. Dessa altaren, som Gud avskydde, revs ned i Hans vrede inför deras blickar, och de nödgades att skälva för den levande Gudens makt, himmelens och jordens Skapare, och medge, att det var deras vederstyggligheter och förfärliga offer till avgudarna, som hade orsakat deras ödeläggelse.

Stormens våldsamhet tilltog, och jämmerropen från människorna, som hade föraktat Guds myndighet, blandade sig med elementens raseri. Träd, byggnader, klippor och jord slungades åt alla håll. Människornas och djurens förfäran övergick all beskrivning. Till och med Satan, som måste uppehålla sig ibland de rasande elementen, fruktade för sitt eget liv. Det hade varit en glädje för honom, att härska över ett så mäktigt släkte, och han ville, att de skulle leva, för att utöva sina vederstyggligheter och stegra sitt uppror mot himmelens Gud. Han uttalade förbannelser mot Gud, och beskyllde Honom för orättvisa och hemsgheter. Många av människorna bespottade Gud, liksom Satan, och i fall de hade kunnat förverkliga sina upproriska avsikter, skulle de ha störtat ned Honom från rättfärdighetens tron.

Medan många bespottade och förbannade sin Skapare, blev andra vanvettiga av fruktan, och sträckte ut händerna mot arken, i det att de bad om, att bli insläppta. Men detta var omöjligt. Gud hade stängt dörren, den enda ingången, och låst Noa inne och de ogudaktiga ute. Herren ensam förmådde, att öppna porten. Deras fruktan och ånger kom för sent. De blev tvungna till, att erkänna existensen av en levande Gud, som var människan överlägsen, och som de hade trotsat och hånat. De åkallade Honom på allvar, men Hans öra var inte öppet för deras skrik. Några sökte i sin förtvivlan, att bryta sig in i arken, men den starka byggnaden stod emot alla deras ansträngningar. Somliga klängde sig fast vid arken, tills de spolades bort av rasande böljor, eller de tappade taget på grund av klippstycken och träd, som kastades vilt omkring.

De, som hade ringaktat Noas varningar och gjort narr av den gudfruktige rättfärdighetspredikanten, ångrade sin vantro för sent. Arken blev våldsamt vaggad och kastad omkring. Djuren inne i den uttryckte, med sina olika stämmor, den vildaste förfäran; men arken var utom fara för de upprörda vattnen, ibland de stridande elementen, samt ibland träd och klippor, som slungades omkring. Änglar, som var väldiga i kraft, lotsade arken och bevarade den från all skada. Arkens bevarande varje ögonblick under den hemska stormen genom fyrtio dagar och fyrtio nätter var ett mirakel av gudomlig allmakt.

Djuren, som var utsatta för stormen, flydde till människorna, och valde mänskliga väsens sällskap, som om de förväntade sig hjälp från dem. Somliga personer band sina barn och sig själva vid kraftfulla djur, då de visste, att dessa skulle kämpa hårdnackat för livet och bestiga de högsta punkterna, för att undgå de stigande

vattnen. Stormens raseri minskade inte – vattenmassorna steg hastigare, än i början. Några band fast sig själva vid höga träd på de högsta punkterna i landet, men dessa träd rycktes upp med rötterna, fördes med våldsamt genom luften, och såg ut att ilsket slungas ned, med stenar och jord, i de svällande, brusande böljorna. Människor och djur försökte ihärdigt, att hålla sig fast på de högsta platserna, tills alla störtades ned i de skummande vattnen, som nästan nådde de högsta punkterna på land. Till sist nådde vattnet dessa, och människor och djur omkom tillsammans i Syndafloedens vatten.

Noa och hans familj väntade ängsligt på, att vattnet skulle sjunka undan. Han ville gå ut på jorden igen. Han släppte ut en korp, som flög fram och tillbaka, till och från arken. Han erhöll inte den önskade informationen, och så släppte han ut en duva, men eftersom duvan inte fann någonting att vila på, återvände den till arken. Efter sju dagar sände han så ut duvan igen. Då den sågs med ett olivblad i näbben, blev det stor glädje i familjen på åtta, som så länge hade varit instängd i arken.

En ängel steg åter ned och öppnade dörren till arken. Noa kunde öppna överdelen, men inte få upp porten, som Gud hade stängt. Gud talade till Noa genom ängeln, som öppnade porten, och bjöd Noas familj att lämna arken och ta med sig alla levande varelser.

Noahs Offergåva och Guds Löfte
Noa glömde inte Gud, som så nådigt hade bevarat dem, utan reste strax upp ett altare, och tog av alla rena djur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret, varigenom han visade sig tro på Kristus, det stora offret, och sin tacksamhet mot Gud för deras fantastiska räddning. Noas offer steg upp inför Gud som en behaglig lukt. Han antog offret och välsignade Noa och hans familj. Detta innebär en lärdom för alla, som skulle komma att leva på jorden, nämligen att för varje gärning av nåd och kärlek från Gud, bör de, först och främst, bära fram uppriktig tacksägelse och träda fram i ödmjuk tillbedjan av Honom.

De skulle således inte ständigt leva i skräck för en ny syndaflood: ”Jag skall upprätta mitt förbund med er: Aldrig mer skall allt liv utrotas genom flodens vatten. Aldrig mer skall en flod komma och fördärva jorden.” Och Gud sade: ”Detta är tecknet på det förbund som jag för all framtid sluter med er och med alla levande varelser hos er: Min regnbåge sätter jag i skyn, och den skall vara tecknet på förbundet mellan mig och jorden. När jag låter moln stiga upp över jorden och regnbågen syns i skyn skall jag tänka på mitt

förbund, det som har slutits mellan mig och er och alla levande varelser, allt liv, och vattnet skall inte mer bli en flod som utplånar allt liv. När regnbågen syns i skyn och jag ser på den, skall jag tänka på det eviga förbundet mellan Gud och alla levande varelser, allt liv på jorden.”

Vilken självnedlåtenhet av Gud! Vilket medlidande med felande människor, att sätta den sköna, mångfärgade regnbågen i skyn som ett tecken på den store Gudens pakt med människan! Denna regnbåge sattes till vittnesbörd för alla släkter om det faktum, att Gud ödelade jordens invånare genom Syndaflooden för deras stora ogudaktighets skull. Det var Hans avsikt, att då barnen i efterföljande släkter såg bågen i skyn och frågade, varför denna härliga båge spände kring himlen, då skulle föräldrarna förklara för dem om den gamla världens ödeläggelse genom Syndaflooden, därför att folken hade hängett sig åt all ogudaktighet, och att den Allsmäktiges händer hade böjt till bågen och satt den i skyn som ett tecken på, att Han aldrig mera skulle bringa en vattenflod över jorden.

Denna symbol i skyn skulle bekräfta tron hos alla och stadfästa eller fastslå deras förtröstan på Gud; ty den var ett tecken på gudomlig nåd och godhet mot människan; ja, fastän Gud drivits till, att förstöra jorden genom Syndaflooden, omger Hans nåd dock ännu jorden. Gud säger, att när Han ser på bågen i skyn, skall Han minnas det eviga förbundet. Han vill inte, att vi skall förstå det här som, att Han någonsin skulle kunna glömma det. Nej, Han talar till människor med mänskliga uttryck, för att de bättre skall förstå Honom.

Babels Torn

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 11:1-9. Somliga av Noas avkomlingar började snart att avfalla. En del följde Noas exempel och lydde Guds befallningar; andra var vantrogna och upproriska. De hade olika åskådningssätt angående Syndaflooden. Vissa betvivlade Guds existens, och menade, att Syndaflooden berott på naturliga orsaker. Andra trodde, att Gud fanns till, och att Han utplånat det släkte, som tidigare levde, genom Syndaflooden. Liksom Kain, närde de uppror i hjärtat mot Gud, eftersom Han utplånat jordens invånare, och förbannat världen en tredje gång genom Syndaflooden.

De, som var Guds fiender, kände sig dagligen tillrättavissade genom det gudfruktiga liv och den

heliga vandel eller livsstil, som följdes av dem, som älskade, lydde och ärade Gud. De vantrogna höll gemensamt rådslag, och enades om, att de skulle skilja sig från de troende, vars rättfärdiga uppförande hela tiden förhindrade deras ogudaktiga planer. De reste en bit bort ifrån dem, och valde en stor slätt att slå sig ned på. De byggde en stad, och kom sedan på tanken, att uppföra ett stort torn, som skulle nå upp i skyn. De tänkte bo tillsammans i staden och i tornet och inte mera spridas omkring.

De menade, att de därigenom skulle skydda sig själva, i fall det skulle komma en ny syndaflod; ty de ämnade bygga tornet mycket högre, än vattnet steg på Syndaflodens tid, och hela världen skulle komma att ära dem, och de skulle bli som gudar samt styra över folket. Tornet skulle ära sina byggmästare, och vända andras uppmärksamhet, som skulle komma att bo på jorden, bort från Gud och till att förena sig med dem i deras avguderi. Folk bodde i tornet, innan bygget var klart. Många rum utrustades storstilat, smyckades och invigdes till deras avgudar. De, som inte trodde på Gud, inbillade sig, att om deras torn nådde upp i skyarna, skulle de bli i stånd till, att uppdaga orsakerna till Syndafloden.

De upphöjde sig själva mot Gud; men Han lät dem inte fullfölja sitt verk. De hade byggt sitt torn högt. Då sände Herren två änglar, för att störa dem i deras gärning. Det förekom män med uppgift, att ta emot order från arbetarna högst upp i tornet, då de behövde material till arbetet. Den förste talade med den andre, och han med den tredje, och så vidare, tills befallningen nådde marken. Allt eftersom ordern gick från den ene till den andre, förvirrade änglarna deras språk, och då den nådde arbetarna nedanför, skickade de upp material, som ej behövdes.

Efter detta var det slut på harmonin i arbetet. Förbittrade på varandra, och ur stånd till att förklara missförståndet och de förunderliga orden ibland sig, övergav de arbetet, gick skilda vägar och spreds ut över jorden. Dittills hade människorna bara talat ett språk. Blixtar från himlen slet sönder toppen på deras torn och slungade den till marken som tecken på Guds vrede. På detta sätt visade Gud dessa upproriska människor, att Han är det högsta väsendet.

Abraham och den utlovade Säden

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 12:1-5; 13; 15; 16; 17; 21 och 22:1-19.

Gud valde ut Abraham till, att utföra Sin vilja. Han förklarade för honom, att han skulle lämna sin nation, och skilja sig från sina släktingar. Herren uppenbarade Sig Själv för Abraham under dennes ungdom, och gav honom förstånd, samt bevarade honom från avguderi. Han beslutade, att visa upp honom som ett exempel på tro och gudsfruktan för Guds folk, som därefter skulle komma att bo på jorden. Hans karaktär utmärktes genom oppriktighet, ädelmod och gästfrihet. Han blev respekterad som en mäktig furste ibland folket. Genom vördnad för och kärlek till Gud, samt punktlig lydnad i, att utföra Hans vilja, vann han sina tjänares och grannars aktning. Hans gudfruktiga exempel och rättfärdiga tillvägagångssätt, kopplat till flitig undervisning av sitt husfolk, kom dem att frukta, älska och ära Abrahams Gud.

Herren uppenbarade Sig för Abraham, och lovade honom, att hans säd skulle bli talrik som himlens stjärnor. Han undervisade honom också om hans avkomlingars långa trälldom i Egypten, genom den förfäran och det stora mörker, som kom över honom.

I begynnelsen gav Gud en hustru till Adam, och visade på så sätt Sin ordning. Han bestämde aldrig, att en man skulle ha flera hustrur. Lamek var den förste, som i detta hänseende avvek från Guds visa ordning. Han hade två hustrur, vilket orsakade bråk i hans familj. Bägges missunningsamhet och svartsjuka gjorde Lamek olycklig. Då människornas antal ökade på jorden, och det föddes döttrar åt dem, tog de sig hustrur av alla, som de valde ut. Detta var en av den gamla världens invånares stora synder, som bragte Guds vrede över dem. Detta skick användes efter Syndafloden, och blev så allmänt, att till och med en del rättfärdiga män följde det, och hade flera hustrur. Dock blev detta inte mindre syndigt, därför att dessa rycktes med av fördärvet och övergav Guds ordning härvidlag.

Herren sade om Noa och hans familj, som blev räddade i arken: ”Dig har jag nämligen funnit rättfärdig inför mig i detta släkte.” Noa hade bara en hustru; och Gud välsignade deras gemensamma familjedisciplin. Eftersom Noas söner var rättfärdiga, blev de bevarade i arken jämte sin rättfärdige far. Gud har aldrig godkänt månggiftet. Det har varit emot Hans vilja. Han visste, att detta skulle förstöra människans lycka. Abrahams frid

blev svårt störd genom hans olycksaliga äktenskap med Hagar.

Velande inför Guds Löften

”Herren sade till Abram sedan Lot hade skilt sig från honom: ’Lyft din blick och se dig omkring från den plats där du står, mot norr och söder, öster och väster. Hela det land som du ser skall jag ge åt dig och dina efterkommande för evig tid. Och jag skall låta dem bli som stoftet på jorden. Om någon kan räkna stoftet på jorden skall också dina efterkommande kunna räknas.’ ”Därefter kom Herrens ord till Abram i en syn. Han sade: ’Frukta inte, Abram. Jag är din sköld. Din lön skall bli mycket stor.’””Abram sade vidare: ’Se, mig har du inte givit någon avkomma. En av mitt husfolk kommer att ärva mig.’”

Eftersom Abraham inte hade någon son, trodde han säkert, att hans tjänare Elieser skulle bli hans adoptivson och arvinge. Men Gud underrättade Abraham om, att hans tjänare inte skulle vara hans son och arvinge, utan att han skulle verkligen få en son. ”Sedan förde han honom ut och sade: ’Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem’, och han sade till honom: ’Så skall din avkomma bli.’”

Därest Abraham och Sara hade väntat med fast tro på löftets uppfyllelse, att de skulle få en son, kunde de ha undvikit många obehagligheter. De trodde, att det skulle bli så som Gud hade sagt, men kunde inte tro, att Sara, på sin ålderdom, skulle kunna få en son. Sara föreslog en plan, varigenom hon tänkte, att Guds löfte skulle uppfyllas. Hon bad Abraham, att ta Hagar till hustru. Detta visade bådars bristande tro och ofullkomliga tillit till Guds makt. Abraham bestod inte provet han utsattes för, att visa tro på Guds oinskränkta makt. Han lyssnade till Saras röst, och tog Hagar till hustru, varigenom han drog mycken förtret över sig själv och Sara. Det var Herrens avsikt, att prova Abrahams fasta tro och tillit till de löften Han hade gett honom.

Hagars Högmodighet

Hagar var stolt och skrytsam, och uppförde sig högmodigt mot Sara. Hon smickrade sig själv med, att hon skulle bli mor till det stora folk, som Herren hade lovat att frambringa ur Abraham. Abraham fick lyssna till Saras klagomål på Hagars uppförande, och hon beskyllde Abraham för, att ha gjort fel härvidlag. Abraham blev bedrövad, och sade till Sara, att Hagar var hennes tjänarinna, och hon kunde råda över henne, men vägrade att sända bort henne; ty hon skulle bli mor till hans barn, genom vilket han trodde, att löftet skulle uppfyllas. Han underrättade Sara om,

att han inte skulle ha tagit Hagar till hustru, om hon inte uttryckligen hade begärt det.

Abraham fick också lyssna till Hagars klagomål gällande oförrätter begångna av Sara. Abraham var i bryderi. Om han sökte, att försvara Hagar, skulle han förvärra Saras svartsjuka och olycka, och hon var ändå hans första och mest älskade hustru. Hagar flydde från Saras åsyn. Herrens ängel mötte henne, och tröstade henne. Han tillrättavisade henne dessutom för hennes högmodiga uppförande, och bjöd henne att vända åter till sin husmor och ödmjuka sig under henne.

Efter Ismaels födelse uppenbarade Herren Sig för Abraham, och sade till honom: ”Jag skall sluta förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig mycket.” På nytt upprepade Herren genom Sin ängel löftet om, att ge Sara en son, och att hon skulle bli mor till många folk. Abraham förstod ännu inte Guds löfte. Hans tanke dröjde kvar vid Ismael, som om de många folken i löftet skulle komma genom honom, och i kärlek till sin son utropade han: ”Låt bara Ismael leva inför dig!”

En gång till upprepades löftet till Abraham, fast mera bestämt: ”Nej, din hustru Sara skall föda en son åt dig, och du skall ge honom namnet Isak. Jag skall upprätta mitt förbund med honom, som ett evigt förbund med hans avkomma efter honom.” Vers 19. En annan gång sände Gud Sina änglar till Abraham, på deras väg för att ödelägga Sodom, och de återupprepade löftet entydigt och bestämt, att Sara skulle få en son.

Löftets Son

Efter Isaks födelse visade Abraham och Sara stor glädje, vilket gjorde Hagar svårt missunnsam. Hon hade undervisat Ismael om, att Gud på ett särskilt sätt skulle välsigna honom som Abrahams son, och att han skulle bli arvinge till det, som hade utlovats till hans far. Ismael anammade sin mors känslor och blev vred över den glädje de visade vid Isaks födelse. Han föraktade Isak, därför att han menade, att denne favoriserades på hans egen bekostnad. Sara såg, vilken sinnesstämning Ismael visade emot hennes son Isak, och hon blev allvarligt upprörd. Hon berättade för Abraham om Ismaels oanständiga uppförande mot henne och hennes son Isak, och sade till honom: ”Driv ut den här slavinnan och hennes son, för den här slavinnans son skall inte dela arvet med min son, med Isak.”

Abraham blev svårt bekymrad. Ismael var hans son, som han älskade. Hur skulle han kunna driva ut honom! Han bad till Gud i sitt bryderi, ty han visste inte, vad han skulle ta sig till. Herren

undervisade Abraham genom Sina änglar, att han skulle lyssna till sin hustru Saras röst, att han inte skulle låta sin kärlek till sin son eller till Hagar hindra honom från, att uppfylla hennes önskan; ty detta var det enda sätt, varpå frid och samklang åter skulle gå att upprätta i hans familj. Abraham tog emot det tröstrika löftet av ängeln, att Ismael inte skulle dö, om än han skildes från sin fars hus, ej heller skulle Gud överge honom, utan bevara honom, därför att han var Abrahams son. Gud lovade också, att göra ett stort folk av Ismael.

Abraham ägde ett ädelt, mänskovänligt sinnelag, vilket visade sig, då han bad så innerligt för människorna i Sodom. Hans starka ande led svårt. Han var betryckt av sorg, och han var djupt rörd i sina faderskänslor, då han sände bort Hagar med sin son Israel, för att vandra omkring som främlingar i främmande land.

I fall Gud hade tillåtit månggifte, skulle Han inte ha befallt Abraham, att sända bort Hagar och hennes son. Härav kan vi alla lära oss, att det är Guds vilja, att äktenskapets frid och rättigheter skall respekteras och skyddas, om än det kostar mycken uppoffring. Sara var Abrahams första och enda, sanna hustru. Hon ägde rättigheter som hustru och mor, som ingen annan i familjen kunde ha. Hon ärade sin man och kallade honom för herre; men hon nitälskade, för att inte behöva dela hans kärlek med Hagar. Gud tillrättavisade inte Sara för hennes handlingssätt. Abraham tillrättavisades av änglarna för sitt tvivel på Guds makt, vilket hade förmått honom till, att ta Hagar till hustru, och att tro, att löftet skulle uppfyllas genom henne.

Det yttersta Trosprovet

På nytt fann Herren det lämpligt, att fresta på Abrahams tro genom ett förfärligt prov. Om han hade bestått det första provet, och tålmodigt hade inväntat löftets uppfyllelse genom Sara, och inte tagit Hagar till hustru, skulle han inte ha blivit underkastad det svåraste prov, som någonsin ålagts en människa. Herren bjöd Abraham: ””Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig.””

Abraham tvivlade ej på Gud, och tvekade inte, utan arla eller tidigt på morgonen tog han två av sina tjänare, och Isak sin son, samt ved till brännoffret, och gick till platsen, som Gud hade sagt till honom om. Han nämnde inte för Sara den verkliga avsikten med resan, då han visste, att hennes kärlek till Isak skulle komma henne att misstro Gud och hålla sin son tillbaka. Abraham tillät inte sina faderskänslor att styra honom eller

leda honom till uppror mot Gud. Guds befallning var ägnad, att röra hans själ på djupet. ””Tag din son Isak”. Därpå lade Han till, som för att pröva hans hjärta än djupare, ”din ende son, som du älskar”, det vill säga, den ende löftessonen, ”och offra honom där som brännoffer”.

I tre dagar reste fadern med sin son, och hade alltså tillräckligt mycket tid till, att begrunda saken, och tvivla på Guds ord, om han varit benägen därtill. Men han tvivlade inte på Gud. Han menade inte nu, att löftet skulle uppfyllas genom Ismael; ty Gud hade entydigt sagt honom, att det skulle uppfyllas genom Isak.

Abraham trodde, att Isak var löftets son. Han trodde också, att Gud menade precis, vad Han sade, då Han befallde honom, att gå och offra Isak som brännoffer. Han betvivlade inte Guds löfte; utan trodde att Gud, som genom Sin försyns skickelse hade gett Sara en son på hennes ålderdom, och som hade befallt honom att ta denne sons liv, också kunde förmå att ge honom livet åter, och väcka Isak från de döda.

Abraham lämnade tjänarna efter vägen, och sade att han skulle gå ett stycke ifrån dem, för att tillbe med sin son. Han ville inte låta sina tjänare ledsaga dem, för att deras kärlek till Isak inte skulle komma dem, att hindra honom i utförandet av det, som Gud hade beordrat honom. Han tog veden ur tjänarnas händer och lade den på sonens skuldror. Han tog också med sig elden och kniven. Han var redo till, att utföra det förfärliga uppdrag Gud hade gett honom. Far och son gick tillsammans.

”Isak sade till sin far Abraham: ’Far!’ Han svarade: ’Ja, min son?’ Han sade: ’Vi har eld och ved, men var är lammet till brännoffret?’ Abraham svarade: ’Gud kommer att utse åt sig lammet till brännoffret, min son.’ Så fortsatte de sin vandring tillsammans.” Verserna 7, 8. Fast beslutsam, vandrade den allvarsamme, älskande, lidande fadern vid sidan av sin son. Då de anlände till platsen, som Gud hade nämnt för Abraham, byggde denne ett altare där, och lade veden på plats, klar för offret, och underrättade därpå Isak om Guds befallning, att offra honom som brännoffer. Han upprepade Guds löfte till honom, som Gud flera gånger hade förkunnat för honom, att han genom Isak skulle bli till ett stort folk, och att Gud skulle uppfylla löftet, även om han lydde Guds befallning och toge hans liv; ty han var mäktig, att väcka upp honom från de döda.

Ängels Budskap

Isak trodde på Gud. Han hade lärt sig, att

obetingat lyda sin far, och han älskade och respekterade sin fars Gud. Han kunde ha stått emot sin far, i fall han valt att göra det. Men efter att han kärleksfullt hade omfamnat sin far, tillät han honom, att binda honom och lägga honom på vreden. Herrens ängel hade betraktat Abrahams trofasthet på vägen till Moriaberget, och medan han höll handen lyft, för att döda sin son, ropade Han till honom från himmelen och sade: ”Abraham, Abraham!” Han svarade: ”Här är jag.” Då sade han: ”Lyft inte din hand mot pojken och gör honom ingenting. Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte ens har undanhållit mig din ende son.”

”Abraham såg sig omkring och fick då bakom sig syn på en bagge som hade fastnat med hornen i ett snår. Abraham gick dit och tog baggen och offrade den till brännoffer i stället för sin son.”

Abraham hade nu ädelmodigt och fullkomligt bestått provet, och genom sin trofasthet försonat sin brist på fullkomlig förtröstan på Gud, som fick honom till, att ta Hagar till hustru. Efter att Abraham således hade bevisat sig äga tillit till Gud, förnyade Gud Sitt löfte till honom: ”Herrens ängel ropade ännu en gång till Abraham från himlen: ’Jag svär vid mig själv, säger Herren: Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son, skall jag rikligen välsigna dig och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, och din avkomma skall inta sina fienders portar. I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, därför att du lyssnade till min röst.’”

Isaks Giftermål

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 24.

Kananéerna var avgudadyrkare, och Herren hade befallt Sitt folk, att inte gifta sig med dem, annars skulle de förledas till avguderi. Abraham var gammal och väntade på döden. Isak var fortfarande ogift. Abraham fruktade det fördärvliga inflytande, som omgav Isak, och var angelägen om, att välja ut en hustru åt honom, som inte skulle leda honom bort från Gud. Han överlämnade denna sak till sin trofaste och erfarne tjänare, som rådde över allt hans gods.

Abraham krävde av sin tjänare, att han högtidligt skulle svära vid Herren, att han inte skulle ta en hustru åt Isak från kanaanéerna, utan att han skulle uppsöka Abrahams släkt, som trodde på den sanne

Guden, och där välja en hustru åt Isak. Han bjöd honom, att noga akta sig för att föra Isak till landet, som han kom ifrån; ty de var nästan alla smittade av avgudadyrkan där. I fall han inte fann en hustru åt Isak, som ville lämna sina släktingar och flytta hem till honom, skulle han vara fri från den ed, som han hade avlagt.

Denna viktiga sak överläts inte åt Isak, så att han finge välja själv, oberoende av sin far. Abraham sade till sin tjänare, att Gud skulle sända Sin ängel till honom, för att råda honom i hans val. Tjänaren, som betroddes med uppdraget, gav sig ut på sin långa resa. Då han kom till den ort, där Abrahams släktingar bodde, bad han innerligt till Gud om, att Han måtte vägleda honom vid valet av en hustru åt Isak. Han bad Gud om, att ge honom vissa tecken, så att han inte skulle ta fel i denna sak. Han vilade sig vid en vattenbrunn, dit många församlades. Här lade han särskilt märke till Rebeckas bedårande väsen och hövliga uppförande; och han fick alla vittnesbörd från Gud, som han hade bett om som tecken på, att Rebecka var den, som det hade behagat Gud, att utvälja till att bli Isaks hustru. Hon bjöd in tjänaren till sin fars hus. Han berättade sedan för Rebeckas far och bror om, vilket vittnesbörd han hade fått från Herren om, att Rebecka skulle bli hustru åt hans herres son Isak.

Sedan sade Abrahams tjänare till dem: ”Om ni vill visa min herre kärlek och trofasthet, så säg det. Om inte, så säg mig det också, så att jag kan vända mig åt annat håll, till höger eller vänster.” Fadern och brodern svarade: ”Detta är från Herren. Vi kan inte säga någonting till dig, vare sig ont eller gott. Se, där står Rebecka framför dig. Tag henne och gå, så att hon kan bli hustru åt din herres son, som Herren har sagt.’ När Abrahams tjänare hörde detta, föll han ner på marken inför Herren.”

Sedan allt hade ordnats, och fadern och brodern hade gett sin tillåtelse, blev Rebecka tillfrågad, om hon ville följa med Abrahams tjänare långt bort från sin fars familj, för att bli Isaks hustru. Hon trodde, med ledning av det skedda, att Gud hade valt ut henne till att bli Isaks hustru, ”och hon sade: jag vill följa med.”

Äktenskapliga förbindelser bestämdes på den tiden i allmänhet av föräldrarna, dock blev ingen tvingad till, att förbinda sig till sådana, som de inte kunde älska. Nå, barnen litade på föräldrarnas omdöme, och följde deras råd, samt älskade dem, som deras gudfruktiga, erfarna föräldrar valde ut åt dem. Det betraktades som en förbrytelse, att göra tvärt om.

Ett Exempel på en Sons Lydaktighet

Isak hade uppfostrats i gudsfruktan till ett liv i lydnad. Och då han var fyrtio år gammal, underordnade han sig den gudfruktige, erfarne tjänare, som hans far valt ut åt honom. Han litade på, att Gud skulle leda vägen, då det gällde att finna en hustru åt honom.

Isaks exempel har lämnats som efterföljansvärt föredöme åt kommande slakten, i synnerhet till dem, som bekänner sig till gudsfruktan.

Abrahams tillvägagångssätt i Isaks uppfostran, som kom honom att älska ett ädelt lydnadens liv, har nedtecknats till gagn för föräldrar, och är ägnat att förmå dem till, att föra befälet över sina barn och hushåll, till att öva rättfärdighet och rättvisa. De borde lära sina barn, att lyda och respektera deras myndighet. Och de borde känna, att det åvilar dem ett ansvar, att påverka sina barns böjelser, så att de lär sig att älska sådana personer, som, efter deras bästa förstånd, kunde vara passande ledsagare för deras söner eller döttrar.

Jakob och Esau

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 25:19-34 och 27:1-32.

Gud känner till slutet från början. Han visste, innan Jakob och Esau var födda, vilka karaktärer bägge skulle utveckla. Han visste, att Esau inte skulle få ett lydigt hjärta. Han besvarade Rebeckas ängsliga böner och underrättade henne om, att hon skulle föda två barn, och att det äldsta skulle tjäna det yngre. Han framställde hennes två söners framtida historia för henne, att de skulle bli två folk, det ena starkare, än det andra. Den förstfödde var berättigad till särskilda fördelar och förmåner, som inte tillkom någon annan familjemedlem.

Isak älskade Esau mera, än han älskade Jakob, därför att han skaffade honom vilt. Han gladdes sig över Esaus dristiga och modiga anda, som visade sig genom att jaga vilda djur. Modern älskade Jakob mest, därför att han ägde ett mildt sinnelag och bättre visste, att göra sin mor lycklig. Jakob fick veta av sin mor, vad Gud hade underrättat henne om, nämligen att den äldre skulle tjäna den yngre, och hans ungdomliga förstånd ledde honom till slutsatsen, att löftet inte skulle gå i uppfyllelse, så länge som Esau besatt de förmåner, som tillhörde den förstfödde. En gång, då Esau kom in från fälten, trött och matt av hunger, utnyttjade Jakob tillfället till, att vända Esaus

trångmål till egen fördel, och föreslog att ge honom en tallrik linser, om han ville avstå från sin förstfödsörätt; och Esau sålde sin förstfödsörätt till Jakob.

Esau tog sig avgudadyrkande hustrur, vilket blev till stor sorg för Isak och Rebecka. Likväl älskade Isak Esau mer, än Jakob. Och då han låg för döden, begärde han av Esau, att han skulle laga honom ett mål mat, så att han kunde välsigna honom före sin bortgång. Esau berättade inte för sin far, att han hade sålt sin förstfödsörätt till Jakob, och bekräftat detta med ed. Rebecka hörde Isak tala, och hon erinrade sig Herrens ord: Den äldre skall tjäna den yngre, och hon visste, att Esau hade ringaktat sin förstfödsörätt och sålt den till Jakob. Hon övertalade Jakob till, att bedra sin far, och att söka att få hans välsignelse genom oärlighet, då hon menade, att den inte skulle gå att få på annat sätt. Jakob var först ovillig till bedrägeri, men antog till sist sin mors plan.

Rebecka kände till Isaks förkärlek för Esau, och var överbevisad om, att vanligt resonering inte skulle ändra på den saken. I stället för att förlita sig till Gud, som styr över allting, visade hon bristande tro, genom att övertala Jakob till, att bedra sin far. Gud ogillade Jakobs tillvägagångssätt. Rebecka och Jakob borde ha väntat, tills Gud tänkt förverkliga Sina egna avsikter på Sitt eget vis, och i Sin tid, i stället för att med hjälp av bedrägeri söka, att skynda på de förutsagda händelserna.

Om Esau hade fått sin fars välsignelse, som uttalades över den förstfödde, kunde hans framtida lycka dock endast ha kommit från Gud, och Han skulle ha välsignat honom med tur, eller bringat motgång över honom, allt eftersom hans handlande skulle ha varit. Om han älskade och ärade Gud, liksom den rättfärdige Abel, skulle Gud ta emot honom och välsigna honom. Men om han inte alls respekterade Gud, eller Hans bud, liksom den ogudaktige Kain, och följde sina egna fördärvade lustar, skulle Gud inte välsigna honom, utan förkasta honom, liksom Han gjorde med Kain. Om Jakob vandrade i rättfärdighet, och älskade och fruktade Gud, skulle Gud komma att välsigna honom, och Guds kärleksfulla försyn skulle ordna allt till det bästa för honom, även om han inte finge de välsignelser och förmåner, som brukade skänkas åt den förstfödde.

Jakob År i Landsflykt

Rebecka ångrade bittert det dåliga råd hon gav Jakob, ty det skilde honom från henne för evigt. Han måste fly, för att rädda livet undan Esaus vrede, och hans mor såg aldrig hans ansikte igen.

Isak levde många år, efter att han välsignade Jakob, och Esaus och Jakobs uppförande överbevisade honom om, att välsignelsen med rätta tillhörde Jakob.

Jakob var inte äktenskapligt lycklig, fastän hans hustrur var systrar. Han fullbordade ett äktenskapsavtal med Laban för hans dotter Rakel, som han älskade. Efter att han hade tjänat i sju år för Rakel, bedrog Laban honom, och gav honom Lea. Då Jakob blev varse, hur Laban hade bedragit honom, och hur Lea hade spelat sin roll däri, förmådde han inte att älska henne. Laban bedrog Jakob, genom att ge honom Lea i stället för Rakel, därför att han ville dra nytta av hans trogna tjänst längre. Jakob tillrättavisade Laban, för att han hade handlat så lättsinnigt med hans tillgivenhet, och gett honom Lea, som han inte älskade. Laban bad Jakob, att inte skilja sig från Lea; ty det skulle ha betraktats som en stor skam, inte bara för hustrun, utan för hela familjen. Jakob kom i en väldigt svår belägenhet, men han beslutade sig för, att behålla Lea och tillika gifta sig med hennes syster. Han älskade Lea långt mindre, än Rakel.

Laban var egennyttig i sin behandling av Jakob. Han tänkte bara på, att dra fördel av Jakobs trogna arbete. Jakob skulle ha lämnat den listige Laban långt tidigare, men han fruktade att han skulle möta Esau. Han hörde Labans söner klaga: ”Jakob har tagit allt vad vår far ägde. Av det som tillhörde vår far har han skaffat sig hela denna rikedom.” Jakob märkte också att Laban inte såg på honom med samma ögon som förut.”

Jakob blev förtvivlad. Han visste inte, vad han skulle göra. Han vände sig till Gud, med en bön om Hans vägledning. I Sin barmhärtighet svarade Herren på nödanropet. ”Då sade Herren till Jakob: ’Vänd tillbaka till dina fäders land och till din släkt. Jag är med dig.’

Och Jakob sände bud efter Rakel och Lea och bad dem komma på marken till hans hjord, och han sade till dem: ’Jag märker att er far inte ser på mig med samma ögon som förut, men min fars Gud har varit med mig. Ni vet själva att jag har tjänat er far med all min kraft. Ändå har er far lurat mig och ändrat min lön tio gånger, men Gud har inte tillåtit honom att göra mig något ont.” Jakob delgav dem sin dröm från Gud, att han borde lämna Laban och vända åter till sin släkt. Rakel och Lea uttryckte sitt missnöjde med sin fars handlande. Då Jakob gick igenom dessa oförrätter, och talade om att lämna Laban, sade Rakel och Lea till Jakob: ”Har vi kvar någon lott eller arvedel i vår fars egendom? Var vi inte som

främlingar för honom när han sålde oss? Sedan har han också gjort slut på det han fick i betalning för oss. Ja, hela den rikedom som Gud har tagit från vår far tillhör oss och våra barn. Gör därför allt vad Gud har sagt till dig.”

Återkomsten till Kanaan

I Labans frånvaro tog Jakob sin familj och allt, vad han ägde och lämnade Laban. Efter att han hade tillbringat tre dagar resande, fick Laban reda på, att han hade lämnat honom, och blev kraftigt förtörnad. Och han förföljde honom, besluten om, att föra honom tillbaka med våld. Men Herren förbarmade Sig över Jakob, och då Laban nästan var ikapp honom, gav Han honom en dröm om, att han varken skulle tala gott eller ont mot Jakob. Det vill säga, han skulle inte tvinga honom till, att återvända, ej heller förleda honom därtill med smickrande lockelser.

Då Laban mötte Jakob, frågade han, varför han hade smugit sig undan från honom, och fört bort hans döttrar, som om de varit krigsfångar. Laban sade: ”Det står i min makt att göra er illa, men er fars Gud sade till mig i natt: Akta dig för att säga något mot Jakob, gott eller ont.” Därefter framhöll Jakob för Laban det förrädiska tillvägagångssätt han hade brukat mot honom, att han bara hade sett till egen fördel. Han påminde Laban om sitt rättskaffens uppförande under sin tid hos honom, och sade: ”Inget ihjälrivet djur förde jag till dig. Jag var tvungen att själv ersätta det. Du krävde ersättning av mig för det stulna, antingen det stulits på dagen eller på natten. Så hade jag det. Om dagen plågades jag av hetta och om natten av köld, och sömnen vek ifrån mig.”

Jakob sade: ”I tjugo år har jag varit hos dig. Jag har tjänat dig i fjorton år för dina båda döttrar och i sex år för din boskap, men du har ändrat min lön tio gånger. Om inte min fars Gud hade varit med mig – Abrahams Gud som också Isak fruktade – så hade du säkert låtit mig fara med tomma händer. Men Gud såg mitt lidande och min möda, och han fällde domen i natt.”

Laban sade: ”Kom nu och låt oss sluta förbund med varandra. Det skall vara vittne mellan mig och dig.’ Då tog Jakob en sten och reste den till en stod. Sedan sade han till sitt folk: ’Samla ihop sten.’ Då tog de stenar och gjorde ett röse och höll en måltid där på röset.”

Jakob ingick ett högtidligt förbund inför Herren, att han inte skulle ta andra hustrur. ”Laban sade vidare till Jakob: ’Se detta röse och se denna stod som jag rest mellan mig och dig. Detta röse skall vara ett vittne, och stoden skall vara ett vittne, att

jag inte skall fara till dig förbi detta röse och att inte heller du skall fara till mig förbi detta röse och förbi denna stod med onda avsikter. Abrahams och Nahors Gud, han som var deras faders Gud, skall vara domare mellan oss.' Och Jakob svor eden vid honom som hans fader Isak fruktade."

"Och Jakob fortsatte sin färd. Då mötte Guds änglar honom. När han såg dem sade han: 'Detta är Guds skara.'" Han såg Guds änglar i en dröm, som lägrade sig runt omkring honom. Jakob sände ett ödmjukt, försonande budskap till sin bror Esau. "När budbärarna kom tillbaka till Jakob sade de: 'Vi träffade din bror Esau och han kommer emot dig med fyrahundra man.' Jakob blev mycket förskräckt och greps av ångest. Han delade upp sitt folk och fåren, nötboskapen och kamelerna i två skaror och sade: 'Om Esau överfaller den ena skaran, så kan den andra komma undan.'"

"Och Jakob bad: 'Herre, min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som sade till mig: Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt så skall jag göra dig gott. Jag är inte värdig all den nåd och trofasthet som du har visat din tjänare. När jag gick över denna Jordan hade jag inte mer än min stav, och nu har jag blivit två skaror. Rädda mig undan min bror Esaus hand, för jag är rädd att han kommer och dödar mig, ja, också mödrar och barn. Du har själv sagt: Jag skall göra dig mycket gott och låta dina efterkommande bli som havets sand, omöjliga att räkna.'"

Jakob och Ängeln

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 32:24-33:11.

Jakobs fel i, att tillvälla sig sin bror välsignelse genom list, framhölls åter bestämt för honom, och han fruktade för, att Gud skulle tillåta Esau, att ta hans liv. I sitt elände bad han till Gud hela natten. Det visades mig, att en Guds ängel stod vid Jakob och framhöll för honom hans fel i dess rätta ljus. Då ängeln vände sig om, för att lämna honom, grep Jakob tag i honom och ville inte låta honom gå. Han bönföll under tårar. Han försäkrade, att han hade djupt ångrat sina synder och sitt fel mot sin bror, som hade hållit honom och hans fars hus ifrån varandra i tjugo år. Han dristade sig till, att hänvisa till Guds löften och ynnestbevis mot honom från tid till annan under hans bortovaro från faderns hus.

Jakob stred med ängeln hela natten, och bad om en välsignelse. Ängeln tycktes avvisa hans bön, genom att ständigt påminna honom om hans synder, och samtidigt sökte han, att slita sig loss från honom. Jakob var fast besluten om, att hålla kvar ängeln, inte bara med fysisk styrka, utan med levande tro. I sin eländighet hänvisade Jakob till sitt hjärtas ånger och den djupa förkrosselse han hade känt över sina fel. Ängeln lyssnade till hans bön till synes med likgiltighet, och fortsatte att anstränga sig, för att undgå Jakobs famntag. Han kunde ha använt sin övernaturliga kraft och med makt ha rivit sig loss från Jakob, men han valde inte att göra detta.

Då han såg, att han inte kunde besegra Jakob, överbevisade han honom om sin övernaturliga makt, genom att vidröra hans höft, som genast gick ur led. Dock förmådde inte kroppslig smärta att få Jakob till, att upphöra med sina allvarliga ansträngningar. Hans avsikt var, att få en välsignelse; och fysisk smärta var inte nog, för att distrahera sinnet från det, som han koncentrerade sig på. Hans beslutsamhet växte kraftigare under stridens avslutande ögonblick, än under de inledande. Hans tro blev allvarsammare och mera uthållig in i det sista, tills det grydde. Han vägrade, att släppa ängeln, innan han välsignade honom. "Men Jakob svarade: 'Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig.'" Då frågade ängeln: "Vad är ditt namn?" Han svarade: 'Jakob.' Han sade: 'Du skall inte längre heta Jakob utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och segrat.'"

Ihärdig Tro

Jakobs uthålliga tro vann seger. Han höll fast vid ängeln, tills han fick den önskade välsignelsen och försäkran om sina synders förlåtelse. Då blev hans namn Jakob – en, som utmanövrerar – förändrat till Israel, vilket betyder en Guds furste. "Och Jakob frågade: 'Låt mig få veta ditt namn.' Han svarade: 'Varför frågar du efter mitt namn?' Och han välsignade honom där. Jakob kallade platsen Peniel, ty han tänkte: 'Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och ändå har mitt liv skonats.' Det var Kristus, som Jakob kämpade med den natten och som han höll fast vid så uthålligt, att Han välsignade honom.

Herren hörde Jakobs bön, och förändrade Esaus avsikter. Han ogillade samtliga fel begångna av Jakob. Jakobs liv hade varit fullt av tvivel, bekymmer och samvetsförebräelser, på grund av hans synd, fram till den allvarliga striden med ängeln, och den försäkran han där fick, att Gud hade tillgett eller förlåtit hans synder.

”Ja, han kämpade med ängeln och vann seger, han grät och bad honom om nåd. I Betel mötte han honom, och där talade han med oss, HERREN, härskarornas Gud, HERREN är hans namn.” Hosea 12:4, 5.

Esau tågade emot Jakob med en här. Det var hans avsikt, att dräpa sin bror. Medan Jakob kämpade med ängeln den natten, blev en annan ängel utskickad, för att påverka Esaus hjärta i sömnen. Han såg Jakob i drömmen som en flykting från sin fars hus under tjugo år, eftersom han fruktade för sitt liv. Och han blev varse Jakobs sorg över, att finna att hans mor var död. Han såg i drömmen Jakobs ödmjukhet och Guds änglar runt omkring honom. Han drömde, att då de möttes, hade han inte hjärta till, att göra honom ont.

”Jakob lyfte blicken och fick se Esau komma med fyrahundra man.... Själv gick han framför dem och bugade sig sju gånger ner till jorden, innan han kom fram till sin bror. Men Esau sprang emot honom och tog honom i famn, föll honom om halsen och kysste honom. Och de grät.” Jakob bad Esau, att ta emot ett försoningsoffer, vilket Esau avslög, men Jakob trugade honom: ”Tag emot gåvan som jag har sänt dig, för Gud har varit nådig mot mig, och jag har allt.” Och han bad honom så enträget att Esau tog emot den.”

En åskådliggörande Undervisning

Jakob och Esau står för två sorters människor: Jakob, de rättfärdiga; och Esau, de ogudaktiga. Jakobs ängslan, då han hörde att Esau kom emot honom med fyra hundra man, framställer de rättfärdigas nöd, när befallningen om, att slå ihjäl dem utgår kort före Herrens ankomst. De kommer att fyllas av ängslan, när de ogudaktiga samlas omkring dem; ty liksom Jakob kommer de inte att kunna se någon väg ut ur dödsfaran. Ängeln stod framför Jakob, och denne grep tag om ängeln, och höll fast honom, samt kämpade med honom hela natten. Så kommer också de rättfärdiga, i nödens stora stund, att kämpa i bön med Gud, liksom Jakob kämpade med ängeln. Jakob bad i sin nöd hela natten om frälsning ur Esaus hand. De rättfärdiga kommer att ropa natt som dag till Gud, i sina sinnens bävan, om frälsning från de ogudaktiga, som omringat dem.

Jakob medgav sin ovärdighet: ”Jag är inte värdig all den nåd och trofasthet som du har visat din tjänare.” De rättfärdiga kommer också att ha en djup förnimmelse av sin eländighet i sin nöd, och kommer att vidgå sin fullkomliga ovärdighet. Liksom Jakob, kommer de att hänvisa till Guds löften i Kristus, som skänkts till just sådana beroende, hjälplösa och ångerfulla syndare.

Jakob höll fast vid ängeln och ville inte låta honom gå. Då han bad under tårar, påminde ängeln honom om hans begångna synder, och försökte att undfly Jakob, för att pröva honom. Alltså kommer de rättfärdiga också att i nödens stund bli grundligt prövade, för att bevisa sin tros kraft, uthållighet och orubbliga tillit till Guds makt, att befria dem.

Jakob vägrade, att bli bortvisad. Han visste, att Gud var barmhärtig, och han återopade också Hans förbarmande. Han pekade på sin tidigare ånger och sorg över synden, och var ihärdig i sin bön om räddning undan Esaus hand. På det här sättet bad och kämpade han hela natten. Då han blickade tillbaka på sina begångna synder, drevs han nästan till förtvivlan. Men han visste, att han måste ha hjälp från Gud, eller omkomma. Han höll fast vid ängeln och lyfte fram sina önskemål under svår själskamp, med rop av allvar, tills han vann seger.

Så kommer det även att gå med de rättfärdiga. När de ser tillbaka på sina gångna liv, kommer deras hopp nästan att förintas. Men när de betänker, att liv och död står på spel, kommer de att ropa av allvar till Gud, som har varit vittne till deras dittillsvarande, ödmjuka ånger över sina många synder, och de kommer att hålla fast vid Hans löften. Sålunda kommer deras innerliga böner att stiga upp till Gud natt och dag. Gud skulle inte ha hört Jakobs bön och räddat hans liv av nåd, om han inte tidigare hade ångrat sin synd, att säkra sin fars välsignelse med list.

Liksom Jakob, kommer de rättfärdiga att visa osviktig tro och allvarlig bestämdhet, som inte kommer att låta sig avvisas. De kommer att känna sin egen ovärdighet, men de kommer inte att ha några dolda synder att uppenbara. De skulle bli överväldigade av förfäran, i fall de skulle ha icke bekända och icke förlåtna synder, medan de plågas av fruktan och ångest, blandad med en djup förnimmelse av den egna ovärdigheten. Förtvivlan skulle krossa deras innerliga tro, och de skulle inte kunna hysa den tillit, som kommer att behövas, för att allvarligt bönfälla Gud om frälsning, och de dyrbara ögonblicken skulle förspillas på, att bekänna hemliga synder, och beklaga deras hopplösa tillstånd.

Prövningens tid är den tid, som Gud ger var och en, för att bereda sig på Herrens dag. I fall någon försummar, att göra sig redo, och inte lyder de trofasta varningar, som Gud ger, kommer de inte att ha något att skylla på. Jakobs allvarliga, uthålliga kamp med ängeln ges som ett exempel

för kristna. Jakob fick övertaget, därför att han var fast besluten och uthållig.

Envar, som åstundar Guds välsignelse, liksom Jakob gjorde, som tänker hålla fast vid löftet, liksom Jakob gjorde, och ämnar vara lika allvarlig och uthållig, som han var, kommer att vinna seger, såsom han gjorde. Många, som bekänner sig till sanningen, är slöa på det andliga området, varför sann tro är föga verksam och av litet intresse hos dem. De är ovilliga till, att anstränga sig och förneka sig själva, till att ödmjuka sig inför Gud, att be länge och allvarligt om Hans välsignelse. Därför får de den inte heller. Den tro, som skall bestå under plågornas tid, måste övas dagligt nu. De som inte nu anstränger sig rejält och övar sig i uthållig tro, kommer att stå där helt oförberedda på, att öva den tro, som kommer att göra dem i stånd till, att klara sig i trångmålets tid.

Israels Barn

Detta kapitel bygger på Första Moseboken 37; 39; 41-48; Andra Moseboken 1-4.

Josef lyssnade till sin fars undervisning och fruktade Herren. Han visade större lydnad mot sin fars rättfärdiga föreskrifter, än någon av hans bröder gjorde. Han gömde hans undervisning och älskade, att lyda Gud av uppriktigt hjärta. Han bedrövades över somliga av sina bröders syndiga uppförande, och förmanade dem ödmjukt till, att leva rättfärdiga liv och vända om från sina ogudaktiga gärningar. Detta gjorde dem enbart förbittrade på honom. Han hatade synden så uppriktigt, att han inte tålde att se på deras överträdelser. Han berättade om det för sin far, med hopp om, att hans myndighet skulle åstadkomma bättring. Hans bröder blev mera förbittrade på honom, då de märkte, att deras synder avslöjats. De hade lagt märke till sin fars stora kärlek till Josef och var missunnsamma mot honom. Deras avund växte till hat och slutligen till mord.

Guds ängel undervisade Josef i drömmar, som han i sin oskuld berättade om för sina bröder: ”Vi band kärvar på åkern. Då reste sig min kärve upp och blev stående, och era kärvar ställde sig runt omkring och bugade sig för min kärve.’ Men hans bröder sade till honom: ’Skulle du bli vår kung och härska över oss?’ Och de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull och för det han hade sagt.”

”Sedan fick han ännu en dröm som han berättade för sina bröder. ’Lyssna’, sade han, ’jag har haft en dröm till. Jag drömde att solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig.’ När han berättade detta för sin far och sina bröder, tillrättavisade hans far honom och sade: ’Vad är det för en dröm du har haft? Skulle jag och din mor och dina bröder komma och buga oss ner till jorden för dig?’ Bröderna blev avundsjuka på honom, men hans far lade det på minnet.”

Josef i Egypten

Josefs bröder beslöt sig för, att döda honom, men lät sig nöja med, att sälja honom som slav, för att han inte skulle bli mäktigare, än de var. De menade sig ha förpassat honom dithän, där de inte mera skulle bli besvärade av hans drömmar, och där det var omöjligt, att de skulle bli uppfyllda. Men Gud styrde verkningarna av deras tillvägagångssätt så, att det blev ett medel till att förverkliga det, som de beslutat att det skulle förhindra – att han skulle härska över dem.

Men Gud lät inte Josef färdas ensam till Egypten. Änglar beredde vägen för hans mottagande. Potifar, en av Faraos tjänare, och tillika krigsoverste, köpte honom från midjaniterna. Och Herren var med Josef, och Han gav honom lycka och gillande hos sin herre, så att han överlät allt, vad han ägde i Josefs omvårdnad. ”Och han lämnade allt i Josefs vård och sedan han hade fått honom till sin hjälp bekymrade han sig inte om något annat än maten som han åt.” Det betraktades som en vederstygglighet, om en hebré lagade mat åt en egyptier.

Då Josef blev frestad till, att lämna dygdens stig, att överträda Guds lag och visa otrohet mot sin Herre, stod han bestämt emot, och hans svar till Potifars hustru är ett vittnesbörd om gudsfruktans förädlade kraft. Efter att nämnt sin herres stora tillit till honom, i det att han hade anförtrott sin egendom åt honom, utropade han: ”Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?” Han vägrade, att låta sig övertalas till att lämna rättfärdighetens väg, och trampa på Guds lag, vare sig genom lockelser eller hot.

Då han så anklagades och falskt beskylldes för en simpel förbrytelse, sjönk han inte ned i förtvivlan. I vissheten om sin oskuld, satte han sin lit till Gud. Och Gud, som dittills hade stöttat honom, övergav honom heller inte nu. Han bands med länkar och kastades i ett mörkt fängelse. Men Gud vände också denna olycka till välsignelse. Han gav honom nåd inför fängelsets föreståndare, och alla fångarna överlämnades snart i Josefs hand.

Han är ett exempel för alla släkter, som efter den tiden har levat på jorden. Om de än utsätts för frestelse, bör de alltid betänka, att beskydd är inom räckhåll, och att det är deras egen skuld, om de övervinns. Gud är en närvarande hjälp och Hans Ande utgör en sköld. Även när de utsätts för de svåraste frestelser, finns det en källa, där de kan finna styrka, till att stå emot dem.

Hur hårt var inte detta angrepp på Josefs moral! Detta kom från en med inflytande, som var skicklig i förförelsekonsten. Men han stod emot ögonblickligen och med uthållighet. Han fick lida för sin dygd och uppriktighet; ty den, som ville förföra honom, hämnades på den dygd, som hon inte förmådde att omstörta, och genom hennes inflytande blev han kastad i fängelse och beskylld för ett nesligt eller vanärande brott. Sålunda måste Josef lida, för att han inte ville avvika från rättfärdighetens väg. Han hade lämnat sin ära och sitt intresse i Guds hand, och även om Han tillät honom att lida en tid, för att bereda honom att bekläda en viktig post, bevarade Han dock den ära, som svärtats av en ondskefull anklagerska, och lät den därefter skina desto klarare, då den rätta tiden var inne. Gud gjorde rent av fängelset till ett medel för hans upphöjelse. Dygden för nämligen med tiden med sig sin egen belöning. Den sköld, som täckte Josefs hjärta, var gudsfruktan. Den ledde honom till, att visa trohet och uppriktighet mot sin herre, och trofasthet mot Gud.

Josef glömde inte bort Gud, fastän han upphöjdes till regent över hela landet. Han visste, att han var främling i ett främmande land, åtskild från sin far och sina bröder, vilket ofta bedrövade honom, men han var fast övertygad om, att Guds försyn hade bestämt hans öde, för att låta honom bekläda en viktig post. Han förtröstade ständigt på Gud, medan han utförde alla sina ämbetsplikter som regent över Egyptens land med trofasthet.

Josef vandrade med Gud. Han vägrade, att låta sig övertalas vare sig genom lockelser eller hot, till att avvika från rättfärdighetens stig och överträda Guds lag. Och då han kastades i fängelse och måste lida för sin oskyldighet, gjorde han det med saktmod och utan att knorra eller klaga. Hans självbehärskning, tålmod under motgång och ståndaktiga trofasthet har skrivits ned till gagn för alla, som därefter skulle leva på jorden. Då Josefs bröder bekände sin synd för honom, tillgav han dem villigt, och visade genom sin kärlek och välgärning, att han inte umgicks med hämndgiriga tankar på grund av deras tidigare gruvliga uppförande mot honom.

Goda Dagar!

Israels barn var inga slavar. De hade aldrig sålt sin boskap, sitt land eller sig själva till Faraos för mat, som många egyptier hade gjort. De hade tilldelats ett stycke land, där de fick bo, med sina hjordar och sin boskap, på grund av den tjänst, som Josef hade gjort för riket. Faraos uppskattade hans visdom i rikets ledning, särskilt vad gällde förberedelsen inför den mångåriga hungersnöden, som drabbade Egyptens land. Han menade, att hela riket stod i tacksamhetsskuld för sitt välstånd till Josef för hans ledning; och som tecken på sin tacksamhet, sade han till Josef: ”Egyptens land ligger öppet för dig. I den bästa delen av landet skall du låta din far och dina bröder bo. Låt dem bo i landet Gosen, och om du vet att några bland dem är dugliga män, så sätt dem till uppsyningsmän över min boskap.”

”Josef lät sin far och sina bröder bo i Egyptens land och gav dem egendom i den bästa delen av landet, i Raamses område, så som faraos befällt. Josef försörjde sin far och sina bröder och hela sin fars hus och gav var och en underhåll efter antalet barn.”

Egyptens kung pålade inte Josefs far och bröder någon skatt, och Josef tilläts att givmilt skänka dem mat. Kungen sade till sina styresmän: Står vi inte i skuld till Josefs Gud, till honom, för detta givmilda tillhandahållande av mat? Var det inte tack vare Hans visdom, som vi lade undan så omfattande matförråd? Medan andra länder lider svårt, har vi tillräckligt! Hans ledning har berikat vår land storligen.

”Sedan dog han och alla hans bröder, hela det släktet. Men Israels barn var fruktsamma och växte till. De förökade sig och blev mycket talrika, så att landet blev uppfyllt av dem. Och en ny kung framträdde i Egypten, en som inte kände till Josef. Han sade till sitt folk: ’Se, Israels barns folk har blivit alltför stort och mäktigt för oss. Vi skall därför gå klokt till väga med dem. Annars kanske de förökar sig ännu mer, och om det blir krig kan de gå samman med våra fiender och föra krig mot oss och sedan ge sig av från landet.’”

Förtryck

Den nye egyptiske kungen lärde sig, att Israels barn var till stor nytta i landet. Många av dem var dugliga och förståndiga arbetare, och han ville inte mista deras tjänster. Denne nye kung satte Israels barn i nivå med slavar, som hade sålt sin boskap, sina hjordar, sina åkrar och sig själva till staten. ”Man satte därför arbetsfogdar över dem och plågade dem med slavarbete. De byggde förrådsstäderna Pitom och Raamses åt faraos.

Men ju mer man plågade dem, desto mer förökade de sig och desto mer spred de ut sig, så att man hyste fruktan för Israels barn. Egyptierna tvingade israeliterna att arbeta som slavar. De gjorde livet svårt för dem genom hårt arbete med murbruk och tegel och med allt arbete på fälten, ja, med alla slags arbeten som de tvingade dem att utföra.”

De tvingade deras kvinnor till, att arbeta på fälten, som om de varit trälar. Ändå blev de inte färre. Då kungen och hans styresmän såg, att de hela tiden blev flera, rådslog de sinsemellan, och tvingade dem till en viss arbetsbörda varje dag. De tänkte, att de skulle förtrycka dem med hårt arbete, och vredgades över, att deras antal inte sjönk, och deras självständighet ej sviktade.

Och eftersom de misslyckades med sina avsikter, förhärdade de sina hjärtan till att gå ändå längre. Kungen befallde, att gossebarnen skulle dödas, så snart som de föddes. Satan låg bakom dessa saker. Han visste, att en befriare skulle uppstå ibland hebréerna, som skulle låta dem slippa förtrycket. Han tänkte, att om han förmådde kungen till, att utplåna gossebarnen, skulle Guds avsikt gå om intet.

Kvinnorna fruktade Gud, och gjorde inte, som den egyptiske kungen hade befallt dem, utan lät gossebarnen leva. Kvinnorna tordes inte döda de hebréiska barnen; och eftersom de inte lydde kungens befallning, var Herren med dem. Då Egyptens kung upplystes om, att hans befallning inte blev åttlydd, blev han förfärligt vred. Han gjorde sin befallning mera tvingande och omfattande. Han ålade hela sitt folk, att hålla noggrann uppsikt och sade: ””Alla nyfödda pojkar skall ni kasta i Nilen, men alla flickor skall ni låta leva.””

Mose

Då detta hemska påbud nått full kraft, blev Mose född. Hans mor dolde honom så länge, som hon kunde det med säkerhet, och gjorde sedan en liten korg av säv, tätade den med beck, så att inget vatten kunde tränga in i den lilla arken, och satte ned den vid vattenkanten, medan hans syster skulle gå omkring vid vattnet till synes likgiltig. Hon vakade ivrigt, för att se, vad som skulle hända med hennes lillebror. Änglar vakade också, för att det inte skulle ske något med det hjälplösa barn, som placerats där av en hängiven mor, och betrotts åt Guds omsorg genom hennes allvarliga böner blandade med tårar.

Och dessa änglar ledde Faraos dotters fotsteg till älven, nära den plats, där den lille, oskyldige

främlingen låg. Hennes uppmärksamhet drogs till den lilla, besynnerliga båten, och hon sände en av sina kammarjungfrur, för att bära fram den till henne. Och då hon hade avlägsnat skyddet på den enkelt sammansatta, lilla båten, såg hon ett rart spädbarn, ”och han grät. Hon kände medlidande med honom”. Hon insåg, att en öm hebréisk mor hade använt dessa enkla medel, för att bevara sitt högt älskade spädbarns liv, och hon beslutade raskt, att det skulle bli hennes son. Mose syster kom strax fram och frågade: ””Vill du att jag skall gå efter en hebreisk amma som kan amma barnet åt dig?” Faraos dotter svarade henne: ’Ja, gör det.””

Med glädje hastade system till sin mor, och delgav henne de glada nyheterna, samt förde henne skyndsamt till Faraos dotter. Denna betrodde barnet åt modern för omsorg, och hon blev rundhänt betalad, för att uppfostra sin egen son. Tacksam tog nu modern itu med sin tryggade och lyckliga uppgift. Hon trodde, att Gud hade räddat hans liv. Hon använde trofast de dyrbara tillfällena till, att fostra sonen till att göra nytta i livet. Hon var mera krävande härvidlag, än mot sina andra barn; ty hon var övertygad om, att han skulle stå under Guds beskydd, för att uträtta ett stort verk. Med sin trofasta lära inpräntade hon gudsfruktan i hans unga sinne, och kärlek till sannfärdighet och rättfärdighet.

Hennes ansträngningar upphörde inte härigenom, utan hon bad enträget till Gud om, att hennes son måtte bevaras från allt fördärligt inflytande. Hon lärde honom, att böja knä och be till Gud, den levande Guden, ty Han allena eller ensam skulle höra honom och hjälpa honom i all nöd. Hon försökte, att inpränta avguderiets syndighet i hans sinne. Hon visste, att han snart skulle skiljas från hennes inflytande, och överlämnas till att uppfostras av den kungliga modern, samt bli omgiven av ett inflytande ägnat, att utplåna hans tro på himmelens och jordens Skapares existens.

Den undervisning han fick från sina föräldrar var sådan, att han befästes i sinnet, och skyddades från högmod och syndens fördärv, liksom från stoltheten hos hovlivets glans och överdåd. Han ägde ett klart sinne, och ett förståndigt hjärta, och glömde aldrig de gudfruktiga intryck han hade fått i sin ungdom. Hans mor behöll honom så länge, som hon kunde, men nödgades att skiljas från honom, då han var omkring tolv år gammal, och så blev han Faraos dotters son.

Här besegrades Satan. Genom att påverka Faraos till, att utplåna gossebarnen, trodde han sig kunna gäcka Guds avsikter, och utrota den, som Gud

tänkte resa upp, för att befria Sitt folk. Men i precis detta påbud, som vigde hebréiska barn till döden, låg medlet Gud använde, till att placera Mose i kungafamiljen, där han njöt fördelarna av en avancerad utbildning. Härigenom kvalificerades han i hög grad till, att leda sitt folk från Egypten.

Farao förväntade sig, att upphöja sin sonson till tronen. Han utbildade honom till, att fungera som Egyptens överbefälhavare, och leda dem i krig. Mose var en stor favorit inom Faraos här, och blev ärad, därför att han förde krig med stor skicklighet och klokhet. ”Och Mose blev undervisad i egyptiernas hela visdom, och han var mäktig i ord och gärningar.” Apostlagärningarna 7:22. Egyptierna betraktade Mose som en anmärknings-värd personlighet.

Särskild Ledarutbildning

Änglar lärde Mose, att Gud hade valt ut honom till, att befria Israels barn. Även ledarna ibland Israels barn undervisades vid denna tid av änglar angående den snart stundande befrielsen, och om faktumet, att Mose var mannen, som Gud skulle använda Sig av, för att utföra detta verk. Mose trodde, att Israels barn skulle befrias genom krig, och att han skulle gå i spetsen för den hebréiska hären, till att bekriga Egyptens arméer och lossa förtryckets ok från sina bröders halsar. Med detta för ögonen, aktade Mose sig för att låta sin tillgivenhet för sin adoptivmor och Farao växa sig så stark, att den skulle hämma honom i hans verk för Gud.

Herren bevarade Mose från att bli skadad av omgivningens fördärliga inflytande. Sanningens grundsatser, som han i ungdomen ärvde från sina gudfruktiga föräldrar, hade han aldrig glömt. Och då han hade som mest användning av skydd mot hovlivets fördärvbringande inflytande, bar ungdomens läxor frukt. Han hade gudsfruktan som ledstjärna. Och så stark var hans kärlek till bröderna, och så stor var hans aktning för den hebréiska tron, att han inte ville dölja sin härkomst för äran, att bli arvinge inom kungafamiljen.

Då Mose var fyrtio år gammal, gick han ”ut till sina bröder och såg på deras slavarbete. Han fick se en egyptier som slog en hebreisk man, en av hans bröder. Då vände han sig åt alla håll, och när han såg att det inte fanns någon annan människa där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden. Nästa dag gick han ut igen och fick då se två hebreiska män i slagsmål. Då sade han till den som gjorde orätt: ’Skall du slå din landsman?’ Han svarade: ’Vem har satt dig till ledare och

domare över oss? Tänker du döda mig som du dödade egyptiern?’ Mose blev förskräckt och tänkte: ’Då har saken i alla fall blivit känd.’ Farao fick också höra om detta och ville döda Mose. Men han flydde undan Farao och bosatte sig i Midjans land.” Herren styrde hans steg, och han fann ett hem hos Jetro, en tillbedjare av Gud. Denne var både fåraherde och präst i Midjans land. Döttrarna skötte om hjordarna. Men snart nog sattes Mose, att ansvara för hjordarna. Mose gifte sig med Jetros dotter och stannade i Midjan under fyrtio år.

Mose överilade sig, då han slog ihjäl egyptiern. Han trodde, att Israels folk insåg, att Guds särskilda försyn hade rest upp honom till deras befriare. Men Gud hade inte tänkt Sig, att befria Israels barn genom krig, såsom Mose menade; utan genom Sin egen mäktiga kraft, så att äran skulle tillskrivas Honom allena. Gud underkände Mose handling, att slå ihjäl egyptiern, för att utverka Hans avsikt. I Sitt förutseende placerade Han Mose i den egyptiska kungafamiljen, där han erhöll en grundlig utbildning; och likväl var han inte redo för, att av Gud anförtros det stora verk, som Han hade rest upp honom till att uträtta. Mose kunde inte genast lämna hovet och de förmåner han fick som kungens barnbarn, till att utföra Guds bestämda verk. Han måste få tid till, att samla erfarenhet och utbildning i motgångens och armodets skola. Då Mose levde tillbakadraget, sände Herren Sina änglar, för att instruera honom noggrant om framtiden. Här lärde han sig självbehärskningens och ödmjukhetens läxa mera fullständigt. Han tog hand om Jetros hjordar; och medan han utförde sina enkla uppgifter som herde, beredde Gud honom för, att bli andlig herde för Herrens får, som var Hans folk Israel.

Då Mose förde hjorden ut i ödemarken, och kom till Guds berg Horeb, ”uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Herren sade: ’Jag har sett hur mitt folk förtrycks i Egypten, och jag har hört hur de ropar över sina plågare. Jag känner till deras lidande. Därför har jag stigit ner för att rädda dem undan egyptierna och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flödar av mjölk och honung, ... Och se, ropet från Israels barn har kommit upp till mig, och jag har också sett hur egyptierna förtrycker dem. Gå nu! Jag skall sända dig till farao, och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.’”

Den tidpunkt var nu inne, då Gud ville, att Mose skulle byta ut herdestaven mot Guds stav, som Han skulle göra kraftfull till att utföra tecken och

under, för att befria Herrens folk ur förtrycket, och bevara dem mot fiendens förföljelse.

Mose gick med på, att utföra uppdraget. Han besökte sin svärfar, och säkrade hans samtycke till, att han skulle återvända till Egypten med sin familj. Han vågade inte berätta för Jetro om sitt budskap till Farao, för att han inte skulle vägra Mose, att ta med sig sin hustru och sina barn på ett så farligt uppdrag. Herren styrkte honom, och tog bort hans fruktan, genom att säga till honom: ”Vänd åter till Egypten, ty alla de män som stod efter ditt liv är döda.”

Guds Makt uppenbarad

Detta kapitel bygger på Andra Moseboken 5:1-12:28.

I många år hade Israels barn befunnit sig i egyptiskt slaveri. Det var bara några få familjer, som utvandrat till Egypten, men de hade blivit till en stor skara. Omgivna av avgudadyrkan, miste många av dem kännedomen om den sanne Guden, och glömde bort Hans lag. Och de förenade sig med egyptierna i deras tillbedjan av solen, månen och stjärnorna samt av djur och avbilder, verk av människohänder.

Allt omkring Israels barn var ägnat, att få dem att glömma den levande Guden. Ändå förekom det ibland hebréerna sådana, som bevarade kunskapen om den sanne Guden, himmelens och jordens Skapare. De bedrövades över, att se sina barn dagligen bevittna, och ta efter de avgudadyrkande människornas vedervärdigheter i omgivningen. Barnen knäföll således för Egyptens gudar, gjorda av trä och sten, och offrade till dessa döda föremål. De trofasta var bedrövade, och i sin förtvivlan ropade de till Herren om befrielse från det egyptiska oket; att Han skulle leda dem ut ur Egypten, så att de bleve fria från avgudadyrkan, och från omgivningens fördärvliga inflytande.

Men många av hebréerna var nöjda med, att ha kvar trældomsoket runt halsen, i stället för att uppsöka ett nytt land och möta svårigheterna knutna till en sådan resa. Därför befriade Herren dem inte genom det första förunderliga tecknet inför Farao. Han styrde händelserna så, att Faraos tyranni skulle utvecklas mera fullt ut, så att Han måste visa Sin kraft för egyptierna, liksom för Sitt eget folk. Därmed skulle de längta efter, att lämna Egypten, och välja att tjäna Gud.

Fastän många av israeliterna hade blivit fördärvade av avgudadyrkan, stod de trofast upp för Gud. De hade inte dolt sin tro, utan öppet vittnat för egyptierna, att de tjänade den ende sanne och levande Guden. De gick igenom för dem bevisen för Guds existens och kraft ända från skapelsen. Egyptierna fick tillfälle till, att lära känna hebréernas tro, och deras Gud. De hade försökt, att omstörta trofasta tillbedjare av den sanne Guden, och förargade sig över sitt misslyckande, trots hot, löften om belöning och grym behandling.

De två föregående kungarna, som hade suttit på Egyptens tron, var diktatoriska, och hade grymt bemött hebréerna. Israels äldste hade ansträngt sig för, att väcka liv i israeliternas falnande tro, genom att hänvisa till löftena riktade till Abraham, och Josefs profetiska ord strax före sin död, som förutsade deras befrielse från Egypten. Några valde att lyssna och tro. Andra betraktade sitt sorgliga tillstånd, och avvisade hoppet.

Israel påverkades av Omgivningen

Egyptierna hade inhämtat eller tagit reda på Israels barns förväntningar, och drev med deras hopp om befrielse, samt talade hånfullt om deras Guds kraft. De pekade på deras egen belägenhet som folk, som blott en nation av slavar, och sade spotskt eller föraktfullt till dem: ”Om nu Er Gud är så rättfärdig och nådig, samt överträffar Egyptens gudar i kraft, varför gör Han Er inte till ett fritt folk? Varför märks inte Hans storhet och kraft till, att upphöja Er?”

Egyptierna fäste så israeliternas uppmärksamhet på deras egna gudar, som de själva hade valt och som israeliterna kallade för falska gudar. De sade triumfatoriskt, att deras gudar hade skänkt dem välstånd, och hade gett dem mat och kläder samt stora rikedomar; liksom att deras gudar hade gett israeliterna i deras händer till att tjäna dem, plus att de ägde kraft till att förtrycka dem, och släcka deras livslåga, så att de inte mer skulle vara ett folk. De gjorde narr av tanken, att hebréerna någonsin skulle bli befriade ur slaveriet.

Farao skröt över, att han gärna ville se deras Gud befria dem ur hans händer. Dessa ord krossade hoppet hos många ibland Israels barn. För dem tycktes kungens och hans rådgivares ord ha besannats i hög grad. De var medvetna om, att de behandlades som slavar, och att de måste stå ut med allt det förtryck, som deras arbetsgivare och härskare hade staplat på dem. Deras gossebarn jagades och dödades. Deras egna liv var en börda; och ändå trodde de på och dyrkade himmelens Gud.

De jämförde sin belägenhet med egyptiernas. Dessa trodde alls inte på en levande Gud, som hade förmågan, att frälsa och utplåna. Somliga av dem tillbad avgudar, bilder gjorda i trä och sten, medan andra valde, att dyrka solen, månen och stjärnorna; ändå blev de välsignade med välstånd. Och en del av hebréerna menade, att om Gud verkligen stode över alla gudar, skulle Han inte på detta sätt låta dem träla åt en avgudadyrkande nation.

Guds trofasta tjänare förstod, att det var på grund av deras opålitlighet som ett folk, och deras fallenhet för, att gifta in sig i andra folkslag och därigenom förledas till avguderier, som Herren lät dem utvandra till Egypten. Och de tillkännagav entydigt för sina bröder, att Gud skulle raskt leda dem ut ur Egypten, och bryta deras betungande ok.

Tidpunkten hade kommit, då Gud skulle besvara Sitt förtryckta folks böner, och skulle föra dem ut ur Egypten med så mäktiga uppvisningar av Sin makt, att egyptierna skulle måsta medge, att hebréernas Gud, som de hade föraktat, stod över alla gudar. Han skulle nu straffa dem för deras avgudadyrkan, och för deras stolta prål över de nådegåvor de hade fått av sina döda gudar. Gud ämnade förhålliga Sitt eget namn, så att andra folk skulle höra talas om Hans kraft och darra inför Hans mäktiga handlingar. Genom att bevittna Hans mirakulösa gärningar, skulle Hans folk komma att helt och fullt vända sig bort ifrån sin egen avgudadyrkan, för att tillbe Honom av rent hjärta.

I Israels befrielse från Egypten visade Gud alla egyptierna tydligt Sin särskilda barmhärtighet mot Sitt folk. Gud fann det rätt, att utgjuta Sina straffdomar över Farao, så att han genom bitter erfarenhet och inte på något annat sätt skulle inse, att Herrens kraft översteg alla andras. För att Hans namn måtte förkunnas över hela jorden, skulle Han ge exempel och påtagliga bevis till alla folk på Sin gudomliga kraft och rättfärdighet. Det var Guds plan, att dessa yttranden av kraft skulle stärka Hans folks tro, och att deras efterkommande ständigt skulle dyrka Honom allena, som hade utfört sådana nådiga under för deras skull.

Mose tillkännagav för Farao – sedan denne hade krävt av folket, att de skulle göra tegelstenar utan att ge dem halm – att Gud, som han sade sig inte känna, skulle tvinga honom till, att ge upp sitt krav, och erkänna Hans auktoritet som störste härskare.

Plågorna

Miraklet med staven, som blev till en orm, och flodvattnet till blod, rörde inte Farao i ryggen, utan ökade bara hans hat mot israeliterna. Trollkarlarnas gärningar kom honom att tro, att dessa mirakel utförts genom magi; men han fick över måttan stora bevis för motsatsen, då paddplågan avlägsnades. Gud kunde ha fått dem till att försvinna och återvända till stoftet på ett ögonblick; men detta gjorde Han inte. Annars kunde kungen och egyptierna, då paddorna försvunnit, ha sagt att de varit frukten av magi, liksom trollkarlarnas verk. Nej, paddorna dog och samlades i högar. Egyptierna såg deras lik, vars stank fördärvade luften. Här hade kungen och alla egyptier bevis, som deras fåfänga filosofi inte hade något svar på. De måste inse, att detta verk inte var magi, utan en straffdom från himmelens Gud.

Trollkarlarna förmådde ej, att framkalla mygg. Herren ville inte, att det skulle se ut i deras ögon, eller i egyptiernas, som att de kunde framkalla myggplågan. Han ville få bort alla ursäkter till vantro hos Farao. Han förmådde till och med trollkarlarna att säga: ””Detta är Guds finger.””

Därefter kom plågan med flugsvärmar. De var inte flugor, som harmlöst stör oss under vissa årstider; utan de flugor, som kom över Egypten, var stora och giftiga. Deras stick var ytterst smärtsamma för människor och djur. Gud skilde Sitt folk från egyptierna, och lät inga flugor närma sig deras område.

Herren sände så pest över deras boskap, och samtidigt beskyddade Han hebréernas boskap, varav ingen dog. Därefter kom böldplågan över människor och djur, något som trollkarlarna inte kunde skydda sig själva emot. Sedan sände Herren hagelplågan blandad med eld ned över Egypten, med flammande blixtrar och åskans dån. Tidpunkten för varje plåga angavs, innan den inträffade, så att det inte kunde sägas, att den var en tillfällighet. Herren demonstrerade för egyptierna, att hela jorden stod under hebréernas Guds kommando – att åska, hagel och storm lydde Hans röst. Farao, den stolte kung, som en gång hade frågat: ””Vem är Herren? Skulle jag lyssna på honom och släppa Israel?””, ödmjukade sig och sade: ””Den här gången har jag syndat. Det är Herren som är rättfärdig och jag och mitt folk har gjort orätt.”” Han bad Mose, att vara medlare inför Gud, för att den fruktansvärda åskan och blixtrandet skulle upphöra.

Herren sände därefter gräshopornas hemska plåga. Kungen valde, att finna sig i plågorna

hellre, än att underkasta sig Gud. Utan ånger såg han hela sitt rike utsättas för miraklet från dessa förfärliga domar. Herren sände sedan mörker över Egypten. Folk blev inte bara berövade ljuset, utan själva atmosfären var väldigt tryckande, så det var vanskligt att andas; likväl var hebréernas atmosfären, och ljus fanns i deras boningar.

En till plåga lät Gud drabba Egypten, den var svårare, än någon av de föregående. Det var kungen och hans avgudapräster, som in i det sista motsatte sig anmodandena från Mose. Folket var av den uppfattningen, att hebréerna borde tillåtas att lämna Egypten. Mose berättade för Farao och Egyptens folk, liksom för israeliterna, om arten och verkan av den sista plågan. Om natten, så fruktansvärt för egyptierna, och så härligt för Guds folk, blev Påskens högtidliga förordning införd.

Det var väldigt svårt för den egyptiske kungen och ett stolt och avgudadyrkande folk, att ge efter för himmelens Guds krav. Den egyptiske kungen var sen till att ge med sig. Under de svåraste pinor gav han efter en smula; men väl pinan var väck, tog han tillbaka det han hade lovat. Alltså rammade plåga efter plåga Egypten, och han gav inte efter mera, än han var tvungen till genom Guds vredes ödesdigra hemsökelse. Kungen höll faktiskt fast vid sitt uppror även sedan Egypten hade ödelagts.

Mose och Aron upplyste Farao om arten och verkan av varje plåga, som skulle följa på hans vägran, att släppa Israel. Varje gång såg han plågorna komma exakt enligt varningen; ändå vägrade han att ge efter. Först ville han blott ge dem tillåtelse till, att offra till Gud i Egyptens land; så, efter att Egypten hade lidit under Guds vrede, gav han männen allena lov till att resa. Sedan nästan hela Egypten gått under genom gräshoppsplågan, gav han deras barn och deras hustrur lov till, att också resa; men vägrade att låta dem ta med sig sin boskap. Mose berättade då för kungen, att Guds ängel skulle dräpa deras förstfödda.

Varje plåga kom litet närmare in på skinnet och var mera sträng, och den avslutande skulle visa sig vara mera ödesdiger, än sina föregångare. Men den stolte kungen blev utomordentligt vred, och ödmjukade sig inte. Och då egyptierna såg de omfattande förberedelser, som gjordes ibland israeliterna för den ödesdigra natten, skrattade de åt blodets tecken på deras dörrposter.

Israels Flykt från Träldomen

Detta kapitel bygger på Andra Moseboken 12:29-15:19.

Israels barn hade följt de anvisningar Gud hade gett dem, och då dödsängeln gick från hus till hus ibland egyptierna, var de redo att ge sig av, och väntade på, att den upproriske kungen och hans mäktiga män skulle påbjuda dem att resa.

”Vid midnatt slog Herren allt förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos farao som satt på tronen till den förstfödde hos fången som var i fångelset. Han slog allt förstfött bland boskapen. Då steg farao upp på natten, liksom alla hans tjänare och alla egyptier, och det hördes ett högt klagorop i Egypten, för det fanns inte ett hem där det inte låg någon död. Farao kallade till sig på natten Mose och Aron och sade: ’Stå upp och drag ut från mitt folk, ni själva och Israels barn, och gå i väg och håll gudstjänst, som ni har sagt. Tag även med era får och er nötboskap, som ni har sagt, och välsigna också mig när ni drar ut.’ Egyptierna drev på folket för att fort få dem ut ur landet, för de sade: ’Annars dör vi alla.’

Och folket tog med sig sin deg, innan den ännu hade blivit syrad. De tog sina baktråg, lindade in dem i mantlarna och bar dem på sina axlar. Israels barn hade också gjort som Mose sagt: De hade begärt av egyptierna att få föremål av silver och guld och även kläder. Och Herren hade gjort egyptierna vänligt sinnade mot israeliterna, så att de gav dem vad de begärde. På det sättet tog de byte från egyptierna.”

Herren uppenbarade detta för Abraham fyra hundra år, innan det gick i uppfyllelse: ”Och Herren sade till Abram: ’Det skall du veta att dina efterkommande skall bo som främlingar i ett land som inte är deras. Där skall de bli slavar, och man skall förtrycka dem i fyrahundra år. Men det folk som gör dem till slavar skall jag döma. Sedan skall de dra ut med stora ägodelar.’ Första Moseboken 15:13, 14.

”Också en stor blandad folkhop drog upp med dem, dessutom får och nötboskap, en mycket stor hjord.” Andra Moseboken 12:38. Israels barn lämnade Egypten med sin egendom, som inte tillhörde Farao, ty de hade aldrig sålt den till honom. Jakob och hans söner tog med sig sina fårhjordar och sin boskap till Egypten. Israels barn hade blivit väldigt talrika, och deras fårhjordar och nötboskap hade ökat starkt i antal. Gud hade dömt egyptierna, genom att sända plågor över

dem, och få dem till att kasta ut Hans folk ur Egypten, med allt vad de ägde.

”När farao hade släppt folket förde Gud dem inte genom filisteernas land, fast det var den närmaste vägen. Ty Gud tänkte att folket kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten, när de fick se krig hota. Därför lät han folket ta en omväg genom öknen åt Röda havet till. Israels barn drog upp ur Egypten beväpnade. Och Mose tog med sig Josefs ben, ty Josef hade tagit en ed av Israels barn och sagt: ’När Gud ser till er, tag då med mina ben härifrån.’

Eldstoden

Sedan bröt de upp från Suckot och slog läger i Etam på gränsen till öknen. Herren gick framför dem, om dagen i en molnstod för att visa dem vägen och om natten i en eldstod för att ge dem ljus. På det sättet kunde de vandra både dag och natt.”

Herren visste, att filistéerna skulle motsätta sig, att de tågade igenom deras land. De skulle säga om dem: ”De har smitit iväg från sina herrar i Egypten, för att kriga mot dem.” Genom att föra ut dem havsvägen, visade Herren Sig vara en medlidsam Gud, så väl som en domens Gud. Herren upplyste Mose om, att Farao skulle förfölja dem, och han kom honom att slå läger vid havet. Han berättade för Mose, att Han skulle låta Sig äras inför Farao och hela hans här.

Efter att hebréerna några dagar tidigare hade lämnat Egypten, meddelade egyptierna Farao, att de hade flyttat, och aldrig tänkte vända tillbaka, för att tjäna honom. Och de knorrade, därför att de hade låtit dem lämna Egypten. Det innebar en väldigt stor förlust för dem, att berövas på deras tjänster; och det förtröt dem, att de hade gått med på att låta dem resa. Trots allt de hade lidit under Guds straffdomar, var de så förhärdade i sitt ständiga uppror, att de beslutade sig för, att förfölja Israels barn, och återbördade dem till Egypten. Kungen bådade upp en väldigt stor här på sex hundra vagnar, och följde efter dem, och hann ikapp dem, då de hade slagit läger vid havet.

”När farao närmade sig, lyfte Israels barn blicken och fick se att egyptierna kom tågande efter dem. Israels barn blev mycket förskräckta och ropade till Herren. Och de sade till Mose: ’Fanns det inga gravar i Egypten, eftersom du har fört oss hit för att dö i öknen? Vad var det du gjorde mot oss, när du förde oss ut ur Egypten? Vi sade ju: Låt oss vara, så att vi får tjäna egyptierna. Det hade varit bättre för oss att tjäna egyptierna än att dö här i öknen.’ Mose svarade folket: ’Var inte rädda!

Stanna upp och bevittna den frälsning som Herren i dag skall ge er. Ty så som ni ser egyptierna i dag, skall ni aldrig någonsin se dem igen. Herren skall strida för er, och ni skall hålla er stilla.’”

Hur snabbt förlorade inte israeliterna tilltron till Gud! De hade bevittnat Hans straffdomar över Egypten, som tvingat kungen till, att släppa Israel; men då deras tillit till Gud blev prövad, knorrade de, trots att de hade sett dessa bevis på Hans kraft före sin vidunderliga befrielse. I stället för, att sätta sin nödvändiga lit till Gud, knotade de mot den trofaste Mose, vilket erinrade honom om deras vantroende ord, som de yttrat i Egypten. De anklagade honom för, att vara orsaken till deras bekymmer. Han uppmuntrade dem till, att sätta sin lit till Gud, och att hålla inne med sina uttryck för vantro, så skulle de se, vad Herren skulle komma att göra för dem. Mose ropade allvarligt till Herren om, att Han skulle befria Sitt utvalda folk.

Befrielsen vid Röda Havet

”Sedan sade Herren till Mose: ’Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn att de skall dra vidare. Lyft din stav och räck ut handen över havet och klyv det, så att Israels barn kan gå mitt igenom havet på torr mark.’ Gud önskade att Mose skulle förstå, att Han tänkte verka för Sitt folk – att deras nödläge skulle bli Hans tillfälle. Då de skulle vandra så långt, som de skulle, måste Mose påbjuda dem, att gå ändå längre framåt; sedan skulle han använda staven Gud gett honom till att dela vattnet med.

”Se, jag skall förhärda egyptiernas hjärtan, så att de följer efter dem, och jag skall förhärliga mig på farao och hela hans här, på hans vagnar och ryttare. Egyptierna skall inse att jag är Herren, när jag förhärligar mig på farao, på hans vagnar och ryttare.’ Guds ängel, som hade gått framför Israels här, flyttade sig nu och gick bakom dem. Molnstoden, som hade gått framför dem, flyttade sig och tog plats bakom dem, så att den kom mellan egyptiernas här och israeliternas. Molnet var där med mörker, samtidigt som det lyste upp natten.”

Egyptierna såg inte hebréerna; ty en tjock, mörk sky dolde dem, medan skyn strålade med sitt ljus över israeliterna. Därigenom visade Gud Sin kraft och prövade Sitt folk, för att utröna, huruvida de tänkte lita på Honom, sedan Han gett dem tecken på Sin omsorg och kärlek till dem. Dessutom tillrättavisade Han härigenom dem för deras vantro och gnällande. ”Och Mose räckte ut handen över havet, och Herren drev då undan havet genom en stark östanvind som blåste hela

natten. Han gjorde havet till torrt land, och vattnet klövs itu. Israels barn gick mitt igenom havet på torr mark, medan vattnet stod som en mur till höger och vänster om dem.” Vattnet reste sig upp och stod som hårda murar på varje sida, medan Israel gick mitt igenom havet på torr mark.

Den egyptiska hären triumferade hela natten över, att Israels barn igen var i deras våld. De menade, att de satt fast i fällan; ty Röda Havet sträckte ut sig framför dem, och deras stora här stod strax bakom dem. Om morgonen, då de nådde fram till havet, se, där var en torr stig, vattnet hade delat sig och stod som en mur på ömse sidor, och Israels barn hade nått halvvägs genom havet, samt vandrade på torra land. De dröjde en stund med att besluta nästa drag. De blev besvikna och rasande över, att då hebréerna nästan befann sig i deras våld, och de var säkra på att de skulle ta dem, öppnade det sig oväntat en väg för dem i havet. De beslutade sig för, att följa efter dem.

”Och egyptierna förföljde dem, alla faraos hästar, vagnar och ryttare, och kom efter dem ut till mitten av havet. Men när morgonväkten var inne, såg Herren från pelaren av eld och moln ner på egyptiernas här och förvirrade den. Han lät hjulen falla av deras vagnar, så att det blev svårt för dem att komma fram. Då sade egyptierna: ’Låt oss fly för Israel, ty Herren strider för dem mot egyptierna.’”

Egyptierna vågade sig ut på den stig Gud hade berett för Sitt folk, och Guds änglar rörde sig igenom deras här och lossade på hjulen på deras stridsvagnar. De blev kraftigt besvärade. Deras framryckning gick väldigt långsamt, och vanskligheter stötte till. De kom ihåg de straffdomar, som hebréernas Gud hade åsamkat dem i Egypten och med vars hjälp Han tvingat dem till, att släppa Israel. Nu tänkte de, att Gud skulle överlämna dem helt i israeliternas händer. De drog slutsatsen, att Gud kämpade för israeliterna, och de blev förfärligt rädda samt vände om, för att fly ifrån dem. Samtidigt sade Herren till Mose: ”Räck ut handen över havet, så att vattnet vänder tillbaka över egyptierna, över deras vagnar och ryttare.”

”Och Mose räckte ut handen över havet, och Herren drev då undan havet genom en stark östanvind som blåste hela natten. Han gjorde havet till torrt land, och vattnet klövs itu. Israels barn gick mitt igenom havet på torr mark, medan vattnet stod som en mur till höger och vänster om dem.” Vattnet reste sig upp och stod som hårda murar på varje sida, medan Israel gick mitt igenom havet på torr mark. De drog slutsatsen, att

Gud kämpade för israeliterna, och de blev förfärligt rädda samt vände om, för att fly ifrån dem. Samtidigt sade Herren till Mose: ”Räck ut handen över havet, så att vattnet vänder tillbaka över egyptierna, över deras vagnar och ryttare.” ”När Israels barn såg den stora makt som Herren hade visat mot egyptierna, fruktade folket Herren. Och de trodde på Herren och på hans tjänare Mose.”

Sedan hebréerna bevittnat Guds förunderliga verk vid utplånandet av egyptierna, stämde de upp en inspirerad sång med högtidlig, skön klang och tacksamt pris. Mirjam, system till Mose och profetissa, ledde kvinnorna i musiken.

Israels Vandringar i Ödemarken

Detta kapitel bygger på Andra Moseboken 15:23-18:27.

Israels barn reste omkring i ödemarken, och under tre dagar fann de inget dricksvatten. De led av törst, och då ”knotade folket mot Mose och sade: ’Vad skall vi dricka?’ Men han ropade till Herren, och Herren visade honom ett slags trä. Han kastade det i vattnet och då blev vattnet sött. Där förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prov. Han sade: ’Om du hör Herrens, din Guds, röst och noga lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, skall jag inte lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare.’”

Israels barn tycktes ha ett ont, vantroende hjärta. De ville inte stå ut med ödemarkens strapatser. Då de mötte vanskligheter på vägen, betraktades de som omöjligheter. Deras tillit till Gud sviktade, och de såg blott döden framför sig. ”Och hela Israels menighet knorrade mot Mose och Aron i öknen och sade till dem: ’Om vi ändå hade fått dö för Herrens hand i Egypten, där vi satt vid köttgrytorna och hade tillräckligt med mat att äta! Men ni har fört oss hit ut i öknen för att låta hela denna skara dö av hunger.’”

De hade inte alls lidit svältens kval. De hade mat här och nu, men de fruktade för framtiden. De kunde inte förstå, hur Israels här skulle få näring under sina långa ökenfärder med den enkla föda, som stod till förfogande, och i sin vantro såg de sina barn försmäkta. Herren var villig, att låta dem lida brist på mat, och utsätta dem för svårigheter, så att deras hjärtan skulle vända sig till Honom, som dittills hade hjälpt dem. Därmed skulle de komma att tro på Honom. Han var redo, att vara

en praktisk hjälpare åt dem. Om de, i sin brist, ville kalla på Honom, skulle Han visa dem tecken på Sin kärlek och beständiga omsorg.

Men de verkade vara ovilliga, att lita mera på Herren, än på sina ögons vittnesbörd. Dessa talade ändå om ständiga bevis på Hans kraft! Om de hade ägt sann tro och fast tillit till Gud, skulle olägenheter och förhinder, liksom verkliga lidanden, ha burits med glädje, efter det att Herren på ett så förunderligt sätt hade utverkat deras befrielse ur slaveriet. Därutöver hade Herren lovat dem, att om de lydde Hans bud, skulle inga sjukdomar drabba dem; ty Han sade: ”jag är Herren, din läkare.”

Efter detta säkra löfte från Gud, var det kriminell vantro att räkna med, att de själva och deras barn skulle dö av svält. De hade lidit svårt i Egypten genom för hårt arbete. Deras barn hade somnat in i döden, och som svar på deras hjärtskärande böner, hade Gud nådefullt befriat dem. Han lovade, att vara deras Gud, och ta dem till Sig som Sitt folk, samt leda dem till ett stort och gott land.

Likväl var de redo, att ge upp inför de lidanden de måste möta på vägen till detta land. De hade gått igenom så mycket i tjänst för egyptierna, men nu stod de inte ut med lidande i Guds tjänst. De var redo, att hänge sig åt tungsinta tvivel, och sjunka ned i modlöshet, då de blev prövade. De knorrade emot Guds helige tjänare Mose, och anklagade honom för alla sina svårigheter, och uttryckte sin onda önskan om, att ha stannat kvar i Egypten, där de kunnat sitta vid köttgrytorna och äta sig mätta på bröd.

En Lärdom för oss

Vantron och knorrandet från Israels barn åskådliggör inställningen hos Guds nuvarande folk i världen. Många betraktar israeliterna, och blir förvånade över deras vantro och ständiga knorrande, efter det att Herren hade gjort så mycket för dem, och gett dem upprepade bevis på Sin kärlek till och omsorg om dem. De nutida troende menar sig inte vara så otacksamma. Men vissa, som är av den uppfattningen, knorrar och grämer sig över ting av mindre betydelse. De känner inte sig själva. Gud prövar dem ofta, och utsätter deras tro för påfrestningar i det lilla; och de består provet lika illa, som det gamla Israel.

Många får sina nuvarande önskningar uppfyllda, ändå vill de ej lita på Herren för framtiden. De visar otro, och sjunker ned i förtvivlan och tungsinthet, och tar ut sina sorger i förskott. Några tar sig ständigt vatten över huvudet, för att inte sakna något, men trots det lider deras barn. När

svårigheter uppstår, eller när de kommer ur askan i elden – när deras tro och kärlek till Gud prövas – kvider de inför prövningen, och knorrar över den process, varigenom Gud har valt att rena dem. Deras kärlek visar sig inte ren och fullkomlig, sådan att den orkar med alla påfrestningar.

Tron hos folket tillhörigt himmelens Gud bör vara stark, handlingskraftig och uthållig – en visshet om det man inte ser. Deras valspråk bör således vara: ”Välsigna Herren, oh min själ, och allt som finns inne i mig, välsigna Hans heliga namn”; för Han har delat Sitt överflöd med mig!

Somliga betraktar självförnekelse som ett verkligt lidande. Den fördärvade aptiten tillåts att styra. Och blotta tyglandet av en osund aptit skulle få många bekännande kristna att stegra sig, som om faktisk svält skulle komma sig av en enkel kost. Och liksom Israels barn skulle de föredra slaveriet, sjuka kroppar och slutlig död, i stället för att gå förbi köttgrytorna. Bröd och vatten är allt, som utlovas till kvarlevans folk i nödens tid.

Mannat

”När daggen hade försvunnit, se, då låg det på marken ute i öknen något fint som fjäll, något fint som liknade rimfrost. Israels barn såg det, och då de inte visste vad det var frågade de varandra: ’Vad är det här?’ Mose sade till dem: ’Detta är brödet som Herren har gett er att äta. Och detta är vad Herren har befallt: Var och en skall samlas så mycket av det som han behöver till mat. En gomer för var person skall ni ta, efter antalet av ert husfolk. Var och en skall ta åt dem som han har i sitt tält.’

Israels barn gjorde så, den ene samlade mer och den andre mindre. Men när de mätte upp det med gomer måttet, hade den som samlat mycket ingenting över, och den som samlat lite fattades det ingenting. Var och en hade samlat så mycket som han behövde till mat. Och Mose sade till dem: ’Ingen får lämna kvar något av det till i morgon.’ Men de lydde inte Mose, utan somliga av dem sparade något av det till nästa morgon. Då växte det maskar i det och det luktade illa. Och Mose blev förargad på dem. De samlade sedan in av mannat varje morgon, var och en så mycket han behövde till mat. Men när solhettan kom smälte det bort.

På sjätte dagen hade de samlat in dubbelt så mycket av brödet, två gomer för var och en. Folkets alla furstar kom och berättade det för Mose. Då sade han till dem: ’Detta är vad Herren sagt. I morgon är det sabbatsvila, en Herrens heliga sabbat. Baka nu det ni vill baka och koka

det ni vill koka. Men allt som blir över skall ni spara åt er till i morgon.' Och de sparade det till följande morgon, som Mose hade befallt, och nu luktade det inte illa och det kom inga maskar i det. Mose sade: 'Ät detta i dag, för i dag är det Herrens sabbat och då kan ni inte finna något på marken. I sex dagar skall ni samla in av det, men på sjunde dagen är det sabbat. Då kan ni inte hitta något.'"

Herren är inte mindre nogräknad nu beträffande Sin Sabbat, än då Han utgav de nämnda, bestämda anvisningarna till Israels barn. Han krävde, att de skulle baka det som de ville baka, och koka det som de ville koka på den sjätte dagen, som beredelse inför vilan på Sabbaten.

Gud visade Sin stora omsorg om och kärlek till Sitt folk, genom att sända dem bröd från himmelen. Denna mat tillhandahölls åt dem av änglar. Mannats trefaldiga mirakel – dubbel mängd på den sjätte dagen, och inget på den sjunde, samt det höll sig färskt på vilodagen, medan det på övriga dagar hade varit oätligt – var ägnat att inpränta Sabbatens helighet i dem.

Efter att de fått stora mängder med mat, skämdes de för sin vantro och sitt knorrande, och lovade att framledes lita på Herren; men de glömde snart sitt löfte, och sviktade vid det första provet av sin tro.

Vatten ur Klippan

De reste från öknen Sin, och slog läger i Refidim, och där fanns det ej vatten åt folket att dricka. "Då klagade folket på Mose och sade: 'Ge oss vatten att dricka.' Mose svarade dem: 'Varför klagar ni på mig? Varför sätter ni Herren på prov?' Men folket törstade efter vatten, och de knotade mot Mose. De sade: 'Varför har du fört oss ut ur Egypten, så att vi och våra barn och vår boskap måste dö av törst?' Då ropade Mose till Herren och sade: 'Vad skall jag göra med det här folket? Snart stenar de mig.'

Herren svarade Mose: 'Tag med dig några av de äldste i Israel och gå framför folket. Och tag i din hand staven med vilken du slog på Nilfloden och gå. Se, jag skall stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan. Då skall vatten komma ut ur den, så att folket får att dricka.' Mose gjorde så inför de äldste i Israel. Och han gav platsen namnet Massa och Meriba, eftersom Israels barn hade klagat och satt Herren på prov och sagt: 'Är Herren ibland oss eller inte?'"

Gud anvisade Israels barn, att slå läger på den plats, där det inte fanns vatten, för att pröva dem och se, om de ville blicka hän till Honom i sin

förtvivlan, eller knota, som de tidigare hade gjort. Med tanke på, vad Gud hade gjort för dem vid deras förunderliga befrielse, skulle de ha trott på Honom i sina besvär. De borde ha vetat, att Han inte skulle låta dem gå under av törst, eftersom Han lovat, att ta dem till Sig som Sitt folk. Men i stället för att bönfälla Herren i ödmjukhet om, att förse dem med förnödenheter, knorrade de mot Mose, och krävde vatten av honom.

Gud hade hela tiden visat Sin kraft på ett förunderligt vis, för att få dem att förstå, att allt det goda de fick, kom från Honom; att Han kunde skänka dem gåvor, eller avlägsna dessa från dem, enligt Sin vilja. Några gånger insåg de detta fullt ut, och ödmjukade sig grundligt för Herren; men då de blev törstiga, eller hungriga, anklagade de Mose för det, som om de hade lämnat Egypten, för att behaga honom. Mose blev bedrövad över deras gruvliga knorrande. Han frågade Herren, vad han skulle göra; för folket var redo att stena honom. Herren bad honom, att slå på klippan med Guds stav. Skyn med Hans härlighet vilade rakt framför klippan. "Han klöv klippor i öknen och gav dem rikligt med vatten att dricka, som ur väldiga hav. Rinnande bäckar lät han bryta fram ur klippan, vatten lät han flyta ner som strömmar." Psaltaren 78:15, 16.

Mose slog på klippan, men det var Kristus, som stod hos honom och fick vattnet att flyta ur den stenhårda klippan. Folket frestade Herren med sin törst, och sade: "Om nu Gud har fört oss hit, varför ger Han då oss inte vatten, så väl som bröd?" Detta var ett exempel på kriminell otro, och Mose blev rädd för, att Gud skulle straffa dem för deras onda knorrande. Herrens prövade Sitt folks tro, men de bestod ej provet. De knotade efter mat, och efter vatten, och klagade på Mose. På grund av deras otro, lät Gud deras fiender föra krig mot dem, för att Han skulle kunna visa dem, varifrån deras styrka kom.

Befriade från Amalek

"Sedan kom Amalek och stred mot Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: 'Välj ut manskap åt oss och drag ut i strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden med Guds stav i handen.' Josua gjorde som Mose hade sagt till honom och stred mot Amalek. Men Mose, Aron och Hur steg upp överst på höjden. Och så länge Mose höll upp sin hand hade Israel övertaget, men när han lät handen sjunka fick Amalek övertaget. När Moses händer blev tunga tog de därför en sten och lade under honom, och han satte sig på den. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på var sida. Så hölls hans händer stadiga till dess solen gick ner."

Mose höll upp händerna mot himmelen, med Guds stav i sin högra hand, och bad enträget om hjälp från Gud. Så fick Israel övertaget, och drev fienden tillbaka. Då Mose sänkte händerna, märktes det att Israel höll på att förlora allt det de hade vunnit, och bli övervunna av sina fiender. Mose höll åter händerna mot himmelen, och Israel fick övertaget, samt drev fienden tillbaka.

Denna handling från Mose, att räcka upp händerna mot himmelen, skulle lära Israel, att då de litade på Gud, och greppade om Hans styrka, och upphöjde Hans tron, skulle Han kämpa för dem, och underkuva deras fiender. Men närhelst de skulle greppa om sin egen styrka, och lita på sin egen kraft, skulle de bli svagare, än sina fiender, som inte kände Gud, och deras fiender skulle få övertaget över dem. ”Och Josua besegrade Amalek och hans folk med svärd.

Herren sade till Mose: ’Skriv upp detta i boken, så att ni inte glömmer det, och inpränta det hos Josua, ty jag skall utplåna minnet av Amalek så grundligt att det inte finns mer under himlen.’ Och Mose byggde ett altare och gav det namnet Herren mitt baner. Han sade: ’En hand har lyfts mot Herrens tron. Herren skall strida mot Amalek från släkte till släkte.’ Om Israels barn inte hade klagat på Herren, skulle Han inte ha låtit deras fiender föra krig mot dem.

Jetros Besök

Innan Mose lämnade Egypten, sände han sin hustru och sina barn till sin svärfar. Och efter att Jetro hade hört om israeliternas förunderliga befrielse ur Egypten, besökte han Mose i ödemarken, och bragte honom hans hustru och barn. ”Då gick Mose ut och mötte sin svärfar, bugade sig för honom och kysste honom, och när de hälsat varandra gick de in i tältet. Och Mose berättade för sin svärfar allt som Herren gjort med farao och egyptierna för Israels skull, och han berättade om all den möda de hade utstått på vägen och hur Herren hade räddat dem.

Jetro gladdede sig över allt det goda som Herren hade gjort mot Israel, att han hade räddat dem ur egyptiernas hand. Han sade: ’Lovad vare Herren, som har räddat er ur egyptiernas och faraos hand och som har räddat folket undan egyptiernas hand! Nu vet jag att Herren är större än alla gudarna. Det visade han när man handlade övermodigt mot detta folk.’ Jetro, Moses svärfar, bar fram ett brännoffer och några slaktoffer åt Gud. Och Aron och alla de äldste i Israel kom och höll måltid inför Gud tillsammans med Moses svärfar.”

Jetros skarpsinnighet visade honom, att bördan på Mose var väldigt stor, då folket förde fram sina svårigheter inför honom, och Mose instruerade dem om Guds fordringar och lagar. Han sade till Mose: ”Lyssna nu på mig! Jag vill råda dig, och Gud skall vara med dig. Du skall föra folkets talan inför Gud och lägga fram deras ärenden inför honom. Du skall upplysa dem om stadgar och bud och låta dem veta vilken väg de skall vandra och vad de skall göra. Men välj ut åt dig dugliga män från allt folket, män som fruktar Gud, är pålitliga och hatar orätt vinning, och sätt dem till föreståndare för folket, somliga över tusen, andra över hundra, över femtio och andra över tio. De skall alltid döma folket, men varje viktigt ärende skall hänskjutas till dig. I alla enklare mål skall de döma själva. Så skall du göra din börda lättare, genom att de bär den tillsammans med dig. Om du gör på detta sätt och om Gud befäller dig det, skall du kunna hålla ut. Och allt folket här kan då också gå hem i frid.’

Mose lyssnade till sin svärfars ord och gjorde allt som han sagt. Han valde ut dugliga män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för folket, till föreståndare, somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. Dessa skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Mose, men alla enklare mål skulle de själva avgöra. Sedan lät Mose sin svärfar resa hem, och han återvände till sitt land.”

Mose blev ej förnärad över, att instrueras av sin svärfar. Gud hade upphöjt honom storligen och utfört under genom hans hand. Ändå menade inte Mose, att Gud hade valt ut honom till att lära andra, och hade utträttat fantastiska ting genom hans hand, och att han därför inte behövde instrueras själv. Han lyssnade gladeligen till sin svärfars förslag, och antog hans plan som en klok idé.

Guds Lag

Detta kapitel bygger på Andra Moseboken 19 och 20.

Efter det, att Israels barn hade lämnat Refidim, kom de till ”Sinai öken och slog läger i öken. Israel slog läger där mitt emot berget, och Mose steg upp till Gud. Då ropade Herren till honom uppifrån berget: ’Så skall du säga till Jakobs hus, så skall du förkunna för Israels barn: Ni har själva sett vad jag har gjort med egyptierna och hur jag har burit er på örvingar och fört er till mig. Om

ni nu hör min röst och håller mitt förbund, skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min. Ni skall för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk. Detta är vad du skall tala till Israels barn.' När Mose återvände kallade han samman de äldste bland folket och delgav dem allt detta som Herren hade befallt honom. Allt folket svarade med en mun: 'Allt vad Herren har talat vill vi göra.' Mose gick då tillbaka till Herren med folkets svar."

Här ingick folket ett högtidligt förbund med Gud, och godtog Honom som sin härskare, varigenom de blev särskilda undersåtar lydande under Hans gudomliga myndighet. "Och Herren sade till Mose: 'Se, jag skall komma till dig i ett tjockt moln för att folket skall höra när jag talar med dig och sedan för alltid tro på dig.' Mose framförde folkets svar till Herren." Då hebréerna hade stött på vanskligheter längs vägen, hade de haft lätt för att knorra mot Mose och Aron, och anklaga dem för att leda Israels här från Egypten, för att utplåna dem. Gud ville ära Mose inför dem, så att de kunde få tillit till hans instruktioner, och veta, att Han hade lagt Sin Ande på honom.

Beredelse, för att möta Gud

Herren gav Mose uttryckliga anvisningar om, att bereda folket på, att Han skulle nalkas dem och låta dem höra Hans lag uttalas, inte av änglar, utan av Honom Själv. "Då sade Herren till Mose: 'Gå till folket och helga dem i dag och i morgon och låt dem tvätta sina kläder. De skall hålla sig beredda till i övermorgon, ty då skall Herren stiga ner på Sinai berg inför allt folkets ögon."

Folket blev ålagt, att avhålla sig från världsligt arbete och bekymmer, och hysa heliga tankar. Gud fordrade också, att de skulle tvätta sina kläder. Han är inte mindre nogräknad nu för tiden. Han är en ordningens Gud, och kräver, att Hans folk på jorden skall ha stränga renlighetsvanor. Och de, som tillber Gud i orena kläder, träder inte fram inför Honom på ett godtagbart sätt. Han är inte nöjd med deras bristfälliga vördnad för Honom, och Han tar ej emot tjänsten från smutsiga tillbedjare, ty de hånar sin Skapare. Himmelens och jordens Danare betraktade renhet som så betydelsefull, att Han sade: "och låt dem tvätta sina kläder."

"Du skall märka ut en gräns för folket runt omkring berget och säga: Tag er i akt för att stiga upp på berget eller komma nära dess fot. Var och en som kommer nära berget skall straffas med döden, men ingen hand får röra vid honom, utan han skall stenas eller skjutas. Vare sig det är ett djur eller en människa, skall den det gäller inte få

leva. När jubelhornet ljuder med utdragen ton får de stiga upp på berget.'" Detta påbud var ägnat, att göra intryck på de upproriska personernas sinnen, för att hos dem skapa en djup aktning för Gud, upphovsmannen och myndigheten bakom deras lagar.

Gud visar Sig i skräckinjagande Majestät

"På tredje dagen, när det hade blivit morgon, började det dundra och blixtra. Ett tjockt moln lade sig över berget och ett mycket starkt basunljud hördes. Allt folket i lägret bävade." Den änglahär, som ledsagade Majestätet, kallade på folket med ett ljud liknande en basuns, vilket steg och steg, till dess hela jorden skälvde.

"Men Mose förde folket ut ur lägret för att möta Gud och de ställde sig nedanför berget. Hela Sinai berg höljdes i rök därför att Herren hade stigit ner på berget i eld. Rök steg upp därifrån som röken från en smältugn och hela berget skakade våldsamt." Det gudomliga majestätet steg ned på en sky med en härlig, ledsagande skara av änglar, som liknade eldslågor.

"Basunljudet blev starkare och starkare. Mose talade och Gud svarade honom med hög röst. Och Herren steg ner på Sinai berg, på toppen av berget, och Herren kallade Mose upp till bergets topp. Då steg Mose dit upp. Och Herren sade till Mose: 'Gå ner och varna folket, så att de inte tränger sig fram till Herren för att se, ty då kommer många av dem att falla ner och dö. Även prästerna, som får komma inför Herren, skall helga sig, för att inte Herrens vrede skall bryta ut mot dem.'" "

Då talade Herren i respektingivande majestät om Sin lag från Sinaiberget, som folk skall tro på. Han förstärkte utgivandet av Sin lag med Sin myndighets upphöjda utövning, så att de skulle veta, att Han är den ende sanne och levande Guden. Mose fick ej tillstånd, att träda in i härlighetsskyn, utan bara att närma sig den tjocka sky, som omgav härlighetsskyn. Han stod mellan folket och Herren.

Gud tillkännager Sin Lag

Efter att Herren hade gett dem bevis på Sin kraft, berättade Han för dem, vem Han är: "Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset." Kapitel 20:1. Samme Gud, som upphöjde Sin kraft ibland egyptierna, uttalade nu Sin lag:

"Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.

Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter straffet för fädernas missgärning drabba barnen, ja, tredje och fjärde släktledet, när man hatar mig, men som visar nåd mot tusen släktled, när man älskar mig och håller mina bud.

Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall inte låta den bli ostraffad som missbrukar hans namn.

Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den.

Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land som Herren, din Gud, ger dig.

Du skall inte mörda.

Du skall inte begå äktenskapsbrott.

Du skall inte stjäla.

Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

Du skall inte ha begär till din nästas hus. Du skall inte ha begär till din nästas hustru, inte heller till hans tjänare eller tjänarinna, hans oxer eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa.”

Det första och andra budet, som Jehova uttalade, är föreskrifter mot avguderi; ty utövas avgudadyrkan, hamnar en människa i djup synd och uppror, och följderna blir människooffer. Gud söker, att avvärja minsta tendens till detta slags vederstygglighet. De fyra första buden gavs, för att visa människorna deras plikt mot Gud. Det fjärde budet är själva förbindelselänken mellan den store Guden och människor. Sabbaten inrättades särskilt för människans skull, och till Guds ära. De sex sista föreskrifterna visar människans plikt mot sina medmänniskor.

Sabbaten skulle vara ett tecken mellan Gud och Hans folk för evigt. På detta sätt skulle den vara ett tecken – alla, som iakttar Sabbaten, visar därigenom, att de dyrkar den levande Guden, himmelens och jordens Skapare. Sabbaten skulle vara ett tecken mellan Gud och Hans folk, så länge som Han har ett folk på jorden, som tjänar Honom.

”Allt folket var vittne till dundret och eldslågorna, basunljudet och röken från berget. Och när de såg detta bävade de och höll sig på avstånd. De sade till Mose: ’Tala du till oss så skall vi höra, men låt inte Gud tala till oss, för då kommer vi att dö.’ Men Mose sade till folket: ’Var inte rädda, för Gud har kommit för att sätta er på prov och för att ni skall frukta honom, så att ni inte syndar.’

Folket stod på avstånd, medan Mose gick närmare töcknet där Gud var. Herren sade till Mose: ’Så skall du säga till Israels barn: Ni har själva sett att jag har talat till er från himlen.’ Guds majestätiska närvaro på Sinai, och omvälvningarna på jorden, föranledda av Hans närvaro, den fruktansvärda åskan och blixarna, som ackompanjerade detta besök från Gud, gjorde ett så starkt intryck på folket med fruktan och vördnad för Hans heliga majestät, att de instinktivt drog sig undan från Guds oerhörda närvaro, för att inte helt bli ur stånd till, att uthärda den skräckinjagande härligheten.

Det Farliga med Avgudadyrkan

Gud ville således skydda Israels barn från avgudadyrkan. Han sade till dem: ”Ni skall inte göra er gudar att ha vid sidan av mig. Gudar av silver eller guld skall ni inte göra åt er.” De svävade i fara, att ta efter egyptiernas exempel, och själva göra sig bilder framställande Gud.

Herren sade till Mose: ”Se, jag sänder en ängel framför dig, och han skall bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag har förberett. Tag dig till vara för honom och lyssna till hans röst. Var inte upprorisk mot honom. Han kommer inte att förlåta era överträdelser, ty mitt namn är i honom. Men om du uppmärksam lyssnar till hans röst och gör allt vad jag säger, skall jag bli en fiende till dina fiender och en ovän till dina ovänner. Ty min ängel skall gå framför dig och föra dig till amoreernas, hetiternas, perisseernas, kananeernas, hiveernas och jebusiternas land, och jag skall utrota dem. Du skall inte tillbe deras gudar och inte tjäna dem eller göra som man där gör, utan du skall slå ner dem grundligt och krossa deras stoder. Ni skall tjäna Herren, er Gud, och han skall välsigna din mat och din dryck och ta

bort sjukdom från dig.” Andra Moseboken 23:20-25.

Gud önskade, att Hans folk skulle förstå, att Han ensam skulle vara föremål för deras tillbedjan; och då de skulle besegra de avgudadyrkande folken i omgivningen, skulle de inte bevara några föremål från deras tillbedjan, utan förrinta dem fullständigt. Många av de hedniska gudarna var väldigt dyrbara, och utsökta konstverk, som kunde fresta vittnena av avgudadyrkan, som var så allmän i Egypten, att ändå betrakta dessa döda föremål med en viss grad av vördnad. Herren ville, att Hans folk skulle veta, att det var på grund av avgudadyrkan inom dessa nationer, vilket lett dem till varje slags ondska, som Han tänkte använda israeliterna som Sina redskap, för att straffa dem, och utplåna deras gudar.

”Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och vålla förvirring bland alla de folk som du kommer till, och jag skall driva alla dina fiender på flykten för dig. Och jag skall sända panik framför dig för att jaga undan hiveerna, kananeerna och hetiterna för dig. Men jag skall inte driva undan dem för dig på ett enda år, för att landet inte skall bli en ödemark där vilddjuren förökar sig och blir dig övermäktiga. Så småningom skall jag driva bort dem för dig, till dess du har förökat dig så att du kan ta landet till din arvedel. Jag skall låta ditt lands gränser gå från Röda havet till filisteernas hav och från öknen till floden, ty jag skall ge landets inbyggare i er hand, och du skall driva bort dem från dig. Du skall inte sluta förbund med dem eller deras gudar. De skall inte bo kvar i ditt land, för att de inte skall få dig att synda mot mig. Du kunde då tjäna deras gudar och detta skulle bli en snara för dig.” Andra Moseboken 23:27-33. Dessa Guds löften till Sitt folk gällde på betingelse av deras lydnad. Om de tänkte tjäna Herren helt och fullt, skulle Han göra stora saker för dem.

Efter det, att Mose mottagit domsluten från Herren, och hade nedtecknat dem till folket, liksom löftena på betingelse av lydnad, sade Herren till honom: ’Stig upp till Herren, du själv och Aron, Nadab och Abihu samt sjuttio av de äldste i Israel, och fall ner och tillbe på avstånd. Endast Mose får träda fram till Herren. De andra skall inte träda fram, och folket får inte heller gå upp med honom.’ När Mose kom och förkunnade för folket alla Herrens ord och föreskrifter, svarade allt folket med en mun: ’Allt vad Herren har sagt vill vi göra.’” Andra Moseboken 24:1-3.

Moses hade inte skrivit ned de tio buden, utan domsluten, som Gud ville att de skulle rätta sig

efter, samt löftena förenade med lydnad mot Honom. Han läste detta för folket, och de lovade, att lyda alla de ord, som Herren hade sagt. Mose skrev ned deras högtidliga löfte i en bok, och offrade ett offer till Gud för folket. ”Han tog förbunds boken och läste upp den för folket, och de sade: ’Allt vad Herren har sagt vill vi göra och lyda.’ Då tog Mose blodet och stänkte på folket och sade: ’Se, detta är blodet i det förbund Herren har slutit med er i enlighet med alla dessa ord.’” Andra Moseboken 24:7, 8.

Guds eviga Lag

Guds lag har funnits till sedan före människans skapelse. Änglarna regerades med den. Satan föll i synd, eftersom han överträdde grundsatserna hos Guds styre. Efter det, att Adam och Eva blivit skapade, kungjorde Gud Sin lag för dem. Den gången nedtecknades den ej, utan Jehova uttalade den för dem.

Det fjärde budets vilodag, Sabbaten, infördes i Eden. Sedan Gud hade gjort världen, och skapat människorna på jorden, gjorde Han Sabbaten åt människorna. Efter Adams synd och fall togs ingenting bort från Guds lag. Grundsatserna hos de Tio Buden förekom före syndafallet, och var av en karaktär anpassad åt heliga väsens belägenhet. Efter syndafallet ändrades inte grundsatserna hos dessa föreskrifter, utan ytterligare föreskrifter gavs, för att möta människan i hennes fallna tillstånd.

Det upprättades ett system, som krävde offerandet av djur, för att framhålla för den fallna människan det, som ormen fick Eva att betvivla, nämligen att olydnadens straff är döden. Överträdelsen av Guds lag gjorde Kristi offerdöd nödvändig. Därmed öppnades vägen för människan, att undfly straffet, och likväl bevara Guds lags ära. Offersystemet skulle lära människorna ödmjukhet, med tanke på deras fallna tillstånd, och leda dem till ånger, och till att lita endast på Gud, genom den utlovade Återlösaren, för att deras tidigare lagöverträdelser skulle förlätas. Om Guds lag aldrig hade blivit överträd, skulle det aldrig ha förekommit någon död, och då skulle det aldrig heller ha krävts flera föreskrifter gällande människans fallna tillstånd.

Adam lärde sina efterkommande Guds lag, vilken överfördes till de trofasta i efterföljande släktled. Den ständiga överträdelsen av Guds lag framkallade en vattenflod på jorden. Lagen bevarades av Noa och hans familj, som räddades i arken genom Guds mirakel, eftersom de gjorde det rätta. Noa lärde sina efterkommande de Tio Buden. Herren bevarade ett folk åt Sig Själv ända

ifrån Adam, i vars hjärtan Hans lag bodde. Han säger om Abraham: Han ”lyssnade till min röst och tog vara på det jag förordnat: mina befallningar, föreskrifter och lagar.” Första Moseboken 26:5.

Herren visade Sig för Abraham, och sade till honom:

”Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var fullkomlig. Jag skall sluta förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig mycket.” Första Moseboken 17:1, 2. ”Och jag skall upprätta mitt förbund mellan mig och dig och dina efterkommande från släkte till släkte, ett evigt förbund. Jag skall vara din Gud och dina efterkommandes Gud.” Första Moseboken 17: 7.

Han krävde, att Abraham och hans säd skulle omskäras, det vill säga låta göra ett runt snitt i köttet, som ett tecken på, att Gud hade utkorat dem, och avskilt dem från folkslagen som Sin särskilda skatt. Genom detta tecken hade de avgett löfte om, att de inte skulle gifta in sig i andra folk; ty därigenom skulle de gå miste om sin vördnad för Gud och Hans heliga lag, och då skulle de bli som de avgudsdyrkande folken runt omkring dem.

Genom omskärelseceremonin gick de högtidligt med på, att uppfylla sin del av den med Abraham ingångna pakten, och vara åtskilda från andra folkslag, och bli fullkomliga. Genom att hålla sig borta från andra folkslag, skulle de undvika en stark frestelse till, att följa i deras syndiga fotspår och vara upproriska mot Gud. I hög grad miste de sin bestämda, och heliga, karaktär, genom att blanda sig med de omkringboende folken. Som straff, bragte Herren hungersnöd över deras land, som tvang dem till att utvandra till Egypten, för att bevara livet. Dock svek inte Gud dem under deras vistelse i Egypten, tack vare förbundet med Abraham. Han lät dem förtryckas av egyptierna, för att de skulle vända sig till Honom i sina bekymmer, välja Hans rättfärdiga och barmhärtiga styre, och lyda Hans krav.

Det var bara ett fåtal familjer, som först utvandrade till Egypten. Dessa växte till och blev till en stor skara. Vissa var noggranna med, att undervisa sina barn om Guds lag; men många av israeliterna hade bevittnat så mycken avgudadyrkan, att de hade förvirrade tankar om Guds lag. De, som fruktade Gud, ropade till Honom i själsångest, för att deras fruktansvärda träldomsok skulle brytas och de skulle befrias ur det land de var fångar i, så att de skulle bli fria att tjäna Honom. Gud hörde deras rop, och reste upp Mose som ett redskap till, att verkställa Sitt folks

befrielse. Efter det, att de hade lämnat Egypten, och Röda Havet hade delat sig för dem, prövade Herren dem, för att se, om de tänkte lita på Honom som Den, som hade lett dem mitt uppe i tecken, frestelser och underverk. Men de bestod inte provet. De knorrade mot Gud på grund av vanskligheterna på vägen, och ville återvända till Egypten.

Huggen i Sten

För att lämna dem utan ursäkt, gick Herren med på, att stiga ned på Sinaiberget, inhöljd i härlighet, och omgiven av Sina änglar, samt på ett väldigt upphöjt och skräckinjagande sätt tillkännage Sina Tio Buds lag. Han överlät dem inte till, att bli undervisade av någon, inte ens av Sina änglar, utan uttalade Sin lag med hörbar röst, så att hela folket uppfattade. Inte heller den här gången litade Han på det korta minnet hos ett folk, som var benäget att glömma Hans krav, utan skrev ned dem med Sitt eget finger på stentavlor. Han ville skydda Sina heliga föreskrifter från all möjlig inblandning av traditioner, eller förvirrande krav från människors seder.

Han kom därigenom närmare Sitt folk, som höll på att ledas på villospår, och tänkte inte lämna dem med bara föreskrifterna hos de Tio Budens lag. Han befallde Mose, att skriva domar och lagar, enligt Hans påbud, som gav utförliga anvisningar om, vad Han krävde av dem, och därigenom värna om de tio föreskrifter, som hade graverats in på stentavlor. Dessa särskilda anvisningar och tillägg gavs, för att göra den felande människan lydig mot morallagen, som hon är så böjd för att överträda.

Om människan hade hållit Guds lag, såsom den gavs åt Adam efter hans fall, bevarades i Noas ark, och iaktogs av Abraham, skulle omskärelsens förordning inte ha blivit nödvändig. Och om Abrahams efterkommande hade hållit det förbund, som omskärelsen var ett tecken eller pant på, skulle de aldrig ha ägnat sig åt avgudadyrkan, eller behövt utvandra till Egypten; och det hade också varit överflödigt för Gud, att tillkännage lagen från Sinai, och ingravera den på stentavlor, samt vaka över den med noggranna anvisningar rörande domar och förordningar, som Mose fick.

Domar och Förordningar

Mose skrev ned dessa domar och förordningar på Guds diktamen, medan han var hos Honom på berget. Om Guds folk hade åtljytt grundsatserna i de Tio Buden, skulle Mose inte ha behövt ges de särskilda anvisningar, som han skrev ned i en bok, om deras plikt mot Gud och mot varandra, samt mot främlingen. Dessa utgör huvuddragen hos de

Tio Buden. De blev anförda och givna på ett nogsamt sätt, för att ingen skall behöva fela härvidlag.

Herren instruerade Mose specifikt om de ceremoniella offren, som skulle upphöra i och med Kristi död. Offersystemet bebådade eller förutsade Kristi offer, som ett Lamm utan lyte.

Herren upprättade offersystemet för första gången hos Adam efter hans fall, och denne förde det vidare till sina efterkommande. Systemet fördärvades före vattenfloden, och av dem, som drog sig undan från Guds trofasta efterföljare och inledde byggandet av Babels Torn. De offrade till sina egenframställda gudar, i stället för till himmelens Gud. De gjorde inte offren, därför att de trodde på Återlösarens ankomst, utan därför att de menade sig skola behaga sina gudar och offra riktigt många djur på orena avgudsaltaren. Deras övertro ledde dem till stor överdådighet. De lärde folk, att ju värdefullare offret var, desto mera skulle det behaga deras avgudar, och desto större välstånd och rikedom skulle tillfalla deras folk. Därför offrades ofta människor till dessa döda avgudar. Nationerna i fråga hade lagar och regler, att styra folks handlingar med, och dessa var ytterst gruvliga. Deras lagar stiftades av dem, vars hjärtan inte mjukats upp av nåd; och medan de viftade bort de mest förråande brott, räckte en liten förseelse, för att framkalla det hemskaste straff från myndighetspersonerna.

Mose hade detta i åtanke, då han sade till Israel: ”Se, jag har lärt er stadgar och föreskrifter så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni skall följa dem i det land dit ni kommer för att ta det i besittning. Ni skall hålla och följa dem, och det skall tillräknas er som vishet och förstånd av andra folk. När de får höra om alla dessa lagar skall de säga: ’I sanning, detta stora folk är ett vist och förståndigt folk.’ Ty finns det något annat stort folk som har gudar som är så nära det som Herren, vår Gud, är nära oss, så ofta vi åkallar honom? Och finns det något annat stort folk som har stadgar och föreskrifter som är så rättfärdiga som hela denna lag som jag i dag lägger fram för er?” Femte Moseboken 4: 5-8.

Helgedomen

Detta kapitel bygger på Andra Moseboken 25 to 40.

Tabernaklet gjordes enligt Guds befallning. Herren reste upp män, och utrustade dem med

mera, än naturliga förmågor till, att utföra detta ingenjörsarbete. Varken Mose eller någon av dessa hantverkare tilläts, att planera byggnadens utformning eller själva hantverket vid uppförandet. Gud Självlade planen, och Han gav den till Mose, med bestämda anvisningar om dess storlek och form, om möblerna, som skulle finnas däri. Han visade Mose en miniatyrmodell av den himmelska helgedomen, och befallde honom att göra tingen enligt mönsterbilden, som visats honom på berget. Mose skrev ned alla anvisningarna, och läste upp dem för de mest inflytelserika ibland folket.

Så efterlyste Herren frivilliga gåvor från folket, för att göra Honom en helgedom, för att Han skulle kunna bo mitt ibland dem. ”Israels hela menighet gick då bort ifrån Mose. Sedan kom de tillbaka, var och en som manades till det i sitt hjärta, och var och en som hade en villig ande till detta bar fram en gåva åt Herren till arbetet på uppenbarelsetältet, till tjänsten där och till de heliga kläderna. De kom, både män och kvinnor, och var och en bar med villigt hjärta fram spännen, örhängen, fingerringar och halssmycken, alla slags värdesaker av guld, var och en som kunde offra en gåva av guld åt Herren.”

Omfattande och kostsamma förberedelser var nödvändiga. Dyrbara och värdefulla material samlades ihop. Men Herren godtog bara frivilliga gåvor. Helgelse till Guds verk och offer av hjärtat var det första kravet, för att ordna med en boning åt Gud. Och då helgedomsbygget var igång, och folket förde med sig sina gåvor till Mose, och han gav dem till hantverkarna, undersökte alla de kloka män, som var sysselsatta med verket, gåvorna. Sedan bestämde de, att folket hade skänkt tillräckligt mycket, ja, mer, än de hade användning för. Och Mose förkunnade inför lägret detta meddelande: ”’Ingen, vare sig man eller kvinna, skall göra något mer för att ge till helgedomen.’ Så hindrades folket från att bära fram fler gåvor.”

Nedtecknades för senare Släktens Skull

Israeliternas upprepade knorrande, och hemsökelseerna från Guds vrede på grund av deras överträdelser, står skrivna i kyrkohistorien till gagn för Guds folk, men mera i synnerhet som en förmaning till dem, som lever nära tidens slut. Även deras helgelse, deras kraft och givmildhet i, att bringa sina frivilliga gåvor till Mose, har nedtecknats för Guds folks bästa. Deras exempel med, att skänka material till tabernaklet med sådan glädje, är ett föredöme för alla, som verkligen älskar, att tillbe Gud. De, som värdesätter välsignelsen från Guds heliga närhet

vid uppförandet av en byggnad, där Han kan möta dem, skall visa större intresse och iver för det heliga arbetet. Värdet av deras himmelska välsignelser bör rangordnas högre, än deras jordiska bekvämligheter. De bör inse, att de bygger ett hus åt Gud.

Det säger sig självt, att en byggnad, som är entydigt uppförd som mötesplats för Gud och Hans folk, bör arrangeras med omsorg - göras bekväm, skön och behaglig; ty den skall vigas åt Gud, och överlåtas åt Honom, och Han skall besenträget om, att förbli i det huset, samt göra det heligt genom Sin heliga närvaro. Det bör ges tillräckligt mycket i villighet till Herren, för att givmilt fullborda verket, och då kommer hantverkarna att kunna säga: Kom inte med ytterligare offergåvor.

Enligt Ritningen

Väl tabernakelbygget var klart, undersökte Mose verket, och jämförde det med mönsterbilden och anvisningarna han hade fått från Gud, och han såg, att varje enskildhet stämde överens med blåkopian; därför välsignade han folket.

Gud tillhandahöll en skiss över arken åt Mose, med särskilda anvisningar om, hur den skulle göras. Arken gjordes till, att innehålla stentavlorna, som Gud hade ingraverat de Tio Buden på med Sitt eget finger. Den var formad som en kista, och höljdes med rent guld utvändigt och invändigt. Den var utsmyckad med guldkronor runt om på överdelen. Locket på den heliga kistan var nådastolen, gjord av massivt guld. På vardera änden av nådastolen var fäst en kerub av rent, massivt guld. De vände ansiktena mot varandra, och såg vördsamt ned på nådastolen, som representanter för alla de himmelska änglar, som med intresse och största aktning blickar på Guds lag, som lagts i arken i den himmelska helgedomen. Keruberna hade vingar. Vardera ängels ena vinge sträcktes uppåt, medan den andra täckte kroppen. Arken i den jordiska helgedomen var en bild på den ursprungliga arken i himmelen. Vid sidan av den himmelska arken står det levande änglar, vid vardera änden av arken. Med varsin lyft vinge överskuggar de nådastolen från ömse ändar, med varsin vinge höljer de kroppen, som ett tecken på vördnad och ödmjukhet.

I den jordiska arken ålades Mose, att lägga ned stentavlorna. Dessa benämndes vittnesbördets tavlor; och arken kallades för vittnesbördets ark, eftersom den innehöll Guds vittnesbörd i form av de Tio Buden.

Två Avdelningar

Tabernaklet innehöll två avdelningar, åtskilda av ett förhänge eller en förlåt. Alla tabernaklets möbler var gjorda av massivt guld, eller täckta med guld. Tabernaklets förhängen hade olika färger, var vackert anordnade, och i dem fanns det invävda trådar av guld och silver föreställande keruber. Keruberna var en bild på änglahären, som är knuten till arbetet i den himmelska helgedomen, och som tjänstgör för de heliga på jorden.

Innanför den andra förlåten stod vittnesbördets ark, och det vackra och rikt utsmyckade förhänget drogs för framför den heliga arken. Detta förhänge nådde inte upp i byggnadens innertak. Guds härlighet, som vilade över nådastolen, var synlig från båda avdelningar, men i blygsam omfattning från den första avdelningen.

Strax framför arken, men skilt genom förlåten, stod det gyllene rökelsealtaret. Elden på altaret tändes av Herren Själ, och vårdades ömt, genom att den närdes med helig rökelse, som fyllde helgedomen med sin väldoftande sky, dag som natt. Denna vällukt utbredde sig vida omkring från tabernaklet. Då prästen sände upp rökelse inför Herren, såg han åt nådastolens håll. Även om han inte direkt såg den, visste han att den var där; och då rökelsen steg upp som en sky, sänkte sig Herrens härlighet ned över nådastolen, och uppfyllde det allra heligaste, samt var synlig i det heliga; ja, härligheten fyllde ofta båda avdelningarna, så att prästen inte kunde förrätta gudstjänsten, utan fick stå vid ingången till tabernaklet.

I det heliga riktade prästen sin bön i tro till nådastolen, som han inte såg. Det är en bild på, hur Guds folk sänder upp sina böner till Kristus framför nådastolen i den himmelska helgedomen. De ser inte sin Medlare med kroppens öga, utan med trons öga skådar de Kristus framför nådastolen och riktar sina böner till Honom, och åberopar med tillförsikt fördelarna från Hans medling.

Inga fönster släppte in ljus i de heliga avdelningarna. Ljusstaken var tillverkad i renaste guld, och fick brinna natt och dag, samt gav ljus till båda avdelningar. Lampornas ljus på ljusstaken avspeglades på bräderna, som var klädda i guld, och på de heliga möblerna samt på det vackert färgade förhänget med keruber utförda i guld- och silvertråd. Allt detta var obeskrivligt härligt. Inget språk kan beskriva skönheten och ljuvligheten, samt den heliga härlighet, som avdelningarna stod för. Guldet i helgedomen

återspeglade förhängets färger, som liknade regnbågens.

Bara en gång om år fick översteprästen gå in i det allra heligaste, och detta efter de mest grundliga och högtidliga förberedelser. Ingen annan dödligs ögon än översteprästens tilläts, att blicka över denna avdelnings heliga upphöjdhet, ty den utgjorde den särskilda boningen åt Guds synliga härlighet. Översteprästen gick alltid bävande in, medan hela folket under högtidlig tystnad väntade på, att han skulle komma tillbaka. Deras allvarligaste önskan var, att Gud skulle välsigna dem. Framför nådastolen talade Gud med översteprästen. I fall han stannade kvar osedvanligt länge i det allra heligaste, blev folket ofta förfärad och fruktade, att Herren hade dödat honom på grund av deras synder, eller på grund av prästens synd. Men då ljudet från de klingande bjällrorna på hans kläder hördes, blev de väldigt lättade. Han trädde så fram och välsignade folket.

Efter det, att tabernakeltjänsten hade utförts, täckte skyn uppenbarelsetältet, och Herrens härlighet uppfyllde boningen; och ”Mose kunde inte gå in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn vilade över det och Herrens härlighet uppfyllde tabernaklet. Så ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet bröt Israels barn upp. Så gjorde de under hela sin vandring. Men så länge molnskyn inte höjde sig bröt de inte upp, förrän den dag då den höjde sig igen. Ty Herrens molnsky vilade över tabernaklet om dagen, och eld var i den om natten. Så var det inför ögonen på hela Israels folk under hela deras vandring.”

Tabernaklet var konstruerat, för att tas itu i mindre delar, och bäras med under deras vandringar.

Det vägvisande Molnet

Herren styrde israeliterna på alla deras vandringar genom ödemarken. Då det var bäst för folket, och för Guds härlighet, att de skulle slå upp sina tält på ett visst ställe, tillkännagav Gud Sin vilja för dem, genom att molnskyn vilade rakt över tabernaklet. Och där förblev den, tills Gud anmodade dem, att fortsätta resan.

Därmed lyftes härlighetsskyn högt över tabernaklet, och så vandrade de i väg igen. På alla sina resor iakttog de fullkomlig ordning. Varje stam bar på ett standar, med tecknet för sin stamfar på det, och varje stam befalldes, att slå läger invid sitt eget standar. Då de vilade efter sina resor, restes tabernaklet och så slog de skilda stammarna läger med sina tält noga inordnade i

det mönster, som Gud hade befallt, omkring tabernaklet, men på visst avstånd från det.

Under folkets vandringar bars förbundsarken längst fram i tåget. ”Herrens molnsky svävade över dem om dagen, när de bröt upp från sin lägerplats. Och så ofta arken bröt upp, sade Mose: ’Stå upp, Herre! Låt dina fiender skingras, låt dem som hatar dig fly för ditt ansikte.’ Och när den sattes ner, sade han: ’Vänd åter, Herre, till Israels ätters många tusenden.’”

Spejarna och deras Redogörelse

Detta kapitel bygger på Fjärde Moseboken 13, 14.

Herren befallde Mose, att sända åstad män, för att undersöka Kanaans land, som Han ville ge till Israels barn. En ledare från varje stam skulle väljas ut härtill. De avreste och efter fyrtio dagar kom de tillbaka från sin undersökning. De trädde framför inför Mose och Aron jämte hela den israelitiska församlingen, och visade för dem landets frukter. Alla enades om, att det var ett gott land, och de visade upp de rika frukterna de kommit med som bevis härför. En druvklase var så stor, att två man bar den mellan sig på en stav. De kom också med fikon och granatäpplen, som växte där i överflöd.

Efter det, att de hade talat om landets frodighet, yttrade sig alla, så när som på två, nedslående om landets erövring. De sade, att det bofasta folket där var väldigt starka, och att städerna var omgärdade av stora och höga murar; och, mer än så, de hade sett den store Anaks barn där. De beskrev så, hur folket var bosatt omkring Kanaan, och omöjligheten för att de någonsin skulle kunna besitta det.

Då folket lyssnade till underrättelsen, reagerade de med bittra förebråelser och gråt. De väntade inte, och reflekterade samt betänkte, att Gud, som hade fört dem så här långt, förvisso skulle ge dem landet. Nej, de överlät sig strax åt modlöshet. De begränsade den Helige Gudens makt, och litade inte på Honom, som dittills hade lett dem. De förebrådde Mose, och sade knorrande sinsemellan: Det är ute med allt vårt hopp. Detta är det land, som vi har rest till från Egypten, för att få.

Kaleb och Josua försökte, att göra sig hörda; men folket var så uppeldade, att de inte kunde förmå sig till, att lyssna till dessa två män. Sedan de

lugnat ned sig ett tag, försökte Kaleb att få något sagt. Han sade till folket: ”Låt oss genast dra dit upp och inta landet. Sannerligen, vi kan göra det!’ Men de män som hade gått upp med honom sade: ’Vi kan inte dra upp mot detta folk, ty de är för starka för oss.’ Och inför Israels barn talade de illa om det land som de hade bespejat och sade: ’Det land som vi har vandrat igenom och bespejat är ett land som förtär sina inbyggare, och allt folk som vi såg där var resliga män. Vi såg också jättarna där – Anaks barn kom från jättestammen – och vi var som gräshoppor i våra egna ögon, och så var vi också i deras ögon.

Israel muttrar igen

’Då började hela menigheten ropa och skrika, och folket grät den natten. Alla Israels barn knotade mot Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: ’Om vi ändå hade fått dö i Egyptens land, eller om vi ändå hade fått dö här i öknen! Varför leder Herren oss in i detta land, där vi måste falla för svärd och där våra hustrur och barn skall bli fiendens byte? Vore det inte bättre för oss att vända tillbaka till Egypten?’ Och de sade till varandra: ’Vi väljer en anförare och vänder tillbaka till Egypten.’ Då föll Mose och Aron ner på sina ansikten inför hela den samlade menigheten av Israels barn.”

Israeliterna gav sig inte endast hän åt, att beklaga sig för Mose, utan anklagade självaste Gud för, att ha handlat bedrägligt mot dem, genom att lova dem ett land, som de ej kunde inta. Deras upproriskhet flammade så häftigt, att de glömde att den Allsmåttiges starka arm hade fört dem ut ur Egyptens land, och därvid hade lett dem genom en räcka mirakel. I stället beslutade de sig för, att välja en anförare, som skulle leda dem åter till Egypten, där de hade varit slavar, och hade lidit så mycket förtret. De utpekade faktiskt en ledare, och struntade därvidlag i Mose, sin tålmodige och lidande ledare; och de knorrade bittert mot Gud.

Mose och Aron föll på sina ansikten inför Herren i hela menighetsförsamlingens närvaro, för att anropa Gud om Hans barmhärtighet mot detta upproriska folk. Men deras ångest och sorg var för stor för ord. De förblev på sina ansikten i fullkomlig tystnad. Kaleb och Josua rev sönder sina kläder, som uttryck för den största sorg, ”och sade till hela Israels menighet: ’Det land som vi har vandrat igenom och bespejat är ett mycket, mycket gott land. Om Herren har behag till oss, skall han föra oss in i det landet och ge det åt oss, ett land som flödar av mjölk och honung. Men var inte upproriska mot Herren och frukta inte för folket i landet, för de skall bli som en munsbit för

oss. Deras beskydd har vikit ifrån dem, men Herren är med oss. Frukta inte för dem.”

”Deras beskydd har vikit ifrån dem”. Det var för att kanaanéerna hade fyllt sina synders mått, som Gud hade dragit bort Sitt skydd ifrån dem. Ändå kände de sig fullständigt säkra, och var helt oförberedda på strid. Genom förbundet med Gud är landet vårt. I stället för, att dessa ord skulle inverka på folket, ökade de deras hårdnackade upproriskhet. De blev rasande, och ropade högt och vredgat, att Kaleb och Josua skulle stenas. Det skulle också ha skett, om inte Herren hade gått emellan med en tydlig demonstration av Sin fruktansvärda härlighet i församlingens uppenbarelsetält, inför Israels barn.

Moses framgångsrika Vädjan

Mose gick då in i uppenbarelsetältet, för att tala med Gud. ”Och Herren sade till Mose: ’Hur länge skall detta folk förakta mig? Och hur länge skall de vägra tro på mig trots alla de tecken jag har gjort ibland dem? Jag skall slå dem med pest och utrota dem, men dig vill jag göra till ett folk som är större och mäktigare än detta.’ Mose sade till Herren: ’Egyptierna har ju hört att du med din kraft har fört detta folk ut från dem hit upp, och de har talat om det för dem som bor här i landet. De har hört att du, Herre, är mitt ibland detta folk, att du, Herre, visar dig ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem och att du går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om natten. Om du dödar detta folk, alla på en gång, skall folken som hört talas om dig säga: ’Därför att Herren inte förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat dem, har han slaktat dem i öknen.’”

Mose avvisade på nytt, att Israel skulle utrotas och han själv göras till ett mäktigare folk, än de. Denne gynnade Guds tjänare visade sin kärlek till Israel, liksom sin nitiskhet för sin Skapares härlighet och sitt folks ära: Så som Du har tillgivit detta folk ifrån tiden i Egypten till nu, så som Du har varit långmodig och barmhärtig hittills mot detta otacksamma folk, oavsett hur ovärdiga de än måtte vara, är Din barmhärtighet densamma. Han bad: Vill Du därför inte skona dem denna gång, och ge dem ytterligare ett exempel på gudomligt tålmod, förutom dem Du redan har gett dem?

Åter till Ödemarken

Herren bad hebréerna, att gå tillbaka och ge sig ut i ödemarken längs vägen till Röda Havet. De var helt nära det goda landet; men på grund av sitt onda uppror, miste de rätten till Guds beskydd. Hade de tagit emot underrättelsen från Kaleb och Josua, och genast gett sig i väg, skulle Gud ha

skänkt dem Kanaans land. Men de trodde inte, och visade sådan oförsämndhet mot Gud, att de själva drog över sig domen, att de aldrig skulle få träda in i det utlovade landet. Det var av medlidande och barmhärtighet, som Gud sände dem åter till Röda Havet, ty amalekiterna och kananéerna hörde, medan de dröjde och knorrade, talas om spejarna, och förberedde sig på krig mot Israels barn.

”Herren talade till Mose och Aron. Han sade: ’Hur länge skall denna onda menighet knota mot mig? Jag har hört hur Israels barn ständigt knotar mot mig.’ Herren sade till Mose och Aron, att de skulle meddela folket, att Han skulle uppfylla deras önskan. De hade yttrat: ”Om vi ändå hade fått dö i Egyptens land, eller om vi ändå hade fått dö här i öknen!” Nu skulle Gud ta dem på orden. Han sade åt Sina tjänare, att de skulle säga till dem, att deras döda kroppar skulle falla i ödemarken. Det gällde dem, som var tjugo år och äldre, på grund av deras uppror och muttrande mot Herren. Blott Kaleb och Josua skulle släppas in i Kanaans land. ”Men era barn, som ni sade skulle bli fiendens byte, dem skall jag föra in där, och de skall lära känna det land som ni har förkastat.”

Herren tillkännagav, att hebréernas barn skulle ströva omkring i ödemarken i fyrtio år, räknat från tidpunkten, då de lämnade Egypten, på grund av föräldrarnas uppror, tills föräldrarna var döda. Därigenom skulle de bära och lida följderna av sin synd i fyrtio år, enligt antalet dagar de bespejlat landet, en dag för varje år. ”Ni skall då få erfara att jag har tagit min hand ifrån er.” Vers 34. De borde ha erkänt fullt ut, att detta var straffet för deras avgudadyrkan och upproriska knorrande. Detta hade nämligen kommit Herren att ångra Sin avsikt gällande dem. Kaleb och Josua utlovades sin lön framför hela Israels här, eftersom sistnämnda hade förverkat alla Guds belöningar och beskydd.

Moses Synd

Detta kapitel bygger på Fjärde Moseboken 20.

Igen fördes Israels församling ut i ödemarken, till den plats, där Gud prövade dem strax efter uttåget ur Egypten. Herren gav dem vatten ur klippan, som fortsatt hade strömmat till strax innan de kom till klippan. Då såg Herren till, att den levande strömmen upphörde, för att ånyo pröva Sitt folk,

för att se, om de skulle utstå trosprövningen, eller knorra emot Honom.

Då hebréerna blev törstiga, och de ej fann vatten, förlorade de tålmodet och glömde bort Guds kraft, som nästan fyrtio år tidigare hade gett dem vatten ur klippan. I stället för att lita på Gud, beklagade de sig inför Mose och Aron, och sade till dem: ”Om vi ändå hade fått dö när våra bröder dog inför Herrens ansikte!” Fjärde Moseboken 20:3. Det vill säga, de hade önskat, att de hade ingått i skaran, som utrotades genom plågan under Koras, Datans och Abirams uppror.

De frågade vredgat: ”Varför har ni låtit Herrens församling komma in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? Varför har ni fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna hemska plats? Här växer varken säd eller fikon, vindruvor eller granatäppeln, och här finns inget vatten att dricka.’

Men Mose och Aron gick bort från församlingen till uppenbarelsetältets ingång och föll ner på sina ansikten. Då visade sig Herrens härlighet för dem. Och Herren talade till Mose. Han sade: ’Tag staven, och kalla samman menigheten, du och din bror Aron, och tala till klippan inför deras ögon, och den skall ge vatten. Så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och ger menigheten och dess boskap att dricka.’ Då tog Mose staven, som låg inför Herrens ansikte, så som han hade befallt honom.

Mose förlorar Tålmodet

Och Mose och Aron kallade samman församlingen framför klippan, och han sade till dem: ’Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?’ Sedan lyfte Mose upp sin hand och slog med sin stav två gånger på klippan, och mycket vatten kom ut, så att menighet och boskap fick dricka. Men Herren sade till Mose och Aron: ’Eftersom ni inte litade på mig och inte höll mig helig inför Israels barns ögon, därför skall ni inte få föra denna församling in i det land som jag har givit dem.’”

Här syndade Mose. Han blev trött på folkets ständiga knorrande mot honom, och tog, på Herrens bud, staven. Men i stället för att tala till klippan, som Herren befallt honom, slog han på den med staven två gånger, efter att ha sagt: ”Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?” Här talade han oklokt med sina läppar. Han sade inte: Gud skall nu visa Er ett annat bevis på Sin kraft, och ge Er vatten ur denna klippa. Han tillskrev inte Gud makt och härlighet, för att åter få vattnet att flyta ur den hårda klippan, och därför upphörde

han Honom inte inför folket. För detta fel från Moses sida ville Gud inte låta honom leda folket till det utlovade landet.

Denna nödvändighet, att påvisa Guds kraft, innebar en stor högtidlighet; och Mose och Aron borde ha nyttjat den till, att göra ett gott intryck på folket. Men Mose blev upprörd; och i otålighet och vrede på folket, på grund av deras knorrande, sade han: ”Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?” Genom att ställa denna fråga, medgav han praktiskt taget inför det knotande Israel, att de hade rätt i sin anklagelse, att han fört dem ut ur Egypten. Gud hade tillgivit folket större överträdelser, än den Mose begick, men Han kunde inte fördra eller tåla synd hos en ledare för Sitt folk, som Han kunnat göra med de ledada. Han kunde inte ursäkta Moses synd, och låta honom tåga in i det utlovade landet.

Herren gav här Sitt folk ett omissskäntligt eller klart bevis på, att Han, som hade åstadkommit en så förunderlig befrielse för dem, genom att bringa ut dem ur Egyptens trældom, var den mäktige ängel, och inte Mose, som gick framför dem på alla deras resor, och om vilken Han hade sagt: ”Se, jag sänder en ängel framför dig, och han skall bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag har förberett. Tag dig till vara för honom och lyssna till hans röst. Var inte upprorisk mot honom. Han kommer inte att förlåta era överträdelser, ty mitt namn är i honom.” Andra Moseboken 23:20, 21.

Mose tog till sig den ära, som tillhörde Gud, och gjorde det nödvändigt för Gud, att göra det som i denna situation skulle överbevisa det upproriska Israel om, att det inte var Mose, som förde dem ut ur Egypten, utan Gud Själv. Herren hade åt Mose överlämnat uppdraget, att leda Sitt folk, medan den mäktige Ängeln gick framför dem under alla deras färder, och styrde alla deras resor. Eftersom de så snabbt glömde, att Gud ledde dem genom Sin Ängel, och tillskrev människor det, som Guds kraft allena kan utföra, hade Han provat dem och sökt att utröna, om de ville lyda Honom. De föll vid varje prövning. I stället för att tro på och erkänna Gud, som hade bestrött deras stig med bevis på Sin kraft, och tydliga tecken på Sin omsorg och kärlek, litade de inte på Honom, och beskyllde Mose för, att de hade måst lämna Egypten, och anklagade honom för, att ha orsakat alla deras olyckor. Mose hade uthärdat deras hårdhet med anmärkningsvärt tålamod. En gång hade de hotat med, att stena honom.

Det stränga Straffet

Herren ville avlägsna detta intryck för alltid från

deras tankar, genom att förbjuda Mose att gå in det utlovade landet. Herren hade upphöjt Mose rejält. Han uppenbarade för honom Sin stora härlighet. Han hade släppt in honom i Sin heliga närhet hos Sig på berget, och hade nedlåtut Sig till, att tala med honom, som en människa talar med en vän. Genom Mose hade han meddelat Sin vilja, Sina förordningar och Sina lagar till folket. Han blev således ärad och upphöjd av Gud, vilket gjorde hans misstag desto allvarligare. Mose ångrade sin synd, och ödmjukade sig ordentligt inför Gud. Han meddelade hela Israel sin sorg för sin synd. Han dolde inte följden av sin synd, utan nämnde för dem, att han inte fick leda dem in i det utlovade landet. Så frågade han dem, om detta fel från hans sida var så allvarligt, att Gud måste rätta till det, hur skulle då Gud betrakta deras upprepade knorrande, varvid de anklagade honom (Mose) för Guds osedvanliga hemsökelse på grund av deras synder!

Vid detta enda tillfälle lämnade Mose intrycket, att han hade lockat fram vattnet ur klippan, fastän han borde ha upphöjt Herrens namn ibland Hans folk. Herren ämnade nu slå fast inför Sitt folk, att Mose blott var en människa, som följde vägledning och anvisningar från en mäktigare än han, ja, från Guds Son. Härvidlag ville Han inte låta dem sväva i tvivelsmål. Där mycket ges, fordras det mycket i gengäld. Mose hade gynnats i hög grad genom särskilda blickar på Guds majestät. Guds ljus och härlighet hade tilldelats honom i rikt mått. Hans ansikte hade återspeglat på folket den härlighet, som Herren hade låtit skina på honom. Alla kommer att dömas enligt de förmåner de åtnjutit, och det ljus samt de gåvor de har fått.

Goda människors synder, vars uppträdande i övrigt varit värt att efterlikna, är ett särskilt hån mot Gud. De kommer Satan att jubla, och skämmer ut Guds änglar genom felen hos Guds utvalda redskap, samt ger de orättfärdiga orsak till, att upphöja sig själva mot Gud. Herren hade Själv lett Mose på ett bestämt sätt, och hade uppenbarat Sin härlighet för honom, som för ingen annan på jorden. Av naturen var han otålig, men hade ett fast grepp om Guds nådegåva, och vädjade så ödmjukt om visdom från himmelen, att han blev styrkt av Gud, och övervann sin otålighet. Därigenom blev han av Gud kallad för den ödmjukaste personen på jordytan.

Aron dog på berget Hor, ty Herren hade sagt, att han inte skulle komma in i det utlovade landet. Han hade ju tillsammans med Mose syndat, då vattnet kom ut ur klippan i Meriba. Mose och Arons söner begravde honom på berget, så att

folket inte skulle frestas till, att utföra så märkvärdiga ceremonier kring hans kropp, att de skulle göra sig skyldiga till avgudadyrkandets synd.

Moses Död

Detta kapitel bygger på Femte Moseboken 31-34. Mose skulle snart dö; och han blev befalld av Gud, att samla Israels barn före sin död, och berätta för dem om alla den hebreiska härens resor sedan uttåget ur Egypten, och alla förfädernas stora överträdelser, som ådrog sig Guds straffdomar, och tvingade Honom till att säga, att de inte skulle få beträda det utlovade landet. Deras fäder hade dött i öknen, enligt Herrens ord. Deras barn hade växt upp, och för dem uppfylldes löftet om, att ta Kanaans land i besittning. Många av dessa var småbarn, då lagen utfärdades, och hade inget minne av den storslagna begivenheten. Andra hade fötts i ödemarken; och för att de skulle inse nödvändigheten av lydnad mot de Tio Buden, och samtliga lagar och domar Mose hade tagit emot, blev han instruerad av Gud till, att upprepa de Tio Buden och samtliga omständigheter knutna till lagens utfärdande.

Mose hade nedtecknat alla de lagar och domar han mottagit av Gud i en bok, och hade nogsamt protokollfört alla de instruktioner de hade fått under tiden, och alla de mirakel han hade utfört för dem, liksom Israels barns knorrande. Mose hade också skrivit ned sitt eget tillkortakommande inför deras knot.

Sista Anvisningar till Israel

Hela folket var samlat inför honom, och han högläste om händelserna från deras tidigare historia i den bok han hade skrivit. Han läste också upp Guds löften till dem, om de ville vara lydiga, och de förbannelser, som skulle följa på deras olydnad.

Mose sade till dem, att Herren, på grund av deras uppror, flera gånger velat utrota dem; men han hade gått i förbön för dem så intensivt, att Gud allra nådigast hade skonat dem. Han påminde dem om de mirakel, som Herren hade gjort mot Farao och hela Egyptens land. Han sade till dem: ”Ni har med egna ögon sett alla de stora gärningar, som Herren har gjort. Håll därför alla de bud som jag i dag ger dig, så att ni blir starka och kan gå in i och inta det land dit ni drar vidare för att ta det i besittning”. Femte Moseboken 11:7, 8.

Mose varnade i synnerhet Israels barn för, att lockas till avgudereri. Han förmanade dem till, att lyda Guds bud. Om de visade sig vara lydiga, och älskade Herren, samt helhjärtat tjänade Honom, skulle Han ge dem regn i rättan tid, och komma deras grödor att blomstra, samt nära deras boskap. De skulle också njuta bestämda och upphöjda förmåner, och segra över sina fiender.

Mose undervisade Israels barn på ett uttrycksfullt sätt. Han visste, att det var hans sista tillfälle, att tala till dem på. Så avslutade han med, att nedteckna i en bok de lagar, domar och förordningar, som Gud hade gett honom; likaså de skilda reglerna om brännoffer. Han lade boken i händerna på personer ägande ett heligt ämbete, och anmodade dem att lägga den i sidan på arken, för att där säkert bevaras; ty Guds omsorg vilade hela tiden över den heliga kistan. Denna bok från Mose skulle bevaras, så att Israels domar skulle utgöra vägledning i varje tänkbart tvistemål. Ett felande folk förstår ofta Guds krav så, att de gynnar dem själva; därför bevarades Moses bok på ett dylikt heligt ställe, för att i framtiden tjäna som anvisning.

Mose avslutade sina sista instruktioner till folket med det mest kraftfulla och profetiska tal. Det var gripande och uttrycksfullt. Genom Guds inspiration, välsignade han var och en av Israels stammar. Med sina sista ord uppehöll han sig mest kring Guds majestät, och Israels utkorelse, som alltid skulle bestå genom deras lydnad mot Gud, varvid de kunde gripa tag om Hans kraft.

Mose dör och återuppstår

”Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo, på toppen av Pisga, mitt emot Jeriko. Där lät Herren honom se hela landet, från Gilead ända till Dan och hela Naftali och Efraims och Manasse land och hela Juda land, ända till Västra havet, och Negev och Jordanslätten, det vill säga lågslätten vid Jeriko, Palmstaden, ända till Soar. Och Herren sade till honom: ’Detta är det land, som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, när jag sade: Åt dina efterkommande skall jag ge det. Jag har låtit dig se det med egna ögon, men dit in skall du inte komma.’ Och Herrens tjänare Mose dog där i Moabs land, så som Herren hade sagt. Han begravde honom i dalen i Moabs land, mitt emot Bet-Peor. Men till denna dag har ingen fått veta var hans grav finns. Mose var etthundratjugo år när han dog, hans ögon var inte skumma, hans livskraft inte försvunnen.” Femte Moseboken 34:1-7.

Det var inte Guds vilja, att någon skulle följa med Mose upp på Pisgas topp. Där stod han, på ett

högt utsprång på Pisgas topp, med Gud och himmelska änglar närvarande. Efter att han hade mättats av, att se Kanaan, lade han sig ned som en trött krigare, för att vila. Han föll i sömn, men det var dödens sömn. Änglar tog hans kropp och begravde den i dalen. Israeliterna upptäckte aldrig, var han begravd. Hans dolda gravplats skulle hindra folket från, att synda mot Herren, genom att idka avgudadyrkan av hans kropp.

Satan jublade, då det lyckades honom, att få Mose att synda mot Gud. Ty genom denna överträdelse kom Mose under dödens herravälde. Om han hade fortsatt att vara trofast, och hans liv inte hade fläckats av denna enda överträdelse, varigenom Gud inte ärades, för att vattnet kom ur klippan, skulle Mose ha kommit in i det utlovade landet, och skulle förvandlad ha tagits upp till himmelen, utan att se döden. Mikael, eller Kristus, som begravde Mose tillsammans med änglarna, steg ned från himmelen, sedan Mose hade legat en kort tid i graven, och återuppväckte honom samt tog honom till himmelen.

Då Kristus och änglarna närmade sig graven, visade Satan och hans änglar sig där, och vakade över Moses lekamen, för att kroppen inte skulle avlägsnas. I det, att Kristus och Hans änglar närmade sig, motsatte Satan sig deras annalkande, men härligheten och kraften från Kristus och Hans änglar tvingade dem till, att falla tillbaka. Satan gjorde anspråk på Moses lekamen eller kropp, på grund av hans enda överträdelse; men Kristus hänvisade honom saktmodigt till Sin Fader och sade: ”Må Herren straffa dig.” Kristus sade till Satan, att Han visste att Mose ödmjukt hade ångrat detta enda fel, att det inte fanns någon fläck på hans karaktär, och att hans namn stod med eldskrift i de himmelska registren. Så väckte Kristus upp Moses kropp, som Satan hade gjort anspråk på.

Vid Kristi förklaring blev Mose och Elia, som hade förvandlats, ditskickade, för att tala med Kristus om Hans lidanden. De blev tillika bärare av Guds härlighet till Hans dyrbare Son. Mose hade blivit storligen ärad av Gud. Han hade fått lov till, att tala ansikte mot ansikte med Gud, som en människa talar med en vän. Och Gud hade uppenbarat Sin enastående härlighet, såsom Han aldrig hade gjort för någon annan.

Intåget i det Utlovade Landet

Detta kapitel bygger på Josua 1; 3-6; 23 and 24.

Efter Moses död skulle Josua vara Israels ledare, som förde dem till det utlovade landet. Han hade varit premiärminister åt Mose under större delen av tiden, då israeliterna vandrat omkring i ödemarken. Han hade sett Guds förunderliga verk, som Han utfört genom Mose, och förstod gott folkets natur. Han var en av de tolv spejare, som sändes ut, för att undersöka det utlovade landet, och en av de två, som gav en sann redogörelse om dess rikedomar, och som uppmuntrade folket till, att gå fram i Guds kraft och ta det i besittning. Han var väl ägnad detta viktiga arbete. Herren lovade Josua, att Han skulle vara med honom, liksom Han varit med Mose, och göra Kanaans erövring till en enkel seger för honom, under förutsättning, att han skulle trofast hålla alla Hans bud. Han var brydd över, hur han skulle utföra sin uppgift, att leda folket till Kanaans land, men denna uppmuntran avlägsnade hans fruktan.

Josua befälde Israels barn, att förbereda sig för en tre dagars resa, och att alla krigsmän skulle dra ut i strid. ”De svarade Josua: ’Allt som du har befallt oss skall vi göra, och vart du än sänder oss skall vi gå. Som vi har lytt Mose i allt, skall vi också lyda dig. Må endast Herren, din Gud, vara med dig, så som han var med Mose. Var och en som trotsar dina befallningar och inte lyder dina ord, vad du än befäller honom, han skall dödas. Var stark och frimodig.’”

Israeliternas övergång av Jordan skulle visa sig bli mirakulös. ”Och Josua sade till folket: ’Helga er, för i morgon skall Herren göra under bland er.’ Därefter sade Josua till prästerna: ’Tag förbundsarken och gå framför folket.’ Då tog de förbundsarken och gick framför folket. Herren sade till Josua: ’I dag skall jag börja göra dig stor i hela Israels ögon, så att de märker att jag är med dig, så som jag har varit med Mose.’”

Korsandet av Jordan

Prästerna skulle gå framför folket bärande arken innehållande Guds lag. Och då deras fötter beträdde Jordans älvstrand, delade vattnet på sig uppströms, och prästerna fortsatte, samtidigt som de bar på arken, vilken var en bild på Guds närhet; och den hebreiska hären följde efter. Då prästerna var halvvägs över Jordan, ställde de sig, att vänta på älvbotten, tills hela Israels här hade gått över. Här blev den aktuella generationen av israeliter överbevisad om, att Jordans vatten var föremål för samma kraft, som deras fäder hade sett vid Röda Havet, fyrtio år tidigare. Många av dessa gick

igenom Röda Havet som barn. Nu korsade de Jordan, som soldater, fullt utrustade för strid.

Efter det, att hela Israels här hade gått över Jordan, befallde Josua prästerna, att stiga upp ur älven. Så snart som prästerna med paktens ark kommit upp ur floden, och stod på torrt land, återvände Jordans vattenmassor, och svämmade över alla sina bräddar. Detta förunderliga mirakel för israeliternas skull stärkte deras tro. För att detta fantastiska underverk aldrig skulle bli glömt, påbjöd Herren Josua, att befalla de framträdande männen, en från var stam, att ta upp stenar ur älvens djup, från den punkt, där prästerna stått under den hebréiska härens passage, och bära dem på sina skuldror, samt resa ett minnesmärke i Gilgal, för att påminna om, att Israel hade korsat Jordan på torr mark. Sedan prästerna kommit upp ur Jordan, drog Gud undan Sin mäktiga hand, och vattnet störtade, likt ett mäktigt vattenfall, ned i sin egen kanal.

Då alla amoréernas och kanaanéernas kungar hörde, att Herren hade hållit Jordans vatten tillbaka för Israels barn, mjuknade deras hjärtan av bävan. Israeliterna hade slagit ihjäl två av Moabs kungar; och deras mirakulösa korsande av den svällande och våldsamma Jordan fyllde dem med den största rädsla. Josua omskar då allt det folk, som hade fötts i ödemarken. Efter ceremonin höll de Påsk på Jerikos slätter. ”Och Herren sade till Josua: ’I dag har jag vältrat av Egyptens vanära från er.’”

Hednafolk hade hånat Herren och Hans folk hebréerna, därför att de inte hade övertagit Kanaans land, som de väntat sig att ärva kort efter uttåget ur Egypten. Deras fiender hade triumferat, eftersom de så länge hade vandrat omkring i öknen; och de förhävde sig själva stolt mot Gud, och tillkännagav, att Han inte skulle komma att leda dem in i Kanaans land. De hade nu korsat Jordan på torr mark, och deras fiender kunde inte längre tala illa om dem.

Mannat hade fallit ända dittills; men nu, då israeliterna stod i begrepp, att ta Kanaan i besittning, och äta av landets frukter, hade de inte längre användning för det, och det upphörde.

Befälhavaren över Herrens Här

Då Josua drog sig undan från Israels härar, för att utföra medling och be om, att Guds särskilda närvaro skulle följa med honom, såg han en man med rak hållning, iförd kläder som för krig, med svärdet i hand. Josua kände inte igen honom som en i Israels härar, och ändå såg han heller inte ut som en fiende. I sin iver tilltalade han honom och

sade: ”’Tillhör du oss eller våra fiender?’ Han svarade: ’Nej, jag är befälhavare över Herrens här och jag har nu kommit hit.’ Då föll Josua ner till jorden på sitt ansikte, tillbad och sade till honom: ’Vad har min herre för budskap till sin tjänare?’ Befälhavaren över Herrens här sade då till Josua: ’Tag skorna av dina fötter, ty platsen där du står är helig.’ Och Josua gjorde så.”

Detta var ingen vanlig ängel. Det var Herren Jesus Kristus, Han som hade lett hebréerna genom öknen, omgiven av eldstoden på natten, och av en molnstod på dagen. Platsen gjordes helig av Hans närvaro, därför ombads Josua, att ta av sig skorna.

Herren förklarade, hur han skulle inta Jeriko. Alla soldater skulle befallas, att gå en gång runt om staden var dag i sex dagar, och på den sjunde dagen skulle de gå runt om Jeriko sju gånger.

Jeriko intas

”Josua, Nuns son, kallade till sig prästerna och sade till dem: ’Tag förbundsarken och låt sju präster bära sju basuner gjorda av bagghorn framför Herrens ark.’ Till folket sade han: ’Drag ut och tåga omkring staden. Och den beväpnade styrkan skall gå framför Herrens ark.’ När Josua hade sagt detta till folket, gick de sju präster som bar de sju basunerna av bagghorn framför Herren i väg och blåste i hornen, medan Herrens förbundsark följde efter dem.

Och den beväpnade styrkan gick framför prästerna som blåste i hornen och det övriga folket följde arken, allt under det att de blåste i hornen. Men Josua hade sagt till folket: ’Ni skall inte ge upp något härskri, inte låta er röst höras eller ens säga ett ord, förrän den dag jag säger till er att ni skall ge upp ett härskri. Då skall ni göra det.’ När han hade låtit Herrens ark föras runt staden, runt omkring den en gång, gick de in i lägret och stannade där över natten.”

Den hebréiska hären marscherade i fullkomlig ordning. Först gick en utvald här av beväpnade män, iförda stridsmundering, inte för att nu bevisa sin duglighet som krigare, utan bara för att tro på och lyda de anvisningar de fått. Därefter följde sju präster med basuner. Så kom Guds ark, glittrande av guld, och med en härlighetsglans svävande över sig, buren av präster i sina praktfulla och särskilda dräkter, som betecknade deras heliga ämbete. Resten av Israels här följde efter i fullkomlig ordning, med var stam under sitt respektive standar. På detta sätt gick de omkring staden med Guds ark. Inget annat ljud hördes, än trampet från en mäktig här, och det högtidliga

ljudet från basunerna, som genljöd i nejden och ut över staden Jeriko.

Den dömda stadens väktare lade märke till varje rörelse med undran och oro. De förstod inte, vad all denna uppvisning skulle kunna betyda. Somliga log åt tanken på, att staden skulle intas på detta vis, medan andra kände djup aktning, då de skådade arkens glans, och prästernas högtidliga och upphöjda utseende samt Israels här, som följde efter, med Josua som överhuvud. De erinrade sig Röda Havet, för fyrtio år sedan, som delade på sig, och att fri passage nyligen bereddades åt dem genom Jordanfloden. De var helt lamslagna. De var nogga med, att hålla stadsportarna väl stängda, och mäktiga krigare höll vakt vid varje port.

I sex dagar vandrade Israels härar runt staden. På den sjunde dagen gick de runt Jeriko sju gånger. Folket befalldes som vanligt, att vara tysta. Blott ljudet från basunerna gick att höra. Folket skulle vara på vakt, och då basunerna åstadkom en längre fanfar, än vanligt, skulle alla ropa med hög röst, för Gud hade gett dem staden. ”Men på sjunde dagen steg de upp tidigt, i gryningen, och tågade då runt staden sju gånger på samma sätt. Bara den dagen gick de sju gånger runt staden. Den sjunde gången, när prästerna blåste i hornen, sade Josua till folket: ’Ge upp ett härskri, ty Herren har gett er staden.’ ”Då upphävde folket ett härskri och man blåste i hornen. Ja, när folket hörde ljudet från hornen, upphävde de ett kraftigt härskri. Då störtade murarna samman och folket drog in i staden, var och en rakt fram, och intog den.”

Gud ville visa israeliterna, att erövringen av Kanaan inte skulle tillskrivas dem. Härföraren för Herrens armé besegrade Jeriko. Han och Hans änglar var engagerade vid segern. Kristus befallde himmelens härar, att trampa ned Jerikos murar, och bereda väg för Josua och Israels härar. Genom detta förunderliga mirakel stärkte Gud inte blott Sitt folks tro på Hans kraft till, att betvinga deras fiender, utan tillrättavisdade dem för deras tidigare otro.

Jeriko hade trotsat Israels härar och himmelens Gud, och i det, att de såg Israels här tåga omkring deras stad en gång om dag, blev de oroliga; men de betraktade sina starka försvarsverk, sina fasta och höga murar, och kände sig säkra på, att de skulle stå emot varje angrepp. Men då deras fasta murar plötsligt vacklade och föll, med ett stort brak, som de ljudligaste åskknallar, blev de lamslagna av rädsla, och förmådde inte, att bjuda motstånd.

Joshua en klok, helgad Ledare

Josuas helgade karaktär var fläckfri. Han var en klok ledare. Hans liv var helt helgat åt Gud. Före sin död samlade han den hebréiska hären, och i likhet med Mose, relaterade han åter deras resor i ödemarken, liksom Guds nådiga handlingsätt mot dem, då Bileam kallades, att förbanna dem; men Gud ”ville inte höra på Bileam, utan han måste välsigna er”. Kapitel 24:10. Så sade han till dem: ”Men om ni inte vill tjäna Herren, så välj i dag vem ni vill tjäna, antingen de gudar som era fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoreerna, i vilkas land ni själva bor. Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren.’

Då svarade folket: ’Aldrig att vi skulle överge Herren och tjäna andra gudar! Ty Herren är vår Gud, han själv är den som har fört oss och våra fäder ut ur Egyptens land, ur träldomshuset, och som har gjort dessa under inför våra ögon och bevarat oss hela den väg vi har vandrat och bland alla de folk, vilkas land vi har dragit igenom.”

Folket förnyade sin pakt med Josua. De sade till honom: ”’Herren, vår Gud, vill vi tjäna och hans röst vill vi lyda.”” Vers 24. Josua skrev ned orden från deras pakt i boken med de lagar och förordningar Mose fick. Josua blev älskad och respekterad av hela Israel, och de begrät hans död mycket.

Guds Ark och Israels fortsatta Öde

Detta kapitel bygger på Första Samuelsboken 3-6; Andra Samuelsboken 6 and Första Konungaboken 8.

Guds ark var en helig kista, utformad till att härbärgera de Tio Buden. Denna lag var en framställning av Gud Själv, Hans väsen. Arken betraktades som Israels härlighet och styrka. Tecknet på den gudomliga närvaron fanns över den dag och natt. Prästerna, som tjänade framför den, var särskilt invigda till det heliga ämbetet. De bar en bröstsköld med dyrbara stenar av olika material av samma slag, som utgör de tolv grundstenarna i Guds stad. Inuti skölden var namnen på Israels tolv stammar ingraverade på ädelstenar innefattade i guld. Detta var ett dyrbart och vackert föremål, som hängde från prästernas skuldror, och täckte bröstet.

På höger och vänster sida på bröstskölden satt det varsin större sten, som sken med stor klarhet. Då svåra avgöranden bringades till domarna, som var

dem övermäktiga, hänvisades man till prästerna, och de frågade Gud, som gav svar. Om Han svarade ja, och ville att saken skulle ha framgång, vilade det ett härligt ljus på den högra ädelstenen. Om Han svarade nej, verkade det vila en dimma eller skugga över ädelstenen på höger hand. Då de sporde Gud om, att dra ut i strid, innebar ljus omkring den högra ädelstenen: Dra ut och vinn seger. Då stenen till vänster var omgiven av en sky, innebar det: Ni skall inte dra ut, Ni kommer inte att vinna seger.

Då översteprästen trädde in i det allra heligaste, en gång om år, och visade sig framför arken i Guds vördnadsbjudande närvaro, ställde han frågor, och Gud svarade honom ofta med ljudlig stämma. Då Herrens stämma ej svarade, lät Han de heliga ljus- och härlighetsstrålarna vila på keruberna på arkens högra sida, som gillande eller gynnande. I fall deras spörsmål blev avvisade, vilade det en skugga över den vänstra keruben.

Fyra himmelska änglar ledsagade alltid Guds ark på alla dess resor, för att skydda den från all fara, och förverkliga varje nödvändig åtgärd begärd av dem i samband med arkens hanterande. Jesus, Guds Son, åtföljd av himmelska änglar, gick framför arken, då den kom till Jordanfloden, och vattnet delades i Hans närvaro. Kristus och änglarna stod bredvid arken och prästerna på älvbotten, tills hela Israel hade tagit sig över Jordan. Kristus och änglarna deltog under arkens framförande runt om Jeriko, och stötte till sist omkull stadens massiva murar, samt lämnade Jeriko i Israels händer.

Följden av Elis Försummelse

Då Eli var överstepräst, upphöjde han sina söner till prästrollen. Blott Eli fick lov till, att gå in i det allra heligaste en gång om år. Hans söner tjänade vid tabernakeldörren, och fullgjorde sitt ämbete, genom att döda djuren, och vid offeraltaret. De missbrukade sitt heliga ämbete. De var själviska, äregiriga, glupska och sedeslösa. Gud tillrättavisade Eli för hans brottsliga försummelse i barnuppfostran. Eli tillrättavisade sina söner, men satte inga gränser för dem. Och efter det, att de blivit insatta i prästens heliga ämbete, hörde Eli talas om deras uppförande: Att de svindlade Israels barn på deras offer, liksom om deras övriga överträdelser av Guds lag, och deras våldsamma uppträdande, som kom Israel att synda.

Herren gjorde barnet Samuel medvetet om de domar Han skulle föra över Elis hus, på grund av hans försumlighet. ”Då sade Herren till Samuel: ’Se, jag skall i Israel göra något som kommer att

ge eko i båda öronen på var och en som får höra det. På den dagen skall jag låta komma över Eli allt vad jag har talat mot hans hus, från det första till det sista. Jag har kungjort för honom att jag skall döma hans hus till evig tid på grund av den synd han kände till, nämligen att hans söner drog förbannelse över sig, utan att han tillrättavisade dem. Därför har jag också med ed betygat om Elis hus att dess missgärning aldrig någonsin skall försonas, vare sig med slaktoffer eller med någon annan offergåva.’”

Överträdelserna från Elis söner var så djärva och förhånande för en helig Gud, att intet offer kunde försona så medvetna brott. De syndiga prästerna vanhelgade offren, som avbildade Guds Son. Och genom sitt hädiska uppträdande trampade de på försoningens blod, varifrån kom värdet hos alla offer.

Samuel delgav Eli Herrens ord. ”Eli sade: ’Han är Herren. Han må göra det som är gott i hans ögon.’” Vers 18. Eli visste, att Gud hade blivit vanärad, och han förnam, att han hade syndat. Han medgav, att Gud var rättvis i, att på detta sätt straffa en sådan försumlighet. Herrens ord till Samuel tillkännagavs av Eli för hela Israel. Och då han gjorde detta, menade han sig kunna rätta till sin tidigare syndiga försummelse till viss del. Det onda, som uttalats över Eli, sköts inte upp särskilt länge.

Israeliterna förde krig mot filistéerna, och blev besegrade, varvid fyra tusen av dem blev dödade. Hebréerna blev rädda. De visste, att i fall andra folk hörde talas om deras nederlag, skulle det uppmuntra dem till, att föra krig mot Israel. Israels äldstebröder drog slutsatsen, att nederlaget berodde på, att Guds ark inte fanns hos dem. De sände bud till Silo efter förbundsarken. De tänkte på övergången av Jordan, och den enkla segern över Jeriko, då de bar arken, och de slöt sig till, att allt som fattades, var att få arken till sig, sedan skulle de besegra sina fiender. De medgav ej, att deras styrka låg i deras lydighet mot den lag, som förvarades i arken och som var en bild på Gud Själv. De orenerade prästerna Hofni och Pinehas hade den heliga arken hos sig, och ändå överträdde de Guds lag. Dessa syndare ledsagade arken till Israels läger. Tilltron till soldaterna återupprättades, och så trodde de på ny framgång.

Arken erövrar

”Då Herrens förbundsark kom in i lägret, brast hela Israel ut i ett så högt jubelrop att marken skakade. Filisteerna hörde jubelropet och sade: ’Vad betyder detta höga jubelrop i hebreernas läger?’ När filisteerna fick veta att Herrens ark

hade kommit in i lägret blev de rädda ty de tänkte: 'Gud har kommit in i lägret.' De sade: 'Ve oss! Något sådant har inte hänt förut. Ve oss! Vem kan rädda oss från denne mäktige Guds hand? Det var denne Gud som slog egyptierna med alla slags plågor i öknen. Men fatta mod och var män, ni filisteer, så att ni inte blir slavar åt hebreerna, som de har varit slavar åt er. Ja, var män och kämpa!' Så stred filisteerna, och israeliterna blev slagna och flydde var och en till sitt tält. Nederlaget blev mycket stort, och Israel förlorade trettiotusen man av fotfolket. Dessutom blev Guds ark erövrade, och Elis båda söner Hofni och Pinehas miste livet."

Filistéerna menade, att arken var israeliternas gud. De visste inte, att den levande Guden, som skapat himlarna och jorden, och förkunnade Sin lag på Sinai, sände välstånd eller olycka i enlighet med lydighet eller överträdelse av Hans lag, som låg i den heliga kistan.

Det inträffade stor blodspillan i Israel. Eli satt ute vid vägen, och väntade med skälvanande hjärta på nyheter från hären. Han var rädd för, att Guds ark skulle bli rövad, och besmittad av filistéernas här. En budbärare från hären sprang från Silo och underrättade Eli om, att hans två söner dödats. Till en del förmådde han, att ta detta med ro, ty han hade orsak till, att förvänta sig det. Men då budbäraren tillfogade: "och Guds ark har blivit erövrade", darrade Eli av smärta på sin stol, och föll bakåt samt dog. Han fick del av Guds vrede, som drabbade hans söner. Han var i hög grad skyldig till deras överträdelser, eftersom han på kriminellt sätt försummat att hejda dem. Filistéernas erövrande av Guds ark betraktades som den största katastrof, som kunde ramma Israel. Pinehas' hustru kallade sitt barn för I-Kabod, då hon var nära döden och sade: "Härligheten är borta från Israel, för Guds ark är bortrövad."

Hos Filistéerna

Gud lät Sin ark erövrade av deras fiender, och visade Israel, hur gagnlöst det var, att lita på arken, sinnebilderna på Hans närvaro, samtidigt som de vanhelgade buden, som fanns inne i arken. Gud ville ödmjuka dem, genom att ta bort den heliga arken, deras prålande makt och självsäkerhet från dem.

Filistéerna jublade, eftersom de lagt beslag på, som de trodde, israeliternas berömda ark. Denna hade utfört de här undren för dem, och hade räddat dem undan deras fiender. De tog med sig Guds ark till Asdod, och satte den i ett praktfullt tempel, gjort för att ära deras mest omtyckte gud, Dagon, och placerade den vid sidan av sin gud.

Då de här gudarnas präster gick in i templet på morgonen, blev de skräckslagna av att upptäcka, att Dagon hade fallit på ansiktet till marken, framför Herrens ark. De lyfte upp Dagon och satte honom på hans tidigare plats. De menade, att han hade trillat genom en tillfällighet. Men nästa morgon fann de honom fallen, liksom förr, på ansiktet till jorden, och Dagens huvud jämte hans händer hade kapats.

Guds änglar, som alltid ledsagade arken, omstörtade den omedvetne guden, och misshandlade den därefter, för att visa att Gud, den levande Guden, stod över alla gudar, och att envar hednisk gud är ingenting för Honom. Hedningarna hyste stor vördnad för sin gud; och då de fann den ack så lemlästade, och liggande på ansiktet framför Guds ark, blev de bedrövade, och betraktade det som ett väldigt dåligt varsel för filistéerna. De tolkade det som, att filistéerna och alla deras gudar skulle komma att betvingas och förintas av hebreerna, och hebreernas Gud skulle visa Sig vara större och mäktigare, än alla gudar. De avlägsnade Guds ark från sitt avgudatempel, och placerade den för sig själv.

Guds ark var i filistéernas händer i sju månader. De hade besegrat israeliterna, och erövrade Guds ark, där de menade att deras makt låg, och trodde att de alltid skulle vara trygga, samt fruktade inte längre Israels härar. Men mitt uppe i deras glädje för framgången hördes det gråt runt om i landet och orsaken var Guds ark. Den blev buren från samhälle till samhälle i skräck, och utrotande från Guds sida följde i dess spår, tills filistéerna blev helt rådvilla om, vad de skulle göra med den. De änglar, som ledsagade arken, skyddade den från all skada. Och filistéerna vågade inte, att öppna kistan; ty deras gud Dagon hade drabbats av ett sådant öde, att de inte tordes röra den, eller ha den i närheten. De kallade på prästerna och spåmännen, och frågade dem, vad de skulle göra med Guds ark. De rådde dem till, att sända den åter till det folk, som den tillhörde, och bifoga ett kostbart slaktoffer, för då skulle de bli helade, om Gud godtog offret. De skulle också förstå, att Guds hand vilade på dem, eftersom de hade tagit Hans ark, som tillhörde Israel allena.

Återställd till Israel

Somliga blev inte begeistrade över detta. Det var för förödmjukande, att föra arken tillbaka; och de betonade, att ingen av filistéerna tänkte sätta livet på spel, och bära Israels Guds ark, som hade orsakat dem så mycken död. Deras rådgivare bad folket inträngande, att inte förhärda sina hjärtan, liksom egyptierna och Faraos hade gjort, och drabbas av ändå värre plågor. Och då de alla var

rädda för, att ta Guds ark, rådde de dem och sade: "Så gör er nu en ny vagn och tag två kor som ger di och som inte har burit något ok. Spänn korna för vagnen, men tag hem deras kalvar från dem. Sätt Herrens ark på vagnen och lägg ner guldföremålen ni ger honom som skuldoffer i ett skrin vid sidan av den. Sänd så i väg vagnen. Se efter om den tar vägen till sitt eget land, till Bet-Semes. Då var det han som gjorde oss allt detta stora onda. Men annars vet vi att det inte var hans hand som slog oss utan att det drabbade oss av en ren slump." Männerna gjorde så. De tog två kor som gav di och spände dem för vagnen. Men kornas kalvar stängde de in hemma." "Korna gick raka vägen åt Bet-Semes till. De gick hela tiden samma väg. De gick där och råmade utan att vika av vare sig till höger eller till vänster."

Filistéerna visste, att korna inte kunde förmås till, att lämna sina unga kalvar där hemma, med mindre de sporrades till det av en osynlig makt. Korna gick genast mot Bet-Semes till, lämnande sina kalvar, ehuru de älskade dem. Filistéernas herrar följde efter arken till Bet-Semes' gräns. De vågade inte, att anförtro den heliga kistan helt och hållet till korna. De fruktade, att i fall något ont skulle ske med den, skulle de själva drabbas av stora olyckor. De visste inte, att Guds änglar ledsagade arken, och förde korna till den plats, där den hörde hemma.

Förmäthenhet straffar sig

Bet-Semes' invånare höll på med skörden; och då de såg Guds ark på en kärra, dragen av kor, gladdes de sig storligen. De visste, att det var Guds verk. Korna drog kärran med arken, tills de stannade vid en stor sten. Leviterna tog Herrens ark och filistéernas gåva, och de gav kärran och korna, som hade fraktat den heliga arken, samt filistéernas gåva, vidare till Gud, som brännoffer. Filistéernas herrar vände åter till Ekron, och plågan upphörde.

Bet-Semes' invånare var nyfikna på, att få veta vilken stor kraft kunde vara i arken, som fick den till att uträtta så förunderliga ting. De betraktade arken som något mäktigt i sig, utan att tillskriva Gud kraften. Bara de heligt utvalda männen kunde betrakta arken, i öppnat tillstånd, utan att mista livet; ty det var som att se på Gud Själv. Och då folket tillfredsställde sin nyfikenhet, och öppnade arken för att se in i dess heliga utrymme, som de hedniska avgudadyrkarna inte vågat göra, dödades arkens beledsagande änglar drygt femtio tusen människor.

Och Bet-Semes' folk blev rädda för arken; och de sade: "Vem kan bestå inför Herren, denne helige

Gud? Till vem skall han dra vidare efter att ha varit hos oss?" De skickade sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och sade: "Filistéerna har sänt tillbaka Herrens ark. Kom ner hit och hämta upp den till er." Kirjat-Jearims folk bragte Herrens ark till Abinadabs hus och hans son, till att ha vård om den. I tjugo år befann hebréerna sig i filistéernas våld, varvid de blev svårt förödmjukade, och ångrade sina synder; i tillägg gick Samuel i förbön för dem, och Gud var åter barmhärtig mot dem. Och filistéerna förde krig mot dem; och Herren verkade mirakulöst på nytt för Israel, och de övervann sina fiender.

Arken förblev i Abinadabs hus, tills David blev kung. Han samlade alla Israels utvalda män, trettio tusen, och gick för att hämta Guds ark. De satte arken på en ny kärra, och bragte den ut ur Abinadabs hus. Ussa och Ahjo, Abinadabs söner, körde vagnen. David och hela Israels hus spelade för Herren med alla slags musikinstrument. "Men när de kom till Nakons tröskplats, räckte Ussa ut handen mot Guds ark och grep tag i den, ty oxarna snavade. Då upptändes Herrens vrede mot Ussa, och Gud slog honom där för hans försyndelse. Och han dog där vid Guds ark." Ussa blev vred på oxarna, för att de snavade. Han visade klar misstro mot Gud, som om Han, som hade bringat arken från filistéernas land, inte skulle förmå att ta vara på den. Änglarna, som åtföljde arken, slog ned Ussa, för att denne förmäta i sin otålighet hade lagt handen på Guds ark.

"David greps av fruktan för Herren på den dagen och sade: 'Hur skulle Herrens ark kunna komma till mig?' Därför ville David inte föra in Herrens ark till sig i Davids stad utan lät ställa den i gatiten Obed-Edoms hus." David visste, att han var en syndig människa; och han var rädd för att han, liksom Ussa, skulle bli förmäten, och själv framkalla Guds vrede. "Sedan blev Herrens ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre månader. Och Herren välsignade Obed-Edom och hela hans hus."

Gud ville lära Sitt folk, att medan Hans ark utgjorde en skräck och död för överträdarna av Hans bud, som fanns i den, var den också en välsignelse och styrka för dem, som var lydiga mot Hans bud. Då David hörde, att Obed-Edoms hus hade välsignats storligen, och att allt vad han ägde hade förmerats, på grund av Guds ark, blev han väldigt ivrig efter, att bringa den till sin egen stad. Men innan David tordes röra vid den heliga arken, helgade han sig själv till Gud, och befallde dessutom alla manliga innehavare av den högsta myndigheten i riket, att avstå från all världslig verksamhet, och allt, som skulle avleda deras

sinnen från helig tillbedjan. Således skulle de helga sig själva, för att föra den heliga arken till Davids stad. ”Då gick David och förde Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. . . .”

”När de hade fört in Herrens ark och ställt den på dess plats mitt i det tält som David hade slagit upp åt den, offrade David brännoffer och gemenskapsoffer inför Herrens ansikte.”

I Salomos Tempel

Efter det, att Salomo hade avslutat tempelbygget, samlade han Israels äldstebröder, och de inflytelserikaste männen ibland folket, för att bringa Herrens förbundsark ut ur Davids stad. Dessa män helgade sig själva till Gud, och ledsagade, med stor vördnad, de arkbärande prästerna. ”De hämtade Herrens ark och uppenbarelsetältet dit upp tillsammans med alla heliga föremål som fanns i tältet. Och kung Salomo stod framför arken tillsammans med Israels hela menighet som hade samlats hos honom. Man offrade småboskap och nötboskap i sådan mängd att de inte kunde räknas eller uppskattas.”

Salomo följde sin far Davids exempel. Han offrade efter vart sjätte steg. Med sång och med musik, samt stor ceremoni bar prästerna ”in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allra heligaste, till platsen under kerubernas vingar. Ty keruberna bredde ut sina vingar över den plats där arken stod, så att arken och dess stänger täcktes av keruberna.”

Den mest praktfulla helgedom hade uppförts enligt det mönster Mose blivit visad på berget, och därefter framställt av Herren för David. Den jordiska helgedomen hade konstruerats som den himmelska. Utöver keruberna uppe på arken, gjorde Salomo två andra, större änglar, stående på var sida om arken, som en bild på de himmelska änglar, som alltid vakar över Guds lag. Det är omöjligt, att beskriva detta tabernakels skönhet och glans. Liksom i tabernaklet, blev den heliga arken framburen i högtidlig och vördnadsfull ordning, och satt ned på sin plats under de två ståtliga kerubernas vingar, som stod på golvet.

Den helga kören förenade sina röster med alla slags musikinstrument, i pris till Gud. Och medan deras stämmor, i samklang med musikinstrumenten, genljöd i templet, och ljud i luften utöver Jerusalem, tog Guds härlighetssky huset i besittning, liksom den tidigare fyllde tabernaklet. ”Och det hände att när prästerna gick ut ur helgedomen, uppfylldes Herrens hus av molnet, så

att prästerna inte kunde stå och göra tjänst på grund av molnet. Ty Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus.”

Kung Salomo stod bakom en talarstol av koppar, och välsignade folket. Han föll då på knä, och sträckte upp händerna, samt utgöt en allvarlig och högtidlig bön till Gud, medan församlingen stod böjd med ansiktena mot marken. Sedan Salomo hade avslutat sin bön, kom en mirakulös eld ned från himlen och förtärde offret.

På grund av Israels synder kom den olycka, som Gud sade skulle komma över templet, om Hans folk skulle överge Honom. Olyckan inträffade några hundra år efter tempelbygget. Gud lovade Salomo, att om han skulle förbli trofast, och Hans folk skulle lyda alla Hans bud, skulle det härliga templet stå för evigt i all sin glans, som ett bevis på välståndet och de upphöjda välsignelser, som vilade över Israel på grund av deras lydighet.

Israel i Fångenskap

Eftersom Israel hade överträtt Guds bud, och på grund av deras onda gärningar, lät Gud dem hamna i fångenskap, för att ödmjuka och straffa dem. Före templets ödeläggande avslöjade Gud dess öde för några av Sina trofasta tjänare. Templet var Israels stolthet, och blev föremål för avgudereri, samtidigt som de syndade mot Gud. Han uppenbarade också Israels fångenskap för dem. Dessa rättfärdiga män tog bort den heliga arken med stentavlorna strax före templets omstörtande, och dolde den under klagan och bedrövelse i en grotta, för att gömma den för Israels folk, på grund av deras synder, och den skulle inte längre återställas till dem. Den heliga arken är fortfarande gömd. Den har aldrig blivit rörd, sedan den blev dold.

Kristi första Ankomst

Jag blev förd tillbaka till den tid, när Jesus tog på sig människans natur, förnedrade sig själv som människa och uthärdade Satans frestelser.

Hans födelse saknade all världslig prakt. Han föddes i ett stall och lades i en krubba. Ändå blev han mycket mer ärad vid sin födelse än någon annan människa. Änglar från himlen underrättade herdarna om Jesu ankomst, och ljus och härlighet från Gud följde deras vittnesbörd. Den himmelska härskaran spelade på sina harpor och ärade Gud. Jublande förebådade de Guds Sons ankomst till en fallen värld för att utföra återlösningsverket.

Genom hans död skulle människan få frid, lycka och evigt liv. Gud hedrade sin Sons ankomst och änglarna tillbad honom.

Jesu Dop

Guds änglar svävade över platsen där Jesus döptes, och den Helige Ande sänkte sig ner i en duvas skepnad och lyste på honom. Medan folkets uppmärksamhet var fäst på honom i förundran, hördes Faderns röst från himlen säga: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje”

Johannes var inte säker på att det var Frälsaren som kom för att bli döpt av honom i Jordan, men Gud hade lovat honom ett tecken genom vilket han skulle känna igen Guds Lamm. Tecknet var den himmelska duvan som vilade över Jesus och Guds härlighets sken som omstrålade honom. Johannes pekade på Jesus och ropade med hög röst: ”Se Guds Lamm, som tar bort världens synd!” (Joh. 1:29).

Johannes' Tjänstgöring

Johannes underrättade sina lärjungar om att Jesus var den utlovade Messias, världens Frälsare. Eftersom Johannes' verksamhet led mot sitt slut, uppmanade han sina lärjungar att rikta sin uppmärksamhet på Jesus och följa honom som den store Läraren. Johannes' liv var fyllt av bedrövelse och självförnekelse. Han förebådade Kristi första ankomst, men fick inte se hans underverk och glädja sig över den kraft som han utövade. När Jesus skulle börja sin verksamhet som lärare, visste Johannes att han själv måste dö. Hans röst hördes sällan, utom i ödemarken. Han levde ensam. Han stannade inte i sin faders familj, för att glädja sig åt gemenskapen med den, utan lämnade den för att kunna utföra sitt uppdrag. Stora folkskaror lämnade de hektiska städerna och byarna för att gå ut i ödemarken och lyssna på den märklige profeten. Johannes satte yxan till roten på trädet. Han tillrättavisade synd utan rädsla för följarna och förberedde vägen för Guds Lamm.

Herodes blev påverkad av Johannes' kraftfulla och skarpa vittnesbörd. Djupt intresserad frågade han vad han måste göra för att bli hans lärjunge. Johannes kände till att han tänkte gifta sig med sin brors hustru medan brodern ännu levde, och troget gjorde han klart för Herodes att det var olagligt. Men Herodes ville inte göra några uppoffringar. Han gifte sig med broderns hustru, och genom hennes påverkan greps Johannes och låstes in i fängelse. Herodes hade emellertid för avsikt att befria honom. Medan Johannes satt inspärrad fick han, genom sina lärjungar, höra om Jesu mäktiga gärningar. Han kunde inte själv lyssna till Jesu

underbara ord, men lärjungarna berättade om dem och tröstade honom med det de hade hört. Men snart blev Johannes halshuggen genom Herodes' hustrus inflytande.

Johannes kom i Elias ande och kraft för att förkunna Jesu första ankomst. Min uppmärksamhet riktades ned genom tiderna till de yttersta dagarna och jag såg att Johannes representerade dem som, i Elias ande och kraft, skulle förkunna vredens dag och Jesu andra ankomst.

Frestelsen

Efter sitt dop i Jordan fördes Jesus av Anden ut i ödemarken för att frestas av Djävulen. Den Helige Ande hade förberett Kristus för dessa särskilt svåra frestelser. I fyrtio dagar frestades han av Satan, och under den tiden åt han ingenting. Allt omkring honom var så obehagligt, att den mänskliga naturen ryggade tillbaka. Han levde bland vilda djur och Djävulen i en övergiven, ödlig trakt. Guds Son blev blek och utmärglad av fastan och lidandet, men hans väg var utstakad och han måste fullfölja det verk han kom för att utföra.

Eftersom Guds Son hade utblottat sig själv och blivit en människa, utnyttjade Satan hans lidanden och gjorde förberedelser för att ansätta honom med många frestelser, i förhoppning att vinna seger över honom. Satan kom med följande frestelse: ”Är du Guds Son, så befall, att den här stenen blir bröd”. Han försökte förmå Jesus att använda sin gudomliga makt och därmed bevisa att han var Messias. Jesus svarade lugnt: ”Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd utan varje ord som utgår från Guds mun.”

Satan försökte få igång en diskussion med Jesus om han var Guds Son eller inte. Han pekade på Jesu svaga, plågade tillstånd och skröt om att han var starkare än han. Men de ord som hade uttalats från himlen: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje” (Matt. 3:17), var tillräckliga för att uppehålla Jesus genom alla hans lidanden. Jag såg att det inte ingick i Jesu uppgift att övertyga Satan om sin makt, eller visa honom att han var världens Frälsare. Satan hade tillräckliga bevis för Guds Sons upphöjda ställning och auktoritet. Hans ovilja att erkänna Kristi auktoritet hade stängt honom ute från himlen.

För att visa sin makt förde Satan Jesus högst upp på tempelmuren i Jerusalem och frestade honom att bevisa att han var Guds Son genom att kasta sig ned från den svindlande höjden. Satan citerade

de inspirerade orden: ”Det står ju skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten” (Matt. 4:6). Men Jesus svarade honom: ”Det står också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud” (Matt. 4:7). Satan ville få Jesus att missbruka Faderns nåd genom att riskera sitt liv innan han hade fullbordat sin mission. Han hade hoppats att frälsningsplanen skulle misslyckas, men planen var för fast grundad för att Satan skulle kunna fördärva eller rubba den.

Kristus är ett föredöme för alla kristna. När de frestas eller då deras rättigheter ifrågasätts, skall de bära det med tålamod. De skall inte känna att de har rätt att be Herren visa sin makt så att de kan vinna seger över sina fiender, om inte Gud direkt kan bli ärad och förhärligad genom detta. Om Jesus hade kastat sig ned från templets murar hade det inte förhärsligt Gud, eftersom ingen utom Satan och Guds änglar hade blivit vittnen till det. Att förevisa Herrens makt för sin bittraste fiende skulle betraktats som att fresta Gud. Det skulle ha varit att ge efter för honom som Jesus kom för att besegra.

”Därefter tog djävulen honom upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet. Och han sade: ’Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig.’ Då sade Jesus till honom: ’Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna’” (Matt. 4: 8-10).

Satan framställde världens riken för Jesus i deras mest tilldragande färger. Om han där bara ville falla ned och tillbe honom skulle han erbjuda sig att ge upp sina krav på att besitta jorden. Om frälsningsplanen skulle bli genomförd och Jesus skulle dö för att återlösa människan, visste Satan att hans makt skulle begränsas och till slut bli tagen ifrån honom, och att han skulle bli krossad. Därför hade han planerat att, om möjligt, förhindra det stora verk som hade blivit påbörjat av Guds Son. Om återlösningsplanen för människan skulle misslyckas, kunde Satan behålla det rike han gjorde anspråk på. Han smickrade sig själv med att, om han lyckades, skulle han regera i opposition mot himlens Gud.

Frestaren åthutad

Satan jublade när Jesus lade ifrån sig sin makt och härlighet och lämnade himlen. Han trodde att han nu hade Guds Son i sin makt. Det heliga paret i Eden hade varit så lätt att fresta att han därför hoppades att även besegra Guds Son med sin sataniska makt och list. Därigenom skulle han

rädda sitt eget liv och rike. Om han kunde fresta Jesus att göra avsteg från sin Faders vilja, så skulle syftet vara uppnått. Men Jesus mötte Frestaren med tillrättavisningen: ”Gå bort, Satan!” Han skulle bara tillbe sin Fader.

Satan påstod att jordens riken tillhörde honom och antydde för Jesus att allt hans lidande kunde besparas honom. Han behövde inte dö för att få denna världens riken. Om han ville tillbe honom skulle han få alla jordens riken och äran att regera över dem. Men Jesus var orubblig. Han visste att den tid skulle komma när han, genom sitt eget liv, skulle återlösa riket från Satan och att, efter ännu en tid, allt i himlen och på jorden skulle underställas honom. Han valde ett liv i lidande och en fasansfull död, vilket var den väg hans Fader hade fastställt för att han skulle bli en laglig arvtagare till jordens riken, och få dem som en evig egendom. Satan skulle också bli överlämnad i hans händer för att förintas genom döden och aldrig mer plåga Jesus och de heliga i härligheten.

Jesu Tjänstgöring

Efter att Satan hade avslutat sina frestelser, lämnade han Jesus en tid. Änglarna gjorde nu i ordning mat åt Frälsaren i ödemarken, styrkte honom och Faderns välsignelse vilade över honom. Satan hade misslyckats med sina svåraste frestelser. Ändå såg han fram mot den tid i Jesu verksamhet, då han vid olika tillfällen skulle pröva sin list på honom. Han hoppades fortfarande övervinna Jesus genom att hetsa upp dem som inte skulle ta emot honom, så att de skulle hata och försöka tillintetgöra honom.

Satan höll ett särskilt rådslag med sina änglar. De var besvikna och rasande över att de inte hade förmått någonting mot Guds Son. De bestämde att de måste bli ännu listigare och använda sin makt till det yttersta för att inspirera till otro i människors sinnen i Jesu egen nation med tanke på att han skulle vara denna världens Frälsare, och på så sätt få Jesus att tappa modet i sin verksamhet. Oavsett hur noggranna judarna skulle vara med sina ceremonier och offer, om de bara kunde hållas blinda för profetierna och tro att Messias skulle uppträda som en mäktig världslig kung, skulle de ledas att förakta och förkasta Jesus.

Jag såg att Satan och hans änglar var flitigt sysselsatta med att inspirera människor till otro, hat och förakt under hela Kristi verksamhet. Ofta

blev folket rasande när Jesus uttalade någon skarp sanning som tillrättavisade deras synd. Satan och hans änglar försökte driva dem till att döda Guds Son. Mer än en gång tog de upp stenar för att kasta på honom, men änglarna beskyddade honom och förde honom bort från den rasande folkmassan till en trygg plats. Åter igen, när en tydlig sanning kom från hans heliga läppar, grep folkmassan Jesus och drog iväg honom till kanten av ett berg i avsikt att kasta ned honom. Men då strid uppstod bland dem om vad de skulle göra med honom, skymde änglarna honom ännu en gång för deras ögon, och han gick sin väg rakt igenom folkhopen.

Satan hoppades fortfarande att den mäktiga frälsningsplanen skulle misslyckas. Han använde all sin makt för att göra människorna hårda och väcka bittra känslor mot Jesus. Han hoppades att så få skulle ta emot Jesus som Guds Son, att han skulle anse sitt lidande och offer vara för stort för ett så litet antal. Men jag såg att om det bara hade varit två som skulle tagit emot honom som Guds Son och trott på honom för sin frälsning, skulle han ha genomfört planen.

Lindring för de Lidande

Jesus började sin verksamhet med att bryta Satans makt över de lidande. Han återställde hälsan för den sjuke, gav den blinde hans syn, botade den lame och gav dem orsak att hoppa av glädje och förhårliga Gud. Han botade dem som i årtal hade varit svaga och bundna av Satans grymma makt. De klena, ängsliga och missmodiga tröstade han med vänliga ord. De kraftlösa och lidande, som Satan höll fast i triumf, vred Jesus ur hans grepp och gav dem kroppslig hälsa, stor glädje och lycka. Han uppväckte döda till liv och dessa förhårligade Gud för hans mäktiga uppenbarelser av sin makt. För alla som trodde på honom verkade han med stor kraft.

Kristi liv var fyllt av välvilliga ord, goda gärningar, medlidande och kärlek. Han var alltid villig att lyssna på och hjälpa de sörjande som kom till honom. Mängder av människor bar i sig själva bevis på hans gudomliga makt. Likväl var det många som, efter att han utfört sina goda gärningar, skämdes över den ödmjuka men ändå mäktige läraren. Eftersom ledarna inte trodde på Jesus, ville inte heller folket acceptera honom. Han var en sorgens människa och var förtrogen med lidande. De stod inte ut med att bli ledda av hans rena, självförnekande liv. De ville njuta av den ära som världen ger. Ändå var det många som följde Guds Son, lyssnade på hans undervisning och fröjdade sig över hans ord som kom så behagligt från hans mun. Hans ord var fulla av

betydelse, men ändå var de så enkla att den okunnigaste kunde förstå dem.

Gagnlöst Motstånd

Satan och hans änglar gjorde judarna blinda, förmörkade deras förstånd och hetsade upp folkets ledare och härskare till att ta Frälsarens liv. Andra sändes ut för att hämta Jesus, men när de kom fram till den plats där han uppehöll sig, blev de slagna av förundran. De såg honom vara full av medlidande och sympati då han bevittnade mänskligt elände. De hörde honom med kärlek och ömhet tala uppmuntrande ord till de svaga och lidande. De hörde honom också, med en auktoritär röst, tillrättavisa Satan och befalla honom att släppa sina fångar fria. De lyssnade fångslat till de vishetens ord som han talade, och kunde inte förmå sig att gripa honom. De återvände till prästerna och ledarna utan Jesus.

När dessa frågade: ”Varför har ni inte fört hit honom?” berättade de om de underverk de hade sett, de heliga visdomsorden, kärleken och kunskapen de hört och sade som avslutning: ”Aldrig har någon människa talat som han.” Översteprästerna beskyllde dem då för att de också hade blivit vilseledda, och några av befälhavarna skämdes över att de inte hade tagit fast honom. Prästerna frågade hånfullt om någon av ledarna hade trott på honom. Jag såg att många av domarna och ledarna trodde på honom, men att Satan hindrade dem från att erkänna det. De fruktade mer för att bli klandrade av människor än de fruktade Gud.

Än så länge hade Satans hat och list inte gjort frälsningsplanen om intet. Tiden för avslutningen av det verk Jesus kom till världen för att utföra närmade sig. Satan och hans änglar rådslag tillsammans och beslutade att intala Kristi egen nation att hetsigt ropa efter hans blod och hopa grymheter och förakt över honom. De hoppades att Jesus skulle bli förbittrad över en sådan behandling och inte lyckas bibehålla sin ödmjukhet och sitt tålmod.

Under tiden som Satan utformade sina planer, började Jesus försiktigt berätta för lärjungarna om de lidanden han måste gå igenom – att han skulle bli korsfäst och att han skulle uppstå på tredje dagen. Men deras förstånd tycktes vara fördunklade och de kunde inte fatta vad han sade till dem.

Förklaringen

Lärjungarnas tro blev i hög grad styrkt vid Kristi förklaring då de tilläts se hans härlighet och höra rösten från himlen som intygade hans gudomliga

natur. Gud valde att ge Jesu efterföljare starka bevis på att han var den utlovade Messias, för att de i sin bittra sorg och besvikelse vid hans korsfästelse inte helt skulle kasta bort sin tillförsikt. Vid förklaringen sände Herren Mose och Elia för att tala med Jesus om hans lidande och död. I stället för att sända änglar som skulle tala med hans Son, valde Gud sådana som själva hade gått igenom provningar på jorden.

Elia hade vandrat med Gud. Hans verksamhet hade varit plågsam och provande, eftersom Herren genom honom hade tillrättaviserat Israels synder. Elia var Guds profet, men ändå tvingades han fly från plats till plats för att rädda sitt liv. Hans egen nation jagade honom som ett vilt djur för att döda honom. Men Gud förvandlade Elia, och änglar förde honom i härlighet och triumf till himlen.

Mose var större än någon som hade levt före honom. Han hade blivit högt ärad av Gud och hade förmånen att tala med Herren ansikte mot ansikte som en människa talar med en vän. Han fick lov att se det starka ljus och den obeskrivliga härlighet som omstrålar Fadern. Genom Mose befriade Herren Israels barn från Egyptens trældom. Mose var en medlare för sitt folk, och stod ofta mellan dem och Guds vrede. När Herrens vrede blev kraftigt upptänd mot Israel för deras otro, klagan och allvarliga synder, blev Moses kärlek till dem provad. Gud hade för avsikt att utplåna dem och i stället göra en mäktig nation av Moses avkomma. Men Mose visade sin kärlek till Israel genom sin allvarliga vädjan till Gud för deras räknings. I sin nöd bad han Gud att vända sig bort från sin starka vrede och förlåta Israel – eller stryka hans namn ur sin bok.

Mose dog, men Mikael kom ned och gav honom liv innan hans kropp hade brutits ned. Satan försökte behålla Moses kropp och hävdade att den var hans, men Mikael uppväckte Mose och tog honom till himlen. Satan rasade bittert mot Gud och kritiserade honom skarpt för orättvisa då han tillät att hans byte togs ifrån honom. Kristus gav inte sin motståndare någon skarp tillrättavisering, trots att det var hans frestelse som orsakat Guds tjänares fall. Ödmjukt hänvisade han till sin Fader och sade: "Mätte Herren tillrättavisa dig" (Jud. 9, KJV).

Jesus hade sagt till sina lärjungar att det fanns några som var med honom som inte skulle smaka döden förrän de såg Guds rike komma med makt. Detta löfte uppfylldes när Jesus blev förklarad. Jesu ansikte blev då förändrat och sken som solen. Hans kläder blev skinande vita. Mose var där för att representera dem som kommer att uppstå från

de döda vid Jesu andra ankomst. Och Elia, som blev fördd till himlen utan att ha sett döden, representerade dem som kommer att förvandlas till odödlighet vid Kristi ankomst, och bli fördda till himlen utan att se döden. Lärjungarna bevitnade med förvåning och fruktan Jesu överlägsna majestät, och ur det moln som överskuggade dem hördes Guds röst i fruktansvärt majestät säga: "Denne är min Son, den Utvalde, lyssna till honom."

Kristus förråd

Jag fördes bakåt till den tid då Jesus åt påskmåltiden tillsammans med sina lärjungar. Satan hade vilselett Judas och fått honom att tro att han var en av Jesu sanna lärjungar. Men hans hjärta hade alltid varit världsligt. Han hade sett Jesu mäktiga gärningar, varit tillsammans med honom under hans verksamhet och hade böjt sig för de överväldigande bevisen för att han var Messias, men Judas var sluten och girig. Han älskade pengar. Förargad klagade han över den dyrbara smörjelsen som hade utgjutits över Jesus.

Maria älskade sin Herre. Han hade förlåtit hennes synder, vilka var många, och han hade uppväckt hennes älskade bror från döden. Hon kände att inget var för kostsamt för att skänka honom. Ju dyrbarare smörjelseoljan var, desto bättre kunde hon uttrycka sin tacksamhet till sin Frälsare genom att offra den på honom.

För att bortförklara sin girighet framhöll Judas att smörjelseoljan kunde ha sålts och pengarna getts åt de fattiga. Men det sade han inte för att han brydde sig om de fattiga. Han var självisk och det han hade blivit anförtrodd att skänka åt de fattiga, lade han ofta beslag på för egen del. Judas hade varit ouppmärksam på Jesu välbefinnande och även på hans behov. För att dölja sin girighet hänvisade han ofta till de fattiga. Marias generösa handling var den skarpaste tillrättavisering för hans giriga sinnelag. Därmed banades väg för, att Judas skulle bli mottaglig för Satans frestelser.

Judarnas präster och rådmän hatade Jesus, men folkmassorna trängdes för att lyssna på hans visdom och se hans mäktiga verk. Folkets djupaste intresse hade väckts och de följde ivrigt Jesus för att höra den underbara lärarens undervisning. Många av ledarna trodde på honom, men vågade inte bekänna sin tro för att inte bli uteslutna ur synagogan. Prästerna och ledarna beslutade att något måste göras för att dra folkets

uppmärksamhet bort från Jesus. De var rädda att alla skulle tro på honom, och var osäkra på sin egen trygghet. Antingen måste de döda honom eller förlora sin ställning över folket. Men även om de dödade honom skulle det ändå finnas människor som var levande vittnen till hans makt.

Jesus hade väckt Lasarus från de döda, och de var rädda för, att om de dödade Jesus, skulle Lasarus vittna om hans mäktiga kraft. Folket flockades för att se den som hade uppväckts från de döda, och ledarna beslutade sig för att även döda Lasarus för att få slut på uppståndelsen. Sedan skulle de åter igen kunna få inflytande över folket och vända dem tillbaka till människors läror och traditioner, till tionde av mynta och dill. De var överens om att gripa Jesus när han var ensam, eftersom de skulle bli stenade om de försökte fångsla honom i en folksamling när allas intresse var riktat mot honom.

Judas visste hur angelägna prästerna och rådsherrarna var att gripa Jesus och därför erbjöd han dem att förråda honom för några få silvermynt. Hans kärlek till pengar ledde honom till att gå med på att förråda sin Herre och överlämna honom till hans bittraste fiender. Satan arbetade direkt genom Judas, och mitt under den gripande nattvardsscenen utformade han sina planer att förråda sin Mästare. Full av sorg berättade Jesus att de alla skulle komma på fall för hans skull denna natt. Men Petrus försäkrade ivrigt att om alla andra kom på fall för hans skull, skulle inte han göra det. Men Jesus svarade Petrus: ”Se, Satan har begärt att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder” (Luk. 22: 31, 32).

I Örtagården

Jag såg Jesus i örtagården tillsammans med sina lärjungar. Djupt bedrövad bad han dem att vaka och be, så att de inte skulle komma i frestelse. Han visste att deras tro skulle bli prövad och deras förhoppningar vändas i besvikelse, och de behövde all styrka de kunde få genom trogen vaksamhet och ivrig bön. Med höga rop och tårar bad Jesus: ”Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din” (Luk. 22:42). Guds Son bad under djup själsångest. Stora blodsdroppar trängde fram på hans panna och föll på marken. Änglar kretsade över platsen och betraktade scenen, men bara en av dem fick i uppdrag att komma ned och styrka Guds Son i hans ångest. Glädjen var försvunnen från himlen. Änglarna lade ifrån sig sina kronor och harpor, och tysta, med djupaste intresse, betraktade de Jesus. De ville omsluta Guds Son, men de

befälhavande änglarna tillät det inte för att de inte, när de såg honom bli förrådd, skulle befria honom. Frälsningsplanen var fastlagd och måste fullbordas.

Efter att Jesus hade bett gick han tillbaka till lärjungarna, men de sov. I denna fruktansvärda stund hade han inte ens sina egna lärjungars sympati eller förböner. Petrus som nyss hade varit så ivrig, sov djupt. Jesus påminde honom om hans tvärsäkra uttalande och sade: ”Kunde ni då inte vaka en kort stund med mig?” (Matt. 26:40). Tre gånger bad Guds Son under själsångest.

Judas förråder Jesus

Sedan kom Judas med en skara beväpnade män. Han närmade sig sin Mästare som vanligt för att hälsa. Den beväpnade skaran omringade honom, men där visade han sin gudomliga makt. Han frågade: ”Vem söker ni?” Då de sade det svarade han: ”Jag Är” (Joh. 18:4, 5). Då föll de baklänges till marken. Detta frågade Jesus för att de skulle se hans makt och få bevis för att han kunde rädda sig själv ur deras våld om han ville.

När lärjungarna såg folkskaran med sina stavar och svärd falla så hastigt, började de hoppas. När de reste sig igen och omringade Guds Son drog Petrus sitt svärd, gjorde ett utfall mot en av översteprästens tjänare och högg av honom ett öra. Jesus bad honom ta undan svärdet, och sade: ”Menar du att jag inte kan be min Fader att han nu sänder till min tjänst mer än tolv legioner änglar?” Jag såg att när dessa ord uttalades lyste änglarnas ansikten upp av hopp. De ville på stället omringa sin Anförare och skingra den onda pöbelhoppen. Men åter igen blev de besvikna när Jesus tillade: ”Men hur skulle då Skrifterna uppfyllas, som säger att detta måste ske” (Matt. 26:53, 54)? Även lärjungarnas hjärtan blev förtvivlade och bittert besvikna när Jesus lät sig ledas iväg av sina fiender.

Lärjungarna var rädda att mista sina egna liv. De övergav honom mangrant och flydde. Jesus lämnades ensam i mördarhopens våld. Vilken triumf för Satan! Och vilken sorg och bedrövelse för Guds änglar! Ett stort antal trupper av heliga änglar, var och en med en hög anförande ängel i spetsen, hade sänts att bevittna denna scen. Deras uppgift var att anteckna varje skymf och grymhet som Guds Son fick utstå, och registrera varje smärta och plåga han fick lida. De män som deltog i dessa fruktansvärda scener, skall åter igen få bevittna dem på ett levande sätt.

Kristi Rättegång

När änglarna lämnade himlen lade de i sin sorg undan sina skinande kronor. De kunde inte förmå sig att bära dem medan deras Anförare led och bar en törnekrona. I rättssalen var Satan och hans änglar ivrigt upptagna med att undanröja mänskliga känslor och medlidande. Själva atmosfären var tryckande och förgiftad av deras inflytande. Överstepräster och ledarna inspirerades av dem att förolämpa och misshandla Jesus på det värsta sätt den mänskliga naturen kan stå ut med. Satan hoppades att sådant hån och misshandel skulle driva Guds Son till att klaga eller knota eller visa sin gudomliga makt för att befria sig ur folkmassans grepp, och på så sätt till slut tillintetgöra frälsningsplanen.

Petrus' Förnekande

Petrus följde sin Herre efter att han hade blivit förrådd. Han var angelägen om att se vad som skulle hända med Jesus. Men när Petrus blev anklagad för att vara en av hans lärjungar drev rädslan för den egna säkerheten honom att förneka att han kände Jesus. Lärjungarna var kända för sitt sanningsenliga tal, och för att övertyga sin anklagare om att han inte tillhörde Kristi lärjungar, förnekade Petrus för tredje gången beskyllningen med eder och svordomar. Jesus, som stod ett stycke från Petrus, vände sig då om och såg på honom med en bedrövad och förebrående blick. Då kom lärjungen ihåg vad Jesus hade sagt till honom i det övre rummet, men också hans egna ivriga försäkran: "Även om alla andra överger dig, så skall jag inte göra det" (Matt. 26:33). Han hade förnekat Herren, till och med genom eder och svordomar. Men den blick Jesus gav honom fick hans hjärta att smälta och frälste honom. Han grät bittert, ångrade sin stora synd och omvände sig. Sedan var han beredd att styrka sina bröder.

I Domstolen

Folkmassan krävde högljutt Jesu blod. De piskade honom grymt, satte på honom en gammal kunglig purpurfärgad mantel och krönte hans heliga huvud med en krona av törnekvistar. De satte en stav i hans hand, böjde sig ned och hälsade hånfullt: "Leve judarnas konung!" (Matt. 27:29). Sedan tog de staven ur hans hand och slog honom i huvudet med den, så att törnetaggarna trängde in i hans tinningar. Blodet rann ned i hans ansikte och skägg.

Det var svårt för änglarna att uthärda denna syn. De ville befria Jesus, men deras överordnade änglar hindrade dem med att säga att det var ett stort pris som skulle betalas för att återlösa

människan, men att det till fullo skulle bli betalt och leda till att den som har döden i sitt våld skall dö. Jesus visste att änglarna bevittnade hans förnedring. Den svagaste av änglarna kunde ha befriat Jesus och fått den hånande skaran att kraftlöst falla till marken. Jesus visste att om han önskade det av sin Fader, skulle änglarna omedelbart befria honom. Men det var nödvändigt att han skulle lida och plågas av ondskefulla människor för att genomföra frälsningsplanen.

Jesus stod ödmjuk och tålmodig inför den rasande folkmassan, då de utslungade de vidrigaste förolämpningar. De spottade honom i ansiktet – det ansikte som de en gång kommer att vilja gömma sig för, det som skall lysa upp Guds stad och skina starkare än solen. Men Kristus gav inte syndarna någon vredgad blick. De täckte över hans huvud med ett gammalt klädesplagg, så att han inte kunde se, och slog honom i ansiktet och skrek: "Profetera! Vem var det som slog dig" (Luk. 22:64).? Det rådde en uppbragt stämning bland änglarna. De ville undsätta honom omedelbart, men deras överordnade änglar hindrade dem.

Några av lärjungarna hade fått tillåtelse att gå in där Jesus var och bevittna rättegången mot honom. De väntade sig att han skulle visa sin gudomliga makt och befria sig från sina fiender och bestraffa dem för deras grymhet mot honom. Deras hopp växte och föll allt eftersom olika händelser i förhandlingarna ägde rum. Ibland greps de av tvivel och rädsla för att de själva hade blivit förda bakom ljuset. Men den röst som hörts på förklaringsberget, och den härlighet de sett där, styrkte deras tro på att han var Guds Son. De tänkte tillbaka på vad de hade bevittnat, de under de hade sett Jesus utföra genom att bota de sjuka, öppna blindas ögon, ge döva deras hörsel, tillrättvisa och driva ut onda andar, uppväcka döda till liv, och till och med stilla vind och vågor.

De kunde inte tro att han skulle dö. De hoppades att han ännu skulle ta makten och med sin befallande röst skingra den blodtörstiga folkmassan, på samma sätt som han hade gått in i templet och drivit ut dem som gjorde Guds hus till en marknadsplats. Då hade de flytt för honom som om de varit förföljda av ett kompani beväpnade soldater. Lärjungarna hoppades att han skulle visa sin makt och övertyga alla att han var Israels Kung.

Judas' Bekännelse

Judas fylldes av bittert samvetsqual och skam för sin svekfulla handling att ha förrått Jesus. När han såg den skymf som Frälsaren utstod blev han

förkrossad. Han hade älskat Jesus, men hade älskat pengar mer. Han hade inte tänkt sig att Jesus skulle låta sig gripas av den pöbelhop som han hade varit vägvissare för. Judas hade förväntat sig att Jesus skulle utföra ett under och befria sig från den. Men när han såg den rasande och blodtörstiga folkhoppen i rättssalen, kände han djupt sin skuld. Och när många i rättssalen hetsigt anklagade Jesus, rusade han fram genom folkhoppen och bekände att han hade syndat genom att förråda oskyldigt blod. Han erbjöd prästerna de pengar som de hade betalat honom, bad dem ivrigt om att befria Jesus och förklarade att han var fullständigt oskyldig.

En kort stund var prästerna mållösa av irritation och förvirring. De ville inte att folket skulle få veta att de hade lejt en av Jesu bekännande efterföljare att förråda honom, så att de kunde lägga sin hand på honom. De ville dölja att de hade jagat Jesus som en tjuv och gripit honom i hemlighet. Men Judas' bekännelse och hans ångestfyllda, skyldiga uppträdande avslöjade för folket att det var prästernas hat som var orsaken till att de hade gripit Jesus. När Judas högljutt förklarade Jesus vara oskyldig, svarade prästerna: "Vad rör det oss? Du vill se det så" (Matt. 27:4). De hade Jesus i sitt våld och var fast beslutna att inte låta honom komma undan. Förkrossad av ångest kastade Judas pengarna, som han nu föraktade, framför fötterna på dem som hade lejt honom, och i ångest och förtvivlan gick han ut och hängde sig.

Jesus hade många sympatisörer i folkhoppen omkring sig, men att han inte besvarade någon av de många frågorna som ställdes till honom förvånade folket. Under hela gyckelspelet och pöbelns misshandel visade Jesus inte en enda bister min eller gav uttryck för otålighet. Han var värdig och lugn. Åskådarna iakttog honom med förundran. De jämförde hans fullkomliga fasthet och värdiga uppträdande med deras som satt till doms mot honom. De sade till varandra att han framstod mer som en kung än någon av rådsherrarna. Det fanns inget hos honom som fick honom att se ut som en brottsling. Hans blick var mild, klar och oförskräckt, och hans panna var ädel och öppen. Varje drag var intrycksfullt präglad av välvilja och upphöjda principer. Hans tålmod och fördragsamhet var så väsensskilda från människors att många greps av fruktan. Till och med Herodes och Pilatus var i mycket hög grad besvärade av hans ädla, gudalika uppträdande.

Jesus inför Pilatus

Ända från början var Pilatus övertygad om att

Jesus inte var någon vanlig människa och trodde han ägde en fläckfri karaktär och var fullständigt oskyldig till de anklagelser som riktades mot honom. Änglarna som bevittnade händelsen lade märke till den romerske landshövdingens övertygelse, och för att rädda Pilatus från att bli delaktig i den fruktansvärda handlingen att överlämna Kristus till att korsfästas, sändes en ängel till Pilatus' hustru och lät henne i en dröm få veta att hennes man var inblandad i en rättegång mot Guds Son, som led oskyldigt. Genast sände hon ett meddelande till Pilatus och berättade att hon hade lidit mycket för Jesu skull i drömmen, och varnade sin man för att ha någonting att göra med denne helige man. Budbäraren trängde sig snabbt genom folkmängden och överlämnade meddelandet i Pilatus' hand. När han läste det bleknade han och började skaka. Han beslutade genast att inte bli delaktig i någonting som kunde orsaka Kristi död. Om judarna ville utkräva Jesu blod, skulle de inte få hans medgivande. I stället skulle han verka för att få honom frigiven.

Skickad till Herodes

När Pilatus hörde att Herodes var i Jerusalem blev han glad, eftersom han hoppades befria sig själv från allt ansvar i rättegången och fördömsen av Jesus. Han sände genast över Jesus med hans anklagare till Herodes. Denne härskare hade blivit en förhårdad syndare. Mordet på Johannes Döparen hade satt sina spår i hans samvete, vilka han inte kunde bli fri ifrån. När han hörde om Jesus och hans mäktiga gärningar, blev han skakad och rädd eftersom han trodde att han var Johannes Döparen som hade uppstått från de döda. När Pilatus överlämnade Jesus till honom, uppfattade han det som ett erkännande av sin makt, auktoritet och omdömesförmåga. Detta fick till följd att de två härskarna, som tidigare hade varit fiender, i stället blev vänner. Herodes blev glad när han fick se Jesus, eftersom han förväntade sig att Jesus skulle utföra några mäktiga under för att tillfredsställa honom. Men det var inte Jesu uppgift att tillfredsställa någons nyfikenhet eller försöka måna om sin egen säkerhet. Kristi gudomliga, mirakulösa kraft skulle användas till andras frälsning, och inte för hans egen räkning.

Jesus svarade inte på en enda av de många frågor som Herodes ställde. Han bemötte inte heller sina fiender som häftigt anklagade honom. Herodes blev ursinnig för att Jesus inte visade minsta rädsla för hans makt. Tillsammans med sina soldater förolämpade och förlöjligade han Guds Son och behandlade honom med råhet. Ändå förvånade Herodes sig över Jesu ädla, gudalika uppträdande medan han utstod de skamliga

förolämpningarna. Han fruktade för att döma Jesus och därför sändes han tillbaka till Pilatus.

Satan och han änglar ansatte Pilatus för att leda honom i fördärvet. De påminde honom att om inte han själv tog del i att döma Jesus skulle andra ändå göra det, eftersom folkmassan var ute efter hans blod. Om inte Pilatus överlämnade honom att korsfästas skulle han förlora sin maktställning och ära, och skulle bli angiven som en anhängare till bedragaren. Av fruktan för att förlora sin makt och auktoritet samtyckte Pilatus till Jesu död. Trots det skyllde han ifrån sig och lade skulden på Jesu anklagare. Folkmassan tog på sig den och ropade: ”Hans blod må komma över oss och över våra barn” (Matt. 27:25)! Pilatus gick inte fri från skulden för Kristi blod. Hans egna egoistiska intressen, hans kärlek till att äras av stora män på jorden, drev honom till att överlämna en oskyldig man till döden. Om Pilatus hade följt sin egen övertygelse, skulle han inte blivit inblandad i domen över Jesus.

Jesu uppträdande och ord under domsförhandlingarna gjorde ett starkt intryck på många som var närvarande vid detta tillfälle. Effekten av detta inflytande märktes även efter hans uppståndelse. Bland dem som anslöt sig till församlingen då fanns det många som redan hade blivit övertygade i samband med rättegången mot Jesus.

Satans raseri blev stort när han märkte att all den grymhet som han hade fått judarna att utöva mot Jesus inte hade förmått framkalla den minsta klagan hos honom. Trots att Jesus hade tagit på sig människans natur, höll han ut genom en gudomlig själsstyrka och avvek inte på något sätt från Guds vilja.

Kristi Korsfästelse

Guds dyrbara Son överlämnades i folkets händer för att korsfästas. Lärjungarna och de troende från det omgivande landet förenade sig med skaran, som följde Jesus till Golgata. Jesu moder var också där, stödd av Johannes, den älskade lärjungen. Hennes hjärta fylldes av en obeskrivlig smärta; hon så väl som lärjungarna hoppades likväl, att den sorgliga scenen skulle upphöra, och att Jesus skulle hävda sin makt och uppenbara sig för sina fiender såsom Guds Son. Men hennes modershjärta sjönk åter, då hon erinrade sig Jesu ord, i vilka han kort hänvisade till de händelser, som försiggick på denna dag.

Jesus hade knappt gått förbi porten till Pilatus' hus, förrän det kors, som hade blivit berett åt Barabbas, bars ut och lades på hans sönderslagna och blödande skuldror. Kors lades även på de två ogärningsmännen, som skulle lida döden på samma gång som Kristus. Frälsaren hade endast burit sin börda några få steg, då han utmattad föll till jorden till följd av sina stora smärtor och sin blodförlust.

Då Jesus återfick medvetandet, lades korset för andra gången på hans skuldror, och man tvingade honom att gå vidare. Han gick vacklande några få steg och bar sin tunga börda, men föll därpå såsom död till jorden. Man sade först, att han var död; men han hämtade sig slutligen igen. Prästerna och rådsherrarna kände inte något medlidande för sitt lidande offer, men de såg att det var omöjligt för honom att bära pinoredskapet längre. Medan de övervägde, vad de skulle göra, kom Simon från Cyrene gående emot dem. Han blev genast gripen på prästernas anstiftan och tvingad till att bära Kristi kors. Simons söner var Jesu lärjungar, men han själv hade aldrig förenat sig med honom.

Ett stor mängd folk åtföljde Frälsaren till Golgata. Många bespottade och förhånade honom; men några grät och berömde honom. De som hade blivit återställda till hälsan från olika sjukdomar och uppväckt från de döda, förkunnade hans märkvärdiga gärningar med hög röst och önskade att veta, vad Jesus hade gjort, varför han skulle behandlas som en förbrytare. Endast några dagar förut hade de åtföljt honom under högljudda hosiannarop och svingat palmkvistar, i det han red in i Jerusalem såsom en segerherre. Men många av dem, som den gången hade deltagit i jublet till hans ära, instämde nu i ropet. ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

Fastnaglad vid Korset

Då de kom till avrättningsplatsen, blev de, som var dömda till döden, fastbundna vid sina kors. Medan de två rövarna kämpade emot dem, som sökte att sträcka ut dem på korsen, gjorde Jesus inget motstånd. Jesu moder betraktade detta med smärtsamma känslor och hoppades, att han skulle göra ett underverk för att rädda sig själv. Hon såg, hur hans händer sträcktes ut på korset, de älskade händer, som alltid hade utdelat välsignelser och så ofta varit utsträckta för att bota de lidande. Man tog nu fram hammare och spikar; men då spikarna drevs genom hans ömma händer och fästes i korset, bar de bedrövade lärjungarna Kristi avsvimmade mor bort från det grymma skådespelet.

Inte den minsta klagan hördes från Jesus. Hans ansikte förblev blekt och lugnt; men stora svettroppar stod på hans panna. Det fanns ingen vänlig hand att torka dödssvetten av hans ansikte; ej heller tilltalades han med några sympatiserande ord eller hörde några vittnesbörd om oföränderlig trohet, som kunde uppmuntra hans hjärta. Han trampade vinpressen ensam, och av folket var ingen med honom. Medan soldaterna utförde sin grymma gärning, och Jesus utstod den största smärta, bad han för sina fiender: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör” (Luk. 23:34). Kristi bön för sina fiender omfattar hela världen, och varje syndare, som lever på jorden, så länge den finns till, är innefattad däri.

Sedan Jesus hade blivit fastspikad vid korset, lyftes det upp av flera kraftiga män och sattes ned våldsamt på den plats, som man berett för det, vilket förorsakade Guds Son den mest olidliga smärta. Ett förskräckligt uppträde visade sig nu. Prästerna, rådsherrarna och de skriftlärde glömde nu sitt heliga ämbetes värdighet och instämde med öbelhopen i att bespotta och håna Guds Son, som höll på att dö. De sade: ”Är du judarnas konung, så hjälp dig själv” (Luk. 23:37). Och somliga upprepade hånfullt ibland sig själva: ”Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa” (Mark. 15:31). Tempelns dignitärer, de förhårdade soldaterna, den motbjudande rövaren på korset, liksom de usla och onda i den stora massan – alla förenades de i sitt hån av Kristus.

Rövarna, som var korsfästa tillsammans med Kristus, led kroppsliga smärtor så väl som han; men den ene blev blott förhårdad och mera trotsig och rasande av sin smärta. Han upprepade prästernas begabberi och hånade Jesus, sägande: ”Är du Kristus, så hjälp dig själv och oss” (Joh. 19:21, 22)! Den andre rövaren var ingen förhårdad förbrytare. Då han hörde sin medfånges begabbande ord, tillrättavisade han honom och sade: ”Fruktar inte heller du Gud, du som är under samma dom? Vår dom är rättvis. Vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont” (Luk. 23:40, 41). Då han vände sig till Kristus, kom himmelskt ljus in i hans hjärta. Han såg, att Kristus, som hängde misshandlad och föraktad på korset, var hans Förlossare, hans enda hopp, och han vände sig till honom med ödmjuk tro och sade: ”Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike.” Jesus svarade: ”Sannerligen säger jag dig i dag: Du skall vara med mig i paradiset.” (Genom att sätta kolon efter ordet ”i dag,” i stället för ordet ”dig,” såsom det i allmänhet står, ser man bättre detta Skriftställes rätta betydelse. Här har versen skrivits om en smula, för att visa detta.) (Luk. 23:42, 43)

Änglarna betraktade med förvåning Jesu oändliga kärlek; ty medan han led de förskräckligaste kval i själ och kropp, tänkte han endast på andra och uppmuntrade den botfärdiga själen till att tro. Medan han uppgav sitt liv i döden, visade han en kärlek för människor, som var starkare än döden. Många som bevittnade dessa scener på Golgata, blev efteråt genom den grundade i tron på Kristus.

Jesu fiender väntade nu otåligt på hans död. De inbillade sig, att denna händelse skulle för evigt undertrycka alla rykten om hans gudomliga kraft och hans underverk. De smickrade sig med, att de inte längre behövde frukta för hans inflytande. De känslolösa soldaterna, som hade fastnaglat Jesu kropp till korset, delade hans kläder mellan sig och bråkade om en kjortel, som var vävd utan söm; de beslöt till slut att dra lott om den. Den Heliga Skrift hade noggrant beskrivit denna scen flera hundra år förut, innan den skedde: ”Hundar omger mig, de ondas hop omringar mig, mina händer och mina fötter har de genomborrat.” ”De delar mina kläder mellan sig och kastar lott om min klädnad” (Ps. 22: 17, 19).

En Lektion i sonlig Kärlek

Jesus skådade över folkhopen, som hade samlat sig för att bevittna hans död, och vid korsets fot såg han Johannes, som stöttade Maria, Kristi mor. Hon hade återvänt till de förskräckliga skådespelet, enär hon icke längre kunde vara borta från sin son. Den sista undervisning, Jesus gav, var om sonlig kärlek. Han såg på sin mors bekymrade ansikte och därefter på Johannes och sade till sin mor: ”Kvinna, se din son. Sedan sade han till lärjungen: ’Se din mor’” (Joh. 19:27). Johannes förstod gott Jesu ord och den heliga plikt, som han uppdrog åt honom. Han förde strax Kristi mor bort från det skräckinjagande uppträdet på Golgata, och från den stunden tog han hand om henne likt en trogen son och lät henne bo i sitt eget hem. Kristi fullkomliga exempel på sonlig kärlek lyser ännu med oförminskad glans genom tidsåldrarnas mörker. Medan han utstod den största smärta, glömde han inte sin mor, utan sörjde fullständigt för hennes framtid.

Kristi mission på jorden var nu nästan utförd. Hans tunga var torr, och han sade: ”Jag törstar” (Joh. 19:28). De doppade en svamp i ättika och galla och gav honom att dricka; men då han hade smakat på den, ville han icke dricka något. Livets och härlighetens Herre höll nu på att dö såsom återlösningspriset för människoslaktet. Det var en känsla av, att synden bragte Faderns vrede över honom som människans ställföreträdare, vilket gjorde den bägare, som Jesus drack, så bitter och sönderkrossade Guds Sons hjärta.

Emedan Jesus var människans ställföreträdare och borgen, blev synden lagd på honom; han räknades som överträdare, så att han kunde förlösa dem från lagens förbannelse. Den synd, som varje Adams son och dotter hade begått under alla tider, tryckte på hans hjärta, och Guds vrede och den förskräckliga uppenbarelsen av hans misshag på grund av synden fyllde hans själ med förfäran. Då Gud undandrog sin närvaro från Frälsaren vid den stund, då han led den största nöden, genomborrades hans hjärta av en sorg, som människorna aldrig kan fullt förstå. Varje smärta, som Guds Son utstod på korset, de blodsdroppar, som flöt från hans huvud, händer och fötter, den stora ängslan, som bröt ned hans kroppskraft, och den utsägliga ångest, som fyllde hans själ, då Fadern dolde sitt ansikte för honom, talar till människan och säger: Det var av kärlek till dig, som Guds Son villigt samtyckte till att bära dessa förskräckliga förbrytelser, för dig plundrade han dödsriket och öppnade paradiset och det eviga livets portar. Han, som stillade de oroliga böljorna med sitt ord och vandrade på de skumkrönta vågorna, för vilken Djävulen darrade och sjukdom flydde, han, som uppväckte de döda till liv och öppnade de blindas ögon, han gav sitt liv på korset såsom det sista offret för människan! Han, som bar synden, utstod överträdelsens rättvisa straff och gjordes till synd för människorna.

Satan med sina grymma frestelser plågade Jesu hjärta. Synd, som var misshaglig för honom, lades på honom, tills han vändades under dess börda. Inte att undra över, att hans mänskliga natur bävade i denna förskräckliga stund. Med förvåning bevittnade änglarna Guds sons förtvivelade själsångest, som var så mycket större än hans kroppsliga smärta, att han knappt kände denna. Himmels härskaror betäckte sina ansikten för den gruvliga synen.

Även den livlösa naturen uttryckte sin sympati för sin förhånade, döende Skapare. Solen nekade att lysa över det förskräckliga skådespelet. Dess klara strålar upplyste jorden vid middagstiden; men plötsligt tycktes de alldeles utsläckas. Fullkomligt mörker omgav korset och hela trakten såsom ett bårtäcke. Mörkret varade tre hela timmar. Vid den nionde timmen höjde det förskräckliga mörkret sig från folket, men insvepte ännu Frälsaren såsom ett kläde. De vreda blixterna verkade slungas ut emot honom, medan han hängde på korset. Då ”ropade Jesus med hög röst: ’Eloi, Eloi, lema sabaktani?’ Det betyder: ’Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?’” (Mark. 15:34)?

Det är fullbordat

Folket väntade under tystnad på, att detta förskräckliga skådespel skulle få en ände. Solen skiner åter, men Kristus är omgiven av mörker. Plötsligt lättar mörkret från korset, och med en klar röst lik en basun, som tycks återljuda genom hela skapelsen, ropar Jesus: ”Det är fullbordat” (Joh. 19:30). ”Fader, i dina händer överlämnar jag min ande” (Luk. 23:46). Ett ljus omgav korset och Frälsarens ansikte strålade av en härlighet, som liknade solens. Sedan böjde han huvudet ned mot bröstet och dog.

Just i det ögonblick, då Kristus dog, tjänstgjorde präster i templet framför förlåten, som skilde det heliga från det allra heligaste. De märkte plötsligt, att jorden darrade under dem, och att förlåten i templet, ett kostbart förhänge, som förnyades vart år, revs itu upp ifrån och ända ned av samma blodlösa hand, som skrev domen på väggen i Belsassars palats.

Jesus gav inte upp sitt liv, förrän han hade fulländat det verk, som han hade kommit för att göra, och i det sista ögonblicket utropade han: ”Det är fullbordat.” Änglarna gladdes sig, då de hörde dessa orden; ty därav förstod de, att den stora frälsningsplanen hade förts till seger. Det rådde glädje i himmelen över, att Adams söner kunde upphöjas till en plats hos Gud, om de levde i överensstämmelse med hans vilja. Satan var övervunnen, och han visste, att hans rike var förlorat.

Jesu Begravning

Johannes var villrådig; ty han visste ej, vad han skulle göra med sin älskade Mästares kropp. Han ryste vid tanken på, att de råa och känslolösa stridsmännen skulle hantera honom och begrava honom på en vanärad plats. Han visste, att de judiska myndigheterna inte tänkte visa honom någon ynnest, och han kunde ej heller förvänta mycket från Pilatus. Men i detta nödens ögonblick kom Josef och Nikodemus fram. Båda dessa män var medlemmar av det judiska rådet och var bekanta med Pilatus, och eftersom båda ägde både rikedom och inflytande, beslöt de, att Jesu kropp skulle erhålla en hederlig begravning.

Josef gick frimodigt till Pilatus och bad honom om tillåtelse att ta ned Jesu kropp och begrava den. Pilatus utfärdade då en offentlig befallning, att man skulle överlämna Jesu kropp till Josef. I samma stund, som lärjungen Johannes var så ängslig och bekymrad angående sin älskade Mästares heliga kropp, återvände Josef från Arimatea med landshövdingens fullmakt, och Nikodemus, som hade anat vad utfallet av Josefs

samtal med Pilatus skulle bli, kom även med en kostlig blandning av myrra och aloe, omkring hundra skålpund. Man kunde ej ha bevisat den förnämste mannen i hela Jerusalem någon större ära efter döden.

Med ömhet och vördnad tog de själva ned Jesu kropp från korset, och heta tårar av medlidande rullade ned för deras kinder, när de betraktade den krossade och lemlästade kroppen, som de med omsorg tvådde ren från blodfläckarna. Josef ägde en ny grav, uthuggen i en klippa, vilken han hade ämnat för sig själv. Den var belägen nära Golgata, och han beredde nu denna grav för Jesus. De lindade omsorgsfullt Jesu kropp i ett linnekläde, bestrött med de örter, som Nikodemus hade tagit med sig, varefter de tre lärjungarna bar den dyrbara bördan till den nya graven, vari ännu aldrig någon blivit lagd. Där rätades de sårade lemmarna ut, och de genomstungna händerna knäpptes ihop på det livlösa bröstet. De galileiska kvinnorna samlade sig nu omkring kroppen för att se om allt, som kunde göras, hade gjorts för deras älskade Lärares livlösa kropp. Därefter såg de, huru en stor sten rullades framför ingången till graven och lämnade sedan Guds Son att vila i ro. Kvinnorna var de sista att lämna korset och de sista att lämna Kristi grav.

Fastän judarnas äldste hade utfört sin djävulska avsikt och lyckats ha ihjäl Guds Son, blev dock ej deras farhågor lugnade därigenom; ej heller upphörde deras avund mot Frälsaren. De glädde sig visserligen över att ha tillfredsställt sin hämndlystnad; men de fruktade ännu för, att hans döda kropp, som nu låg i Josefs grav, skulle uppstå till liv igen. Därför ”samlades överstepräster och fariseerna hos Pilatus och sade: ’Herre, vi har kommit att tänka på vad den där villoläraren sade, medan han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå. Ge därför befallning om att graven blir säkert stängd fram till tredje dagen, så att hans lärjungar inte kommer och stjäla hans kropp och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första’” (Matt. 27:62-64). Pilatus önskade lika ogärna som judarna, att Jesus skulle uppstå med makt till att straffa dem, som hade dödat honom, och han ställde alltså en avdelning romerska stridsmän till prästernas förfogande. Han sade: ”’Här har ni vaktstyrkan. Gå och bevaka graven så gott ni kan.’ De gick och bevakade graven och förseglade graven och förseglade stenen. De satte också ut vakten” (Matt. 27:65, 66).

Judarna insåg fördelen av att ha en sådan vakt omkring Jesu grav. De beseglade stenen, som låg

framför ingången, så att ingen kunde röra den, utan att man visste därom, och de vidtog alla möjliga försiktighetsmått, för att förhindra lärjungarna från att utföra något bedrägeri med avseende på Jesu kropp. Men alla deras planer och försiktighetsmått bidrog bara till att göra Kristi uppståndelse till en fullständig seger och ändå kraftfullare bekräfta sanningen därom.

Kristi Uppståndelse

Kristi Uppståndelse

Lärjungarna vilade under sabbaten och sörjde sin Herres död medan Jesus, härlighetens Kung, låg i graven. Under nattens lopp ställdes soldater ut för att bevaka Kristi viloplats, medan osynliga änglar svävade i luften ovanför den heliga platsen. Natten fortskred långsamt, och medan det ännu var mörkt, visste de bevakande änglarna att tiden för befrielsen av Guds käre Son, deras älskade Härförare, snart var inne. Medan de intensivt inväntade hans triumferande segertimma, kom en mäktig ängel hastigt flygande från himlen. Hans ansikte sken som blixstens ljus och hans kläder var vita som snö. Det skarpa ljusskenet från hans härlighet skingrade mörkret på hans väg, och drev de onda änglarna på flykten, de som tidigare triumferande hade gjort krav på Jesu kropp. En av änglarna ur härskaran, som hade bevittnat Kristi förnedring och vaktade hans viloplats, anslöt sig till den ängel som nyss hade kommit ned från himlen. Tillsammans steg de ned till gravkammaren. Jorden darrade och skakade när de närmade sig, och det blev en stor jordbävning.

Den romerska vaktstyrkan greps av skräck. Var fanns nu deras makt att hålla kvar Jesu kropp? Nu tänkte de varken på sin plikt eller på lärjungarna som kunde röva bort honom. När ljuset från änglarna spred sitt sken omkring dem starkare än solen, föll den romerska vaktstyrkan till marken som döda. En av änglarna tog tag i den stora stenen, rullade bort den från ingången till gravkammaren, och satte sig på den. Den andre ängeln gick in i graven och tog bort linneduken från Jesu huvud.

”Din Fader kallar Dig”

Sedan ropade ängeln från himlen med en röst som fick jorden att skaka: ”Du Guds Son. Din Fader kallar dig. Kom ut!” Döden hade ingen makt över honom längre. Jesus uppstod från de döda som en triumferande segerherre. Änglahären betraktade scenen under högtidlig vördnad. När Jesus kom ut ur graven föll de strålande änglarna ned till

marken i tillbedjan och hälsade honom med segersånger och jubel.

Satans änglar hade tvingats fly för det starka, genomträngande ljuset från de himmelska änglarna. Bittert beklagade de sig för sin kung att deras byte med våld hade tagits ifrån dem, och att den de hatade så mycket hade uppstått från de döda. Satan och hans härskaror hade jublat för att deras makt över den fallna människan hade förmått dem till, att förpassa livets Furste till graven. Men deras diaboliska glädje blev kortvarig. När Jesus kom ut ur sitt fängelse som en majestätisk segerherre, visste Satan att han måste dö efter en tid och hans kungadöme skulle överlämnas till Jesus, som det med rätta tillhör. Satan jämrade sig och var rasande över att alla hans ansträngningar inte åstadkommit någonting. Jesus hade inte blivit besegrad. I stället hade han berett en väg för människans frälsning. Vem som helst kunde vandra på den och bli frälst.

De onda änglarna och deras befälhavare sammanträdde för att överlägga om hur de skulle motarbeta Guds regering i fortsättningen. Satan befallde sina tjänare att gå till överstepräster och ledarna. Han sade: ”Vi lyckades bedra dem, göra dem blinda och förhärda deras hjärtan mot Jesus. Vi fick dem att tro att han var en bedragare, och ledde dem till att hata och döda Jesus. Nu kommer den romerska vakten att sprida ut den förhatliga nyheten att Kristus har uppstått. Framhåll därför nu för överstepräster och ledarna att om det blir känt att Jesus har uppstått, kommer folket att stena dem, för att de har dödat en oskyldig människa.”

Den romerska Vaktstyrkans Rapport

När den himmelska änglaskaran lämnade graven och det underbara ljuset försvann, vågade den romerska vaktstyrkan resa sig och se sig omkring. Fyllda av förvåning såg de att den stora stenen hade blivit bortrullad från ingången till graven, och att Jesu kropp var försvunnen. De skyndade sig till staden för att rapportera till prästerna och ledarna vad de hade sett. Medan mördarna lyssnade på den märkliga berättelsen, bleknade de. De fylldes av skräck vid tanken på vad de hade gjort. Om rapporten var riktig, var det ute med dem. En stund satt de tysta, såg på varandra och visste varken vad de skulle säga eller göra. Att godta rapporten var detsamma som att fördöma sig själva. De gick åt sidan för att rådgöra om vad de skulle göra. De ansåg att om väktarnas rapport kom ut bland folket, skulle de, som hade sett till att Kristus blev mördad, bli dödade liksom han.

De beslutade därför att muta soldaterna för att hålla rapporten hemlig. Prästerna och ledarna gav dem därför en stor summa pengar och sade: ”Säg att hans lärjungar kom på natten och rövade bort honom medan vi sov” (Matt. 28:13). Då vakterna frågade hur det skulle gå med dem för att de hade sovit på sin post, lovade de judiska ledarna att de skulle övertyga landshövdingen och svara för deras säkerhet. På grund av pengarna sålde den romerska vaktstyrkan sin heder, och gick med på att följa prästernas och ledarnas råd.

Frälsningens Förstlingsfrukter

När Jesus hängde på korset och ropade med hög röst: ”Det är fullbordat”, rämnade klipporna, skakade jorden, och flera gravar öppnades. När han uppstod som segrare över döden och graven, medan jorden åter skalv och det himmelska ljuset sken över den heliga platsen, uppstod många av de rättfärdiga. Lydiga hans röst kom de fram för att vittna om hans uppståndelse. Dessa heliga, som fått förmånen att bli uppväckta, uppstod förhärlligade. De var utvalda från alla tidsåldrar, ända från skapelsen ned till Kristi dagar. Medan judarna försökte mörklägga rapporten om Kristi uppståndelse, valde Gud att låta en skara vittnen uppstå ur sina gravar som intygade, att Jesus hade uppstått, och som tillkännagav hans härlighet.

Dessa som uppstått hade olika längd och gestalt. Några såg ädlare ut än andra. Jag fick veta att jordens invånare efter hand hade blivit degenererade, och förlorat sin ursprungliga skönhet och styrka. Satan härskar över sjukdom och död, och med tiden har resultatet av denna förbannelse blivit allt mera framträdande. Satans makt har blivit allt mera tydlig. De som hade levt på Noas och Abrahams tid liknade änglarna till gestalt, skönhet och styrka. Men varje generation därefter har blivit svagare och mer mottaglig för sjukdom, och deras livslängd allt kortare. Satan har fortgående lärt sig, att plåga och försvaga mänskligheten.

De som uppstod efter Jesu uppståndelse visade sig för många och berättade att offret för människan hade blivit fullbordat och att Jesus, som judarna hade korsfäst, hade uppstått från de döda. Som bevis för att deras ord var sanna förklarade de: ”Vi uppstod med honom.” De vittnade om att det var genom hans mäktiga kraft de hade kallats ut ur sina gravar. Trots Satans, hans änglars och översteprästers försök att mörklägga Kristi uppståndelse genom en lögnaktig rapport, hade de inte lyckats. Den heliga skaran som hade kommit fram ur sina gravar spred i stället de underbara, glada nyheterna. Dessutom visade Jesus sig för sina sörjande och

förkrossade lärjungar, skingrade deras rädsla och gav dem frid och glädje.

Kvinnorna vid Graven

Tidigt på den första veckodagens morgon, innan det hade blivit ljus, kom heliga kvinnor till graven och hade med sig väluktande kryddor för att smörja Jesu kropp. Men när de såg att den tunga stenen hade blivit bortrullad från ingången till gravkammaren, och Jesu kropp var borta, sjönk deras mod. De fruktade för att deras fiender flyttat kroppen. Plötsligt såg de två änglar i vita kläder. Deras ansikten utstrålade ett klart sken. De himmelska varelsena förstod kvinnornas ärende och berättade direkt att Jesus inte var där. Han hade uppstått, men de kunde få se platsen där han hade legat. De bad dem gå och berätta för hans lärjungar att han skulle gå före dem till Galiléen. Med fruktan och stor glädje skyndade sig kvinnorna tillbaka till de sörjande lärjungarna och berättade vad de hade sett och hört.

Lärjungarna kunde inte tro att Kristus hade uppstått, men sprang ändå tillsammans med kvinnorna, som kommit med nyheten, till gravplatsen. De fann Jesu linnekläder och såg att han inte var där, men tvivlade på den goda nyheten att han hade uppstått från de döda. De vände hem och förundrade sig över vad de hade sett, och även över kvinnornas rapport.

Maria valde att stanna kvar i närheten av graven. Hon funderade på vad hon hade sett och plågades av att hon kanske hade blivit bedragen. Hon kände att nya prövningar väntade henne. Sorgen kom över henne på nytt och hon brast ut i bitter gråt. Hon lutade sig åter igen in i graven, och fick då se två änglar i vita kläder. Den ene satt där Jesu huvud hade vilat, och den andre där hans fötter legat. De frågade henne ömt varför hon grät. Hon svarade: "De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom" (Joh. 20:13).

"Rör inte vid Mig"

Hon vände sig bort från graven och såg Jesus stå där, men hon kände inte igen honom. Han frågade ömt om orsaken till hennes sorg, och vem hon sökte. Hon antog att det var trädgårdsmästaren. Därför bad hon honom, att om han burit bort hennes Herre, ville hon veta var han lagt honom, så att hon kunde hämta honom. Jesus talade till henne med sitt eget himmelska tonfall och sade: "Maria!" Detta älskade tonfall kände hon väl igen, och svarade snabbt: "Mästare!" I sin glädje var hon nära att omfamna honom. Men Jesus sade: "Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och er Fader, till min

Gud och er Gud" (Joh. 20:17). Glad skyndade hon sig iväg till lärjungarna med de goda nyheterna. Jesus for hastigt upp till sin Fader för att, från hans egen mun, få höra att han accepterade offret, och för att ta emot all makt i himlen och på jorden.

Änglar samlades omkring Guds Son som en svärm och befallde evighetens portar att öppna sig, så att härlighetens Kung kunde gå in. Jag såg att Jesus inte glömde sina lärjungar på jorden, fastän han var tillsammans med denna strålande himmelska härskara i Faderns närvaro och omgiven av hans härlighet. I stället tog han emot kraft från sin Fader som han skulle ingjuta i lärjungarna när han hade återvänt till dem. Samma dag for han tillbaka och visade sig för lärjungarna. Nu tillät han dem, att röra vid honom, eftersom han hade varit uppe hos sin Fader och tagit emot makt.

Tomas Tvivlaren

Vid detta tillfälle var inte Tomas med. Han kunde inte på ett ödmjukt sätt ta till sig lärjungarnas berättelse. Bestämd och självsäker hävdade han att inte skulle tro innan han stuckit sina fingrar i hålen på Jesu händer och fört in handen i hålet efter spjutet som grymt stuckits in i hans sida. På så sätt visade han brist på förtroende för sina bröder. Om alla krävde samma bevis nu skulle ingen ta emot Jesus och tro på hans uppståndelse. Men det var Guds vilja att lärjungarnas berättelse skulle tas emot av dem som inte själva kunde höra och se den uppståndne Frälsaren.

Tomas' otro gjorde Gud besviken. Då Jesus åter igen besökte sina lärjungar var Tomas där, och när han såg Jesus trodde han. Men han hade tidigare påstått att han inte skulle vara nöjd med att bara se. Han ville också röra vid Jesu kropp och Jesus tillmötesgick hans önskan. Tomas utbrast: "Min Herre och min Gud!" Jesus sade till honom: "Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser" (Joh. 20:28, 29).

En obekväm Sanning för Kristi Mördare

Medan de heliga kvinnorna förde ut budskapet om att Jesus hade uppstått, spred de romerska väktarna den lögnaktiga berättelsen som överstepräster och ledarna hade lagt i deras mun. De sade att lärjungarna hade kommit och stulit Jesu kropp under natten, när vakterna hade sovit. Denna lögn hade Satan lagt i översteprästernas sinnen och munnar, och folket var beredda att tro på deras ord. Men Gud såg till att denna betydelsefulla händelse, som frälsningen vilar på, inte fick passera obemärkt. Vittnen uppstod från de döda och bevisade bortom allt

tvivel att Kristus hade uppstått. Det blev omöjligt för prästerna och ledarna att dölja detta faktum.

Medan rapporten gick från den ena staden till den andra och från by till by, fruktade å sin sida judarna för livet och dolde sitt hat mot lärjungarna. Deras enda hopp låg i, att sprida sin lögnaktiga redogörelse. Och de, som önskade att lögnen skulle vara sann, godtog den. Pilatus darrade, då han hörde talas om Kristi återuppståndelse. Han betvivlade inte vittnesbördet härom, och från den stunden saknade han frid. För världslig äras skull, av fruktan för, att förlora myndighet och liv, överlämnade han Jesus till döden. Nu var han helt på det klara med, att han inte bara hade gjort sig skyldig till en oskyldig mans blod, utan till mordet på Guds Son. Pilatus' liv förblev ett elände in i det sista. Förtvivlan och ångest krossade varje hoppfull, glad känsla. Han vägrade, att låta sig tröstas och dog den ömkligaste död.

Fyrtio Dagar med Lärjungarna

Jesus blev kvar hos sina lärjungar i fyrtio dagar och fick dem att fröjdas och glädjas, när han gav dem en mer fullständig förståelse av Guds rikes verklighet. Han gav dem i uppdrag att berätta vad de hört och sett beträffande hans lidande, död och uppståndelse, att han hade offrat sig själv för synden och att alla som ville kunde komma till honom och få liv. Med mild röst, utan att dölja något, talade han om för dem att de skulle bli förföljda och plågade. Men de skulle finna lindring när de tänkte tillbaka på sina erfarenheter och kom ihåg de ord han hade talat till dem. Han talade om för dem att han hade övervunnit Satans frestelser och segrat genom prövningar och lidanden. Satan kunde inte längre ha någon makt över honom, men skulle nu vända sina frestelser mot dem mer direkt, och mot alla som skulle tro på hans namn. Men de skulle kunna segra på samma sätt som han segrade. Jesus utrustade sina lärjungar med makt att utföra under, och berättade för dem att trots att de skulle förföljas av onda människor, skulle han gång på gång sända sina änglar och befria dem. Ingen skulle kunna ta deras liv innan de hade slutfört sitt uppdrag. Men då kunde det krävas att de beseglade det vittnesbörd de hade gett med sitt blod.

Jesu ivriga efterföljare lyssnade med glädje till hans undervisning och var angelägna om att ta emot varje ord som kom från hans heliga mun. Nu var de säkra på att han var världens Frälsare och hans ord sjönk djupt in i deras hjärtan. De var bedrövade över att de snart måste skiljas från sin himmelske Lärare och inte längre få höra tröstande och milda ord från hans mun. Men ännu

en gång värmdes deras hjärtan av kärlek och en översvallande glädje när Jesus berättade att han skulle gå och bereda plats för dem och komma tillbaka för att ta dem till sig. Sedan skulle de för all framtid vara hos honom. Han lovade också att sända en annan Hjälpare, den Helige Ande, som skulle leda dem fram till hela sanningen. Och ”han lyfte sina händer och välsignade dem” (Luk. 24:50).

Kristi Himmelsfärd

Hela himlen inväntade segertimmen då Jesus skulle fara upp till sin Fader. Änglar kom för att ta emot härlighetens Kung och eskortera honom i triumf till himlen. Då Jesus hade välsignat sina lärjungar, skildes han från dem och blev tagen upp till himlen. Med honom följde en skara fångar som hade blivit befriade och uppstått vid hans uppståndelse. En härskara av himmelska änglar följde dem, medan en otalig änglaskara i himlen inväntade hans ankomst.

När de for upp till den Heliga Staden, ropade de änglar som ledsagade Jesus: ”Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans konung kan tåga in.” Änglarna inne i staden ropade upprymda: ”Vem är denne ärans konung?” Änglarna som ledsagade Jesus svarade triumferande: ”Det är HERREN, stark och väldig, HERREN, väldig i strid. Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans konung kan tåga in.” Åter frågade de väntande änglarna: ”Vem är denne ärans konung?” Med melodiska röster svarade den ledsagande änglaskaran: ”Det är HERREN Sebaot, han är ärans konung” (Ps. 24:7-10). Sedan drog den himmelska processionen in i Guds stad.

Hela den himmelska härskaran samlade sig nu omkring sin majestätiske Härförare. Under djupaste beundran böjde de sig inför honom och lade sina strålande kronor vid hans fötter. Sedan spelade de på sina gyllene harpor, och underbart melodiosa toner fyllde himlen med mäktig musik och sång till ära åt Lammet som hade blivit slaktat, men åter kom till liv och lever i majestät och härlighet.

Löftet om, att Han skall komma tillbaka

Medan lärjungarna sorgsna stod och såg upp mot himlen för att få en sista glimt av sin uppfarande Herre, visade sig två vitklädda änglar för dem och sade: ”Ni män från Galiléen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen

från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen” (Apg. 1:11). Lärjungarna och Jesu mor, som tillsammans hade bevittnat Guds Sons himmelsfärd, tillbringade den följande natten med att tala om hans mäktiga gärningar och de egendomliga och underbara händelser som hade ägt rum under en kort tid.

Satans Vrede

Satan rådslog åter igen med sina änglar. Med bittert hat mot Guds regering förklarade han att så länge han hade kvar sin makt och auktoritet på jorden, måste deras ansträngningar bli tiofalt större mot Jesu efterföljare. De hade inte kunnat åstadkomma någonting mot Kristus men måste, om det var möjligt, besegra hans efterföljare. Under varje kommande generation måste de försöka leda dem vilse som tror på Jesus. Han berättade för sina änglar, att Jesus hade gett åt Sina lärjungar makt, att åhuta och kasta ut dem samt att hela dem, som de plågade. Därefter gick hans änglar ut som rytande lejon för att försöka tillintetgöra Jesu efterföljare.

Pingsten

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 2:1.

Då Jesus öppnade lärjungarnas förståelse för profetiornas innebörd om Sig Själv, förvissade Han dem om, att all makt skulle ges Honom i himmelen och på jorden, och bad dem, att gå ut och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Lärjungarna frågade, med ett plötsligt återupplivande av sitt hopp om, att Jesus skulle inta Sin plats på Davids tron i Jerusalem: ”Herre, är tiden nu inne för dig att återupprätta riket åt Israel?” Apostlagärningarna 1:6. Frälsaren gjorde dem villrådigas beträffande ett entydigt svar med orden: ”Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt.” Apg. 1:7.

Lärjungarna började att hoppas på, att den Helige Andes förunderliga glädje skulle påverka det judiska folket till, att ta emot Jesus. Frälsaren avhöll Sig från, att ge någon ytterligare förklaring, ty Han visste, att då den Helige Ande skulle komma ned över dem i full utsträckning, skulle deras sinnen lysas upp och då skulle de förstå det verk de hade framför sig i allt, och fortsätta det precis där Han hade lämnat det.

Lärjungarna var församlade i den övre salen. De bad tillsammans med de troende kvinnorna, tillsammans med Maria, Jesu mor, och med Hans bröder. Dessa bröder, som inte hade varit troende, var nu fullt trosvissa på grund av scenerna under korsfästelsen, och genom Herrens återuppståndelse och himmelsfärd. Omkring ett hundra tjugo personer var församlade.

Den Helige Andes Utgjutelse

”När pingstdagen hade kommit var de alla samlade. Då kom plötsligt från himlen ett dån, som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala.” Den Helige Ande, som iförde Sig formen av tungor av eld delade i spetsen, och vilade över de församlade, var en bild på den gåva, som hade skänkts dem, för att de skulle tala olika språk med lätthet, som de inte tidigare kände till. Och utseendet av eld tillkännagav den iver, som de skulle arbeta med, och den kraft, som skulle följa med deras ord.

Under denna himmelska belysning framstod i deras sinnen de Skriftställen, som Kristus hade förklarat för dem, med levande lyster och den kraftfulla sanningens underbara klarhet. Den slöja, som hade hindrat dem från att se slutet för det, som hade upphävts, blev nu avlägsnad, och ändamålet med Kristi uppdrag och naturen av Hans rike gick nu att fatta fullt ut.

Med Pingstens Kraft

Judarna hade blivit kringspridda till nästan alla nationer, och talade olika språk. De hade kommit långväga ifrån till Jerusalem, och hade tillfälligt installerat sig där, för att övervara de religiösa högtiderna, som pågick, och följa deras regler. Där de då var församlade, hade de varsitt känt tungomål. Denna språkskillnad utgjorde ett stort hinder för Guds tjänare, att utbreda Kristi lära till jordens yttersta ända. Faktumet, att Gud avhjälpde apostlarnas bristfällighet härvidlag på ett mirakulöst sätt, var den mest fullkomliga bekräftelse inför folket på vittnesbördet från dessa Kristi vittnen. Den Helige Ande hade utträttat för dem det, som de inte skulle ha mäktat med under ett helt liv; de kunde nu sprida evangeliets sanning vida omkring, genom att felfritt tala de språk, vars brukare de verkade för. Denna mirakulösa gåva var det högsta bevis de kunde bringa världen på, att deras uppgift bar himmelens insegel eller godkännandemärke.

”Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från alla folk under himlen. Och när dånet hördes samlades folkskaran, och alla blev mycket uppskakade, eftersom var och en hörde sitt eget språk talas. Håpnar och förundrade sade de: ’Är de inte galileer, alla dessa som talar? Hur kan då var och en av oss höra sitt eget modersmål?’”

Prästerna och rådsherrarna blev väldigt förargade över denna förunderliga yttring, vilken rapporterades i hela Jerusalem med omnejd; men de torde inte ge fritt utlopp åt sin ondsinhet av fruktan för, att utsätta sig själva för folkets hat. De hade bringat Mästaren om livet, men här var Hans tjänare, olärda män från Galiléen, i färd med att utlägga den märkvärdiga uppfyllelsen av profetian, liksom Jesu lära och tro på den dagens olika språk. De talade kraftfullt om Frälsarens förunderliga gärningar, och utvecklade frälsningsplanen för sina åhörare rörande Guds Sons nåd och uppoffring. Deras ord överbevisade och omvände dem, som lyssnade. De traditioner och den vidskepelse prästerna hade räknat med, sopades bort ur deras tankevärld, och de tog till sig Guds Ords rena lära.

Petrus’ Predikan

Petrus visste, att denna manifestation var en direkt uppfyllelse av Joels profetia, där han förutsade, att det skulle vila en sådan kraft över Guds män, att de kunde utföra ett speciellt verk.

Petrus spårade Kristi härstamning tillbaka i rakt nedstigande led till Davids ärevördiga hus. Han använde inget från Jesu lära till att bevisa Hans sanna hållning, eftersom han visste, att deras fördomar var så omfattande, att det skulle vara verkningslöst. Dock hänvisade han dem till David, som judarna betraktade som sin nations ärevördige patriark. Petrus sade: –

”David säger med tanke på honom: Jag har alltid Herren för ögonen, han står på min högra sida för att jag inte skall vackla. Därför gläder sig mitt hjärta och jublar min tunga, ja, också min kropp skall vila i det hoppet att du inte skall lämna mig i graven eller låta din Helige se förgängelsen.”

Här visar Petrus, att David inte kan ha talat om sig själv, utan helt klart om Jesus Kristus. David dog en naturlig död, liksom andra människor; hans gravplats hade, med sitt ärevördiga innehåll, omsorgsfullt bevarats till den tiden. Som Israels kung och profet, hade David varit särskilt ärad av Gud. I en profetisk syn hade han blivit visad Kristi framtida liv och tjänargärning. Han såg Hans förkastelse, Hans rättegång, korsfästelse, begravning, uppståndelse och himmelfärd.

David vittnade om, att Kristi själ inte skulle lämnas kvar i graven, ej heller skulle Hans kropp se förgängelsen. Petrus visade på uppfyllelsen av denna profetia i Jesus från Nasaret. Gud hade faktiskt rest upp Honom ur graven, innan Hans kropp såg förgängelsen. Han var nu den Upphöjde i himlarnas Himmel.

Vid detta minnesvärda tillfälle blev många, som dittills hade skrattat åt tanken på, att en så beskedlig person som Jesus skulle vara Guds Son, helt överbevisade om sanningen, och erkände Honom som sin Frälsare. Tre tusen själar fogades till församlingen. Apostlarna talade i den Helige Andes kraft; och deras ord var ovedersägliga, ty de bekräftades genom mäktiga mirakel, utförda genom utgjutelsen av Guds Ande. Lärjungarna blev själva förbluffade över utfallet av detta besök, liksom av den snabba och väldiga själaskörden. Hela folket fylldes av förundran. De, som inte gav efter för sina fördomar och sin blinda tro, blev så imponerade, att de vare sig genom ord eller genom gärning vågade att försöka sig på, att stå emot dessa mäktiga gärningar, och för stunden upphörde deras motstånd.

I sig själva skulle inte apostlarnas sakskäl, fastän de var klart överbevisande, ha kunnat avlägsna judarnas fördomar, varigenom dessa hade motsatt sig så många bevis. Men den Helige Ande lät dessa sakskäl med gudomlig kraft tränga in i deras hjärtan. De var lika skarpa som den Allsmäktiges pilar, vilka överbevisade dem om deras förfärliga skuld, att förkasta och korsfästa härlighetens Herre. ”När de hörde detta, högg det till i hjärtat på dem, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: ’Bröder, vad skall vi göra?’ Petrus svarade dem: ’Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.’”

Petrus lät det överbevisade folket förstå, att de hade förkastat Kristus, eftersom de hade blivit bedragna av prästerna och rådsherrarna; och i fall de fortsatte med att blicka hän till dem för rådgivning, och förvänta sig att dessa ledare skulle erkänna Kristus, innan de själva gjorde det, skulle de aldrig ta emot Honom. Fastän de maktfullkomliga männen bekände sig till ett heligt leverne, var de äregiriga, och fikade efter rikedomar och jordisk härlighet. De hade aldrig för avsikt, att komma till Kristus, för att ta emot ljus. Jesus hade förutsagt, att ett förfärligt straff skulle drabba detta folk på grund av deras hårdnackade vantro, oavsett de mäktiga bevis de hade fått för, att Jesus var Guds Son.

Från och med då blev lärjungarnas språk rent, enkelt och riktigt i ord och tonfall, oavsett om de talade sitt eget språk eller ett främmande tungomål. Dessa ödmjuka män, som aldrig gått i profetskolorna, frambragte sanningarna så upphöjt och rent, att åhörarna häpnade. De kunde inte personligt gå ut till jordens yttersta gränser; men vid högtiden förekom det personer från alla delar av världen, och de tog emot sanningen samt förde den med sig till sina respektive hem, varefter de offentliggjorde den ibland sitt folk, och vann själar till Kristus.

En Lärdom för vår Tid

Vi har inte bara fått detta vittnesbörd om upprättandet av den kristna församlingen som en viktig del av kyrkohistorien, utan också som en lärdom. Alla, som bekänner Kristi namn, bör vänta, vaka och be med ett hjärta. Alla särkillnader bör läggas bort, och enhet samt öm kärlek genomtränga deras led. Så kan våra böner nå upp tillsammans till vår himmelske Fader med stark och allvarligt menad tro. Så kan vi vänta med tålmod och hoppas på löftets uppfyllelse.

Svaret kan komma plötsligt och överväldigande starkt; annars kanske det dröjer några dagar och veckor, varvid vår tro prövas. Men Gud vet, hur och när Han skall besvara våra böner. Det ankommer på oss, att koppla in oss på den gudomliga kanalen. Gud ansvarar för Sin del av arbetet. Han är trofast, som har lovat. Det stora och viktiga för oss är, att vara ett hjärta och sinne, lägga all fiendskap och ondska åt sidan, och som ödmjuka bedjande vaka och vänta. Jesus, vår Företrädare och vårt Överhuvud, är i stånd till, att göra det för oss, som Han gjorde för de bedjande och vakande på Pingsthögtidens dag.

Helandet av den Vanföre eller Handikappade

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 3 och 4.

Kort tid efter det, att den Helige Ande hade utgjutits, och omedelbart efter en tid med innerlig bön, begav Petrus och Johannes sig till templet, för att be. Där såg de en stackars förlamad krympling, fyrtio år gammal, som inte hade upplevt något annat liv, än ett i smärta och svaghet. Den olycklige mannen hade länge önskat, att komma till Jesus och bli helbrägdagjord; men han var nästan hjälplös, och befann sig långt borta från den Store Läkarens verksamhetsfält. Med allvarlig bön förmådde han några vänliga

människor till, att bära honom till tempelporten. Men då han kom dit, uppdagade han, att Helbrägdagöraren, som hans hopp kretsade omkring, hade blivit offer för en fruktansvärd död.

Hans besvikelse väckte deras medkänsla, som visste, hur länge han ivrigt hade hoppats och väntat sig, att bli gjord frisk av Jesus, och dagligen förde de honom till templet, så att förbipasserande skulle förmås till, att ge honom ett litet bidrag, för att avhjälpa hans timliga behov. Då Petrus och Johannes gick förbi, bad han om en gåva från dem. Lärjungarna såg på honom med medlidande. ”De fäste blicken på honom, och Petrus sade: ’Se på oss.’” ”Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig: I Jesu Kristi, nasaréns, namn: stig upp och gå!”

Den stackars mannens ansiktsuttryck blev dystert, då Petrus tillkännagav sitt eget armod, men lyste upp av hopp och tro vid lärjungens fortsatta ord. ”Och han tog honom i högra handen och reste honom upp. Genast fick mannen styrka i fötter och vrister. Han hoppade upp, stod upprätt och började gå och följde med dem in i templet, han gick och hoppade och prisade Gud. Allt folket såg honom gå omkring och prisa Gud. Och de kände igen honom och såg att det var mannen som brukade sitta och tigga vid Sköna porten, och de fylldes av förskräckelse och förundran över det som hade hänt med honom.”

Judarna häpnade över, att lärjungarna kunde utföra liknande mirakel, som dem Jesus gjorde. De trodde, att Han var död, och de väntade sig, att alla dessa förunderliga yttringar skulle upphöra i och med Honom. Likväl fanns nu här denne man, som hade varit en hjälplös krympling i fyrtio år. Han jublade över det fulla bruket av sina ben, han var fri från smärta, och lycklig över, att tro på Jesus.

Apostlarna märkte folkets förvåning, och frågade dem, varför de var häpnade över det mirakel de bevittnat, och betraktade dem med bävan, som om det var med sin egen kraft, som de hade utfört detta. Petrus försäkrade dem, att man hade gjort det genom Jesus av Nasarets förtjänster, Honom, som de hade förkastat och korsfäst, men som Gud hade uppväckt ur döden på den tredje dagen. ”Och genom tron på hans namn har det namnet gett styrka åt denne man, som ni ser och känner. Tron som det namnet skänker har gett honom full hälsa så som ni alla ser. Nu vet jag, mina bröder, att varken ni eller era rådsherrar visste vad ni gjorde. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i uppfyllelse som han har förutsagt genom alla sina profeter, att hans Kristus skulle lida.”

Efter miraklets utförande, flockades folket i templet, och Petrus talade till dem i en del därav, medan Johannes talade i en annan avdelning. Apostlarna hade talat uttryckligt om judarnas stora förbrytelse, att förkasta och förpassa Livets Furste till döden. Petrus, däremot, var villig att mildra den upprörande gruvligheten hos deras skuld så mycket som möjligt, genom att anta, att de gjorde det i okunskap. Han tillkännagav för dem, att den Helige Ande manade dem till, att ångra sina synder och bli omvända; att det inte fanns något hopp för dem, med undantag för nåden från den Kristus, som de hade korsfäst; genom tron på Honom allena kunde deras synder utplånas genom Hans blod.

Apostlarna arresteras och ställs inför Rätta

Förkunnelsen av Kristi uppståndelse, och faktumet att genom Sin död och uppståndelse skulle Han till sist resa upp alla döda ur deras gravar, gjorde sadducéerna djupt upprörda. De kände, att deras älsklingslära svävade i fara, och att deras rykte stod på spel. Vissa av templets ämbetsmän och ledare var sadducéer. Ledarna grep med hjälp av ett antal sadducéer de två apostlarna, och satte dem i fängelse, då det var för sent att behandla deras rättsfall den kvällen.

Nästa dag samlades Hannas och Kajfas, jämte templets övriga myndighetspersoner, för att dryfta fångarnas rättsfall, som förelagts dem. I just detta rum, inför just dessa män, hade Petrus skamligt förnekat sin Herre. Allt detta erinrade lärjungen sig tydligt, då han nu trädde fram för sin egen rättegång. Han hade nu all orsak till, att gottgöra sin tidigare elaka feghet.

Den närvarande gruppen drog sig till minnes det Petrus hade gjort under sin Mästares rättegång, och de inbillade sig, att det skulle gå att hota honom med fängelse och död. Men den Petrus, som förnekade Kristus vid tidpunkten för Hans största nöd, var den impulsive, självsäkre lärjungen. Denne skilde sig påtagligt från den Petrus, som nu stod inför Stora Rådets rannsaking. Han hade blivit alldeles annorlunda; han litade inte på sig själv, och stoltserade inte längre. Han var fylld av den Helige Ande, och tack vare Hans kraft stod Petrus fast som en klippa, modig, fastän beskedlig, för att upphöja Kristus. Han var redo, att suddas ut fläcken från sitt avfall, genom att ära det namn han tidigare hade förnekat.

Petrus' modiga Försvar

Dittills hade prästerna undvikit, att tala om Jesu korsfästelse och uppståndelse; men för att kunna

förverkliga sina avsikter, måste de fråga de anklagade, med vilken kraft de hade utträttat det anmärkningsvärda helandet av den kraftlöse mannen. Fylld av den Helige Ande, talade Petrus respektfullt till prästerna och äldstebroderarna, och tillkännagav: ”så skall ni alla och hela Israels folk veta att den här mannen står frisk framför er i kraft av Jesu Kristi, nasaréns, namn. Honom korsfäste ni, men Gud har uppväckt honom från de döda. Jesus är stenen som ni byggnadsarbetare kastade bort, men som blev en hörnsten. Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta.”

Kristi insegel eller sigill vilade över Petrus' ord, och dennes ansikte lystes upp av den Helige Ande. Vid Petrus' sida stod, som ett överbevisande vittne, den så mirakulöst helade mannen. För bara några få timmar sedan syntes det, att mannen var en hjälplös krympling. Nu hade han återfått kroppslig hälsa, och blivit upplyst av Jesus av Nasaret, vilket Petrus betonade i sitt vittnesmål. Prästerna, rådsherrarna och folket blev tysta. Rådsherrarna var maktlösa, att tillbakavisa hans uttalande. De blev nödgade till att höra det, som de helst sluppit att höra: Faktumet om Jesu Kristi uppståndelse, och Hans makt i himmelen till, att utföra underverk genom Sina apostlar på jorden som redskap.

Petrus' försvar, där han frimodigt redogjorde för, varifrån hans kraft kom, gjorde dem bestörta. Han hänvisade till den sten, som blev åsidosatt av byggnadsarbetarna – det vill säga kyrkans myndigheter, som borde ha erkänt värdet hos Honom, som de förkastade – men som inte desto mindre blev huvudhörnstenen. I dessa ord hänvisade han direkt till Kristus, som utgjorde kyrkans grundvalssten.

Folk kunde inte förstå lärjungarnas frimodighet. De trodde, att eftersom de var oskolade fiskare, skulle de vältas över ända av de svårigheter, som mötet med prästerna, de skriftlärde och äldstebroderarna skulle innebära för dem. Men man insåg, att de hade varit hos Jesus. Apostlarna talade, som Han hade talat, med en överbevisande kraft, som hade gjort deras fiender stumma. För att skylå över sin rådvillhet, beordrade prästerna och rådsherrarna, att apostlarna skulle ledas undan, så att de kunde överläggas sinsemellan.

De var alla eniga om det gagnlösa i, att förneka att mannen helats genom den kraft apostlarna hade fått i den korsfäste Jesu namn. De ville gladeligen ha dragit en slöja över miraklet med hjälp av falska beskyllningar; men det hade utförts

i fullt dagsljus, och framför en folkhop, samt hade redan kommit till tusentals personers kännedom. De menade, att verket strax måste stoppas, annars skulle Jesus vinna många troende, och de själva bli vanärade, samt befinnas skyldiga till mordet på Guds Son.

Men trots deras önskan om, att utplåna lärjungarna, tordes de inte göra något värre, än att hota dem med det hårdaste straff, i fall de fortsatte med, att lära och verka i Jesu namn. Därpå förklarade Petrus och Johannes frimodigt, att Gud gett dem deras uppdrag, och de kunde inte annat, än tala om de ting de hade sett och hört. Prästerna skulle gärna ha straffat dessa ädla män för deras osvikliga trohet mot sitt heliga kall, men de fruktade för folket, ty "alla prisade Gud för det som hade hänt." Under upprepade hot och förmaningar släpptes således apostlarna fria.

Trofasthet mot Gud trots Förföljelse

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 5:12-42.

Apostlarna fortsatte sitt nådaverk med, att hela de lidande och ropa ut en korsfäst och upprest Frälsare, med stor kraft. Åtskilliga blev fortlöpande sällade till församlingen genom dopet, men ingen vågade att ansluta sig till dem, som inte var förenad med de troende i Kristus i sinne och hjärta. Stora skaror flockades till Jerusalem, och tog med sig sina sjuka, och dem, som var besatta av onda andar. Många lidande lades på gatorna, då Petrus och Johannes gick förbi, så att deras skuggor kunde falla på och bota dem. Kraften från den uppståndne Frälsaren hade verkligen fallit på apostlarna, och de utverkade tecken och mirakel, som dagligen ökade de troendes antal.

Dessa ting gav prästerna och rådsherrarna våldsamma huvudbryn, i synnerhet gällde detta sadducéerna. De såg, att om apostlarna tilläts att förkunna en uppstånden Frälsare, och göra underverk i Hans namn, skulle deras lära om ingen uppståndelse ur döden förkastas av alla, och deras sekt skulle raskt försvinna. Fariséerna såg, att inriktningen på deras förkunnelse skulle underminera de judiska ceremonierna, och att offersystemet skulle förlora sin verkan. Deras tidigare ansträngningar, för att undertrycka dessa förkunnare, hade varit förgäves; men de kände sig nu mera fast beslutna om, att krossa denna upphetsning.

Befriad av en Ängel

Apostlarna blev därför gripna och satta i fängelse, varpå Stora Rådet sammankallades, för att pröva deras ärende. Ett stort antal lärde män, förutom rådet, kallades samman, och de överlade sinsemellan om, vad som borde göras åt dessa fridstörare. "Men en Herrens ängel öppnade på natten fängelsets portar och förde ut dem och sade: 'Gå och ställ er i templet och förkunna för folket allt som hör till detta liv.' När de hörde det, gick de tidigt på morgonen till templet och undervisade."

Då apostlarna visade sig ibland de troende, och berättade om, hur ängeln hade lett dem raka vägen mellan soldaterna stående på post i fängelset, och bett dem om, att återuppta det arbete, som hade avbrutits av prästerna och rådsherrarna, blev bröderna fyllda med glädje och förvåning.

Prästerna och rådsherrarna beslutade, att utmåla dem som upprorsmakare, och anklaga dem för att ha dödat Ananias och Safira (Apostlagärningarna 5:1-11), samt för att genom sammansvärjning beröva prästerna deras myndighet och äventyra deras liv. De litade på, att folkhoppen skulle bli upprörd och ta saken i egna händer, och behandla dem så, som de hade behandlat Jesus. De var på det klara med, att många som inte godtog Kristi lära, var trötta på de judiska myndigheternas egenmäktiga styre, och ivrade efter en avgjord förändring. Om dessa personer intresserade sig för och omfattade apostlarnas tro samt erkände Jesus som Messias, fruktade de för, att hela folkets vrede skulle vändas emot prästerna, som skulle göras ansvariga för mordet på Kristus. De beslutade, att vidta stränga, förebyggande åtgärder, för att hindra detta. Till sist sände de bud efter de förmodade fångarna, som måtte ställas inför dem. Stor var deras förvåning, då det meddelades dem, att portarna var säkert reglade, och vakten stod framför dem, men att fångarna ingenstans stod att finna.

Snart kom denna underrättelse: "Männen som ni satte i fängelse är i templet och står där och undervisar folket." Trots att apostlarna mirakulöst befriats ur fängelset, gick de inte fria från förhör och straff. Kristus hade sagt till dem: "Var på er vakt! Man skall utlämna er åt domstolar." Gud hade gett dem ett tecken på Sin omsorg, och en försäkran om Sin närhet, genom att sända en ängel till dem; nu var det deras tur, att lida för den Kristi sak, som de förkunnade. Folk var så påverkade av det de hade sett och hört, att prästerna och rådsherrarna insåg, att det skulle vara omöjligt att hetsa dem mot apostlarna.

Rättegång Nummer två

”Ledaren för tempelvakten gick då tillsammans med tjänarna och förde bort dem utan att bruka våld, eftersom de var rädda för att bli stenade av folket. När de nu fördes bort, ställdes de inför Stora rådet, och översteprästen förhörde dem och sade: ’Förbjöd vi er inte strängt att undervisa i det namnet? Och nu har ni fyllt Jerusalem med er lära och vill att den mannens blod skall komma över oss.’” De var inte lika villiga, att bära skammen av mordet på Jesus, som då de hävde upp stämman med den urartade folkhopan: ””Hans blod må komma över oss och över våra barn.””

Jämte de andra apostlarna använde Petrus sig av det försvarsargument, som följts vid hans tidigare rättegångar: ”Då svarade Petrus och apostlarna: ’Man måste lyda Gud mer än människor.’” Det var ängeln Gud hade sänt, som befriade dem ur fängelset, och som befallde dem att undervisa i templet. Då de följde hans anvisningar, åttlydde de det gudomliga budet, vilket de måste fortsätta att göra, oavsett vad det kostade dem själva. Petrus fortsatte: ”Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni hängde upp på trä och dödade. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt som hövding och frälsare, för att ge omvändelse och syndernas förlåtelse åt Israel. Vi är vittnen till detta, vi och den helige Ande, som Gud har gett åt dem som lyder honom.””

Inspirationens Ande var över apostlarna, och de anklagade blev till åklagare, som anklagade prästerna och rådsherrarna, vilka utgjorde rådet, för att vara Kristi mördare. Judarna blev så upphetsade över detta, att de beslutade, utan ytterligare rannsaking, och utan bemyndigande från de romerska befälhavarna, att ta lagen i egna händer, och döma fångarna till döden. Då de redan hade skulden till Kristi blod på sig, var de nu ack så ivriga efter, att också väta händerna i apostlarnas blod. Men där var en lärd, högt uppsatt man, vars klara förstånd insåg, att detta våldsamma steg skulle få fatala följder. Gud reste upp en man i deras eget råd, till att dämpa prästernas och rådsmännens raseri.

Gamaliel, den ledande farisén och lagläraren, en man med stor ryktbarhet, var en väldigt försiktig person, som talade till förmån för fångarna, och anmodade att de skulle föras ut. Så talade han högst eftersinnande och lugnande: ””Israeliter, tänk er för, vad ni är på väg att göra med dessa män. För en tid sedan uppträdde Teudas och gav sig ut för att vara något, och omkring fyra hundra män slöt sig till honom. Men han blev avrättad, och alla som trodde på honom skingrades och det blev ingenting av det hela. Efter honom, vid tiden

för skattskrivningen, uppträdde Judas från Galileen. Han fick folk att göra uppror och följa honom. Men också han omkom, och alla som trodde på honom skingrades. Och nu säger jag er: Håll er borta från dessa män och låt dem gå. Ty om detta skulle vara ett påhitt eller ett verk av människor, kommer det att rinna ut i sanden. Men om det är av Gud, kan ni inte slå ner dem. Kanske visar det sig att ni strider mot Gud.””

Prästerna kunde inte undgå, att se det förnuftiga i hans synpunkter; de måste bli eniga med honom, och släppte högst motvilligt fångarna loss, efter att ha slagit dem med stavar, och förmanat dem om och om igen, att inte förkunna i Jesu namn, eljest skulle de få plikta med livet för sin frimodighet. ”Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada över att de hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull. Varje dag undervisade de i templet och hemma i husen och predikade det glada budskapet att Jesus är Messias.”

Alltså hamnade apostlarnas förföljare i bryderi, då de insåg sin bristfälliga förmåga till, att omstörta dessa vittnen för Kristus, som hade tro och mod till, att vända sin skam till ära, och sin smärta till glädje för sin Mästares sak, som hade uthärdat förödmjukelse och pina för dem. Således fortsatte dessa modiga lärjungar, att undervisa offentligt, och i det fördolda i privata hem, på de boendes anmodan, eftersom dessa inte öppet tordes bekänna sin tro, av fruktan för judarna.

Evangelisk Ordning

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 6:1-7.

”Vid den tiden då antalet lärjungar ökade, började de grekisktalande judarna klaga på de infödda judarna över att deras änkor blev förbisedda vid den dagliga tilldelningen.” Dessa greker bodde i andra länder, där det talades grekiska. Den övervägande delen nyomvända var judar, som talade hebréiska; men de här hade bott i Romarriket, och talade uteslutande hebréiska. Det började att förekomma knorrande ibland dem om, att de grekiska änkorna inte blev så givmilt hjälpta, som de behövande ibland hebréerna. Varje grad av förfördelning eller orättvisa av detta slag skulle ha varit allvarlig i Guds ögon; och strax vidtogs det åtgärder, för att återupprätta frid och samklang mellan de troende.

Den Helige Ande föreslog ett tillvägagångssätt, varigenom apostlarna kunde befrias från

uppgiften, att hjälpa de fattiga, och liknande bördor, så att de fick förkunna Kristus i lugn och ro. ”Då kallade de tolv till sig alla lärjungarna och sade: ’Det är inte bra att vi försummar Guds ord för att göra tjänst vid borden. Nej, bröder, utse bland er sju män som har gott anseende och är uppfyllda av Ande och vishet, så ger vi dem den uppgiften. Själva skall vi ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst.’”

Församlingen valde därför ut sju män besittande all tro och Guds Andes visdom, till att utföra de till denna sak hörande uppgifter. Stefanus blev först vald, han var jude av födsel och religion, men talade grekiska språket, och kände till grekernas skick och uppförande. Han betraktades därför som den lämpligaste personen, att förestå tilldelningen av medel till änkor, föräldralösa och värdiga behövande. Valet gillades av alla, och missnöjet samt knorrandet stillades.

De sju utvalda männen helgades för sina uppgifter genom bön och handpåläggning. De, som ordinerades härtill, utestängdes därigenom inte från, att undervisa om tron. Tvärtom står det, att ”Stefanus var fylld av nåd och kraft och gjorde stora tecken och under bland folket.” De var i allt kvalificerade till, att undervisa om sanningen. De var också personer med sunt omdöme och diskretion, ägnade att kunna hantera vanskliga saker, under provningar, knorrande eller under avund.

Valet av personer till, att ta hand om församlingens behov, så att apostlarna fritt fick ägna sig åt sitt särskilda verk med, att arbeta för och undervisa om sanningen, välsignades storligen av Gud. Församlingen växte i antal och styrka. ”Och Guds ord hade framgång och antalet lärjungar i Jerusalem ökade kraftigt. Även en stor skara präster blev lydiga mot tron.”

Det är nödvändigt, att församlingen nu, så väl som på apostlarnas tid, håller fast vid samma ordning. Sakens framgång beror för det mesta på sina olika verksamhetsgrenar, som sköts av duktiga män kvalificerade för sina ställningar. De, som valts ut till att vara ledare i Guds sak, har allmän överblick över församlingens andliga intresse, och bör därför skyddas, så långt det är möjligt, från bekymmer av timlig art. Dem, som Gud har kallat till att tjäna i ord och lära, bör alltid ha tid till begrundan och bön samt studiet av Skriften. Deras klara, andliga omdöme förmörkas, om de måste hålla på med mindre viktiga sysslor, och ha med de skilda temperamentstyper att göra, som förekommer ibland kyrkligt aktiva. Det är passande, att alla ärenden av timlig natur hänvisas

till rätta avdelningar, och finner sin lösning där. Men i fall de är av en så vansklig art, att de övergår de ansvarigas förstånd där, bör de läggas fram inför deras råd, som har överblick över hela församlingen.

Stefanus' Död

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 6:8 till 7:60.

Stefanus var strängt aktiv i Guds sak, och tillkännagav frimodigt sin tro. ”Då uppträdde några från den synagoga som kallades ”De frigivnas”, folk från Cyrene och Alexandria, Cilicien och Asien och började diskutera med Stefanus. Men de kunde inte stå emot den vishet och den Ande som här talade.” Dessa studenter från de stora rabbinernas skolor menade sig kunna nå fullständig seger över Stefanus i en offentlig diskussion, på grund av hans förmodade okunskap. Men han talade inte bara med den Helige Andes kraft, utan det var tydligt för hela den stora församlingen, att han också studerade profetiorna, och var lärd i allt, som hörde till lagen. Han försvarade skickligt de sanningar, som han hävdade, och vann fullständigt över sina motståndare.

De präster och rådsherrar, som bevittnade denna krafts förunderliga yttrande i Stefanus' gärning, fylldes med bittert hat. I stället för att ge efter för hans bevisföring, beslutade de sig för, att tysta hans röst, genom att döda honom.

De anhöll därför Stefanus och förde honom inför Stora Rådet för rättegång.

Lärda judar från omgivande länder kallades samman, för att motbevisa den anklagades resonemang. Saulus, som hade utmärkt sig som nitisk motståndare till Kristi lära, och som förföljare av samtliga Hans anhängare, var också på plats. Denne lärde man var en av de ledande mot Stefanus. Hans våltalighet vägde tungt och han ägde rabbinernas tänkande, till att argumentera för deras sak, och överbevisa folk om, att Stefanus förkunnade en bedräglig och farlig lära.

Men Saulus mötte i Stefanus en, som var lika utbildad som han själv, och en med full insikt i Guds syfte med, att sprida evangeliet till andra folk. Han trodde på Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, och var fullt medveten om judarnas förmåner; men hans tro var oinskränkt, och han

visste att tidpunkten var kommen, då de sanna troende inte bara skulle tillbe i tempel gjorda med händer; utan i hela världen skulle människor tillbe Gud i Ande och i sanning. Slöjan hade avlägsnats från Stefanus' ögon, och han insåg omfattningen av det, som avskaffades genom Kristi död.

Prästerna och rådsherrarna var maktlösa inför hans entydiga och sansade visdom, som de våldsamt motsatte sig. De beslutade sig för, att statuera exempel med Stefanus, och då de således tillfredsställt sitt hämndgiriga hat, trodde de sig komma att hindra andra från att anta hans tro av fruktan. På det mest monumentala vis utsattes han för våldsamma angrepp. De lejde falska vittnen till att säga, att de hade hört honom tala hädiskt mot templet och lagen. De sade: ”Vi har hört honom säga: Jesus från Nasaret skall bryta ner denna plats och ändra på de seder som Mose har gett oss.”

Då Stefanus stod ansikte mot ansikte med sina domare, för att besvara anklagelsen om hädelse, sken en helig glans över hans ansikte. ”Alla som satt i rådet fäste ögonen på honom och såg att hans ansikte var som en ängels.” Många, som såg skenet från Stefanus, skälvde och höljde sina ansikten; men hårdnackad otro och fördomar vek inte för det.

Stefanus' Försvartal

Stefanus tillfrågades om sanningshalten hos den mot honom riktade anklagelsen, och inledde sitt försvar med klar och högljudd stämma, som ringde genom rättssalen. Han fortsatte med, att förtälja Guds utvalda folks historia i ordalag, som trollband församlingen. Han visade ingående kunskap om judarnas hushållning, och den andliga uttolkning, som nu gjorts entydig genom Kristus. Han började med Abraham, och gick igenom deras historia från släktled till släktled, med Israels nationella uppteckningar ända till Salomo, och berörde de mest framträdande begivenheterna, för att försvara sin sak.

Han tydliggjorde sin egen trofasthet mot Gud och den judiska tron, samtidigt som han visade, att lagen, som de litade på skulle frälsa dem, inte var i stånd till, att bevara Israel från avgudadyrkan. Han knöt Jesus Kristus till hela den judiska historien. Han hänvisade till Salomos tempelbyggnad, liksom till både Salomos och Jesajas ord: ”Den Högste bor dock inte i hus som är byggda av människohand.” ”Himlen är min tron, och jorden är min fotpall. Vad för ett hus kan ni bygga åt mig, säger Herren, eller vad för en plats, där jag kan vila? Har inte min hand gjort allt

detta?” Platsen för den högsta och förnämligaste tillbedjan av Gud var i himmelen.

Då Stefanus nådde denna punkt, utbröt det tumult ibland åhörarna. Den åtalade läste sitt öde i ansiktena framför sig. Han förnam motståndet, som mötte hans ord, vilka talades efter den Helige Andes diktamen. Han visste, av han gav sitt sista vittnesbörd. Få, som läser detta tal från Stefanus, förstår det helt. Tillfället, tidpunkten och platsen bör kommas ihåg, för att hans ords mening klart skall framgå.

Då han parade ihop Jesus Kristus med profetiorna, och talade om templet, som Han gjort, rev prästen i låtsad förfäran sina kläder itu. För Stefanus var denna handling ett tillkännagivande av, att hans röst skulle tystas för alltid. Fastän han var mitt uppe i sin predikan, avslutade han plötsligt sin historiektion, och vände sig mot sina rasande domare och sade: ”Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron. Alltid står ni emot den helige Ande, ni som era fäder. Finns det någon profet som era fäder inte har förföljt? De dödade dem som förutsade att den Rättfärdige skulle komma, och honom har ni förrått och mördat, ni som har fått lagen förmedlad av änglar men inte hållit den.”

Ett Blodsvittnes Död

Vid detta blev prästerna och rådsherrarna utom sig av vrede. De var mera som vilda djur ute efter byte, än som människor. De for på Stefanus, skärande tänder. Men han lät sig inte skrämmas; han hade väntat detta. Hans ansikte var lugnt och strålade med änglars ljus. De rasande prästerna och den uppeggade mobben var han inte rädd för. ”Men uppfylld av den helige Ande såg han upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida. Och han sade: ’Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.’”

Scenen omkring honom försvann för honom; himmelens portar stod vidöppna, och Stefanus blickade in där, och såg härligheten i Guds salar, och Kristus, som om Han precis hade stått upp från Sin tron, redo att stötta Sin tjänare, som var i färd med, att lida martyrdöden för Hans namn. Då Stefanus proklamerade den härliga scenen, som öppnade sig för honom, var det mera, än hans förföljare stod ut med. De höll för öronen, så att de inte skulle höra hans ord, och ropade högt samt rusade rasande på honom i endräkt. ”Så stenade de Stefanus, under det att han bad: ’Herre Jesus, tag emot min ande.’ Sedan föll han på knä och bad med hög röst: ’Herre, ställ dem inte till svars för denna synd.’ Med de orden insomnade han.”

Mitt under den gruvligaste döds pinor bad denne trofaste martyr, liksom hans gudomliga Mästare, för sina mördare. De vittnen, som hade anklagat Stefanus, ålades att kasta den första stenen. Dessa personer lade ned sina kläder framför Saulus' fötter, som hade tagit aktiv del i överläggningarna, och hade gått med på fångens död.

Stefanus' martyrdom gjorde ett djupt intryck på alla, som bevittnade den. Det här var en hård prövning för menigheten, men utmynnade i Saulus' omvändelse. Blodsvittnets tro, ståndaktighet och förhärligande kunde han inte få bort ur minnet. Guds sigill på hans ansikte, hans ord som nådde alla åhörarens själar, med undantag för dem, som var förhärdade och motsatte sig ljuset, förblev i åskådarnas hågkomst, och vittnade om den sanning, som han hade basunerat ut.

Domen över Stefanus var olaglig; men de romerska myndigheterna hade mutats med stora penningbelopp, för att inte undersöka saken. Saulus tycktes vara genomsyrad av en vanvettig iver efter, att få Stefanus prövad och avrättad. Han verkade vara vred över sin egen dolda överbevisning om, att Stefanus blev ärad av Gud under den stund, då han blev vanärad av människor.

Han fortsatte med, att förfölja Guds församling, fånga dess medlemmar, gripa dem i deras bostäder, överlämna dem till prästerna och rådsherrarna att fängsla och döda. Hans iver efter, att genomföra förföljelserna, utgjorde rena skräckväldet för de kristna i Jerusalem. De romerska myndigheterna bjöd inte till nämnvärt, för att stoppa det hemska verket, utan bistod judarna i det fördolda, för att försona sig med dem, och säkra sig deras gunst.

Den lärde Saulus var ett mäktigt redskap i Satans händer, till att genomföra hans uppror mot Guds Son; men Den, som var mäktigare än Satan, hade valt ut Saulus till att ta martyren Stefanus' plats, och verka samt lida för Hans namn. Saulus var en högt skattad person ibland judarna, både för sin lärdom och för sin iver efter, att förfölja de troende. Han blev inte medlem av Stora Rådet förrän efter Stefanus' död, då han valdes in i det, som tack för sin medverkan vid den händelsen.

Saulus' Omvändelse

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 9:1-22. Saulus' sinne var starkt upprört över Stefanus'

segerrika död. Han blev omskakad i sina fördomar; men prästernas och rådsherrarnas åsikter och sakskalet övertygade honom till sist om, att Stefanus var en bespottare eller hädare; att Jesus Kristus, som han hade förkunnat, var en bedragare, och att de anställda i helig tjänst måste ha rätt. Som beslutsam människa, och med stark hängivenhet, blev han väldigt bitter i sitt motstånd till kristendomen, sedan han väl bestämt sig för, att prästernas och de skriftlärdes syn var den riktiga. Hans iver kom honom, att förfölja de troende helt frivilligt. Han drog heliga män inför rådet, och satte dem i fängelse eller fick dem dömda till döden, utan bevis för någon annan förbrytelse, än deras tro på Jesus. Jakobs och Johannes' iver var likadan, ehuru den riktades åt motsatt håll, då de ville kalla ned eld från himlen till att förtära dem, som ringaktade och hånade deras Mästare.

Saulus var på väg till Damaskus i egna ärenden; men han hade bestämt sig för, att utträta två ting på en gång, genom att identifiera alla troende på Kristus under resans gång. Härtill erhöi han några brev från översteprästen att läsa upp i synagogorna, som bemyndigade honom till, att arresteras alla, som misstänktes för att vara på Jesus troende, och att sända dessa jämte budbärare till Jerusalem, där de skulle ställas inför rätta och straffas. Han gick åstad, full av mandomens styrka och livskraft, samt brinnande av felriktad iver.

Då de trötta resande närmade sig Damaskus, vilade Saulus med nöje blicken på det frodiga landet, de vackra trädgårdarna, de dignande frukträdgårdarna och de kalla strömmarna, som rann porlande ibland de fräscha, gröna buskagen. Det var uppfriskande, att betrakta sceneriet efter en lång och tröttande resa i ödemarken. Då Saulus tillsammans med sina ledsagare såg på och beundrade detta, strålade ett ljus klarare än solens över honom. ”Och han föll ner till jorden och hörde en röst, som sade till honom: Saul, Saul, varför förföljer du mig? Då sade han: Vem är du, Herre? Herren svarade: Jag är Jesus, den du förföljer, det är svårt för dig att spjärna mot udden.”

Synen av Kristus

Denna scen var ytterst förvirrande. Saulus' ledsagare greps av skräck, och blev nästan förblindade av det starka ljuset. De hörde rösten, men såg ingen person, och det hela var obegripligt och mystiskt. Men Saulus, som låg lamslagen på marken, förstod de sagda orden, och såg tydligt Guds Son framför sig. En enda blick på detta härliga Väsen inpräntade för alltid Hans bild inom den golvade juden. Orden slog ned som en blix i

hans hjärta. En flod av ljus strålade in i hans sinnes förmörkade kamrar, varigenom hans ovetande och villfarelse avslöjades. Han förstod att, då han inbillade sig att han var nitisk i Guds tjänst, och förföljde Kristi anhängare, utförde han i själva verket Satans verk.

Han såg sin dåraktighet i, att grunda sin tro på prästernas och rådsherrarnas försäkringar, vars heliga ämbeten hade gett dem stort inflytande över hans tankegångar, och kommit honom att tro, att berättelsen om uppståndelsen var en uppdikad historia från Jesu lärjungar. Nu, då Kristus uppenbarat sig för Saulus, framträdde Stefanus' predikan oemotståndligt i hans tankar. De ord, som prästerna förklarade var hädelse, framstod nu för honom som sanningen. Vid tidpunkten för denna förunderliga upplysning handlade han anmärkningsvärt snabbt med sinnet. Han rannsokade den profetiska historien, och såg Jesus förkastad av judarna, Hans korsfästelse, återuppståndelse och himmelsfärd förutsägas av profeterna, och bevis för att Han var den utlovade Messias. Han erinrade sig Stefanus' ord: ”Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida' och han visste, att den döende helige hade skådat rikets härlighet.”

Vilken uppenbarelse var inte allt detta för denne förföljare av de troende! Ett klart, men förfärligt, ljus hade trängt in i hans själ. Kristus hade visats för honom som kommen till jorden, för att uppfylla Sitt uppdrag: Att bli förkastad, misshandlad, fördömd och korsfäst av dem, som Han anlant för att frälsa, varpå Han uppstod från de döda, och steg upp till himmelen. I detta förskräckliga ögonblick drog han sig till minnes, att den helige Stefanus hade offrats med hans samtycke; och att många värdiga, genom honom, hade mött sin död genom gruvlig förföljelse.

”Skälvande och med förvåning sade han: Herre, vad vill du att jag skall göra? Herren sade till honom: Stå upp och gå in i staden, så skall det bli sagt till dig vad du skall göra.” Saulus betvivlade inte, att detta var den verkliga Jesus från Nasaret, som talade till honom, och att Han sannerligen var den länge väntade Messias, Israels tröst och Förlossare.

Då den strålände härligheten avlägsnades, och Saulus reste sig från marken, upptäckte han att hans inte såg. Kristi härlighets strålgans hade varit så intensiv för hans mänskliga synförmåga, att då den var borta, föll nattens mörker över hans syn. Han trodde, att hans blindhet var Guds straff för hans gruvliga förföljande av Jesu efterföljare. Han famlade sig fram i djupt mörker, och hans

ledsagare förde honom, i fruktan och häpnad, vid handen in i Damaskus.

Sänd till Församlingen

Svaret på Saulus' fråga var: ”Stå upp och gå in i staden, så skall det bli sagt till dig vad du skall göra.” Samma källa. Jesus sände den undrande juden till Sin församling, för att av dem få vetskap om sin uppgift. Kristus utförde uppenbarandets och överbevisandets verk; och nu var den ångerfulle i stånd till, att lära sig av dem, som Gud hade förordnat till att undervisa om Sin sanning. Därvid erkände Jesus Sin organiserade menighets myndighet, och satte Saulus i förbindelse med Sina ombud på jorden. Det bländande, himmelska ljuset berövade Saulus synen; men Jesus, den Store Helbrägdagöraren, återställde den ej genast. Alla välsignelser hade sitt upphov i Kristus, men nu hade Han grundat en församling som Sin representant på jorden, och den tillhörde uppgiften, att föra den ångrande syndaren hän till livets väg. Just de män, som Saulus velat utplåna, skulle vara hans undervisare i den religion han hade föraktat och förföljt.

Saulus' tro blev svårt prövad under de tre dagarna med fasta och bön i Judas' hem i Damaskus. Han var blind, och i allt ovetande om, vad som fordrades av honom. Han hade anvisats, att bege sig till Damaskus, där han skulle få veta sin uppgift. I sin osäkerhet och pina ropade han helhjärtat till Gud. ”I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: 'Ananias!' Han svarade: 'Här är jag, Herre.' Herren sade till honom: 'Bege dig till den gata som kallas Raka gatan och fråga i Judas hus efter en man som heter Saulus och är från Tarsus, ty se, han ber. Och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga händerna på honom för att han skall se igen.’”

Ananias kunde knappt tro änglabudbärarens ord, ty Saulus' bittra förföljelse av de heliga i Jerusalem hade spritt sig nära och fjärran. Han dristade sig till att protestera; han sade: ”Herre, jag har hört av många hur mycket ont den mannen har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn.” Men befallningen till Ananias var förbehållslös: ”Gå! Han är ett redskap som jag utvalt för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och inför Israels barn.”

Lärjungen, som var lydig mot ängeln's anvisning, sökte upp den person, som på senare tid hade uttalat hot mot alla, som trodde på Jesu namn. Han sade till honom: ”Saul, min broder, Herren

Jesus som visade sig för dig på vägen hit, han har sänt mig för att du skall kunna se igen och uppfyllas av den helige Ande.' Genast var det som om fjäll föll från hans ögon, och han fick sin syn igen och blev döpt.'"

Kristus gav här ett exempel på Sitt sätt, att verka för människors frälsning. Han kunde ha gjort allt detta personligen för Saulus, men det var inte i överensstämmelse med Hans plan. Hans välsignelser skulle komma genom de ombud, som Han hade utsett. Saulus hade i uppgift, att bekänna inför dem, vars undergång han hade planerat, och Gud hade ett ansvarstyngt verk åt de människor Han hade bemyndigat att verka i Sitt ställe.

Saulus blev elev åt lärjungarna. I ljuset från lagen såg han sig själv som syndare. Han såg att Jesus, som han i sin okunskap hade betraktat som bedragare, var upphovet till och grundläggaren av Guds folks religion från Adams dagar, och den trons fullkomnare, som han nu förnam så klart med sin upplysta syn; ja, sanningens försvarare, och profetiornas fullbordare. Han hade betraktat Jesus som ovidkommande för Guds lag, men nu hade hans andliga synförmåga berörts av Guds finger, varvid han lärt sig, att Kristus var hela det judiska offersystemets upphov; att Han kom till världen för den uttalade avsikten, att försvara Faderns lag; och att Han i Sin förebildliga död mötte Sin motbild. I ljuset från morallagen, som han själv menade borde hållas strängt, såg Saulus sig själv som syndarnas syndare.

Från Förföljare till Apostel

Paulus blev döpt av Ananias i Damaskus-floden. Så blev han styrkt med mat, och började strax att förkunna Jesus för de troende i staden, för dem, som han skickats från Jerusalem med syfte att utplåna. Han lärde också ut i synagogorna, att den dödade Jesus faktiskt var Guds Son. Hans resonemang utifrån profetiorna var så avgörande, att hans ansträngningar åtföljdes av Guds kraft, varför de fientliga judarna blev svårt förvirrade och ur stånd till, att svara honom. Paulus' utbildning till rabbin och farisé skulle nu användas till något gott, nämligen att förkunna evangeliet, och stötta den sak han tidigare satsat allt, för att ödelägga.

Judarna blev fullständigt överraskade och förbluffade över Paulus' omvändelse. De var medvetna om hans ställning i Jerusalem, och kände till hans huvudärende i Damaskus, samt att han var försedd med ett brev från översteprästen, som bemyndigade honom till, att ta de på Jesus troende, och sända dem som fångar till Jerusalem. Likväl såg de honom nu förkunna Kristi

evangelium, styrka dess befintliga lärjungar, och hela tiden vinna nya till tron, som han tidigare hade motsatt sig så nitiskt. Paulus visade för alla sina åhörare, att hans ändrade tro inte berodde på impulser eller fanatism, utan hade framkallats av överväldigande bevis.

Då han verkade i synagogorna, blev hans tro starkare; hans iver, att hålla fast vid att Jesus var Guds Son, blev större inför judarnas våldsamma motstånd. Han kunde inte stanna kvar i Damaskus, ty efter det att judarna till sin överraskning hade uppdragat hans förunderliga omvändelse, och efterföljande arbete, vände de sig strax mot de överväldigande bevis, som framlagts till stöd för Kristi lära. Deras förvåning över Paulus' omvändelse övergick till intensiv avsky för honom, liksom de hade känt mot Jesus.

Beredelse för Tjänst

Paulus' liv var i fara, och han uppmanades av Gud att lämna Damaskus för en tid. Han for åstad till Arabien; och där fick han, i relativ avskildhet, fina möjligheter till umgänge med Gud, och till personliga överväganden. Han ville vara ensam med Gud, och rannsaka sitt eget hjärta, samt fördjupa sin syndaånger, och förbereda sig själv genom bön och studium, för att inleda ett arbete, som tedde sig för stort och för viktigt för honom att ta på sig. Han var apostel, inte utvald av människor, utan vald av Gud, och det framstod tydligt, att hans verksamhet skulle ske ibland hedningarna.

Under sin tid i Arabien meddelade han sig ej med apostlarna; han sökte Gud allvarligt av hela sitt hjärta, och beslutade sig för att inte vila, förrän han med säkerhet visste, att hans syndaånger hade godkänts, och hans allvarliga överträdelser hade förlåtits. Han ville inte ge upp striden, förrän han ägde en försäkran om, att Jesus skulle komma att vara med honom i hans stundande tjänstegärning. Han skulle alltid ha märkena av Kristi härlighet med sig på kroppen, i ögonen, som hade bländats av det himmelska ljuset, och han önskade även, att han hela tiden skulle äga förvisningen om, att Kristi understöttande nåd var med honom. Paulus trädde i nära förbindelse med himmelen, och Jesus idkade umgänge med honom, samt grundfäste honom i hans tro, och gav honom Sin visdom och nåd.

Paulus' tidiga Gärning

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 9:23-31 och 22:17-21.

Paulus vände åter till Damaskus, och förkunnade frimodigt i Jesu namn. Judarna förmodade inte, att motsätta sig klokskapen i hans saksål, och de rådgjorde därför inbördes, för att tysta hans röst med våld – den enda utvägen för en förlorad sak. De beslutade sig för, att lönnmörda honom. Aposteln underrättades om deras avsikt. Stadsportarna bevakades omsorgsfullt, dag och natt, för att han inte skulle kunna fly. Lärjungarnas iver drev dem till Gud i bön; sömnen vek ifrån deras ögon, eftersom de var fullt upptagna med, att finna vägar och medel till den utvalde apostelns flykt. Till sist hade de fastställt en plan, varigenom han sänktes ned ur ett fönster och firades över muren i en korg om natten. På detta förödmjukande sätt flydde Paulus från Damaskus.

Han begav sig nu till Jerusalem, där han önskade att göra apostlarnas bekantskap, i synnerhet Petrus'. Han åstundade att träffa de galiléiska fiskare, som hade levat och bett samt samtalat med Kristus på jorden. Det var med innerlig längtan, som han önskade att träffa de ledande apostlarna. Då Paulus kom in i Jerusalem, betraktade han staden och templet med nya ögon. Han visste nu, att Guds vedergällande domar hängde över dem.

Judarnas sorg och vrede på grund av Paulus' omvändelse kände inga gränser. Men han stod fast som en klippa, och förmodade att de skulle skifta tro, liksom han hade gjort, och tro på Jesus, då han berättade om sin storartade erfarenhet för sina vänner. Han hade varit väldigt samvetsgrann i sitt motstånd till Kristus och Hans efterföljare, och sedan han hade bromsats upp i sin framfart och överbevisats om sin synd, lämnade han strax sina onda vägar, och bekände Jesu tro. Han trodde nu, att hans vänner och tidigare bekanta, då de hörde omständigheterna kring hans anmärkningsvärda omvändelse, och såg förändringen hos honom från stolt farisé förföljande och dömande till döden dem, som trodde på Jesus som Guds Son, också skulle bli överbevisade om sin villfarelse, och sluta sig till de troendes led.

Han försökte, att ansluta sig till sina bröder, lärjungarna; men stor blev hans sorg och besvikelse, då han blev varse, att de inte ville ta emot honom som en av dem själva. De mindes hans tidigare förföljelser, och misstänkte honom för att vara ute efter, att bedra och utplåna dem. Förvisso hade de hört talas om hans förunderliga

omvändelse, men då han strax därefter drog sig undan till Arabien, hade de inte fått några nyheter om honom. Därför litade de ej på ryktet om hans stora förändring.

Mötet med Petrus och Jakob

Barnabas, som givmilt hade skänkt sina pengar, för att stötta Kristi sak, och för att avhjälpa de fattigas behov, kände gott till Paulus, då han var emot de troende. Han kom nu fram och förnyade deras bekantskap, hörde Paulus' vittnesbörd om hans mirakulösa omvändelse, och hans erfarenhet därefter. Han trodde fullt och fast på Paulus och tog emot honom, varpå han fattade honom i handen och förde honom in i apostlarnas närvaro. Han berättade om Paulus' erfarenhet, som han precis hade hört – att Jesus personligen hade visade sig för Paulus på vägen till Damaskus; att Han hade talat till honom; att Paulus hade fått synen tillbaka, som svar på Ananias' bön, och i stadens synagogor därefter hade hållit fast vid, att Jesus var Guds Son.

Apostlarna tvekade inte längre; de kunde inte stå emot Gud. Petrus och Jakob, som för närvarande var de enda apostlarna i Jerusalem, räckte den tidigare våldsamme förföljaren av deras tro gemenskapens högra hand, och han blev nu lika älskad och aktad, som han tidigare hade varit fruktad och blivit skydd. Här möttes den nya trons två stora personligheter – Petrus, en av Kristi utvalda följeslagare, medan Han var på jorden, och Paulus, en farisé, som efter Jesu himmelsfärd hade mött Honom ansikte mot ansikte, och hade talat med Honom, samt även hade sett Honom i en syn, och lärt känna arten av Hans arbete i himmelen.

Detta första samtal hade stor betydelse för båda apostlarna, men det varade inte länge, ty Paulus var angelägen om, att träda in i sin Mästares verksamhet. Snart hördes den röst, som så ivrigt hade bekämpat Stefanus, i samma synagoga utan fruktan tillkännage, att Jesus var Guds Son – till försvar för samma sak, som Stefanus hade dött, för att gynna. Han redogjorde för sin egen förunderliga erfarenhet, och med hjärtat fyllt av ömhet mot sina bröder och tidigare sammansvurna, lade han fram bevisen från profetiorna, liksom Stefanus hade gjort, att den korsfäste Jesus var Guds Son.

Men Paulus felvärderade sina judiska bröders anda. Samma raseri, som utgöts över Stefanus, hemsökte nu honom själv. Han insåg, att han måste skilja sig från sina bröder, och sorg fyllde hans hjärta. Han ville gärna ha offrat livet, om det hade inneburit att de hade vunnit kunskap om

sanningen. Judarna satte i gång med, att smida planer för hans dödande, och lärjungarna uppmanade honom, att lämna Jerusalem; men Paulus stannade kvar där, han ville inte lämna platsen, i sin iver att verka något längre för sina judiska bröder. Han hade deltagit så aktivt i Stefanus' martyrskap, att han var högst angelägen om, att suddas ut denna fläck, genom att tydligt försvara den sanning, som hade kostat Stefanus livet. För honom var det en feighet, att fly från Jerusalem.

Flykten från Jerusalem

Medan Paulus övervägde följderna av ett sådant steg, bad han allvarligt till Gud, i templet. Då visade Frälsaren Sig för honom i en syn och sade: ”Skynda dig och lämna genast Jerusalem, ty här kommer de inte att ta emot ditt vittnesbörd om mig.” Paulus tvekade även då, att lämna Jerusalem, utan att överbevisa de envisa judarna om sin tros sanningshalt; han tänkte, att om han så skulle mista livet för sanningens skull, vore det bara rätt och riktigt med tanke på den svåra ångest han kände på grund av sin inblandning i Stefanus' död. Han svarade: ”Herre, de vet att jag i den ena synagogan efter den andra lät fångsla och piska dem som trodde på dig. Och när ditt vittne Stefanus blod blev utgjutet, stod jag själv där. Jag hade gått med på det och vaktade kläderna åt dem som dödade honom.” Men svaret var mera bestämt, än tidigare: ”Gå! Jag skall sända dig ut till hedningarna långt borta.”

Då bröderna upplystes om Paulus' syn, och Guds omsorg om honom, ökade deras iver för honom; ty de förstod, att han egentligen var ett käril åt Herren, för att bära fram sanningen till hedningarna. De skyndade på hans flykt från Jerusalem, av fruktan för att han skulle lönmördas av judarna. Paulus' avresa hejdade judarnas våldsamma motstånd till en tid, och menigheten hade fred under en viss tidsrymd, varvid många fogades till de troendes antal.

Petrus' Verksamhet

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 9:32 till 11:18.

Medan Petrus utförde sitt arbete, besökte han de heliga i Lydda. Där helade han Eneas, som varit sängbunden i åtta år på grund av förlamning. ”Petrus sade till honom: ’Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp och gör själv i ordning din bädd!’ Genast steg han upp. Och alla som bodde i

Lydda och Saron såg honom, och de omvände sig till Herren.”

Joppe var beläget nära Lydda, och vid det tillfället låg Tabita – översatt kallades hon för Dorkas – död. Hon hade varit en värdig Jesu Kristi lärjunge, och hennes liv hade kännetecknats av välgörenhetsgärningar och vänlighet mot fattiga och sörjande, samt för sin iver för sanningens sak. Hennes död innebar en stor förlust, den nya menigheten kunde inte alls undvara hennes ädla ansträngningar. Då de troende hörde talas om de fantastiska helbrägdagörelser Petrus hade utfört i Lydda, önskade de helhjärtat, att han skulle komma till Joppe. Det sändes ut budbärare med en vädjan om, att han skulle infinna sig där.

”Petrus gick med dem. Och när han kom fram, förde de upp honom till övervåningen, och alla änkorna kom gråtande fram till honom och visade de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort medan hon ännu var bland dem.” Petrus skickade ut de gråtande vännerna ur rummet. Så föll han på knä, och bad innerligt till Gud om, att återställa liv och hälsa i Dorkas' livlösa lekamen. ”Sedan vände han sig mot den döda och sade: ’Tabita, stå upp!’ Då öppnade hon ögonen, och när hon fick se Petrus satte hon sig upp. Han räckte henne handen och hjälpte henne upp och kallade därefter till sig de heliga och änkorna, ställde henne där och lät dem se att hon levde.” Storverket med, att väcka döda till liv, utgjorde ett medel till mångas omvändelse i Joppe till tron på Jesus.

Hövitsmannen eller Befälet

”I Cesarea bodde en man som hette Kornelius, en officer vid den italiska vaktavdelningen. Han var from och fruktade Gud liksom alla i hans hus, och han gav frikostigt med gåvor till folket och bad alltid till Gud.” Fastän Kornelius var romare, kände han väl till den sanne Guden, och hade övergett avgudadyrkan. Han var lydig mot Guds vilja, och tillbad Honom ärligt. Han hade inte satt sig själv i förbindelse med judarna, men kände till, och lydde, morallagen. Han hade inte blivit omskuren, ej heller deltog han i offertjänsterna; judarna räknade honom därför som oren. Icke desto mindre stöttade han den judiska saken med rundhända gåvor, och blev känd när och fjärran för sin välgörenhet och goda gärningar. Hans rättfärdiga liv skänkte honom gott rykte ibland både judar och hedningar.

Kornelius hade ingen förnuftsmässig tro på Kristus, även om han trodde profetiorna, och såg fram till Messias' ankomst. Genom sin kärlek till

och lydnad mot Gud hade han kommit Honom nära, och var redo, att ta emot Frälsaren, då Han skulle uppenbaras för honom. Fördömd blir man, när man förkastar det givna ljuset. Hövitsmannen eller officeren tillhörde en fin familj, och innehade en högt betrodd och ärad ställning; men dessa omständigheter hade inte fördärvat hans ädla karaktärsdrag. Sann godhet och storhet i förening gjorde honom till en rättskaffens man. Hans inflytande var till gagn för alla, som han kom i beröring med.

Han trodde på den ende Guden, himmelens och jordens Skapare. Han gav Honom ära, erkände Hans myndighet, och sökte Hans råd i alla sitt livs angelägenheter. Han utförde trofast plikterna i hemmet, liksom i arbetet, och hade rest Guds altare i familjen. Han tordes inte genomföra sina egna planer, eller bära sitt tunga ansvars börda, utan Guds hjälp; därför bad han högst enträget om Hans bistånd. Tro markerade alla hans gärningar, och Gud betraktade dem som rena i hans handlingar, och hans givmildhet. Alltså stod Gud honom nära i ord och genom Sin Ande.

Kornelius besöks av en Ängel

Medan Kornelius bad, sände Gud en himmelsk budbärare till honom, som tilltalade honom vid namn. Hövitsmannen blev skrämmd, men visste att ängeln hade skickats av Gud, för att undervisa honom, och sade: ”Vad är det, herre?” Ängeln sade: ”Dina böner och dina gåvor har stigit upp till Gud som ett offer han kommer ihåg. Sänd nu några män till Joppe och skicka efter en viss man som kallas Petrus. Han bor som gäst hos garvaren Simon som har ett hus vid havet. Han skall säga till dig vad du skall göra.”

Här visade Gud åter Sin avsikt med evangeliets tjänst, och med Sin organiserade menighet. Hans ängel var inte den, som skulle berätta för Kornelius om korset. En människa, själv underkastad mänskliga fel och frestelser, skulle instruera honom om den korsfäste, uppståndne och till himmelen uppstigne Frälsaren. Den himmelske budbäraren var utsänd, för att förklara avsikten med, att sätta Kornelius i samband med Guds tjänare, som skulle lära honom, hur han och hans hushåll kunde bli frälsta.

Kornelius lydde glatt budskapet, och skickade strax ut budbärare att leta efter Petrus, enligt ängelns anvisningar. De tydliga orden i dessa anvisningar, där också mannens yrke nämns, som Petrus skulle bo hos, vittnar om, att himmelen väl känner till människors historia och sysslor i livets alla skiften. Gud känner till en ödmjuk arbetares dagliga göromål, liksom kungens på rikets tron.

Och Han känner till människors habegär, hemskhet, dolda förbrytelser och själviskhet, så väl som deras goda gärningar, välgörenhet, givmildhet och vänlighet. Intet är dolt för Gud.

Petrus' Syn

Omedelbart efter samtalet med Kornelius begav ängeln sig till Petrus, som var trött och hungrig efter sin resa. Han bad på husets tak. Under bönen fick han en syn: ”Han såg himlen öppen och något som liknade en stor linneduk komma ner. Den var fäst i sina fyra hörn och sänktes ner till jorden, och i den fanns alla slag av jordens fyrfotadjur och kräldjur och himlens fåglar.

Och en röst kom till honom: ’Stig upp, Petrus, slakta och ät!’ Petrus svarade: ’Nej, nej, Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt eller orent.’ Då sade en röst för andra gången till honom: ’Vad Gud har förklarat för rent skall du inte anse vara orent.’ Detta hände tre gånger, och sedan togs duken strax upp till himlen.”

Här kan vi se det, som sker i Guds plan, för att sätta maskineriet i rörelse, varigenom Hans vilja sker på jorden, såsom ock i himmelen. Petrus hade ännu inte förkunnat evangeliet för hedningarna. Många av dem hade lyssnat intresserat till de sanningar, som han lärde ut, men skiljemuren, som Kristi död hade brutit ned, stod fortfarande kvar i apostlarnas tankar, och utestängde hedningarna från evangeliets förmåner. De grekiska judarna hade tagit emot apostlarnas arbete, och många av dem hade besvarat deras ansträngningar, genom att omfamna Jesu tro; men Kornelius' omvändelse blev den första betydelsefulla ibland hedningarna.

Synen med duken och dess innehåll, som sänktes ned från himmelen, skulle avvärja Petrus på hans fördomar mot hedningarna, och få honom att förstå, att hednafolk, genom Kristus, skulle få del av judarnas välsignelser och fördelar, och därigenom erhålla samma hjälp som de. Vissa har framhåvt, att denna syn skulle visa, att Gud har avlägsnat Sitt förbud mot att äta djurkött, som Han tidigare förklarat vara orent; och att griskött var lämpligt som föda. Detta är en väldigt trångsynt och på hela taget felaktig tolkning, vilken motsägs entydigt i Skriftens berättelse om synen och dess konsekvenser.

Synen om alla slags levande djur, som duken innehöll, och det som Petrus blev befalld att slakta och äta, var en försäkran om, att det Gud hade renat inte skulle kallas för oheligt och orent av honom. Denna enkla illustration talade till Petrus om hedningarnas sanna tillstånd; att de genom

Kristi död gjorts till medarvingar tillsammans med Guds Israel. Den gav Petrus både en tillrättavisning och undervisning. Hans arbete hade dittills begränsats till judarna; och han hade betraktat hedningarna som ett orent släkte, och utestängt dem från Guds löften. Hans tankar skulle nu ledas till insikt om Guds plans världsomspännande omfattning.

Medan han ännu funderade på synen, förklarades den för honom. ”Medan Petrus ännu undrade över vad synen kunde betyda, se, då stod männen som Kornelius hade sänt vid porten. De hade frågat sig fram till Simons hus, och nu ropade de och frågade om Simon, som kallades Petrus, bodde där som gäst. Petrus tänkte ännu på synen, när Anden sade till honom: ’Se, tre män söker dig. Gå ner och följ med dem utan att tveka, för det är jag som har sänt dem.’”

Det var ett prövande påbud för Petrus, men han vågade inte följa sina egna känslor, och gick därför ned till sitt rum, och tog emot de budbärare, som Kornelius hade sänt till honom. De omtalade sitt särskilda ärende för aposteln, och i enlighet med den anvisning de hade tagit emot från Gud, gick han genast med på, att ledsaga dem nästa dag. Han gav dem hövligt nattligt härbärge, och på morgonen begav han sig jämte dem till Cesarea, ledsagad av sex av sina bröder, som skulle vara vittnen till alla hans säganden och göranden vid besöket hos hedningarna; ty han visste, att han skulle avkrävas räkenskap för ett sådant direkt motstånd till den judiska tron och läran.

Resan tog nästan två dagar i anspråk och Kornelius hade den stora förmånen, att öppna sin dörr för en evangelisk predikant, som enligt Guds försäkran skulle undervisa honom och hans hushåll om, hur de skulle kunna bli frälsta. Medan budbärarna var i väg på sitt ärende, hade hövitsmannen samlat så många släktingar, som kunde komma, så att de, så väl som han, skulle bli undervisade i sanningen. Då Petrus kom, var en stor grupp samlad. De väntade ivrigt på, att lyssna till hans ord.

Besöket hos Kornelius

Då Petrus kom in i hedningens hus, hälsade Kornelius honom inte som en vardaglig gäst, utan som en av himmelen ärad person, utsänd till honom av Gud. Det är en österländsk sed, att buga sig för en furste eller annan dignitär, och för barn att buga sig för sina föräldrar, som är hedrade med förtroendeposter. Men överväldigad av aktning för den apostel, som skickats av Gud, föll Kornelius ned för hans fötter och tillbad honom.

Petrus ryggade förskräckt inför officerens handling, och lyfte honom upp på fötterna samt sade: ”Stig upp! Också jag är en människa.” Petrus började, att tala förtroligt med honom, för att avlägsna en känsla av vördnad och till ytterlighet gående aktning, som hövitsmannen betraktade honom med.

Hade Petrus höljt sig i den auktoritet och ställning, som den Romersk-katolska Kyrkan tillskriver honom, skulle han snarare ha uppmuntrat Kornelius’ aktning, än dämpat den. Petrus’ så kallade efterföljare kräver, att kungar och kejsare bugar sig för dem, men Petrus hävdade sig bara vara en felande och begränsad människa.

Petrus talade med Kornelius och dem, som var församlade i hans hus, om judarnas vana att betrakta det som olovligt, att beblanda sig genom umgänge med hedningarna, eftersom det skulle medföra ceremonieell besmittelse. Guds lag hade inte förbjudit detta, utan människors tradition gjorde stor sak av det. Han sade: ”Ni vet att det är förbjudet för en jude att umgås med en hedning eller besöka honom. Men mig har Gud visat att man inte skall kalla någon människa ohelig eller oren. Därför tvekade jag inte heller att komma, när ni sände bud efter mig. Och nu vill jag veta varför ni har bett mig komma hit.”

Sedan berättade Kornelius om sin erfarenhet, och ängelns ord, som hade visat sig för honom i synen. Som avslutning sade han: ”Då skickade jag genast bud efter dig, och du gjorde väl i att du kom. Nu är vi alla här inför Gud för att höra allt vad Herren har befallt dig att säga.’ Då började Petrus tala: ’Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han är tillhör.’ Ehuru Gud hade gynnat judarna framför alla andra folk, var de, om de ändå förkastade ljuset, och inte levde upp till sin bekännelse, inte mera upphöjda i Hans ögon, än andra nationer. Den ibland hedningarna, som, liksom den gudfruktige Kornelius, verkade för det rätta och därmed levde upp till det ljus han hade, såg Gud med gillande på, och hans uppriktiga tjänst godtogs.

Men Kornelius’ tro och rättfärdighet skulle inte ha varit fullkomlig utan kunskap om Kristus; därför sände Gud ljus och kunskap till honom, för att vidare utveckla hans rättfärdiga sinnelag. Många vägrar, att ta emot det ljus som Guds försyn sänder dem, och som ursäkt för det, anför de Petrus’ ord till Kornelius och hans vänner: ”utan tar emot den som fruktar honom och gör det

som är rätt, vilket folk han är tillhör.” De håller fast vid, att det är likgiltigt, vad människor tror, så länge som deras gärningar är goda. Dessa tar miste; tron måste förenas med gärningarna. Man måste gå framåt i det ljus man har. Om Gud sätter oss i förbindelse med Sina tjänare, som har tagit emot ny sanning, som vilar på Guds Ord, bör vi godta denna med glädje. Sanningen leder framåt. Sanningen leder uppåt. Å andra sidan litar de, som hävdar att deras tro allena frälser dem, på rep av sand, ty tron styrks och görs starkare blott genom gärningar.

Hedningarna tar emot den Helige Ande

Petrus förkunnade Jesus för sin uppmärksamma grupp med åhörare; Hans liv, Hans tjänst, mirakel, förrådande, korsfästelse, återuppståndelse och himmelsfärd, samt Hans arbete i himmelen som människans Företrädare och Försvarare, som ber på grund av syndarens skuld. Medan aposteln talade, glödde hans hjärta med Anden i Guds sanning, som han bringade folket. Hans åhörare betogs av den lära de hörde, ty deras hjärtan hade förberetts på, att ta emot sanningen. Aposteln blev avbruten av den Helige Andes utgjutelse, liksom på Pingstdagen. ”Alla troende judar som hade följt med Petrus häpnade över att den helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna. Ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud. Då frågade Petrus: ’Inte kan väl någon hindra att dessa blir döpta med vatten, när de liksom vi har tagit emot den helige Ande?’ Och han befallde att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Sedan bad de honom stanna några dagar.”

Den Helige Andes utgjutande över hedningarna hade inte samma värde som dopet. Under alla förhållanden är de nödvändiga stegen omvändelse, tro, syndaånger och dop. Härigenom förenas de sanna kristna i en Herre, en tro, ett dop. Olika temperamentstyper anpassas inbördes genom helgande nådegåvor, och samma utmärkande grundsatser styr allas liv. Petrus besvarade de troende hedningarnas innerliga önskemål, och stannade kvar hos dem under en tid, varvid han förkunnade Jesus för alla hedningar i trakten.

Då bröderna i Judéen hörde, att Petrus hade förkunnat för hedningarna, och hade träffat dem, samt ätit med dem i deras hem, blev de överraskade och tog avstånd från dessa besynnerliga handlingar från hans sida. De var rädda för, att detta tillvägagångssätt, som var förmätet i deras ögon, skulle strida mot deras egen lära. Så snart som Petrus besökte dem, bemötte de honom med skarp kritik, och sade: ”Du har besökt oomskurna män och ätit tillsammans med dem.”

Visionen om en utökad Församling

Då framlade Petrus hela saken öppet för dem. Han berättade om sin upplevelse med synen, och sade eftertryckligt, att det ej längre tilltalade honom, att upprätthålla skiljemuren mellan omskärelse och icke omskärelse, eller att betrakta hedningarna som orena, ty Gud tar inte hänsyn till personen. Han underrättade dem om Guds befallning, att gå till hedningarna, budbärarnas ankomst, sin resa till Cesarea, och mötet med Kornelius och gruppen, som var samlad i hans hus. Hans försiktighetsmått klargjordes för bröderna, då han, fast Gud hade befallt honom att uppsöka hedningens hus, hade tagit med sig sex lärjungar, som kunde vittna om alla hans förehavanden under vistelsen där. Han återberättade huvudinnehållet i sitt samtal med Kornelius, där den sistnämnde hade berättat för honom om sin syn, vari han hade anmodats, att sända budbärare till Joppe, för att få Petrus hem till sig. Petrus skulle yppa de ord, varigenom han och hela hans hushåll kunde bli frälsta.

Han återgav händelserna under detta första möte med hedningarna och sade: ”Och när jag började tala, föll den helige Ande på dem, alldeles som på oss under den första tiden. Då kom jag ihåg vad Herren hade sagt: Johannes döpte med vatten, men ni skall döpas i den helige Ande. Om nu Gud gav dem samma gåva som han gav oss, när vi hade kommit till tro på Herren Jesus Kristus, vem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud?”

Då lärjungarna hörde denna redogörelse, blev de tysta och överbevisade om, att Petrus' tillvägagångssätt var en direkt uppfyllelse av Guds plan, och att deras gamla fördomar och tillbakadragenhet skulle utplånas helt av Kristi evangelium. ”När de hörde detta, lugnade de sig och prisade Gud och sade: ’Så har Gud skänkt också åt hedningarna den omvändelse som ger liv.’”

Petrus befriad ur Fängelset

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 12:1-23.

Enligt bekännelse, var Herodes en proselyt till den judiska tron, och synbarligen högst nitisk, för att bevara lagens ceremonier. Judéens regering låg i hans händer, under kejsar Claudius i Rom; han styrde också över Galiléen. Herodes eftertraktade judarnas gunst, varigenom han hoppades, att säkra sitt ämbete och sin ära. Han övergick således till, att genomföra judarnas önskan om, att förfölja Kristi församling. Han inledde sitt verk med, att

ödelägga de troendes hus och egendom, vidare att sätta de ledande i fängelse. Han grep Jakob och fängslade honom, samt sände en bödel, för att döda honom med svärd, liksom den andre Herodes hade låtit halshugga profeten Johannes. Så blev han fräckare, och märkte judarnas gillande av hans handlingar, och fängslade även Petrus. Dessa gruvligheter vidtogs under helig Påsktid.

Folket biföll Herodes' beslut, att låta döda Jakob, ehuru vissa av dem beklagade sig över, att det skett i det fördolda. De var av den uppfattningen, att en offentlig avrättning skulle ha haft en avskräckande inverkan på alla troende och sympatisörer. Herodes höll därför Petrus i häkte, för att glädja judarna med hans död i all offentlighet. Men man yrkade på inför myndigheterna, att det inte skulle vara tillrådligt, att leda fram den erfarne aposteln till avrättning inför hela det folk, som var samlat i Jerusalem under Påsken. Man fruktade, att hans aktningstvårda utseende skulle väcka deras medömkan och respekt; de var också bekymrade över, att han kunde komma med något av de kraftfulla vädjanden, som ofta fått folk till, att undersöka Jesu Kristi liv och karaktär, och som de, med all sin list, alls inte kunde motsäga. I ett sådant läge befarade judarna, att hans lössläppande skulle krävas från kungens sida.

Medan Petrus' avrättning sköts upp, beroende på olika förevändningar, till efter Påsken, fick Kristi menighet tid till djup hjärterannsakan och allvarlig bön. Starka böner, tårar och fasta förenades. De bad utan avbrott för Petrus; de menade, att han var outhärlig för det kristna arbetet; och de kände att de hade kommit till en punkt, där Kristi församling skulle utrotas, utan Guds särskilda ingripande.

Till sist blev dagen för Petrus' avrättning fastställd; men de troendes böner steg stadigt upp till himmelen. Och samtidigt som alla deras krafter och sympati omvandlades i brinnande vädjanden, vakade Guds änglar över den fängslade aposteln. Människans yttersta nödläge är Guds möjlighet. Petrus satt mellan två soldater, och hade länkar kring handlederna. Vardera länken var fästad vid varsin handled på hans väktare. Han kunde därför inte röra sig, utan att de märkte det. Fängelseportarna var nogsamt stängda, och en stor vaktstyrka stod framför dem. Varje möjlighet till befrielse eller flykt, genom mänskliga medel, var därmed avskuren.

Aposteln var inte skrämmd av sin belägenhet. Sedan sitt återinsättande, efter att ha förnekat Kristus, hade han oförfärat trotsat faror, och

bevarat ett ädelt mod och frimodighet, för att förkunna en korsfäst, uppstånden och till himmelen uppstigen Frälsare. Han trodde, att tiden var inne för honom, att ge sitt liv för Kristi skull.

Natten före tidpunkten för hans avrättning sov Petrus som vanligt, bunden med kedjor mellan de två soldaterna. Eftersom Herodes mindes Petrus' och Johannes' flykt från fängelset, där de satt på grund av sin tro, vidtog han dubbla åtgärder den här gången. För att se till, att de vakthavande soldaterna var uppmärksamma, fick de ansvara för fångens säkerhet. Han blev bunden som föreskrivet i en cell av massiva stenblock, och dörrarna var låsta och spärrade. Sexton man hade beordrats, att vaka över denna enda cell, och att avlösa varandra vid regelmässiga mellanrum. Fyra vaktade åt gången. Men låsen och spärrarna, samt den romerska vakten, som verkningsfullt avskar fången från varje möjlighet till mänsklig hjälp, skulle bara garantera Guds fullkomliga seger i och med Petrus' befrielse ur fängelset. Herodes lyfte upp sin hand mot den Allsmäktige, och han blev fullständigt förödmjukad och övervunnen vid sitt attentatsförsök på Guds tjänares liv.

Befriad av en Ängel

Den sista natten före avrättningen kom en mäktig ängel, utsänd från himmelen, ned för att befria honom. De mäktiga portarna, som stängde Guds helige inne, öppnades utan hjälp av mänskliga händer; den Allra Högstes ängel trädde in, och de stängdes ljudlöst efter honom. Han gick in i den cell, som var uthuggen ur den solida klippan, och där låg Petrus, fridfullt sovande i sin oskuld och fullkomliga tillit till Gud, samtidigt som han var länkad till en kraftig vakt på ömse sidor. Ljuset, som omgav ängeln, lyste upp fängelset, men väckte inte den sovande aposteln. Han fick den sunda vila, som skänker kraft och förnyar, och som kommer sig av ett gott samvete.

Petrus vaknade först upp av ängelns stöt med handen, och orden från hans röst: ”Skynda dig upp!” Han såg cellen, som aldrig varit välsignad av solens ljus, upplyst genom ett himmelskt sken, och en ängel med stor härlighet stå framför sig. Han lydde automatiskt ängelns röst; och då han lyfte händerna, fann han länkarna bortbrutna från handlederna. Ängelns röst hördes åter: ”Sätt på dig bältet och ta på dig sandalerna.”

Petrus lydde igen automatiskt, höll blicken oavlatligt riktad på sin himmelske gäst, och trodde att det var en dröm, eller en syn. De beväpnade soldaterna var passiva, som om de varit mejslade i marmor, och så bjöd ängeln följande: ”Ta på dig

manteln och följ mig.” Samma källa. Därmed rörde det himmelska väsendet sig mot dörren till, och den eljest så pratglade Petrus följde efter, stum av förundran. De passerade de orörliga vakterna, och nådde fram till den tungt låsta och reglade porten, som öppnade sig själv, och genast därpå stängdes igen. Under tiden stod vakterna inom och utom porten orörliga på post.

Så kom de fram till den andra porten, som också den var bevakad på in- och utsidan; den öppnade sig som den första gjorde, utan att knirka i gångjärnen, eller skramla i järnlåsen; de gick ut, varpå porten stängdes lika ljudlöst. De passerade den tredje porten på samma sätt, och till sist var de ute på öppen gata. Inte ett ord yttrades, inga fotsteg hördes; ängeln rörde sig glidande framåt, omgiven av ett intensivt strålande ljus, och Petrus följde sin befriare, förvirrad och säker på, att han befann sig i en dröm. Gata efter gata beträddes på detta vis, så var ängelns uppdrag fullbordat, varpå han plötsligt försvann.

I det, att det himmelska ljuset försvann, kände Petrus det som om han befann sig i djupt mörker; dock tycktes mörkret gradvis upphöra, då han blev van vid det, och så upptäckte han sig själv stå ensam på en tyst gata, och förnam den kalla nattluften mot pannan. Han såg nu, att han inte varit utsatt för en dröm eller en syn. Han hade befriats, var i en känd del av staden; han kände igen platsen som den, vilken han väntat sig att han skulle passera för sista gången på morgonen, på väg till scenen för sin förväntade död. Han försökte, att dra sig till minnes händelserna under de senaste få månaderna. Han kom ihåg, att han somnat bunden mellan två soldater, med sina sandaler och ytterkläder avlägsnade. Han undersökte sin person, och fann att han var fullt påklädd och omgjordad.

Hans handleder, som svällt upp av att bära de grymma järnen, var nu fria ifrån handfångslen, och han insåg att hans frihet inte var inbillning, utan välsignad verklighet. På morgonen skulle han ledas ut, för att dö, men se, en ängel hade befriat honom ur fängelset och från döden. ”När Petrus blev sig själv igen sade han: ’Nu vet jag verkligen att Herren har sänt sin ängel och räddat mig ur Herodes hand och från allt som det judiska folket hade väntat sig.’”

Bönesvar

Aposteln banade sig väg direkt till det hus, där hans trossyskon var samlade i bön; han fann dem sysselsatta med enträgen bön för honom i detta ögonblick. ”Petrus bultade på porten, och en tjänsteflicka som hette Rode gick för att öppna.

När hon kände igen Petrus röst, blev hon så glad att hon i stället för att öppna porten sprang in och berättade att Petrus stod utanför porten. De sade till henne: ’Du är tokig!’ Men hon höll fast vid att det var så, och då sade de: ’Det är hans ängel.’ Under tiden fortsatte Petrus att bulta, och när de öppnade såg de till sin häpnad att det var han. Han gav tecken åt dem med handen att vara tysta, och så förklarade han för dem hur Herren hade fört honom ut ur fängelset. Han sade: ’Berätta detta för Jakob och de andra bröderna.’ Sedan gick han ut och begav sig till en annan plats.”

Glädje och pris fyllde de fastande och bedjande troende över, att Gud hade hört och besvarat deras böner, och befriat Petrus ur Herodes’ hand. På morgonen församlade folk sig, för att bevittna apostelns avrättning. Herodes sände officerare, för att föra Petrus från fängelset med en ren uppvisning av vapen och vakter, för att omöjliggöra hans flykt, för att skrämja alla sympatisörer, och för att visa sin egen makt.

Herodes’ Hämnd

Då underrättelser om dessa ting framfördes till Herodes, blev han rasande, och anklagade fångvaktarna för opålitlighet. De blev alltså dödade, för att, som det sades, ha sovit på sin post. Samtidigt visste Herodes, att ingen mänsklig makt hade räddat Petrus. Men han hade föresatt sig, att icke medge att en gudomlig makt hade ointetgjort hans vidriga planer. Så mycket ville han inte ödmjuka sig själv, utan satte sig fräckt upp emot Gud.

Inte så länge efter Petrus’ befrielse ur fängelset reste Herodes från Judéen till Cesarea, och stannade kvar där. Där ordnade han en stor fest, som skulle väcka folkets beundran och bifall. Nöjesälskare från alla håll och kanter hade samlats, och det förekom mycket festande och vindrickande. Herodes bjöd folket på den mest storslagna uppvisning. Han var iförd en kappa, som gnistrade av silver och guld, som uppfångade solens strålar i sina glittrande veck, och bländade åskådarna. Med stor pompa och ceremoni stod han framför skaran, och höll ett uttrycksfullt tal.

Majestätet i hans utseende, och kraften i hans välvalda språkbruk, härskade över församlingen med ett mäktigt inflytande. De var redan omtöcknade av fest och vin; de blev förblindade av hans glittrande dekorationer, och förtrollade av hans stora uppträdande och vältaliga ord; och i vild hänryckning visade de honom smicker, utnämnde honom till gud, tillkännagav att dödliga människor inte kunde få ett sådant utseende, eller behärska ett så välformulerat språk. De uttalade

ytterligare, att de alltid hade respekterat honom som härskare, men att de från och med nu skulle tillbe honom som en gud.

Herodes visste, att han inte gjort sig förtjänt av detta rosande och hyllande; ändå tillrättvisade han inte folket för avguderier, utan godtog denna som något passande. Glöden från en stolt självstillfredsställelse lyste i hans ansikte, då han hörde ropen stiga upp: Det är en guds röst, inte en människas! Samma röster, som nu förhärligade en nedrig syndare, hade några år tidigare upphävt det vanvettiga ropet: Bort med Jesus! Korsfäst Honom, korsfäst Honom! Herodes tog emot smickret och hyllningen med stor förnöjelse, och hans hjärta bultade av triumf; men plötsligt drabbade honom en förfärlig dom. Hans anlete blev blekt som döden, och förvreds av smärta; stora svett droppar kom ur hans porer. Han stod ett ögonblick som lamslagen av smärta och rädsla, sedan vände han sitt vita och askgråa ansikte mot sina av skräck slagna vänner, varpå han ropade med ihålig och förtvivlad stämma: Han, som Ni har upphöjt till en gud, har slagits av döden!

Han blev buren under de svåraste kval från det ogudaktiga gillet, med skratt och pompa, som han nu vämjdes över i sin själ. Under ett ögonblick tog han stolt emot den väldiga skarans ros och tillbedjan – nu kände han, att han befann sig i en mäktigare Härskares händer, än honom själv. Samvetsqual grep honom, han kom ihåg sin gruvliga befallning, att döda den oskyldige Jakob; han kom ihåg sin obarmhärtiga förföljelse av Kristi efterföljare, och sin plan, för att störta aposteln Petrus i döden, som Gud hade befriat ur hans grepp; i sin förödmjukelse och besvikelses raseri kom han nu ihåg, att han hade öst ur sig sin oresonliga vrede över fångvaktarna, och avrättat dem utan nåd. Han kände att Gud, som hade räddat aposteln undan döden, nu behandlade honom som en onådig förföljare. Han fann ingen lindring från sina kroppsliga eller själsliga lidanden, och han förväntade sig heller ingen. Herodes kände till Guds lag, som säger: ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig”, och han visste, att då han tog emot folkets tillbedjan, hade han rågat sitt syndamått, och ådragit sig Guds rättmätiga vrede.

Samme ängel, som hade lämnat himmelens kungliga salar, för att befria Petrus från hans förföljares makt, hade varit vredens och domens budbärare till Herodes. Ängeln stötte till Petrus i sidan, för att väcka honom ur hans slummer; men det var en annorlunda stöt han gav den onde kungen, vilken ådrog honom en dödlig sjukdom. Gud öste ut Sitt förakt för Herodes' stolthet, och

hans person, som han hade visat upp i strålande kläder inför folkets beundrande blickar, förtärdes av maskar, och började att ruttna, medan han fortfarande levde. Herodes dog under svåra sinnes- och kroppsplågor, genom Guds vedergällande dom.

Detta tillkännagivande av gudomligt dömmande övade ett mäktigt inflytande på folket. Medan Kristi apostel på mirakulöst vis hade befriats från fängelse och död, hade hans förföljare fällts till marken av Guds förbannelse. Nyheterna spreds till alla länder, och bidrog till, att många kom till tro på Kristus.

I de bortomliggande Trakterna

Detta kapitel bygger på Apostlagärningarna 13:1-4 och 15:1-31.

De apostlar och lärjungar, som lämnade Jerusalem under den svåra förföljelse, som härjade efter Stefanus' martyrdöd, förkunnade Kristus i alla städer runt omkring, varvid de begränsade sitt arbete till hebreiska och grekiska judar. ”Och Herrens hand var med dem, och ett stort antal kom till tro och omvände sig till Herren.” {Apostlagärningarna 11:21.}

Då de troende i Jerusalem hörde de goda nyheterna, gladdes de sig; och Barnabas, ”en god man, uppfylld av den helige Ande och tro”, sändes till Antiokia, Syriens huvudstad, för att hjälpa församlingen där. Han verkade med stor framgång. I det, att arbetet skred framåt, bad han om och erhöll han hjälp från Paulus, och de två lärjungarna missionerade i staden i ett år, undervisande folk, och fogande flera till Kristi församling.

Antiokia hade både en stor judisk och hednisk befolkning; det var ett omtyckt tillhåll för älskare av nöjen och bekvämlighet, detta på grund av stadens hälsosamma läge, dess sköna omgivningar, och det välstånd, den kultur och förfining, som förekom på platsen. Dess omfattande samfärdsel gjorde Antiokia till en väldigt betydelsefull plats, där det gick att finna folk från alla nationer. Den var därför en stad med vällevnad och brist på dygd. Guds vedergällningsstraff drabbade till sist Antiokia, på grund av invånarnas ondska.

Det var där, som lärjungarna kallades för kristna för första gången. Namnet fick de, eftersom Kristus var huvudämnet i deras förkunnelse, lära

och omvändelse. De berättade alltid om händelserna i Hans liv, under den tid, då Hans lärjungar välsignades genom Hans personliga sällskap. De talade oförtröttligt om Hans lära, Hans mirakler med, att hela sjuka, driva ut djävlar, väcka upp döda till livet. Med skälvande läppar och tårfyllda ögon talade de om Hans lidande i örtagården, Hans förräderi, pinor och avrättning, den fördragsamhet och ödmjukhet, med vars hjälp Han uthärdade det hånet och den tortyr, som drabbade Honom genom Hans fiender, och den gudomliga medömkan, med vilken Han bad för dem, som förföljde Honom. Hans uppståndelse och himmelsfärd, samt Hans verksamhet i Himmelen som medlare för fallna människor, var glädjerika ämnen för dem. Hedningarna kunde gärna kalla dem för kristna, eftersom de förkunnade Kristus, och sände sina böner till Gud genom Honom.

I den omtyckta staden Antiokia fann Paulus ett framträdande verksamhetsfält, där hans stora lärdom, visdom och iver kombinerades, och utövade ett kraftigt inflytande över denna kulturella stads invånare och besökare.

Samtidigt kretsade apostlarnas arbete kring Jerusalem, dit judar av alla språk och från alla länder kom, för att tillbe i templet under de fastställda högtiderna. Vid sådana tillfällen förkunnade apostlarna Kristus med djärvhet, fastän de visste, att de därmed försatte sina liv i fara. Många nya omvändes till tron, och då dessa kommit hem till sina respektive delar av världen, spreds sanningens frön utöver alla nationer, och ibland alla samhällsklasser.

Petrus, Jakob och Johannes var förvissade om, att Gud hade utvalt dem till, att förkunna Kristus ibland sina egna landsmän i Israel. Paulus, däremot, hade fått sin uppgift från Gud, medan han bad i templet, och hans breda missionsfält hade därför beskrivits för honom med anmärkningsvärd tydlighet. För att förbereda honom för hans omfattande och betydelsefulla arbete, hade Gud försatt honom i nära förbindelse med Sig Själv, och hade gett honom en glimt av Himmels skönhet och härlighet i hans hänryckning.

Paulus och Barnabas ordinerar

Gud samtalade med de hängivna profeterna och lärarna i församlingen i Antiokia. ”När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: ’Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till.’” {Apostlagärningarna 13:2.} Dessa apostlar helgades således till Gud på det allvarligaste sätt

genom fasta och bön samt handpåläggning; och så sändes de ut till sitt verksamhetsfält ibland hedningarna.

Både Paulus och Barnabas hade arbetat som Kristi tjänare, och Gud hade välsignat deras ansträngningar rikligt; men ingen av dem hade tidigare formellt ordinerats till evangeliets tjänst genom bön och handpåläggning. De blev nu bemyndigade av församlingen, inte bara till, att undervisa om sanningen, utan också till, att döpa, och organisera församlingar, iförda full pastorsbefogenhet. Detta var en betydelsefull ära för församlingen. Nedbrytandet av skiljemuren mellan judar och hedningar genom Kristi död gav hedningarna evangeliets fullständiga förmåner. Ändå hängde fortfarande ridån kvar framför många av de troende judarnas ögon, och därför urskiljde de inte klart allt det, som Guds Son hade upphävt. Nu skulle arbetet utföras med kraft ibland hedningarna, och skulle komma att utmynna i församlingens stärkande, genom en stor själafångst.

I detta bestämda arbete utsattes apostlarna för förakt, fördomar och avundsjuka. Som en naturlig följd av, att de vände ryggen åt judarnas avvisande hållning gentemot hedningarna, kom deras lära och synpunkter att bli föremål för anklagelser om kätteri; och deras legitimationer som evangeliets förkunnare kom att betvivlas av många nitiska och troende judar. Gud förutsåg alla dessa vanskligheter, som Hans tjänare skulle möta, och i Sin kloka försyn lät Han dem skänkas obestridlig myndighet från Guds etablerade församling, så att deras arbete inte skulle gå att betvivla.

Förordningen med handpåläggning blev längre fram allvarligt missbrukad; handlingen tillskrevs oberättigad betydelse, som om en kraft kom över dem, som fick denna ordination – att den genast gjorde dem lämpliga för något eller allt pastoralt arbete; som om dygden låge i handpåläggningens handling. I historien har vi blott en enkel uppteckning av handpåläggningen på dessa två apostlar, och utförandet av deras arbete. Både Paulus och Barnabas hade redan fått sitt värv från Gud Själv, och ceremonin med handpåläggning gav ingen ny nåd eller egentlig kvalifikation. Den utgjorde bara församlingens sigill på Guds verk – ett formellt erkännande av, att de hade utsetts till ett visst ämbete.

Den första Generalkonferensen

Vissa judar från Judéen åstadkom allmän oro ibland de troende hedningarna, genom att propagera för omskärelse. Med stor förvisning

hävdade de, att ingen kunde bli frälst, utan att låta sig omskäras och hålla hela ceremonilagen.

Denna var en viktig fråga, och något, som påverkade församlingen i väldigt hög grad. Paulus och Barnabas bemötte detta omgående, och motsatte sig, att denna sak skulle introduceras hos hedningarna. Här mötte de motstånd från de troende judarna i Antiokia, som höll med dem från Judéen. Detta medförde mycket dryftande och innebar brist på samklang i församlingen, till dess menigheten i Antiokia, av fruktan för inbördes splittring genom mera diskussion om detta stridsämne, beslutade sig för, att sända Paulus och Barnabas, jämte de ansvariga i Antiokia, till Jerusalem, och lägga fram saken för apostlarna och de äldste. De skulle möta ombuden från olika församlingar, och dem, som hade kommit, för att delta vid de stundande, årliga högtiderna. Under tiden skulle all strid upphöra, tills ett slutligt beslut hade fattats av de ansvariga männen i församlingen. Detta beslut skulle accepteras av alla i de skilda församlingarna i hela landet.

Då de kom till Jerusalem, redogjorde ombuden från Antiokia inför församlingarnas råd för den framgång, som följt på deras förkunnartjänst, och för den förvirring, som hade uppkommit, genom att vissa omvända fariséer hade hävdats, att de omvända hedningarna måste omskäras och hålla Moselagen, för att bli frälsta.

Judarna hade varit stolta över sina gudomligt bestämda ritualer; och de drog slutsatsen, att då Gud en gång hade fastställt det hebreiska tillbedjanssättet, var det omöjligt, att Han någonsin skulle bemyndiga en ändring i dessa specifikationer. De beslutade, att kristenheten måste sätta sig i förbindelse med de judiska lagarna och ceremonierna. De var långsamma i, att uppfatta, vad Kristus hade avskaffat genom Sin död, och att alla deras brännoffer bara hade pekat framåt mot Guds Sons död, varigenom avbilden hade mött sin förebild, och gjort den judiska religionens gudomligt fastslagna ceremonier och offer värdelösa.

Paulus hade själv stoltserat med sin fariséiska noggrannhet; men efter Kristi uppenbarelse för honom på vägen till Damaskus tydliggjordes Frälsarens uppdrag, och Paulus' eget arbete med, att omvända hedningarna. Då förstod han till fullo skillnaden mellan en levande tro och död formalism. Paulus hävdade fortfarande, att han var ett av Abrahams barn, och höll de Tio Buden i bokstav och ande lika noga, som han alltid hade gjort före sin omvändelse till kristendomen. Dock

insåg han, att de avbildande ceremonierna snart måste upphöra, då deras skuggbild hade mött verkligheten, och evangeliets ljus hade spritt sin härlighet över den judiska religionen, och nu skänkte de gamla ritualerna en ny innebörd.

Belägg för Kornelius' Erfarenhet

Den fråga, som rådet tog upp, tycktes medföra oöverstigliga vanskligheter, oavsett från vilken vinkel den betraktades. Men den Helige Ande hade i själva verket avgjort frågan, och på lydnaden för Hans avgörande berodde den kristna församlingens framgång, ja, själva dess existens. Apostlarna erhöll nåd, visdom och helgade omdömen, för att fatta beslut i den omstridda saken.

Petrus slöt sig till, att den Helige Ande hade avgjort saken, genom att stiga ned med samma kraft över de oomskurna hedningarna och de omskurna judarna. Han berättade om sin syn, där Gud hade visat honom en duk fylld med olika slags fyrfotadjur, och hade ombett honom, att döda och äta; och att då han vägrade och försäkrade Honom om, att han aldrig hade ätit något simpelt och orent, hade Gud sagt: ”Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent.”

Han sade: ”Och Gud som känner hjärtat, har vittnat för dem genom att ge den helige Ande åt dem likaväl som åt oss. Han gjorde ingen skillnad mellan oss och dem, sedan han genom tron hade renat deras hjärtan. Varför vill ni då fresta Gud och på lärjungarnas axlar lägga ett ok, som varken våra fäder eller vi själva har kunnat bära?”

Detta ok var icke de Tio Budens lag, vilket motståndarna till lagens bindande krav hävdar. I stället hänvisar Petrus till ceremonilagen, som blev gjord ogiltig i och med Kristi korsfästelse. Petrus' anförande gjorde sådant intryck på församlingen, att den förnuftigt kunde lyssna till Paulus och Barnabas, som redogjorde för sina erfarenheter ibland hedningarna. ”Då teg alla de församlade, och man lyssnade på Barnabas och Paulus, som berättade om hur stora tecken och under Gud hade utfört genom dem bland hedningarna.”

Avgörandet

Jakob frambar sitt vittnesbörd bestämt – att Gud tänkte skänka hedningarna samma förmåner, som Han hade gett judarna. Den Helige Ande fann det klokast, att inte påföra nyomvända hedningar ceremoniallagen; och efter att ha undersökt saken ingående, såg apostlarna och de äldste saken i samma ljus, och delade Guds Andes tankar. Jakob

satt ordförande i rådet, och hans slutliga beslöt löd: ”Därför anser jag att vi inte skall göra det svårt för de hedningar som vänder sig till Gud”.

Det var hans åsikt, att ceremonilagen, och i synnerhet omskärelsen, inte på minsta vis skulle åläggas hedningarna, eller ens anbefallas åt dem. Jakob försökte, att hos sina bröder inpränta förhållandet, att hedningarna vidtog en stor förändring i sin tro, genom att vända sig från avgudadyrkan till Gud, och att man skulle gå varsamt fram och inte belasta dem med invecklade och tvivelaktiga riter. Annars kunde de undvika, att följa Kristus.

Hedningarna skulle emellertid inte beträda den väg, som uppenbarligen låg i strid med deras judiska bröders synpunkter, eller som skulle skapa fördomar mot dem. Apostlarna och de äldste enades därför om, att bokstavligt undervisa hedningarna om, att avstå från mat offrad till avgudar, från otukt, från strypta djur och från blod. De blev ålagda, att hålla buden, och föra ett heligt liv. Hedningarna försäkrades, att män, som hade uppmanat dem till omskärelse, inte hade bemyndigats till det av apostlarna.

Paulus och Barnabas anbefalldes till dem som män, vilka hade satt sina liv på spel för Herren. Judas och Silas sändes jämte apostlarna, för att muntligen tillkännage rådets beslut för hedningarna. De fyra Guds tjänarna sändes till Antiokia tillsammans med brevet och budskapet, som bilade eller avgjorde all stridighet; ty den högsta jordiska myndigheten hade yttrat sig.

Det råd, som avgjorde saken, bestod av de judekristna och de hednakristna församlingarnas grundläggare. Äldste från Jerusalem, och ombud från Antiokia, var tillstädes; och de mest inflytelserika församlingarna var representerade. Rådet åberopade inte ofelbarhet under sina överväganden, utan handlade utifrån ett upplyst omdömes maningar, och med värdigheten hos en församling upprättad genom Guds vilja. De såg, att Gud Själv hade avgjort frågan, genom att gynna hedningarna med den Helige Ande; och det överläts nu åt dem, att följa Andens vägledning.

Hela kristenheten kallades inte in, för att rösta om frågan. Apostlarna och de äldste – inflytelserika män med omdöme – utformade och sände ut påbudet, som därigenom antogs av de kristna församlingarna i allmänhet. Alla var dock inte tillfreds med detta beslut; det förekom en fraktion av falska bröder, som åtog sig, att inleda en motkampanj på eget bevåg. De hängav sig åt knorrande och småaktig kritik, lade nya planer,

och försökte, att omintetgöra arbetet åt de erfarna män, som Gud hade förordnat skulle undervisa i Kristi lära. Från första början har församlingen måst möta sådana hinder, och likadant kommer det att bli vid tidens slut.

Paulus' År av Tjänande

Paulus var en outtröttlig arbetare. Han reste ständigt mellan olika orter, stundtals genom ogästvänliga områden, stundtals till sjöss, i storm och oväder. Han lät inget hindra sig i sitt verk. Han var Guds tjänare och måste förverkliga Hans vilja. Genom det talade ordet och i brevform framförde han ett budskap, som allt sedan dess har bringat hjälp och kraft till Guds församling. Åt oss, som lever under slutet på denna världs historia, talar budskapet han bar tydligt om de faror, som kommer att hota församlingen, och om de falska läror, som Guds folk kommer att måsta möta.

Från land till land och från stad till stad reste Paulus, varvid han förkunnade Kristus och grundade församlingar. Varhelst man ville lyssna till honom, arbetade han, för att motverka lögnen och för att styra in män och kvinnor på den rätta stigen. Dem, som tack vare hans ansträngningar kom att godta Kristus, organiserade han i en församling. Detta gjordes, oavsett menighetens numerär. Och Paulus glömde inte bort de församlingar, som hade kommit till. Hur än liten en församling måtte vara, var den föremål för hans omsorg och intresse.

Paulus' kall krävde från honom olika slags tjänande – att han arbetade med sina händer, för att förtjäna sitt uppehälle, inrätta församlingar och skriva brev till befintliga församlingar. Men mitt uppe i detta mångahanda arbetande tillkännagav han: ”ett gör jag” (Filipperbrevet 3:13). Ett mål hade han ständigt i sikte under allt arbete – att vara Kristus trogen. Denne hade uppenbart sig för Paulus, då denne smädade och hädade Hans namn och tog till alla grepp, för att få andra, att göra detsamma. Hela hans leverne kretsade kring, att tjäna och ära Honom, vars namn en gång i tiden hade fyllt honom med vämjelse. Hans huvudavsikt var, att vinna själar åt Frälsaren. Judar och hedningar kunde visst stå emot och förfölja honom, men inget kunde rubba denna hans föresats.

Paulus skärskådare sin Erfarenhet

I sitt brev till filipperna beskriver han sin

erfarenhet före och efter sin omvändelse. ”Ja, om någon menar att han kan förlita sig på yttre ting”, säger han, ”så kan jag det ännu mer, jag som blev omskuren på åttonde dagen och som är av Israels folk och Benjamins stam, en hebré född av hebreer, jag som i fråga om lagen var en farisé, i fråga om iver en förföljare av församlingen, i fråga om rättfärdighet, den som vinnas genom lagen, en oklanderlig man.” Filipperbrevet 3:4-6.

Efter omvändelsen lydde hans vittnesbörd så här:

”Ja, jag räknar allt som förlust, därför att jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som avskräde för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron.” Filipperbrevet 3:8, 9.

Den rättfärdighet, som han dittills hade betraktat som så värdefull, saknade nu allt värde i hans ögon. Hans själs längtan var denna: ”Då känner jag Kristus och kraften från hans uppståndelse och delar hans lidanden genom att bli lik honom i en död med honom, i hoppet om att nå fram till uppståndelsen från de döda. Inte som om jag redan har gripit det eller redan har nått det målet, men jag jagar efter att gripa det, eftersom jag själv har blivit gripen av Jesus Kristus. Bröder, jag menar inte att jag redan har gripit det, men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.” Filipperbrevet 3:10-14.

En anpassningsbar Medarbetare

Se på honom i fängelsehålan i Filippi där han trots sin värkande kropp sjunger lovsånger i nattens stillhet. När jordbävningen har öppnat fängelsedörrarna hörs hans röst igen, nu med uppmuntrande ord till fångvaktaren: ”Gör dig inget illa! Vi är kvar allihop.” Alla fångarna var på sin plats, kontrollerade endast av en medfånges närvaro. Och fångvaktaren, som blev övertygad om att den tro som gav Paulus kraft var äkta, frågade honom, hur han kunde bli frälst och tillsammans med hela sitt hushåll förena sig med de förföljda lärjungarna.

Se på Paulus i Aten där han står inför rådsförsamlingen på Areopagen och bemöter vetenskap med vetenskap, logik med logik och filosofi med filosofi. Lagg märke till med vilken finkänslighet och takt Paulus visar på Gud som

den ”okände guden”, som åhörarna i sin okunnighet har tillbett. När han beskriver den ”okände guden” som en far, som de är barn till, gör han det med ord lånade från en av deras egna poeter. Lyssna på honom, när han i en tid präglad av ståndssamhället, då människan inte hade några rättigheter, presenterar den stora sanningen om, att människorna är syskon och förklarar, att Gud ”av en enda människa har... skapat alla folk”. Sedan visar han, hur Guds kärleksfulla avsikter löper som en gyllene tråd genom allt hans handlande med mänskligheten. ”Han har låtit dem bo över hela jordens yta, och han har fastställt bestämda tider för dem och de gränser inom vilka de skall bo. Det har han gjort för att de skulle söka Gud och kanske kunna treva sig fram till honom – han är ju inte långt borta från någon enda av oss.”

Lyssna på honom hos Festus när kung Agrippa, som blivit övertygad om sanningen i det kristna budskapet, utbrister: ”Det går fort för dig att få mig till kristen.” Medan Paulus pekar på sina bojer svarar han vänligt och ödmjukt: ”Fort eller långsamt... Gud give att inte bara du utan alla som i dag lyssnar på mig blir sådana som jag men utan de här bojorna.”

Så fortsatte hans liv, som han själv beskriver det: ”Ofta har jag varit ute på resor, utsatt för faror i floder, faror från rövare, faror bland landsmän och bland hedningar, faror i städer, i öknar och på havet, faror bland falska bröder. Jag har arbetat och slitit och ofta vakat, jag har svultit och törstat och ofta fastat, jag har frusit och varit utan kläder” (Andra Korintierbrevet 11:26, 27).

”Man smädar oss och vi välsignar. Man förföljer oss och vi härdar ut. Man talar illa om oss och vi svarar med goda ord” (Första Korintierbrevet 4:12, 13). Vidare beskriver Paulus sig som ”plågad men alltid glad. Jag är fattig men gör många rika, jag har ingenting men äger allt” (Andra Korintierbrevet 6:10).

Tjänst i Bojer

Trots att Paulus satt fängslad under lång tid, utförde Herren ett särskilt verk genom honom. Hans bojer blev ett medel för att utbreda kunskapen om Kristus och på så sätt förhålliga Gud. Eftersom han flyttades från stad till stad för att stå inför rätta, blev hans vittnesbörd om Jesus och om den fängslade händelsen vid hans egen omvändelse berättad för kungar och landshövdingar. På så sätt kunde de inte skylla på okunnighet beträffande Jesus. Tusentals människor trodde på Jesus och glädde sig över hans namn.

Jag såg att Guds särskilda syfte uppnåddes under Paulus' sjöresa. Det var hans vilja att skeppets besättning skulle få se Guds kraft genom Paulus. Även hedningarna skulle få lära känna Jesu namn. Många av dem fick tillfälle att omvända sig genom Paulus' undervisning och genom att se de under han utförde. Kungar och landshövdingar tilltalades av hans tankegångar. Medan han ivrigt och i den Helige Andes kraft predikade Jesus och berättade om sin intressanta erfarenhet, övertygades de om, att Jesus var Guds Son.

Paulus och Petrus blir Martyrer

Apostlarna Paulus och Petrus var åtskilda från varandra i sitt arbete i många år, eftersom det var Paulus' uppgift, att föra evangeliet till hedningarna, medan Petrus arbetade särskilt för judarna. Men genom Guds försyn avlade bägge vittnesbörd för Kristus i världens stora metropol, och på dess jord skulle båda komma att spilla sitt blod som utsäde, för att säkerställa en väldig skörd av heliga och av martyrer.

Vid tidpunkten för Paulus' andra gripande blev Petrus också arresterad och kastad i fängelse. Han hade gjort sig särskilt förhatlig hos myndigheterna genom sin iver och framgång i, att avslöja trollkarlen Simon Magus' bedrägeri och omintetgöra hans planer. Denne hade följt efter honom, Petrus, till Rom, för att motsätta sig och förhindra evangeliets framåtskridande. Nero trodde på magi, och hade beskyddat Simon. Han blev fördenskull väldigt vred på aposteln, och hade därför tillskyndat hans gripande.

Kejsarens elakhet emot Paulus stegrades av faktumet, att medlemmar av det kejsarliga hovet, liksom andra ansedda personer, hade blivit omvända till kristendomen under hans första fängelsevistelse. Av den orsaken gjorde han Paulus' andra fängelsevistelse mycket besvärligare, och inskränkte kraftigt hans missionsmöjligheter; och kejsaren beslutade, att avkorta Paulus' liv, så snart som en god grund därtill yppades. Neros sinne hade blivit så starkt påverkat av styrkan hos aposteln ord vid hans föregående rättegång, att han avstod från domslut, och varken frikände eller fällde honom. Domen blev dock endast uppskjuten. Det gick inte lång tid, förrän den dom avkunnades, som sände Paulus i en martyrs grav. Som romersk medborgare, fick han inte utsättas för tortyr, och blev därför dömd till halshuggning.

Petrus blev, som jude och utlänning, dömd till piskning och korsfästning. Inför utsikterna om denna fasansfulla död, drog aposteln sig till minnes sin stora synd, då han förnekade Jesus i prövningens stund, och hans enda tanke var, att han var ovärdig den stora ära det skulle innebära, att dö på samma sätt som Mästaren. Petrus hade uppriktigt ångrat sin synd, och hade förlåtits av Kristus, vilket framgick av den stora uppgift Petrus fick, nämligen att ge hjordens får och lamm föda. Men han kunde aldrig förlåta sig själv. Ej heller tanken på pinan under den sista, fruktansvärda scenen kunde minska bitterheten hos Petrus' sorg och ånger. Som en sista önskan bad han därför sina bödlar om, att nagla honom vid korset med huvudet nedåt. Önskemålet beviljades, och på detta sätt dog den store aposteln Petrus.

Paulus' sista Vittnesbörd

På hemliga vägar fördes Paulus till avrättningsplatsen. Hans följare var oroliga över omfånget hos hans inflytande, och var rädda för, att ytterligare personer skulle vinnas för kristendomen genom hans dödsdrama. Därför tilläts endast ett fåtal åskådare att närvara. Men de förhårdade soldater, som hade utsetts till hans följeslagare, lyssnade till Paulus, och såg med förvåning hans glädje och tillförsikt inför en sådan död. Hans förlåtande anda mot sina mördare, och hans orubbliga tillit till Kristus ända in i det sista, visade sig bli en smak till liv för vissa, som bevitnade hans martyrskap. Flera, än en tog inom kort emot den Frälsare, som Paulus hade förkunnat, och beseglade utan fruktan sin övertygelse med sitt blod.

Paulus' liv vittnade, till sista stund, om sanningen i hans ord i Andra Korintierbrevet: "Ty Gud som sade: 'Ljus skall lysa fram ur mörkret', han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall sprida sitt sken. Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss. Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, rådvilla men inte rädlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv skall uppenbaras i vår dödliga kropp" {kapitel 4:6-10}. Hans tillräcklighet låg inte hos honom själv, utan hos närvaron av Guds Andes inverkan, som fyllde hans själ, och lade alla tankar under Kristi vilja. Själva förhållandet, att hans eget liv var ett exempel på den sanning han förkunnade, gav överbevisande kraft åt både hans predikan och uppträdande. Profeten säger: "Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid, ty på dig

förtröstar han” {Jesaja 26:3}. Det var denna himmelska frid, uttryckt i ansiktet, som vann många själar för evangeliet.

Aposteln blickade in i det storslagna på den andra sidan, icke i osäkerhet eller i rädsla, utan med glatt hopp och längtansfylld förväntan. I det, att han stod på fläcken för sitt stundande martyrskap, såg han inte bödelns glittrande svärd, eller den gröna mark, som snart skulle ta emot hans blod, nej, han blickade upp genom den stilla, blå himlen in i den sommardag, där den Evige tronar. Hans ord var: Oh, Herre, Du är min tröst och min arvedel. När skall jag få omfamna Dig? När skall jag själv få beskåda Dig, utan ett beslöjande förhänge emellan?

Paulus tog Himmelens atmosfär med sig till sitt liv på jorden. Alla, som var tillsammans med honom, märkte hans förbindelse med Kristus och kamratskapet med änglar. Häri ligger sanningens kraft. Det otvungna, omedvetna inflytandet från ett helgat liv är den mest överbevisande predikan, som kan ges till förmån för kristendomen. Argument, om så oemotsägbara, väcker endast motstånd; men ett gudfruktigt exempel har en kraft, som är omöjlig att värja sig emot.

Då aposteln förlorat ur sikte sin egen, nära förestående bortgång, förnam han ett djupt bekymmer för lärjungarna, som han snart skulle komma att lämna. De måste hädanefter uthärda fördomar, avsky och förföljelse. Han gjorde sitt bästa, för att stärka och uppmuntra de få kristna, som ledsagade honom till avrättningsplatsen, genom att upprepa de övermåttan dyrbara löften, som ges åt dem, vilka blir förföljda för rättfärdighetens sak. Han försäkrade dem om, att inget skall gå förlorat av allt det, som Herren har sagt om Sina prövade och trofasta barn. De skall stå upp och skina; ty Herrens ljus skall gå upp över dem. De skall ha sina vackra kläder på sig, när härlighetens Herre skall uppenbaras. Under en liten stund må de vara tyngda av mångfaldiga frestelser, de må vara utblottade på jordiska bekvämligheter; men de måste uppmuntra sina hjärtan, genom att säga: Jag vet, vem jag har trott på. Han är i stånd till, att vaka över det, som jag har betrott åt Honom. Hans tillrättavisning skall upphöra till sist, och den fullkomliga fridens morgon skall gry.

Vår frälsnings Härförare hade berett Sin tjänare på den sista, stora konflikten. Återlöst genom Kristi offer, tvättad ren från synd i Hans blod, och iklädd Hans rättfärdighet, bar Paulus i sig själv det invärtes vittnesbördet om, att hans själ var dyrbar i hans Förlossares ögon. Hans liv var dolt

tillsammans med Kristus i Gud, och han var överbevisad om, att Han, som hade besegrat döden, var i stånd till, att bevara det, som Han hade fått Sig anförtrött. Hans sinne grep tag om Frälsarens löfte: ”jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen” {Johannesevangeliet 6:40}. Hans tankar och hopp kretsade kring hans Herres andra ankomst. Och då bödelns svärd var på väg ned, och dödens skuggor samlades runt martyrens själ, sprang hans sista tanke fram, som kommer att vara hans första tanke vid det stora uppvaknandet, nämligen att möta Livgivaren, som skall hälsa honom välkommen till den välsignade glädjen.

Bortåt ett tjug århundraden har gått, sedan den åldrige Paulus utgöt sitt blod som ett vittne för Guds ord och för Kristi vittnesbörd. Ingen pålitlig hand nedtecknade denne helige mans sista upplevelser åt de därpå följande släktena; men inspirationen har bevarat hans sista vittnesbörd åt oss. Liksom en basunstöt, har hans stämma genljudit under alla tidsåldrar, skänkt kraft åt tusentals kristna vittnen om hans egen taperhet, och uppväckt ekot i tusentals sorgtyngda själers hjärtan från hans egen segerrika glädje: ”Själv offras jag redan som ett drickoffer, och tiden för mitt uppbrott är inne. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst” {Andra Timoteusbrevet 4:6-8}.

Det stora Avfallet

Den nystiftade församlingens historia visar, att Frälsarens ord gick i uppfyllelse. Jordens och helvetets makter bekrigade Kristus i form av Hans efterföljare. Hedendomens företrädare insåg, att de hedniska templen och altarna skulle tillintetgöras, i fall evangeliet segrade. Därför samlade de sina krafter, för att få slut på kristendomen. Förföljelsens eldar tändes. De kristna berövades sin egendom och jagades bort ifrån sina hem. De ”*fick utstå en hård kamp och mycket lidande.*” Hebr. 10:32. De ”*utstod hän och gisselslag, ja, även bojor och fångelse.*” Hebr. 11:36. Stora skaror beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod. Adelsmän och slavar, rika och fattiga, lärda och olärda dödades utan förskoning.

Satans ansträngningar, för att förstöra Kristi menighet med våld, blev fruktlösa. Den stora strid, i vilken Kristi lärjungar offrade livet,

upphörde ej, då dessa trofasta banérförare föll på sin post. De segrade i nederlaget. Guds medarbetare blev dräpta, men Hans verk gick stadigt framåt. Evangeliet vann allt större utbredning, och antalet anhängare ökade. De trängde in i trakter, där inte ens Roms örnar kunde nå fram. En kristen, som gick till rätta med de hedniska ämbetsmännen, som främjade förföljelsen, sade: Ni kan ”döda oss, pina oss och fördöma oss, men Er orättfärdighet är beviset på, att vi är oskyldiga och Er grymhet gagnar Er inte heller.” Denna bidrog bara än mer till, att få andra att anta deras tro. ”Ju oftare Ni mejar ned oss, desto mera växer vårt antal. De kristnas blod är ett utsäde.”

Tusentals fängslades och dödades, men andra trädde till för att fylla deras plats. De, som blev blodsvitnen för sin tro, var Kristi egendom för alltid och räknades av Honom som segervinnare. De hade utkämpat den goda striden och skulle få ta emot härlighetskronan vid Kristi återkomst. De kristnas lidanden förde dem närmare varandra och närmare deras Förlösare. Det goda föredöme, som de gick före med under sina liv, och det vittnesbörd de avlade vid sin död, var en stadig rekommendation till fördel för sanningen. Och var man minst skulle vänta det, trädde Satans undersåtar ut ur hans rike och ställde sig under Kristi banér.

Kompromissen med Hedendomen

För att uppnå bättre utfall i kriget mot Guds rike, beslutade Satan att ställa sitt banér i den kristna kyrkan. Om det bara ville lyckas att vilseleda de kristna och få dem till att misshaga Gud, skulle de mista sin kraft och bli ett lätt byte.

Den store motståndaren sökte nu att uppnå det med list, som det inte lyckats honom att uppnå med våld. Förföljelsen upphörde och avlöstes av de farliga frestelser, som heter timlig framgång och världslig ära. Avgudadyrkare uppmuntrades till, att anamma vissa delar av den kristna tron, medan de förkastade andra och väsentliga sanningar. De bekände sig till att tro på Jesus som Guds Son och på Hans död samt uppståndelse, men de kände ingen övertygelse om synd och insåg inte nödvändigheten av, att ångra sin synd och få ett nytt hjärta. De gjorde själva vissa eftergifter och föreslog, att även de kristna skulle göra eftergifter, så att de alla tillsammans kunde förenas i tron på Kristus.

Nu befann församlingen sig i en ohygglig fara. Fängelse, tortyr, bål och svärd var välsignelser i jämförelse härmed. Somliga av de kristna stod fast och sade, att de inte kunde ingå någon kompromiss. Andra var inställda på, att ge visst

avkall på sin tro och sluta sig samman med de människor, som delvis hade antagit den kristna tron. De hävdade, att detta måhända skulle bidra till, att dessa personer bleve fullständigt omvända. Det var en kvalfull tid för Kristi trofasta efterföljare. Satan var i färd med, att nästla sig in i kyrkan under kristlig kapp, för att fördärva de kristnas tro och leda deras sinnen bort ifrån sanningens ord.

Till sist gick flertalet av de kristna med på att sänka kraven, och kristendomen och hedendomen ingick förbund. Fastän avgudadyrkarna påstod sig vara omvända, och anslöt sig till kyrkan, höll de fast vid sin avgudadyrkan. De bytte bara ut sina avgudabilder mot bilder av Jesus, ja, till och med av Maria och helgonen. Avgudadyrkandets farliga surdeg, som nu kommit in i kyrkan, satte i gång sitt ödeläggande verk. Osund lära, vidskepliga bruk och avgudaceremonier inlemmades i kyrkans tro och gudstjänst. Då Kristi efterföljare slöt sig samman med avgudadyrkarna, blev den kristna tron fördärvad, och kyrkan miste sin renhet och kraft. Det var dock några, som inte lät sig ledas på villovägar. De fortfor att vara trogna mot sanningens upphovsman och tillbad Gud allena.

Kristi bekännande efterföljare har alltid bestått av två grupper. Den ena betraktar Frälsarens liv och vinnlägger sig kraftfullt om, att rätta till sina brister och komma att likna den stora förebilden; den andra gruppen försöker att undvika de tydliga, praktiska sanningar, som avslöjar deras villfarelser. Även då förhållandena i kyrkan var som bäst, bestod dess medlemmar inte uteslutande av trofasta, rena och uppriktiga människor. Vår Frälsare lärde, att människor, som syndar med avsikt, inte skall tas upp i menigheten; och ändå valde Han ut män med bristfällig karaktär och lät dem njuta frukterna av Sin undervisning och Sitt exempel, för att ge dem möjlighet till, att se sina fel och rätta till dem.

Men det föreligger ingen överenskommelse mellan ljusets furste och mörkrets furste, och det kan heller inte förekomma någon överenskommelse mellan deras efterföljare. Då de kristna gick med på att sluta förbund med människor, som bara var delvis omvända från hedendomen, beträdde de en stig, som förde längre och längre bort från sanningen. Satan jublade över, att det lyckats honom att bedra så många av Kristi efterföljare. Nu utövade han påtryckning mot dem och eggade dem till, att förfölja de återstående, som fortsatt var trogna Gud. Det fanns inga, som bättre förstod att motarbeta den sanna, kristna tron, än de personer, som en gång hade varit dess försvarare. Dessa avfallna kristna förenade sig nu

med sina hedniska meningsfränder och riktade sina vapen mot de viktigaste delarna hos Kristi lära.

De, som önskade att förbli trofasta, måste kämpa en förtvivlad kamp mot de villfarelser och vederstyggligheter, som infördes i kyrkan under andlig täckmantel. Bibeln erkändes ej som trons rättesnöre. Religionsfrihetens princip betecknades som kätteri, och dess talesmän hatades och landsförvisades.

De Trogna drar sig undan

Efter en lång och hård kamp beslutade de få trofasta, att de skulle avbryta förbindelsen med den avfallna församlingen, om den fortsatt vägrade att förkasta lögnen och avguderiet. De var på det klara med, att skilsmässa var oundviklig, om de skulle lyda Guds Ord. De tordes inte se mellan fingrarna med villfarelser, som skulle riskera deras barns och barnbarns tro. De var beredda på att göra vilken som helst eftergift, som var förenlig med deras trohet mot Gud, för att bevara friden och enheten; men de ägde den överbevisningen, att själva friden var för dyr, om den säkrades på bekostnad av principerna. Om enhet bara kunde uppnås, genom att offra sanning och rättfärdighet, måtte det hellre råda oenighet, ja, krig. Det skulle gagna både kyrkan och världen, om de principer, som besjälade dessa trofasta själar, åter väcktes till liv i hjärtat hos de människor, som bekänner sig till att tjäna Gud. Det skulle gagna både kyrkan och världen, om de principer, som besjälade dessa trofasta själar, åter väcktes till liv i hjärtat hos de människor, som bekänner sig till att tjäna Gud.

Aposteln Paulus säger, att *”Så kommer också alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas.”* Andra Timoteusbrevet 3:12. Vad är då grunden till, att förföljelsen till stor del tycks ha upphört? Den enda grunden härtill är, att kyrkan har anpassat sig till världens skick och därför inte väcker motstånd. Den gängse kristendomen i vår tid är inte av den rena och heliga typ, som utmärkte kristendomen på Kristi och apostlarnas tid. Kristendomens synbara popularitet i världen orsakas blott och bart av, att den ger efter för synden, att man betraktar de stora sanningarna i Guds Ord med liknöjdhet, och att det förekommer så litet levande gudsfuktan i församlingen. Låt bara samma tro och kraft, som utmärkte församlingen i dess första tid, väckas till liv igen, så kommer förföljelsen att blossa upp på nytt och bålen kommer åter att tändas.

Laglöshetens Hemlighet

I sitt andra brev till tessalonikerna förutsade aposteln Paulus det stora avfall, som skulle leda till påvedömets inrättande. Han sade, att innan Herrrens dag gryr, ”måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.” Aposteln upplyser vidare sina bröder om, att ”Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam.” Andra Tessalonikerbrevet 2:2, 3, 4, 7. Redan på denna arla tidpunkt såg han, att det hade smugits in villfarelser i församlingen, som skulle bana väg för påvedömets utveckling.

Till att börja med föregick detta i det fördolda, men efterhand som det tilltog i styrka och fick herravälde över människornas sinnen, arbetade det mera öppet. Hedniska skick trängde nästan omärkligt in i den kristna kyrkan. Fallenheten för att kompromissa motarbetades till en tid av de häftiga förföljelser, som menigheten blev utsatt för av hedendomen; men då förföljandet upphörde och kristendomen fann vägen in vid kungliga hov och kungliga slott, bytte den ut Kristi och apostlarnas beskedlighet och ödmjukhet mot de hedniska prästernas och härskarnas stolthet och prakt samt ersatte Guds befallningar med mänskliga åsiktsbyggnader och seder.

Kompromissen mellan hedendom och kristendom blev utvecklingen av den ”laglöshetens människa”, som omtalas i profetian. Detta är den makt som sätter sig upp mot Gud och upphöjer sig över honom. Detta gigantiska system av falsk religion är ett mästerverk av Satans makt – ett monument över hans ansträngningar att själv sätta sig på tronen och härska över jorden efter sin egen vilja.

För att tillförsäkra sig världslig vinning och ära, förleddes församlingen till att söka gunst och stöd hos världens stora män. Efter det att den på detta sätt förkastat Kristus, lät den sig övertalas att visa lydnad mot Satans representant – biskopen i Rom.

Det är en av den romerska kyrkans främsta läror, att påven är det synliga huvudet över den världsomfattande kristna församlingen. Han har fått sig tilldelad den högsta myndigheten över biskopar och präster i alla delar av världen. Påven har till och med tilldelats titlar som tillhör själva Gudomen.

Satan visste fullt väl att Bibeln skulle göra det möjligt för människorna att genomskåda hans bedrägeri och motstå hans makt. Genom Guds Ord hade även världens Frälsare motstått hans angrepp. Vid varje angrepp höll Kristus fram den eviga sanningens sköld genom att säga: ”Det står skrivet.” (Luk 4:1-13.) Varje förslag från fiendens sida tillbakavisade han med Bibelns vishet och kraft. Om Satan skulle kunna upprätthålla sin dominans över människorna och befästa auktoriteten hos påven, som olagligt gjorde anspråk på tronen, måste han förhindra att de fick tillgång till Bibeln. Bibeln upphöjer ju Gud och sätter människan på hennes rätta plats. Därför måste dess heliga sanningar döljas och undertryckas. Denna logik tog den romerska kyrkan till sig. Under hundratals år var det förbjudet att sprida Bibeln. Människor fick inte tillåtelse att läsa den eller att ha den i sina hem. Samvetslösa präster och prelater tolkade dess lära till stöd för sina egna anspråk. Detta medförde att påven nästan överallt erkändes som Guds ställföreträdare på jorden och erkändes äga makt över både kyrka och stat.

Tider och Lagar förändrade

Då det instrument som avslöjar villfarelse hade avlägsnats, kunde Satan genomföra sin egen vilja. Profetian hade sagt om påvemakten att den skulle ”sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar” (Dan. 7:25). Detta dröjde den inte med att försöka att göra. För att de som hade vunnits från hedendomen skulle få en ersättning för sin avgudatillbedjan, och på det sättet gynna deras skenbara mottagande av kristendomen, blev tillbedjan av bilder och relikier gradvis införd i den kristna gudstjänsten. Ett dekret som utfärdades av ett allmänt kyrkomöte befäste till slut detta hedniska system. För att fullborda sitt vanhelgande verk tog sig den romerska kyrkan friheten att utesluta det andra budet från Guds lag, det bud som förbjuder tillbedjan av avbilder. Dessutom delade denna kyrka det tionde budet i två, för att bevara antalet.

Eftersom kyrkan var villig att göra eftergifter för hedendomen banades väg för ytterligare ett åsidosättande av Herrens auktoritet. Satan, som arbetar genom ogudaktiga ledare inom kyrkan, förfalskade också det fjärde budet. Han försökte, att åsidosätta den urgamla sabbaten, den dag som Gud hade välsignat och helgat (1 Mos. 2:2, 3), och i dess ställe upphöja den högtidsdag som firades av hedningarna som ”solens hedervärda dag”. Denna förändring gjordes till att börja med inte öppet. Under de första århundradena hade den sanna sabbaten firats av alla kristna. De var ivrigt angelägna om att ära Gud, och då de trodde på att

hans lag var oföränderlig vakade de noga över de heliga buden. Men Satan arbetade med stor list genom sina redskap. För att folket skulle få sin uppmärksamhet riktad mot söndagen gjordes den till en högtidsdag till minne av Kristi uppståndelse. Man höll gudstjänster på denna dag. Den blev också betraktad som en dag för vila och rekreation. Sabbaten hölls emellertid fortfarande helig.

Konstantin, som ännu var hedning, utfärdade ett påbud, som gjorde Söndagen till offentlig högtidsdag i hela det romerska väldet. Efter sin omvändelse fortsatte han troget, att försvara Söndagen, och han höll fast vid sina hedniska bruk, som en del av sin nya tro. Men den ära, som därigenom visades den dagen, var inte nog för att avhålla de kristna från att fortsatt betrakta den sanna vilodagen som Herrens helgdag. Ett steg till var nödvändigt, den falska vilodagen skulle upphöjas, så att den bleve lika helig som den sanna, och några få år efter Konstantins lag gav den romerske biskopen Söndagen titeln Herrens dag, och på detta vis blev befolkningen gradvis ledd till att anamma Söndagen. Likväl helighölls den sanna vilodagen ännu.

Ärkeförföraren hade inte helt genomfört sina planer. Han hade beslutat sig för, att samla den kristna världen under sitt banér och att utöva sin makt genom sin viceregent, den stolte påven, som utgav sig för att vara Kristi ombud. Han nådde sitt mål med hjälp av halvomvända hedningar, äregiriga prelater och världsliga kyrkomän. Med vissa mellanrum hölls det stora kyrkomöten, som bevistades av framträdande kyrkomän från hela världen. Vid nästan varje kyrkomöte blev Sabbaten, som Gud hade instiftat, åsidosatt litet mera, medan Söndagen blev upphöjd i motsvarande grad. Så gick det till, då denna hedniska högtidsdag till sist blev ärad som en gudomligt inrättad helgdag, medan den bibliska vilodagen blev betecknad som en kvarleva från judendomen och dess anhängare förbannade.

Det hade lyckats den store förföraren, att upphöja sig över allt, som heter Gud och heligt (Andra Tessalonikerbrevet 2:4). Han hade dristat sig till, att ändra det enda av den gudomliga lagens bud, som omisskännligt hänvisar hela mänskligheten till den sanne och levande Guden. I det fjärde budet skildras Gud som himmelens och jordens Skapare, och det är denna titel, som skiljer Honom åt från alla falska gudar. Den sjunde dagen helgades och reserverades som vilodag för människan, för att vara ett minnesmärke över skaparverket. Den skulle för alltid påminna människan om, att den levande Guden är källan

till allt liv, och att de bör ära och tillbe Honom. Satan anstränger sig för, att få människorna att underlåta att vara trogna mot Gud och lyda Hans lag. Det är på grund härav, som han riktar sina angrepp mot det bud, vilket hänvisar till Gud som Skaparen.

Protestanterna hävdar, att Söndagen gjordes till vilodag, eftersom den är Kristi uppståndelsedag; men det går inte att bevisa utifrån Skriften. Varken Kristus eller apostlarna skänkte denna dag en sådan ära. Söndagens införande som kristen vilodag skall sökas i "laglöshetens hemlighet" (2 Tess. 2:7), som redan var i verksamhet på Paulus' tid. Var och när tog Herren detta barn från påvedömet som Sitt eget? Vilket hållbart skäl går att anföra för en förändring, som Skrifterna tiger om?

På 500-talet hade påvedömet befast sin makt. Kejsarnas stad blev dess huvudstad, och Roms biskop förklarades vara överhuvud för hela kyrkan. Påvedömet hade övertagit hedendomens plats. Draken hade gett vilddjuret sin kraft och sin tron samt stor makt (Uppenbarelseboken 13:2). Nu inleddes den påvliga maktperioden på 1 260 år, som förutsagts i profetiorna i Danielsboken och Uppenbarelseboken. Danielsboken 7:25; Uppenbarelseboken 13:5-7. De kristna måste välja: Antingen kompromissa med Guds entydiga anvisningar och rätta sig efter de påvliga ceremonierna och den påvliga gudsdyrkan, eller välja Guds sida och omkomma i fängelse, lida döden på sträckbänken, på bålet eller drabbas av bödelsyxan. Nu gick Jesu ord i uppfyllelse: "Ni kommer att bli förrådade till och med av föräldrar och bröder, av släktingar och vänner, och en del av er skall man döda. Och ni skall bli hatade av alla för mitt namns skull." Lukasevangeliet 21:16, 17. De trofasta blev utsatta för häftigare förföljelser, än någonsin tidigare, och världen blev ett enda stort slagfält. I flera hundra år måste Kristi menighet söka sin tillflykt på öde och okända platser. Profeten säger härom: "Kvinnan flydde då ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, så att hon får sitt uppehälle i ettusen tvåhundrasextio dagar." Uppenbarelseboken 12:6.

Den Mörka Tidsåldern

I och med romarkyrkans maktillträde inleddes den mörka tidsåldern. Mörkret blev tätare, efterhand som kyrkans makt tilltog. Nu överfördes tron från Kristus, den sanna grundvalen, till påven i Rom. I stället för att lita på, att Guds Son ville skänka dem syndernas förlåtelse och åvågbringa eller åstadkomma evig frälsning, riktade folk blicken mot påven och mot prästerna samt

prelaterna, som påven skänkte myndighet. De lärdes upp till att tro, att påven var deras medlare på jorden, och att ingen kunde komma till Gud, utan att först hänvända sig till påven. Man lärde också folket, att påven var Guds företrädare gentemot dem, och att han därför skulle åtlydas obetingat. I fall någon underlät att rätta sig efter honom, skulle vederbörande straffas allvarligt till kropp och själ.

Sålunda leddes människornas tankar bort ifrån Gud och till felande, grymma människor, ja, mer än det, till själve mörkrets furste, som utövade sin makt genom dem. Synden uppträdde i helighetens förklädnad. När Skriften förbjuds och människor betraktar sig själva som översta myndighet, kan man inte vänta sig annat än svek, bedrägeri och syndighet. Då de mänskliga lagarna och sedvänjorna sattes i högsätet, inträdde det fördärliga tillstånd, som alltid följer på Guds lags åsidosättande.

Farliga Dagar

Detta var en farofylld tid för Kristi församling. Antalet trofasta banérförare var litet. Även om sanningen aldrig saknade vittnen, verkade det stundtals som om villfarelse och vidskepelse fullständigt skulle ta överhanden, och att den sanna gudstron skulle bli utrotad på jorden. Evangeliet kom i skymundan, de religiösa ceremoniernas antal ökade och stränga krav lades på folket.

De lärdes inte bara att betrakta påven som sin medlare, utan också till att tro, att de skulle skona sin synd genom sina egna gärningar. Det krävdes, att de skulle företa långa pilgrimsfärder, göra botövningar, tillbe relikier, bygga kyrkor, helgedomar och altaren samt betala stora belopp till kyrkan, för att mildra Guds vrede och säkra Hans gunst. Som om Gud vore en människa, som blir vred över småsaker och blidkas genom gåvor och botövningar!

Under århundradenas gång infördes det stadigt flera villfarelser i romarkyrkans lära. Redan före påvedömet upprättande väckte hedniska vishetslärares undervisning uppmärksamhet i kyrkan och utövade inflytande här. Många höll fast vid sina hedniska åsikter, fastän de var bekännande kristna. De fortsatte inte bara med att själva studera den hedniska filosofin, utan uppfordrade också andra till att göra detsamma, för att nå större inflytande ibland hedningarna. På detta sätt trängde det in allvarliga villfarelser i den kristna tron. Bland de mest framträdande var tron på människans medfödda odödlighet och hennes medvetande i döden. Det var på denna grund, som

Rom byggde läran om åkallan av helgon och tillbedjan av Jungfru Maria. Från samma källa stammar villfarelsen om, att de obotfärdiga skall pinas för evigt. Denna lära blev tidigt gjort till en beståndsdel i det påvliga lärosystemet.

Nu var vägen banad för ytterligare ett hedniskt påfund. Rom kallade det för skärselden och utnyttjade det till, att skrämja de godtrogna och vidskepliga massorna. Denna villfarelse går ut på, att det finns ett pinorum, där de själar, som inte har förtjänat evig fördömelse, skall straffas för sina synder, innan de får lov att komma till himmelen.

Rom hade användning för ändå ett påfund, för att kunna utnyttja sina anhängares fruktan och laster. Detta fick man genom läran om avlaten. Alla de, som lovade att delta i påvens krig för att utvidga hans världsliga herradöme, straffa hans fiender eller utrota dem, som vågade att förneka hans andliga överhöghet, fick löfte om full förlåtelse för begångna, nutida och framtida synder samt eftergift för alla de straff, som de hade gjort sig förtjänat av. Folk blev också lärda att tro, att de kunde frigöra sig från synden och befria sina avlidna vänners själar från skärseldens lågor, genom att betala in pengar till kyrkan. Det var sådana metoder, som Rom använde sig av, för att fylla sina skattkistor och skaffa sig medel, så att de kunde leva i prakt, överdåd och lastbarhet.

Herrens nattvard, som påbjuds i Skriften, ersattes av det avgudiska mässoffret. De påvliga prästerna utgav sig genom sitt meningslösa mummel för, att förvandla vanligt bröd och vin till Kristi verkliga lekamen och blod. Det krävdes av de kristna, vid hot om dödsstraff, att de skulle bekänna sig tro på denna fruktansvärda, hädiska vrånglära. Alla de, som vägrade detta, blev brända på bål.

På 1200-talet fick påvedömet det mest fruktansvärda av sina redskap i handen, nämligen Inkquisitionen, det vill säga att döma personer utan att de gavs möjlighet att försvara sig. Mörkrets furste arbetade tillsammans med de ledande männen inom den påvliga hierarkin. Då de höll sina hemliga rådslag, ägde Satan och hans änglar herraväldet över dessa onda mäns sinnen. I deras mitt stod det en osynlig ängel från Gud och nedtecknade den fruktansvärda berättelsen om deras syndiga beslut. Ängeln rapporterade om handlingar, som var för gruvliga för att ses av människor. Det stora Babylon var berusat av de heligas blod. Millioner martyrs lemlästade kroppar ropade till Gud om hämnd över denna avfallna makt.

Tidiga Reformatorer

Sanningens ljus kunde dock inte släckas fullständigt i det mörker, som inneslöt jorden under den långa period, då påvedömet hade makten. Gud har haft Sina vittnen i alla tidsperioder – människor, som trott på Kristus som den ende medlaren mellan Gud och människan och betraktat Bibeln som det enda rättesnöret i livet och helighållit den sanna vilodagen. Senare släkten kommer aldrig att få veta, hur mycket världen är skyldig dessa personer. De brännmärktes som kättare, deras bevekelsegrunder betvivlades, deras karaktär svartmålad, deras skrifter bekämpades, feltolkades eller förstördes. Men de var orubbliga och bevarade århundrade efter århundrade trons renhet som ett heligt arv till kommande släkter.

Kriget mot Bibeln hade varit så bittert, att det under vissa perioder endast fanns några få exemplar av Bibeln, men Gud tillät inte, att Hans Ord blev fullständigt tillintetgjort. Dess sanningar skulle inte vara dolda för evigt. Det var lika lätt för Honom, att lösa de länkar, som band livets ord, som det var att öppna fängelsedörrar och låsa upp järnportar, för att frige Sina tjänare. I flera länder i Europa uppmuntrade Guds Ande olika män till att söka efter sanningen som efter en dold skatt. Den Helige Ande ledde dem hän till den Heliga Skrift, som de läste med djupaste intresse. De hade beslutat sig för att följa ljuset, vad det än skulle kosta. Ehuru de inte hade ett klart begrep om allt, lyckades det dem att finna många sanningar, som länge hade varit gömda. Dessa män drog nu ut som himmelens sändebud, rev sönder villfarelsens och vidskepelsens länkar och uppfordrade människor, som länge hade levat i slaveri, till att stå upp och försvara sin frihet.

Nu var tiden inne för att översätta Skriften och bringa ut den till folken i de skilda länderna på deras egna språk. Världens midnattstimme var över. Nattmörkret höll på att trängas undan, och i många länder såg man de första tecknen på morgonrodnaden.

Reformationens Morgonstjärna

På 1300-talet framträdde ”Reformationens Morgonstjärna” i England. John Wycliffe var inte bara Reformationens förelöpare i England, utan i hela kristenheten. Han var en förkämpe för den rena sanningen, en oas i öknen.

Förutom sin färdighet i, att bruka de vapen, som finns i Guds Ord, besatt han de intellektuella kunskaper, som han hade förvärvat i skolan. Hans stora begåvning och hans omfattande och grundliga vetande framkallade aktning hos både vän och fiende. Hans anhängare såg med tillfredsställelse, att deras ledare intog en ledande ställning ibland landets andliga elit, och hans fiender hade ingen möjlighet att ringakta Reformationens sak med hänvisning till dess ledares ovetande eller svaghet. Herren såg i honom en man med ämnen och kunnande, som skulle låta sig användas, och detta kom motståndarna att tuga och avhöll dem ifrån, att vanära de sanningar han framhöll.

Wycliffes översättning var den första Bibel, som gavs ut på engelska, men då boktryckningen ännu var okänd, var det förbundet med stora vanskligheter och arbetet med att framställa de många kopiorna av Bibeln tog väldigt lång tid, men arbetet blev utfört och England fick sin första Bibel på sitt eget språk, och fastän det på den tiden fanns få läskunniga, började ljuset från Guds Ord nu att skingra mörkret. Den gudomliga handen förberedde vägen för Reformationen.

De, som passivt hade överlätit sig till påvens lära, började nu att vakna och komma till sans. Detta medförde, att det uppstod motstånd mot påvens lära och Bibelns ord togs emot med glädje. Wycliffe förkunnade protestanternas entydiga lära, frälsning genom tron på Jesus Kristus och Bibelns ofelbarhet. Många präster anslöt sig till honom och var delaktiga i utbredandet av det evangelium, som omtalas i Guds Ord. Arbetet medförde, att den nya tron mottogs av nästan halva engelska folket, mörkrets rike vacklade.

Reformationen sprids

Det var genom att läsa Wycliffes skrifter, som Johan Hus i Böhmen övertygades om, att förkasta många av romarkyrkans villfarelser och att sätta igång reformarbetet. Liksom Wycliffe, var Hus en äkta kristen, som helt hade överlätit sig till sanningen. Hans framhållande av Skrifterna och hans djärva fördömanden av prästerskapets skandalösa och omoraliska liv väckte omfattande intresse, och tusentals tog gladeligen till sig en renare tro. Detta orsakade påvens och prelaternas, prästernas och munkarnas ilska, och Hus kallades att inställa sig vid Rådsmötet i Konstanz, för att bemöta anklagelsen om kätteri. Tyske kejsaren lovade honom fri lejd, och då han kom till Konstanz, försäkrades han personligen av påven, att inget ont skulle hända honom.

Efter en lång rättegång, varunder han försvarade sanningen, måste Hus välja mellan, att ta tillbaka sina lärosatser, eller avrättas. Han valde martyrens öde, och sedan han måst se sina böcker läggas på bålet, brändes han själv till döds. I närvaro av kyrkans och statens samlade dignitärer, hade Guds tjänare yttrat en allvarsmättad och osviklig protest mot den påvliga hierarkins samlade fördärv. Hans avrättning, som utgjorde en skamlös överträdelse mot det högtidligaste, offentliga löfte om beskydd, avslöjade Roms svekfulla grymhet. Sanningens fiender visste det inte, men de gynnade den sak, som de förgäves sökt att tillintetgöra.

Efter Wycliffes död fortsatte protesterna mot den falska läran, ehuru det ständigt betydde förföljelse. Liksom de troende på apostlarnas tid, var det många som gav avkall på jordisk egendom och ära, för att följa Kristus.

Det gjordes stora ansträngningar, för att stärka och utvidga påvens makt, men då påvarna, som fortsatt hävdade sig vara Kristi ställföreträdare, levde ett fördärvat liv, gjorde befolkningen motstånd. Med hjälp av uppfinnandet av tryckpressen, ökade cirkulerandet av Skrifterna, och många kom att se, att de påvliga lärorerna inte grundades på Guds Ord.

Då ett vittne måste låta sanningens fackla falla, var det strax ett annat där, som övertog den och trofast höll den uppe. Förföljelsen gjorde, att det framkom trofasta män, icke blott inom de olika trossamfundet, utan också i olika länder. Det var män, som räckte ut sina händer och grep den tro, som Wycliffe 100 år tidigare hade förkunnat. Reformationen inleddes på Luthers tid i Tyskland. Calvin predikade evangeliet i Frankrike, Zwingli i Schweiz. Världen höll på att vakna, och från land till land lød ropet "*religionsfrihet*"!

Luther och den Protestantiska Reformationen

Främst ibland dem, som kallades att föra kyrkan från påveväldets mörker in i en renare tros ljus, stod Martin Luther. Nitisk, brinnande och självupppoffrande, utan att känna till någon annan fruktan, än gudsfruktan. Utan att erkänna någon annan grundval för den kristna tron, än den Heliga Skrift, var Luther exakt den man, som behövdes. Genom honom fullföljde Gud ett stort verk till kyrkans reformering och världens upplysning.

En dag, då Luther undersökte böckerna i universitets bibliotek, upptäckte han en latinsk Bibel. Han hade hört delar av evangelierna och breven, som lästes högt för folk vid den offentliga gudstjänsten, och han trodde, att detta var hela Bibeln. Nu såg han för första gången Guds Ord i dess helhet. Med en känsla av vördnad och förundran vände han de heliga bladen, och med bultande hjärta läste han livets ord för sig själv, varvid han nu och då stoppade upp, för att utbrista: ”O, om Gud ville ge mig en sådan bok!” Himmelens änglar fanns vid hans sida, och lysande strålar från Guds tron uppenbarade sanningens skatter för hans förståelse. Han hade alltid varit rädd för, att förnärma Gud, men nu grep den djupa överbevisningen om hans syndiga tillstånd honom som aldrig förr. Till sist fick en innerlig önskan om, att befrias från synden och få frid med Gud honom att gå i kloster och viga sig åt munklivet.

Vartenda ögonblick han kunde avstå ifrån sina dagliga plikter, använde han till studier, i det att han vägrade sig själv sömn och den tid, som gick åt till de knappa måltiderna. Framför allt gladde han sig åt studiet av Guds Ord. Han hade funnit en Bibel, som var fastkedjad vid klostermuren, och ofta vände han åter till den.

Luther blev ordinerad till präst och kallades från klostret till en lärostol vid universitetet i Wittenberg. Här hängav han sig åt studiet av Skrifterna på originalspråken. Han började att hålla föreläsningar om Bibeln, och Davids psalmer, evangelierna och breven utlades förstäligt för skaror av glada åhörare. Det var först efter lång kamp, som han gav efter för sina vänners anmodanden. Han var redan stark i Skriftens Ord, och Guds nåd vilade över honom. Hans vältalighet betog åhörarna, den klarhet och kraft, varmed han framställde sanningen, överbevisade dem, och hans värme rörde vid deras hjärtan.

Anförde Reformarbetet

Genom Guds försyn lades saker och ting tillrätta, så att han kom att besöka Rom. Han företog resan till fots och bodde längs vägen i munkklostren. Genom ett nytt påbud hade påven lovat avlat till alla, som på sina knän ville ta sig uppför ”Pilatustrappan”. Luther klättrade en dag fromt uppför dess steg, då det plötsligt ljöd en tordönsliknande röst, som sade till honom: ”*Den rättfärdig skall leva av tro.*” Han hoppade upp och skyndade sig bort därifrån, uppfyllt av skam och rädsla. Denna Bibeltext miste aldrig sin makt över hans själ. Från den tidpunkten såg han klarare än någonsin villfarelsen med att lita på, att

människors gärningar kan frälsa, och nödvändigheten av tro på Kristi förtjänst. Hans ögon hade öppnats, och aldrig mera skulle de slutas för påveväldets djävulska bedrägerier. Då han vände bort ansiktet från Rom, var också hjärtat vänt bort därifrån, och från och med den tiden blev åtskillnaden stadigt större, tills han helt bröt förbindelsen med påvekyrkan.

Efter Luthers hemkomst från Rom mottog han doktorsgraden i teologi vid universitetet i Wittenberg. Nu stod det honom fritt som aldrig tidigare, att helga sig åt de Skrifter, som han älskade. Han hade avlagt ett högtidligt löfte om, att noga studera och trofast förkunna Guds Ord – icke påvornas ord och lärosatser – hela sitt livs dagar. Han var ej längre blott munk eller lärare, utan ägde myndighet som Bibelns förkunnare. Han var kallad som herde, att vaka över Guds hjord, som hungrade och törstade efter sanningen. Med fasthet tillkännagav han, att kristna människor inte borde ta emot någon annan lära än den, som bygger på de Heliga Skrifternas myndighet. Dessa ord rammade själva grundvalen åt påvens överhöghet. De rymde Reformationens väsentligaste grunder.

Luther såg faran med, att upphöja mänskliga teorier över Guds Ord. Utan fruktan angrep han den spekulativa vantron och motsade den filosofi och teologi, som så länge hade haft makten över folket. Han fördömde detta slags studier som inte bara värdelösa, utan som högst skadliga, och sökte att vända sina åhörarens sinnen från filosofernas och teologernas spetsfundigheter till de eviga sanningar, som profeter och apostlar hade förkunnat.

Luthers lärosatser tilldrog sig uppmärksamhet från tänkande själar i hela Tyskland. Från hans predikningar utgick det strålar av ljus, som väckte och uppmuntrade tusentals människor. En levande tro trädde i stället för den döda formalism, som så länge hade präglat kyrkan. För var dag miste folket sin tillit till romarkyrkans vidskepliga föreställningar. Fördomarnas skrank föll samman. Guds Ord, varmed Luther prövade varje lärosats och varje krav, var som ett tveeggat svärd, som skar sig in i folkets hjärtan. Överallt vaknade det en önskan om andligt framåtskridande. Överallt rådde det en sådan törst och hunger efter rättfärdighet, som inte förekommit på år och dag. Folkets blick, som så länge hade varit riktad mot mänskliga ritualer och jordiska medlare, vändes nu i tro mot Kristus och Honom korsfäst.

Reformatorns skrifter och lära nådde ut till varje folk inom kristenheten. Arbetet bredde ut sig i

Schweiz och i Nederländerna. Kopior av hans skrifter fann vägen till Frankrike och Spanien. I England blev hans lära mottagen som själva livets ord. Sanningen nådde också till Belgien och Italien. Tusentals vaknade upp ur sitt slöhetstillstånd till glädjen och hoppet genom ett liv i tro.

Luther bryter med Rom

Rom var fast beslutet om, att tillintetgöra Luther, men Gud var hans värn. Luthers lära hördes överallt – i stugor och kloster, på universiteten och i kungarnas slott; förnäma män framträdde överallt, för att stötta honom i kampen.

I en hänvändelse till kejsaren och den tyska adeln om hjälp med kristenhetens reformation skrev Luther angående påven: ”Det är fruktansvärt att se den man, som kallar sig för Kristi ställföreträdare, utveckla en prakt, som ingen kejsare kan uppvisa maken till. Är detta att likna den fattige Jesus eller den ödmjuka Petrus? Man säger, att han är världens herre! Men Kristus, vars ställföreträdare han prålar över att vara, har sagt: ’Mitt rike är icke av denna världen’. Kan en ställföreträdares besittningar vara större, än hans herres?”

Han skrev om universiteten: ”Jag är väldigt rädd för, att universiteten kommer att visa sig vara de stora portarna till helvetet, med mindre de flitigt verkar för, att utlägga den Heliga Skrift och inrista den i ungdomens hjärta. Jag råder ingen till, att sända sina barn till en plats, där Skrifterna inte härskar över allting annat. Varje institution, där människor inte oupphörligt sysslar med Guds Ord, måste bli fördärvad.”

Denna hänvändelse cirkulerade i hela Tyskland och utövade ett väldigt inflytande på folket. Hela nationen skakades om, och en mängd väcktes till att flockas kring Reformationens banér. Luthers motståndare, som brann av hämndbegär, uppmanade påven till att vidta avgörande åtgärder mot honom. Det påbjöds, att hans lära ögonblickligen skulle fördömas. Reformatorn och hans anhängare gavs 60 dagar; om de då inte hade tagit tillbaka, skulle de alla lysas i bann.

Då den påvliga bannbullen nådde Luther, sade han: ”Jag föraktar och angriper den som ogudaktig och falsk. Det är Kristus Själv, som fördöms däri. Jag fröjdar mig över, att måsta tåla så mycket ont för denna sak. Jag känner mig redan mera fri i mitt hjärta, för nu vet jag äntligen, att påven är Anti-Krist, och att hans tron är själve Satans.”

Dock blev inte påbudet från Rom verkningslöst. Fängelse, tortyr och svärd var vapen, som ägde makt till att framtvunga lydnad. De svaga och vidskepliga skälvd inför påvens dekret, och även om det allmänt förekom sympatier för Luther, menade många, att livet var för dyrbart för att riskeras för Reformationens skull.

Reformationen gör Framsteg

En ny kejsare, Karl V, hade bestigit Tysklands tron, och Roms utsända skyndade sig att överbringa sina lyckönskningar och försökte, att förmå monarken till att bruka sin makt mot Reformationen. Å andra sidan bönföll kurfursten av Sachsen, till vilken Karl stod i stor tacksamhetsskuld för sin krona, honom att inte företa sig något mot Luther, innan han hade hört honom.

Alla parters uppmärksamhet riktades nu mot den församling från de tyska stater, som trätt samman i Worms kort tid efter Karls kröning till kejsare. Det var viktiga politiska frågor och intressen, som skulle tas hänsyn till vid detta råd. Och dock var det ämne, som i denna stora församling rönt störst intresse, rättssaken mot munken från Wittenberg.

Karl hade i förväg befallt kurfursten, att ta Luther med sig till Riksdagen, i det att han försäkrade honom om sitt beskydd och lovade honom fritt dryftande av stridsfrågorna med kvalificerade personer. Luther var ivrig, att träda fram inför kejsaren.

Luthers vänner var förfärade och olyckliga. De visste, hur fördomsfull och fientlig stämningen mot honom var, och de fruktade, att inte ens hans lejdrebrev skulle respekteras. Därför bönföll de honom om, att inte sätta livet på spel. Han svarade: ”Katolikerna önskar inte, att jag skall komma till Worms, utan att jag skall dömas och dö. Det saknar betydelse. Bed inte för mig, utan för Guds Ord.”

Luther inför Rådet

Slutligen stod Luther framför rådet. Kejsaren satt på sin tron. Han var omgiven av rikets högst uppburna män. Aldrig hade någon människa stått inför en mera imponerande församling än den, som Luther skulle stå inför, för att svara för sin tro.

Påven hade fördömt denne man, och nu stod han inför en domstol, som genom just denna handling satte sig själv över påven. Påven hade lyst honom i bann och avskurit honom från allt mänskligt samröre, och ändå blev han inkallad på ett hövligt språk och mottagen av den mest respektingivande församlingen i världen. Påven hade dömt honom till evig tystnad, och nu skulle han till att tala inför tusentals uppmärksamma lyssnare, som kommit samman från de avlägsnaste delarna av kristenheten.

De, som fortfarande blundade för ljuset och beslutade sig för, att inte låta sig överbevisas om sanningen, blev rasande över myndigheten i Luthers ord. Då han avslutat sitt tal, sade Riksdagens talman vredgat: . . . Du blev anmodad om, att ge ett klart och otvetydigt svar. Tänker Du återta eller inte?"

Reformatorn svarade: "Eftersom Ers allrahögsta Majestät och Ers Högheter kräver ett klart, enkelt och otvetydigt svar, tänker jag ge Er det, och det lyder så här: Jag kan inte göra min tro avhängig av vare sig påven eller kyrkomötena, ty det är klart som dagen, att de ofta farit vilse och har sagt emot varandra. Om jag därför inte överbevisas av Skriftens vittnesbörd eller genom den klaraste bevisföring, om jag inte överbevisas genom de avsnitt, som jag har citerat, och med mindre de således binder mitt samvete genom Guds Ord, kan och vill jag ej ta tillbaka något, ty det är inte rådigt för en kristen, att tala emot sitt samvete. Här står jag! Jag kan inte annat! Gud hjälpe mig! Amen."

Således stod denne rättfärdige man på Guds Ords säkra grundval. Himmelens ljus strålade från hans ansikte. Hans sinnes storhet och renhet, hans frid och hjärtats glädje uppenbarades för alla, medan han vittnade mot villfarelsens makt och avlade vittnesbörd om, hur mäktig den tro är, som övervinner världen.

Som en klippa stod han där, medan de varmaste anhängarna av den världsliga makten angrep honom. De enkla orden, den orädda hållningen, hans stillsamma och talande blick, den oföränderliga fasthet, med vilken han uttalade varje ord, gjorde ett djupt intryck på församlingen. Det verkade, som om han varken med löften eller hotelser kunde övertalas till, att ge efter för Roms mandat.

Genom Luthers vittnesbörd hade Kristus talat med en kraft och storhet, som i ögonblicket ingöt aktning och förundran hos både vänner och fiender. Guds Ande hade varit närvarande i detta råd och hade gjort intryck på rikets främsta män.

Flera av furstarna erkände dristigt, att Luthers sak var rättfärdig. Många hade blivit överbevisade om sanningen, men hos vissa kvarstod inte de mottagna intrycken. Det var också andra, som den gången inte gav uttryck för sin överbevisning, men som, då de själva hade undersökt Skrifterna, blev oförfärade förkämpar för Reformationen.

Kurfurste Fredrik hade med ängslan sett fram emot Luthers möte med Riksdagen, och med djup rörelse hade han lyssnat till hans tal. Med glädje och stolthet var han vittne till doktors mod, fasthet och självbehärskning, och han beslutade än mer avgjort sig för, att ta honom i försvar. Han jämförde de stridande parterna och såg, att påvars, kungars och prelaters visdom hade tillintetgjorts genom sanningens makt. Romarkyrkan hade lidit ett nederlag, som skulle komma att erfaras ibland alla folkslag och under alla tider.

I fall reformatorn hade gett efter på en enda punkt, skulle Satan och hans här ha vunnit seger. Men hans orubbliga fasthet utgjorde medlet till att frigöra kyrkan och inleda en ny och bättre tidsålder. Denne ende man, som vågade att tänka och handla självständigt i religiösa angelägenheter, skulle uppnå inflytande över kyrkan inte blott under sin egen tid, utan i alla framtida släktled. Hans fasthet och trohet skulle ända till tidens slut komma att styrka alla, som skulle komma att genomgå samma erfarenheter. Guds makt och majestät höjde sig över människors råd, över Satans väldiga makt.

Jag såg att Luther var ivrig och brinnande, modig och oförskräckt när det gällde att bestraffa synden och framföra sanningen. Han bekymrade sig varken för ogudaktiga människor eller djävlar, eftersom han visste att den som var med honom var mäktigare än dem alla. Men i sin iver, mod och djärvhet fanns det en risk att han ibland skulle gå för långt. Därför utvalde Gud Melanchton att hjälpa Luther med Reformationen. Han hade helt motsatta karaktärsegenskaper. Melanchton var tillbakadragen, försiktig, hade stort tålamod och var högt älskad av Gud. Hans omdöme och vishet var utmärkta och hans kunskaper i Bibeln var stora. Han älskade Guds verk lika mycket som Luther. Dessa två män knöts samman av Herren, så att de blev oskiljaktiga vänner. Luther var till stor hjälp för Melanchton när denne riskerade att bli för rädd och återhållsam. I gengäld var Melanchton till stor hjälp för Luther när det fanns risk för att han skulle gå fram för snabbt.

Melanchtons förutseende och försiktighet avvärjde ofta svårigheter, som skulle ha drabbat verket om det enbart hade överlämnats till Luther.

Å andra sidan hade verket ofta inte gått framåt om det enbart hade överlämnats till Melancton. Jag såg Guds vishet när det gällde att utvälja dessa två män till att föra reformationens verk framåt.

Ljuset når England och Skottland

Samtidigt som Luther öppnade en stängd Bibel för det tyska folket, påverkade Guds Ande Tyndale att utföra ett liknande verk i England. Han studerade Skrifterna ivrigt, och förkunnade orädd sin övertygelse om sanning, varvid han underströk, att alla lärosatser skulle underställas prövning från Guds Ord. Inte långt därefter utbrast en lärd, katolsk doktor som diskuterade med honom: ”Det vore bättre för oss att avstå från Guds lag än från påvens.” Tyndale svarade: ”Jag trotsar både påven och alla hans lagar. Och om Gud sparar mitt liv, kommer jag under loppet av några få år att göra så, att en pojke som kör plögen vet mer om Bibeln än Ni.”

Hans planer att ge folket Nya Testamentet på deras eget språk tog nu form. Han började med uppgiften. Hela England tycktes vara stängt för honom. Han bestämde sig för att söka skydd i Tyskland. Här började han trycka Nya Testamentet på engelska. 3 000 exemplar av Nya Testamentet kom ut snart därefter. En ny upplaga trycktes samma år.

Slutligen vittnade han om sin tro genom martyrdöden. Men de vapen som han hade smitt gjorde det möjligt för andra evangeliets stridsmän att kämpa genom alla århundraden ned till vår egen tid.

I Skottland vann evangeliet en förkämpe i John Knox' person. Denne trofaste reformator fruktade inte för någon människa. Martyrbålen som lyste omkring honom fick bara till följd att hans iver ökade. Med tyrannens yxa hängande som ett hot över sitt huvud höll han fast vid sin ståndpunkt och riktade kraftiga slag till höger och vänster för att bryta ned avguderiet. Han bad och kämpade Herrens kamp till dess att Skottland var befriat från påvemakten.

I England hävdade Latimer från talarstolen att Bibeln borde läsas på folkets språk. Bibelns författare, sade han, ”är Gud själv”. Dess skrifter är mäktiga och eviga som dess upphovsman. ”Det finns ingen kung, kejsare, myndighet eller härskare ... som inte är skyldig att lyda ... hans heliga Ord.” ”Låt oss inte gå in på sidovägar, utan låt Guds Ord leda oss. Låt oss inte följa efter ... våra förfäder, inte heller forska efter vad de gjorde, utan efter vad de borde ha gjort.”

Barnes och Frith, Tyndales trofasta vänner, framträdde för att försvara sanningen. Ridleys anhängare och Cranmer följde efter. Dessa ledare inom den Engelska Reformationen var lärda män. Deras motstånd mot påvemakten berodde på deras kunskap om ”den Heliga Stolens” villfarelser. Deras insikt om Babylons hemligheter gav deras vittnesmål mot den större kraft.

Den stora grundsats, som reformatörerna Tyndale, Frith, Latimer och Ridley hävdade, var den Heliga Skrifts ofelbara myndighet som rättesnöre för tro och livsföring. De förnekade, att påvar, kyrkomöten, kyrkofäder och kungar hade rätt till, att härska över samvetet i religiösa angelägenheter. Bibeln var deras högsta myndighet, och utifrån den bedömde de alla lärosatser och påståenden.

Vägran, att gå längre

Reformationen slutade inte med Luther, såsom många menar. Den skall fortsätta till tidens slut. Luther hade ett stort verk att utföra, att sprida det ljus som Gud lät lysa för honom. Men han fick inte allt det ljus som världen skulle få. Från den tiden och till nu har det hela tiden kommit nytt ljus över Bibelns undervisning, och nya sanningar har trätt fram.

Luther och hans medarbetare utförde ett gott arbete för Gud, men då de kom från den Katolska Kyrkan och hade trott på dess lära och framhållit dess lärosatser som de riktiga, gick det inte att vänta sig, att de skulle kunna genomskåda alla dess fel. Deras uppgift var, att bryta Roms makt och ge Bibeln till folket, men det förekom viktiga sanningar, som de inte uppdagade och allvarliga villfarelser, som de inte avslöjade. De flesta av dem fortsatte att helighålla Söndagen och andra katolska helgdagar. De uppfattade inte Söndagen som en helgdag utfärdad av Gud, utan som en dag, som godtogs av alla och att den därför användes för tillbedjan. Emellertid fanns det ibland dem vissa, som ärade det fjärde budets vilodag. Ibland reformatörerna är det några, som borde inta en ärofull plats i kyrkans historia, nämligen de, som framhöll de sanningar, som förbisets av protestanterna, närmare bestämt de, som vidmakthöll värdet hos det fjärde budet och framhävde den bibliska vilodagen. Då Reformationen sopade undan mörkret och upplyste de kristna menigheterna, kom Sabbatens helighållande fram i ljuset i många länder.

De, som tog emot de stora välsignelser, som Reformationen medförde, gick inte framåt på den stig, som Luther hade följt. Det framträdde dock från tid till annan trofasta män, som framhöll den nya sanningen och avslöjade de villfarelser man så länge hade hållit fast vid, men flertalet var som judarna på Jesu tid, de var nöjda med att ha samma tro som sina föräldrar och att leva, som de gjorde. Därför blev religionen igen en formsak, den övertro och de felaktigheter, som skulle ha kastats bort, om kyrkan fortsatt hade hållit fast vid Guds Ord. I stället täcktes församlingen av mörker och på så vis dog den inspirerade anda, som Reformationen väckt, gradvis bort, tills det förelåg ett lika stort behov av en Reformation i de protestantiska kyrkorna, som det gjort i den Katolska Kyrkan på Luthers tid. Där förekom samma andliga okunskap och aktning för människors åsikter, samma världsliga anda, samma överlåtelse till mänskliga teorier, i stället för överlåtelse till Guds Ord. Stolthet och slösaktighet växte fram under religiös täckmantel. Kyrkorna blev fördärvade och jämförde sig själva med världen. De goda grundsatser, som Luther och hans medarbetare hade lidit så mycket för, försvann steg för steg.

Då Satan insåg, att han inte förmådde att krossa sanningen med hjälp av förföljelser, använde han sig åter av den plan, som hade medfört det stora avfallet och romarkyrkans uppkomst. Han förledde de kristna till, att sluta sig samman med dem, som älskade saker och ting i denna världen, och som därigenom visste, att de var avgudadyrkare i lika hög grad som de människor, som tillbad huggna bilder.

Då Bibeln nu kommit inom räckhåll för alla, kunde Satan inte längre hålla den borta från folket. Han ledde därför tusenden till, att tro på falska tolkningar och teorier, utan att de själva studerade Bibeln, för att se, om de stämde överens med denna. Satan fortsatte med, att förvrida Bibelns lärosatser, och införa mänskliga traditioner. På detta sätt vilseledde och ödelade han milliontals människor. Kyrkan stöttade och försvarade dessa traditioner, i stället för att kämpa för ”den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga.” Helt ovetande om det tillstånd de befinner sig i, och den fara de hastigt närmar sig, står kyrkan och världen i dag inför ett av de allvarligaste ögonblicken i denna världs historia, en period, varunder Människosonen skall uppenbaras.

Den förste Ängels Budskap

Profetian hos den förste ängels budskap i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel gick i uppfyllelse i och med adventrörelsen år 1840 till 1844. Både i Europa och Amerika var det troende människor, som bad till Gud och som därvid fick ögonen öppnade för profetiorna i den Heliga Skrift och såg de överbevisande beläggen för, att änden var väldigt nära. Guds Ande påverkade dessa människor till att varna andra. Det eviga evangeliet spreds nu vitt omkring, och budskapet ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit”, ljöd överallt (Uppenbarelseboken 14:7).

Överallt, där missionärer drog fram, blev det glada budskapet förkunnat. I många olika länder fanns det isolerade grupper av kristna, som själva hade studerat Bibeln tillsammans och dragit slutsatsen, att Frälsarens ankomst var nära. På vissa platser i Europa var det förbjudet, att förkunna de adventistiska tros punkterna, men små barn påverkades till att berätta om det, och många lyssnade till det allvarliga budskapet.

William Miller och hans medarbetare blev betrodda med, att förkunna varningsbudskapet i Amerika, och ljuset, som tändes av deras insatser, strålade till fjärran länder. Gud sände Sin ängel, att beröra hjärtat på en bonde, som inte trodde på Bibeln, för att han skulle forska i profetiorna. Änglar från Gud besökte upprepade gånger den utvalde mannen, för att vägleda hans tänkande och för att begripliggöra profetior, som dittills hade varit dunkla för Guds folk. Han erhöll en första insikt rörande kedjan med sanningar, och han förmåddes till, att leta efter flera länkar i kedjan, till dess han betraktade Guds Ord med förundran och beundran. Detta Ord, som han hade ansett vara oinspirerat, framstod nu för hans blick med sin skönhet och härlighet. Han insåg, att en del av Skriften förklarar en annan, och då ett avsnitt var stängt för hans förståelse, fann han något på ett annat ställe i Ordet, som förklarade detta. Han såg på Guds Ord med glädje, liksom med djupaste aktning och bävande vördnad.

William Miller och hans medarbetare fick alltså i uppdrag att förkunna budskapet i Amerika. Detta land blev medelpunkten för den omfattande förkunnelsen om Kristi återkomst. Miller och hans medarbetares skrifter spreds till avlägsna länder. Det glada budskapet om att Kristus snart skulle komma tillbaka sändes ut till alla de delar av världen, där missionärer hade kunnat tränga in. Överallt hördes det eviga evangeliet: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har

kommit.” Profetiornas uttalanden, som tycktes förutsäga Kristi ankomst till våren 1844, gjorde ett djupt intryck på människor.

Då han skärskådade profetiorna, förstod han, att jordens invånare levde under de avslutande scenerna av denna världs historia; men det visste de inte. Han betraktade kyrkosamfundet, och såg deras fördärv; de hade lämnat sin kärlek till Jesus och övergått till, att älska världen; de suktade efter världens ära, i stället för den ära, som kommer ifrån ovan; de hungrade efter världsliga rikedomar, i stället för att samla skatter i himmelen. Han skönjde hyckleri, mörker och död överallt. Han rördes i sitt innersta. Gud uppmanade honom till, att lämna sin gård, liksom Han kallade Elisa, att lämna sina oxar och sitt verksamhetsfält, för att följa Elia.

Med bävan började William Miller, att utlägga för folket Guds rikes gåtor, varvid han tog med sig åhörarna genom profetiorna ned till Kristi andra ankomst. Vittnesbördet från Skrifterna, som pekade mot att Kristus skulle anlända 1843, väckte omfattande intresse. Många blev överbevisade om, att uträkningarna av de profetiska tidsperioderna var riktiga, och i det att de uppgav sina förutfattade meningar, tog de glatt emot sanningen. Några pastorer lade sina sekteriska uppfattningar åt sidan, lämnade sina församlingar och sin lön och slöt sig till dem som förkunnade budskapet om Jesu ankomst.

Men det var jämförelsevis få pastorer som tog emot budskapet. Därför överläts en stor del av förkunnelsen till enkla lekmän. Bönder lämnade åkrarna, hantverkarna verkstaden, handelsmän sina affärer och lärda män sina ämbeten. Men antalet var litet i förhållande till det stora arbete som skulle utföras. Det fördärvliga tillståndet i församlingarna och den ogudaktighet i vilken världen hade sjunkit ned i, vilade som en börda på dessa sanna väktare. De uthärdade svårigheter, brist och lidande för att leda människor till omvändelse och frälsning. Satan försökte hindra verket, men det växte ändå stadigt. Sanningen om Kristi andra ankomst togs emot av många tusen.

En stor religiös Väckelse

Överallt där det allvarliga budskapet förkunnades, blev både icke-kristna och kristna människor kallade att fly undan den kommande vreden. På samma sätt som Johannes Döparen, som sändes före Kristus, satte dessa predikanter yxan till roten av trädet och förmanade alla att visa omvändelsens sanna frukter. Deras gripande vädjan var en tydlig motsats till förkunnelsen om

fred och trygghet från de populära predikstolarna. Budskapet grep folket.

Den enkla, direkta förkunnelsen från Bibeln, som åtföljdes av den Helige Andes kraft, nådde människors sinnen med en styrka som bara få lyckades stå emot. Namnkristna väcktes upp från sin falska trygghet. De såg att de var avfälliga, förvärldsligade och att de saknade tro. De erkände sin stolthet och egenkärlek. Många sökte Herren med djup ånger och ödmjukhet. I stället för att sträva efter jordiska ting vände de nu sitt sinne till det himmelska. Guds Ande vilade över dem. Förkrossade och ödmjuka förkunnade de budskapet: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit.”

Gråtande frågade syndare: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?” De oärliga började göra det som var rätt. Alla som fann frid i Kristus längtade efter att andra skulle få samma välsignelse. Föräldrarnas hjärtan vändes till barnen och barnens hjärtan till föräldrarna. Hinder som stolthet och tillbakadragenhet undanröjdes. Ärliga bekännelser avlades och i hemmen arbetade man för att frälsa sina närmaste.

Ljudet av allvarlig förbön hördes ofta. Överallt var det själar, som under djupa kval bad till Gud. Många använde hela natten i bön, för att bli förvissade om, att deras egna synder hade förlåtits, eller för släktingars eller medmänniskors omvändelse. Denna allvarliga och bestämda tro förverkligade sin avsikt. Om Guds folk hade fortsatt, att vara så här ihärdiga i sina böner, och bestormat nådstolen med sina vädjanden, skulle de äga en långt rikare erfarenhet, än de nu gör. Det förekommer för litet bön, för litet verklig överbevisning om synd; och bristen på levande tro lämnar många i avsaknad av den nåd, som vår nådige Förlossare så gärna ger.

Alla klasser flockades till adventisternas möten. Rika och fattiga, höga och låga, var, av skilda orsaker, angelägna om, att själva höra läran om Kristi återkomst. Herren höll motståndets anda i schack, medan Hans tjänare förklarade skälen för sin tro. Somliga gånger var redskapet svagt; men Guds Ande gav Sin sanning kraft. Heliga änglars närvaro märktes i församlingarna, och dagligen vanns nya troende. Då bevisen för Kristi snara ankomst upprepades, lyssnade stora skaror i andlös tystnad till de högtidliga orden. Himlen och jorden tycktes närma sig varandra. Guds kraft förnams av gamla, unga och medelålders. Människor gick hem med prisande ord på läpparna, och deras glädjeljud hördes i den stilla kvällsluften. Ingen av dem, som deltog på mötena,

kan någonsin glömma det djupa intresse, som härskade.

Motstånd

Proklamationen av en bestämd tidpunkt för Kristi ankomst framkallade starkt motstånd inom många klasser, från förkunnaren i predikstolen till de likgiltigaste och mest himmelsfrånvända syndare. "Nej, ingen känner dagen eller timmen!" hördes både från den hycklande predikanten och den fräcke hånaren. De stängde till öronen för den klara och harmoniska utläggningen av texten av dem, som pekade på de profetiska periodernas avslutning och på de tecken, som Kristus Självt hade förutsagt som tecken på Hans ankomst.

Många, som bekände sig till att älska Frälsaren, tillkännagav sig inte ha något emot förkunnelsen om Hans ankomst; de var endast emot en bestämd tidpunkt. Guds allseende öga genomskådade dem. De ville inte höra talas om, att Kristus skulle komma, för att döma världen med rättfärdighet. De var opålitliga förvaltare, deras gärningar bestod inte provet från Guds rannsaking av deras hjärtan, och de fruktade för, att möta sin Herre. Liksom judarna vid Kristi första ankomst, var de oförberedda på, att hälsa Jesus välkommen. Satan och hans änglar jublade och hånade Kristus och Hans heliga änglar, för att Hans bekännande folk ägde så litet kärlek till Honom, att de väjde för Hans uppdykande.

Opålitliga väktare förhindrade, att Guds verk gick framåt. Då folk vaknade upp, och började att fråga efter frälsningens väg, trädde dessa ledare mellan dem och sanningen, varvid de sökte, att stilla deras fruktan, genom att falskt tolka Guds Ord. I detta arbete gick Satan och ohelgade förkunnare samman och ropade Frid, frid, fastän Gud inte hade uttalat frid. Liksom fariséerna på Kristi tid, vägrade många, att själva gå in i himmelriket, och dem, som ville dit, hindrade de. Dessa själsars blod kommer att avkrävas från deras händer.

Varhelst sanningens budskap förkunnades, var de mest ödmjuka och helgade i kyrkorna de första, att ta emot det. De, som studerade Bibeln själva, kunde inte göra annat, än se den obibliska karaktären hos den populära tolkningen av profetiorna, och där folk inte blev bedragna av prästernas ansträngningar, för att felaktigt framställa och förvrida tron, varhelst de personligen forskade i Guds Ord, behövde adventläran blott jämföras med Bibeln, för att dess gudomliga ursprung skulle bekräftas.

Många blev förföljda av sina icke troende bröder. För att behålla sin ställning inom kyrkan, förteg

somliga sitt hopp, medan andra kände, att troheten mot Gud förbjöd dem, att dölja de sanningar, som Han hade anförtrott åt dem. Inte så få blev avskurna från gemenskap med kyrkan av ingen annan orsak, än att de uttryckte sin tro på Kristi ankomst. Profetens ord till dem, som bestod provet, var väldigt dyrbara: "Hör HERRENS ord ni som fruktar för hans ord. Era bröder som hatar er och stöter bort er för mitt namns skull, de säger: "Må HERREN förhåll sig till er, så att ni får se er glädje." Men de skall komma på skam." Jesaja 66:5.

Guds änglar betraktade med djupt intresse utfallet av varningen. Då kyrkorna som helhet hade förkastat budskapet, vände änglarna sig bort från dem i bedrövelse. Likväl var det många i kyrkorna, som ännu inte hade prövats om adventsanningen. Många blev bedragna av män, hustrur, föräldrar eller barn och trodde, att det var en synd, att lyssna till sådana kätterier, som dem adventisterna framförde. Änglarna fick i uppdrag, att noga vaka över dessa själar; ty ett annat ljus skulle skina över dem från Guds tron.

Beredelse, att möta Herren

De, som tog till sig budskapet, väntade på sin Frälsares ankomst med osäglig längtan. Den tidpunkt, då de väntade sig att möta Honom, var nära. De närmade sig denna stund med lugn högtidlighet. De vilade i ljuvligt umgänge med Gud, en underpant på den frid, som skulle bli deras i strålglansen därefter. Ingen, som erfor detta hopp och denna tillit, kan glömma de dyrbara timmarna, då de väntade. Världsliga angelägenheter fick vila för det mesta under några veckor. De troende rannsokade varje tanke och känsla i sina hjärtan, som om de låge på dödsbädden och att de inom några få timmar skulle se det jordiska för sista gången. Det togs inte fram några "uppståndelsekläder", men alla kände ett behov av bevis för, att de var redo, att möta Frälsaren; deras vita kläder var själens och karaktärens renhet, befriad från synd genom Kristi försonande blod.

Gud avsåg, att pröva Sitt folk. Hans hand dolde ett räknepel gällande de profetiska perioderna. Adventisterna upptäckte inte felet, det uppdagades heller inte av de mest lärda ibland motståndarna. De sistnämnda sade: "Er uträkning av de profetiska perioderna är riktig. En stor händelse kommer att inträffa, men den är inte det, som herr Miller förutsäger; den är världens omvändelse, och inte Kristi återkomst.«

Den väntade tidpunkten gick, och Kristus visade sig inte, för att befria Sitt folk. De, som i

uppriktig tro och kärlek hade väntat på sin Frälsare, erfor en bitter besvikelse. Ändå hade Herren uppnått Sin avsikt: Han hade prövat deras hjärtan, som hade sagt sig invänta Hans ankomst. Det var många ibland dem, som inte drevs av något ädlare motiv, än fruktan. Deras trosbekännelse påverkade inte deras hjärtan eller deras liv. Då den väntade händelsen inte inträffade, sade dessa personer, att de inte var besvikna; de hade aldrig trott, att Kristus skulle komma. De var ibland de första, som gjorde narr av de sanna troendes sorg.

Men Jesus och hela den himmelska hären såg med kärlek och sympati på de prövade och trofasta, men samtidigt besvikna personerna! Kunde det förhänge, som skiljer den synliga från den osynliga världen, ha dragits undan, skulle änglar ha setts nalkas dessa ståndaktiga själar och skydda dem mot Satans pilar.

Den andre Ängels Budskap

De församlingar, som vägrade att ta emot den förste ängels budskap, förkastade ljuset från himmelen. Budskapet sändes i nåd, för att väcka dem, för att de skulle bli medvetna om sitt världsliga och fallna tillstånd samt göra sig redo, att möta sin Herre.

Det var, för att skilja Kristi kyrka från världens fördärvande inflytande, som den förste ängels budskap blev givet. Men de band, som till och med fjättrade bekännande kristna vid världen, var starkare, än himmelens lockelse. De valde, att lyssna till den världsliga visdomens stämma och vände ryggen åt sanningens hjärterannsakande budskap.

Gud ger ljus, som skall värnas och lydas, inte avvisas och förkastas. Det ljus, som Han sänder, blir till mörker för dem, som ignorerar det. När Guds Ande upphör med, att inpränta sanningen på människors hjärtan, är det förgäves att lyssna, likaså är all förkunnelse förgäves.

Då kyrkorna vrakade Guds råd, genom att förkasta adventbudskapet, avvisade Herren dem. Den förste ängeln följdes av en andra, som tillkännagav: ”Fallet, fallet är det stora Babylon, som har gett alla folk att dricka av sin otukts vredesvin.” Uppenbarelse 14:8. Detta budskap förstod adventisterna som ett förkunnande av kyrkornas moraliska fall till följd av deras förkastande av det första budskapet.

Tillkännagivandet ”Babylon är fallet” gjordes sommaren 1844, och som följd därav lämnade omkring femtio tusen dessa kyrkor.

De, som förkunnade det första budskapet, hade inte för avsikt att orsaka, eller väntade sig, splittring inom kyrkorna, eller att nya organisationer skulle uppstå. ”Under allt mitt arbete”, sade William Miller, ”har jag aldrig önskat eller tänkt mig, att upprätta en enskild verksamhet från de befintliga trossamfundens, eller gynna ett visst på ett annats bekostnad. Jag ville hjälpa dem alla. I den tron, att alla kristna skulle glädja sig åt utsikten om Kristi återkomst, och att de, som inte delade min syn ej skulle mindre älska anhängarna av denna lära, kunde jag inte föreställa mig behovet av åtskilda möten. Hela min målsättning vilade på en önskan om, att omvända själar till Gud, göra världen medveten om den stundande domen, och mana medmänniskorna till, att bereda hjärtat, så att de kunde möta sin Gud i frid. De flesta av dem, som blev omvända under min verksamhet, hjälpte till i arbetet inom de olika kyrkorna. Då enskilda kom till mig, för att fråga om sin plikt, sade jag alltid till dem, att de skulle gå dit, där de kände sig hemma; och jag förordade aldrig ett visst trossamfund.”

Under en tid välkomnade många av kyrkorna hans medarbetare, men eftersom de avvisade adventsanningen, beslutade de sig för, att sätta stopp för allt tal om ämnet. De, som hade accepterat läran, försattes därför i svår prövning och stort bryderi. De älskade sina församlingar, och var ovilliga, att skilja sig från dem; men då de förlöjligades och förtrycktes samt förnekades möjligheten, att tala om sitt hopp, eller att gå på möten, där Herrens ankomst förkunnades, reste många sig till sist upp och slet av sig det ok, som hade lagts på dem.

Adventister, som såg, att kyrkorna förkastade Guds Ords vittnesbörd, kunde inte längre betrakta dessa som de, vilka utgjorde Kristi kyrka, ”sanningens pelare och grundval” {Första Timoteusbrevet 3:15}, och då budskapet ”Babylon är fallet” började att förkunnas, kände de sig rättfärdiggjorda i, att skilja sig från sina tidigare förbindelser.

Sedan det första budskapet förkastades, inträffade en sorglig förändring inom kyrkorna. I och med, att sanningen ratades, kom det in villfarelser, och dessa har tagits emot välvilligt. Kärlek till Gud och tron på Hans Ord har kallnat. Kyrkorna har sårat Herrens Ande, och den har dragits tillbaka i stor omfattning.

Dröjsmålets Tid

Då år 1843 hade gått, utan att det hade markerats av Jesu ankomst, lämnades de, som hade sett framåt i tro till Hans framträdande, för en tid i tvivel och rådvillhet. Men trots deras besvikelse, fortsatte många med, att rannsaka Skrifterna, och gå igenom beläggen för sin tro på nytt, samt noga studera profetierna, för att få mera ljus. Bibelns vittnesbörd till förmån för deras ståndpunkt tycktes vara klart och otvetydigt. Tecken, som inte gick att misstolka, pekade på Kristi nära återkomst. De troende kunde inte förklara sin besvikelse eller skuffelse; ändå var de säkra på, att Gud hade lett dem i deras tidigare erfarenhet.

Deras tro stärktes påtagligt genom bruket av de Bibelverser, som talade om en tid med dröjsmål. Så tidigt som 1842 påverkade Guds Ande Charles Fitch till, att rita en profetisk tidslinje, som adventisterna allmänt betraktade som en uppfyllelse av det bud profeten Habackuk gavs: "Skriv upp synen och rista in den på skrivtavlor, så att den lätt kan läsas." Ingen såg emellertid den väntetid, som nämndes i samma profetia. Efter besvikelsen blev versens fulla betydelse tydlig. Således säger profeten: "Skriv upp synen och rista in den på skrivtavlor, så att den lätt kan läsas. Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den skyndar mot sin fullbordan och ljuger inte. Om den dröjer, vänta på den, ty den kommer helt visst, den skall inte utebli." Habackuk 2:2, 3.

De väntande gladdes sig åt, att Han, som känner till slutet från början, hade blickat ned genom tiden, och förutsett deras besvikelse. Därför hade Han uttalat dessa ord av hopp. Hade det inte varit för sådana delar av Skriften, som visade att de befann sig på rätt väg, skulle deras tro ha svikit i denna prövande stund.

I liknelsen om de tio jungfrurna i Matteusevangeliet 25 illustreras adventisternas erfarenhet genom händelserna under en österländsk vigsel. "Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen." "Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade." {Verserna 1, 5.}

Den utbredda rörelsen under det första budskapets proklamation motsvarade, att jungfrurna gick ut, medan den förväntade tidens inträffande, besvikelsen och dröjsmålet framställdes av brudgummens försinkelse. Sedan den bestämda tidpunkten hade gått, var de sanna troende alltjämt förenade i tron på, att alltings slut var nära; men det blev snart uppenbart, att de, i viss omfattning, höll på att mista sin iver och

helgelse, och höll på att glida in i det tillstånd, som betecknas i liknelsen av jungfrurnas slummer under väntetiden.

Vid denna tidpunkt började fanatismen att visa sig. Några, som bekände nitisk tro på budskapet, förkastade Guds Ord som ofelbar vägledare, och hävdade sig vara ledda av Anden. De överlämnade sig till sina känslors, intrycks och inbillningars kontroll. Det var alltså vissa, som höll fast vid en blind och fanatisk iver. Dessa fördömde alla, som inte ville veta av deras inställning. Deras fanatiska idéer och uttryck mötte ingen förståelse från flertalet adventister; de bragte ju skam över sanningens sak.

Förkunnelsen av det första budskapet 1843, och midnattsropet 1844, motstod fanatism och oenighet. De, som tog del i dessa allvarliga insatser, var i harmoni; deras hjärtan fylldes med inbördes kärlek, och till Jesus, som de snart väntade sig att se. Denna tro, detta saliga hopp, lyfte upp dem över varje mänskligt inflytandes kontroll och fungerade som sköld emot Satans angrepp.

Midnattsropet

"Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade. Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom. Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina lampor." Matteusevangeliet 25:5-7.

På sommaren 1844 upptäckte adventisterna ett fel i sin tidigare uträkning av de profetiska perioderna, och enades om rätt ståndpunkt. De 2 300 dagarna i Danielsboken 8:14 trodde alla varade till Kristi andra ankomst och förmodade, att de skulle upphöra på slutet av våren. Nu såg de, att denna period räckte till hösten samma år, och adventisterna fäste nu sina tankar på denna tidpunkt som ögonblicket för Herrens framträdande. Proklamationen om detta tidsbudskap utgjorde ytterligare ett steg i uppfyllelsen av liknelsen om vigseln, vars tillämpning på adventisternas erfarenhet redan framstod klart.

Liksom ropet i liknelsen hördes vid midnatt och tillkännagav brudgummens ankomst, likaså ljöd det ett rop mellan våren 1844 – då man trodde, att de 2 300 dagarna skulle upphöra – och hösten 1844, då man förstod, att de verkligen löpte ut.

Detta stämde överens med Skriftens ord: ”Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom.”

Liksom en tidvattenvåg sköljde rörelsen över landet. Från stad till stad, från by till by, till avsides belägna ställen på landet gick den, tills Guds väntande folk var klarvaket. För denna proklamation försvann fanatismen, liksom den tidiga frosten för den uppgående solen. De troende intog sin hållning igen, och hopp och mod besjälade deras hjärtan.

Verket var fritt från ytterligheter, som alltid visar sig under människors upphetsning utan Guds Andes och Ords kontrollerande inflytande. Det var av samma karaktär, som då det gamla Israel lydde de tillrättavisande budskapen från Hans tjänare och vände ödmjukt åter till Herren. Det bar de karaktärsdrag, som har betecknat Guds verk under alla tider. Det förekom föga extatisk glädje, utan snarare djup hjärterannsakan, syndabekännelse och bortläggande av världen. All kraft ägnades åt förberedelsen för mötet med Herren. Det förekom uthållig bön och förbehållslös helgelse till Gud.

Midnattsropet framfördes inte så mycket genom argument, ehuru Bibelns bevis var klara och avgörande. Det åtföljdes av en betvingande kraft, som berörde själen. Det rådde inget tvivel, inget ifrågasättande. Då Kristus segerrik red in i Jerusalem, flockades de personer, som hade samlats från alla delar av landet till högtiden, på Oljeberget, och då de anslöt sig till skaran, som ledsagade Jesus, greps de av inspirationens ande och bidrog till, att förstärka ropet: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn.” Matteusevangeliet 21:9. På samma sätt märkte de icke troende, som flockades till adventistmötena – somliga av nyfikenhet, somliga bara, för att göra sig lustiga – den överbevisande makt, som åtföljde budskapet: ”Se, brudgummen kommer!”

Samtidigt förekom det en tro, som gav bönesvar – en tro, som riktades in på slutlönen. Liksom regnet, som faller på torr mark, sänkte nådens Ande sig ned över de allvarligt sökande. De, som väntade sig, att de snart skulle stå ansikte mot ansikte med sin Förlossare, kände en högtidlig glädje, som var obeskrivlig. Den Helige Andes uppmjukande och dämpande kraft smälte hjärtan, medan våg efter våg av Guds härlighet svepte in över de trofasta och troende.

De, som tog emot budskapet, kom försiktigt och allvarligt fram till den tid, då de hoppades, att få möta sin Herre. Varje morgon kände de, att det var deras första plikt, att förnimma Guds

välbehag. Deras hjärtan var tätt förenade, och de bad mycket med och för varandra. De möttes ofta på avsides liggande ställen, för att samtala med Gud, och förbönens röst steg upp till himmelen från ängar och lundar. Förvisningen om Frälsarens godkännande var nödvändigare för dem, än deras dagliga bröd, och i fall en sky förmörkade deras sinnen, vilade de inte, förrän den var bortfejad. Då de märkte den förlåtande nådens verkan, längtade de efter, att se Honom, som deras själar älskade.

Besvikna, men ej övergivna

Men de skulle åter bli besvikna. Den förväntade tidpunkten gick, utan att deras Frälsare visade sig. Med orubblig tillit hade de sett fram emot Hans ankomst, och nu kände de sig som Maria, som kom till Frälsarens grav och fann den tom, varvid hon gråtande utbrast: ”De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom.” Johannesevangeliet 20:13.

En känsla av bävande vördnad, en fruktan för, att budskapet kunde vara sant, höll den icke troende världen stängd för en tid. Efter att tidpunkten hade gått, försvann inte genast denna förnimmelse; de tordes inte triumfera över de besvikna, men då inga tecken på Guds vrede syntes, övervann de sin fruktan och återupptog sitt klandrande och hånande. En stor klass, som hade bekänt sin tro på Herrens snara ankomst, gav upp sin tro. Vissa, som hade varit starkt trosvissa, sårades så djupt i sin stolthet, att de kände ett behov av, att fly undan från världen. Liksom Jona, beklagade de sig för Gud, och valde hellre döden framför livet. De, som hade baserat sin tro på andras meningar, och inte på Guds Ord, var nu lika raska, att på nytt ändra ståndpunkt. De hånande vann de svaga och fega över på sin sida, och alla slöt sig samman och förklarade, att inget ytterligare fanns att frukta för, eller vänta på nu. Tiden hade gått, Herren hade inte kommit, och världen kunde vara sig lik i tusentals år.

De allvarligt, uppriktigt troende hade offrat allt för Kristus, och hade upplevt Hans närvaro som aldrig förr. De hade, som de trodde, gett sin sista varning till världen, och förväntade sig, att snart tas emot i sin gudomliga Mästares och de himmelska änglarnas skara. Därför hade de, i hög grad, dragit sig tillbaka från de icke troendes mängd. De bad med intensiv önskan: ”Kom, Herre Jesus, och kom snart.” Men Han hade inte kommit. Och nu var det faktiskt en fruktansvärd prövning av tro och tålmod, att åter ta itu med livets tunga bekymmer och svårigheter, och att uthärda en hånande världs bespottelse och uträckta tungor.

Likväl var besvikelsen inte så stor, som den var för lärjungarna vid Kristi första ankomst. Då Jesus red segerrikt in i Jerusalem, trodde anhängarna, att Han stod i begrepp, att inta Davids tron och befria Israel från förtryckarna. Med höga hopp och glada förväntningar, tävlade de med varandra om, att visa sin Kung ära. Många bredde ut sina kläder som en matta på Hans väg, eller strödde palmgrenar framför Honom. I sin begeistrade glädje förenades de i glädjehyllningen: "Hosianna, Davids son!" {Matteusevangeliet 21:9.}

Då fariséerna, i sin oro och vrede över detta glädjeutbrott, önskade att Jesus skulle tillrättvisa Sina lärjungar, svarade Han: "om de tiger, kommer stenarna att ropa." Lukasevangeliet 19:40. Profetian måste uppfyllas. Lärjungarna genomförde Guds avsikt; ändå var de dömda till bitter skuffelse. Endast några få dagar gick, tills de bevittnade Frälsarens smärtsamma död och lade Honom i graven. Deras förväntningar hade inte alls infriats, och deras hopp dog med Jesus. Inte förrän deras Herre kom triumferande ut ur graven, uppfattade de alla enskildheter i profetian, såsom "att Messias måste lida och uppstå från de döda." Apostlagärningarna 17:3. På samma sätt uppfyllde profetian både den förste och den andre ängelns budskap. Budskapen gavs i rätt tid, och utförde det verk, som Gud ville att de skulle utföra.

Världen hade sett fram emot, och väntat sig, att i fall tiden ginge och Kristus inte visade sig, skulle hela adventsystemet falla samman. Men medan många, under starka frestelser, gav upp sin tro, var det fortsatt vissa, som stod fast vid den. De kunde inte upptäcka något fel i beräkningen av de profetiska perioderna. Deras duktigaste motståndare kunde inte omstörta deras ståndpunkt. Förvisso var den förväntade händelsen felaktig, men detta rubbade inte deras tro på Guds Ord.

Gud svek inte Sitt folk; Hans Ande förblev fortsatt hos dem, som inte överilat förnekade det ljus, som de hade tagit emot, och brännmärkte adventrörelsen. Aposteln Paulus skrev uppmuntrande och förmanande ord till de prövade och väntande troende i denna kris: "Kasta därför inte bort er frimodighet, som ger stor lön. Ni behöver uthållighet för att göra Guds vilja och få vad han har lovat. Ty ännu en liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja. Min rättfärdige skall leva av tro." "Men om han drar sig undan finner min själ ingen glädje i honom. Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar." Hebréerbrevet 10:35-39.

Deras enda utväg var, att värna om det ljus, som de redan hade mottagit från Gud, hålla fast vid Hans löften, och fortsatt forska i Skrifterna, samt vänta och våga, att tålmodigt invänta mera ljus.

Helgedomen

Skriftstället som, framför andra, utgjorde grundval och central pelare för adventtron, var tillkännagivandet: "Tvåtusentrehundra kvällar och morgnar, sedan skall helgedomen renas och återställas." Danielsboken 8:14. Dessa var välkända ord för alla, som trodde på Herrens snara ankomst. Tusentals läppar upprepade med glädje denna profetia som fältropet för sin tro. Alla menade, att på de i profetian omtalade händelserna hängde deras klaraste förväntningar och varmaste förhoppningar. Dessa profetiska dagar skulle, enligt uttolkningen, sluta på hösten 1844. I likhet med den övriga kristenheten trodde adventisterna då, att jorden, eller en del därav, var helgedomen, och att dess rening och återställande utgjordes av jordens rening i eld på den sista, stora dagen. Detta, förstod de, skulle ske vid Kristi återkomst. Alltså drog man slutsatsen, att Kristus skulle vända tillbaka till jorden år 1844.

Men då den fastställda tidpunkten kom, visade Herren sig inte. De troende visste, att Guds Ord inte kunde fela, deras uttolkning av profetian måste därför vara felaktig; men vari låg felet? Många löste upp den svåra knuten överilat, genom att förneka, att de 2 300 dagarna slutade 1844. Det kunde inte ges någon förklaring till denna ståndpunkt, förutom att Kristus inte hade kommit på den förväntade tidpunkten. De resonerade som så, att om de profetiska dagarna slutade 1844, skulle Kristus ha anlänt, för att återställa helgedomen medelst jordens rening i eld; och eftersom Han inte hade anlänt, kunde dagarna inte ha avslutats.

De flesta adventister gav upp sina tidigare beräkningar av de profetiska perioderna, och förnekade sålunda riktigheten hos den rörelse, som vilade därpå. Ett fåtal ville inte förneka trospunkter och erfarenheter, som stöttades av Bibeln och av Guds Andes bestämda vittnesbörd. De trodde, att de hade valt sunda tolkningsprinciper till studiet av Skrifterna, och att det var deras plikt, att hålla fast vid de redan mottagna sanningarna, och att fortsätta med samma slags Bibelforskning. Med allvarlig bön gick de igenom sin hållning, och studerade Skrifterna, för att utröna sitt misstag. Då de inte såg något fel i sin

förklaring av de profetiska perioderna, övertygades de om, att de måste gå igenom helgedomsämnet nogsamt.

Helgedomarna på Jorden och i Himmelen

Utifrån sina undersökningar lärde de sig, att den jordiska helgedomen, som Mose byggde på Guds befallning enligt det mönster han blev visad på berget, var ”en bild av den tid som nu är: gåvor och offer frambärs”; att dess två heliga avdelningar var ”avbilderna av de himmelska tingen”; att Kristus, vår store Överstepräst, ”tjänar i helgedomen, det sanna tabernaklet som Herren själv har rest och inte någon människa”; att ”Kristus gick inte in i en helgedom som är gjord med händer och som bara är en bild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.” Hebréerbrevet 9:9, 23; 8:2; 9:24.

Helgedomen i himmelen, där Jesus tjänar för vår skull, är den stora förebild, som den av Mose uppförda helgedomen kopierade. Eftersom helgedomen på jorden hade två avdelningar, det heliga och det allra heligaste, finns det två heliga utrymmen i den himmelska helgedomen. Och arken innehållande Guds lag, rökelsealtaret och andra kultföremål placerade i helgedomen här nere, hade sina motsvarigheter där uppe. I en helig syn tilläts aposteln Johannes, att träda in i himmelen, och där beskåda ljusstaken och rökelsealtaret, och då ”Guds tempel i himlen öppnades”, såg han också ”hans förbundsark”. Uppenbarelseboken 4:5; 8:3; 11:19.

De, som sökte sanningen, fann obestridliga bevis för en helgedoms existens i himmelen. Mose gjorde den jordiska efter ett mönster, som visades för honom. Paulus tillkännagav, att mönsterbilden var den sanna helgedomen i himmelen. (Hebréerbrevet 8:2, 5.) Johannes betygade, att han såg den i himmelen.

Vid slutet på de 2 300 dagarna, år 1844, hade det inte funnits någon helgedom på jorden på många hundra år; fördenskull måste helgedomen i himmelen menas med tillkännagivandet: ”Tvåtusentrehundra kvällar och morgnar, sedan skall helgedomen renas och återställas.” Men varför skulle helgedomen i himmelen behöva renas? Vänder vi oss till Bibeln, lärde de profetiestuderande sig, att renandet inte var borttagandet av fysiska orenheter, ty det skulle ske med blod, och fördenskull måste det vara en rening från synd. Så säger aposteln: ”Alltså måste avbilderna av de himmelska ringen renas med dessa medel [djurblood], men de himmelska tingen

själva renas med bättre offer än de medlen [nämligen med Kristi dyrbara blod].” Hebréerbrevet 9:23.

För att få veta mera om den rening, som profetian pekar på, är det nödvändigt, att förstå tjänsten i den himmelska helgedomen. Detta kan endast läras, genom att förstå den jordiska helgedomstjänsten; för Paulus säger, att de tjänstgörande prästerna där var ”en skuggbild av den himmelska helgedomen”. Hebréerbrevet 8:5.

Helgedomens Rening

Liksom folkets synder i gammal tid symboliskt överfördes till den jordiska helgedomen genom syndoffrets blod, skall våra synder faktiskt överföras till den himmelska helgedomen genom Kristi blod. Och liksom den symboliska reningen av den jordiska helgedomen utfördes, genom att avlägsna synderna, som den hade förorenats med, utförs den pågående reningen i den himmelska helgedomen, genom att ta bort, eller suddas ut, de däri nedskrivna synderna. Detta nödvändiggör en undersökning av syndaregistret där, för att avgöra, vem – genom syndaånger och tro på Kristus – är berättigad till Hans försoningsgåvor. Reningen av helgedomen inbegriper således ett undersökande domsverk. Detta arbete måste utföras före Kristi ankomst, för att förlossa Sitt folk; för när Han kommer, har Han med Sig Sin lön, att ge var och en efter hans gärningar. (Uppenbarelseboken 22:12.)

Således såg de, som följde det växande ljuset från det profetiska ordet, att i stället för att komma till jorden vid slutet på de 2 300 dagarna år 1844, trädde Kristus in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen, in i Guds närvaro, för att utföra försoningens avslutande verk före Sin jordiska återkomst.

Den tredje Ängels Budskap

Då Kristus gick in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen, för att utföra det avslutande försoningsarbetet, överlämnade Han åt Sina tjänare, att ge världen nådens sista budskap. Det ingår i den tredje ängels budskap i Uppenbarelseboken 14. Genast efter dess proklamation ser profeten Människosonen komma i härlighet, för att inhösta jordens skörd.

Såsom förutsagts i Bibeln, inledde Kristus Sin tjänst i det allra heligaste vid slutet av de profetiska dagarna år 1844. Dessa ord från

Uppenbararen omtalar den här tiden: ”Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel”. Uppenbarelsboken 11:19. Guds förbundsark står i helgedomens andra avdelning. Då Kristus gick ditin, för att tjäna för syndarnas skull, öppnades det inre templet, varvid Guds ark blev synlig. För dem, som i tro såg Frälsaren i Hans förbönsarbete, uppenbarades Guds majestät och makt. Då Hans härlighet uppfyllde templet, spreds ljuset från det allra heligaste till Hans väntande folk på jorden.

De följde i tro sin Överstepräst från det heliga till det allra heligaste, och såg Honom åberopa Sitt blod framför Guds ark. Inuti arken ligger Faderns lag, vilken Gud Själv uttalade ibland Sinais tordön, och skrev med Sitt eget finger på stentavlorna. Inget av buden har upphävts; inte ett kommatecken eller en punkt har förändrats. Då Gud gav Mose en kopia av Sin lag, bevarade Han det stora originalet i helgedomen där uppe. Då de gick igenom dess okränkbara föreskrifter, fann sanningssökarna, mitt i de Tio Budens Lag, det fjärde budet, såsom det proklamerades första gången: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och utträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorden HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” Andra Moseboken 20:8-11.

Guds Ande inpräntade Ordet i de studerande. De blev överbevisade om, att de hade överträtt det fjärde budet ovetande, genom att strunta i Skaparens vilodag. De började, att undersöka skälen till, att helighålla första veckodagen i stället för den dag Gud hade helgat. De fann inga belägg i Skrifterna för, att det fjärde budet hade upphävts, eller att Sabbaten skulle ha förändrats; den välsignelse, som i begynnelsen gjorde den sjunde dagen helig, hade aldrig avlägsnats. De försökte ärligt, att lära känna och göra Guds vilja, och då de nu såg sig själva som överträdare av Hans lag, fyllde sorg deras hjärtan. Omgående visade de sin trohet mot Gud, genom att helga Hans vilodag.

Ansträngningarna var många och kraftfulla, för att kullkasta deras tro. Ingen kunde undgå att se, att i fall den jordiska helgedomen var en symbol eller en bild på den himmelska, var lagen i arken på jorden en exakt avskrift av lagen i himmelens

ark, och skulle sanningen om den himmelska helgedomen godtas, måste kraven hos Guds lag erkännas, och det fjärde budets vilodag hållas helig.

De, som accepterade ljuset om Kristi medlargärning och Guds lags fortsatta giltighet, fann att dessa var sanningar, som fördes fram i ljuset genom det tredje budskapet. Ängeln tillkännager: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Uppenbarelsboken 14:12. Uttalandet föregås av en allvarlig och skräckinjagande varning: ”Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller sin hand, han skall själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hålls i Guds vredes bägare.” Uppenbarelsboken 14:9, 10. En tolkning av de använda symbolerna var nödvändig, för att budskapet skulle förstås. Vad framställdes genom vilddjuret, avbilden och märket? På nytt återvände de, som sökte sanningen, till sitt studium av profetiorna.

Vilddjuret och dess Avbild

Genom det första djuret avses Katolska Kyrkan, en religiös organisation försedd med borgerlig makt och myndighet, att straffa alla med avvikande trosuppfattningar. Vilddjurets avbild representerar en annan religiös organisation med liknande makt. Skapandet av avbilden utförs av djuret, vars fredliga framträdande och milda ord utgör en slående symbol på Förenta Staterna. Här kommer det att uppstå en avbild av påvemakten. När våra kyrkor i vårt land går samman om sådana tros punkter, som de delar, kommer de att påverka staten till, att genomtvinga deras påbud och stötta deras institutioner. Därmed kommer det protestantiska Amerika att ha danat en bild av den katolska hierarkin. Sedan kommer den sanna församlingen att drabbas av förföljelse, liksom Guds folk blev i gamla tider.

Djuret med de lammlika hornen befäller eller tvingar ”alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” Uppenbarelsboken 13:16, 17. Detta är det märke, som den tredje ängeln varnar för. Det är det första djurets, eller påvedömet, märke, och får således sökas ibland denna makts särskilda kännetecken. Profeten Daniel tillkännagav, att Katolska Kyrkan, symboliserad genom det lilla hornet, skulle överväga, att ändra på heliga tider och lagar (Danielsboken 7:25), medan Paulus benämnde denna makt laglöshetens människa (Andra Tesselonikerbrevet 2:3, 4).

Vederbörande skulle sätta sig över Gud. Endast genom att förändra {eller förfalska} Guds lag, kunde påvemakten sätta sig över Gud, och den, som medvetet håller den ändrade {eller förfalskade} lagen, ärar den makt, som har utfört denna ändring {eller förfalskning}.

Det fjärde budet, som Rom har försökt att åsidosätta, är den enda föreskriften i de Tio Budens Lag, som pekar på Gud som himlarnas och jordens Skapare, och som skiljer den sanne Guden från alla falska gudar. Sabbaten infördes, för att minna om skapelseverket, och därigenom leda människornas tankar till den sanne och levande Guden. Faktumet, att Hans skapande kraft anförs i Skrifterna, bevisar att Israels Gud står över hedniska gudar. Skulle Sabbaten alltid ha helighållits, skulle människornas tankar och hängivenhet alltid ha letts till deras Skapare som föremål för vördnad och tillbedjan, och då skulle det aldrig ha funnits någon avgudatillbedjare, ateist eller hedning.

Den inrättning, som hänvisar till Gud som Skaparen, är ett tecken på Hans rättmätiga auktoritet över de väsen, som Han har skapat. Ändringen {eller förfalskningen} av Sabbaten är ett tecken, eller märke på Katolska Kyrkans auktoritet. De, som väljer att iaktta den falska vilodagen i stället för den sanna, när de förstår det fjärde budets krav, hyllar härigenom den makt, som har infört den falska vilodagen.

Ett allvarligt Budskap

Det mest skräckinjagande hot, som någonsin har riktats till dödliga människor, ingår i den tredje ängelns budskap. Det måste vara en fruktansvärd synd, som nedkallar Guds vrede oblandad med nåd. Människorna kommer inte att lämnas i mörkret beträffande denna viktiga sak; varningen emot denna synd kommer att ges till världen före Guds straffdomars hemsökelse, så att alla vet orsaken till dessa domar, och ges möjlighet, att undfly dem.

Under den {i framtiden} pågående, stora kampen kommer två skilda och motsatta grupper att utvecklas. Den ena klassen ”tillber vildjuret och dess bild och tar dess märke”, och ådrar sig de ohyggliga straffdomar, som den tredje ängeln hotar med. Den andra klassen, i skarp motsättning till världen, ”håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Uppenbarelseboken 14:9, 12.

Sådana var de betydelsefulla sanningar, som öppnades för dem, som tog emot den tredje ängelns budskap. Då de såg tillbaka på sin erfarenhet, från den första proklamationen av Jesu

återkomst, till dess att tiden hade gått ut 1844, såg de förklaringen till sin besvikelse, varpå hopp och glädje åter livade deras hjärtan. Ljus från helgedomen lyste upp dåtiden, nutiden och framtiden och de visste, att Gud hade lett dem genom Sin ofelbara försyn. Med nytt hopp och fastare tro förenade de sig så i utbredandet av den tredje ängelns budskap. Sedan 1844, då profetian om den tredje ängelns budskap först uppfylldes, har världens uppmärksamhet riktats mot den sanna vilodagen, och ett stadigt växande antal personer vänder åter, för att iaktta Guds heliga dag.

En fast Grundval

Jag såg en grupp, som stod där vaksamma och fasta, de lyssnade inte på dem, som ville underminera gruppens grundmurade tro. Gud såg bifallande på dem. Jag blev visad tre steg – den förste, den andre och den tredje ängelns budskap. Min ledsagande ängel sade: ”Ve den, som söker att rasera dessa budskap. Den sanna förståelse av dessa budskap är livsviktig. Själars eviga öde beror på, hur budskapen tas emot.”

Dessa budskap genomgicks åter för mig, och då såg jag, hur dyrt Guds folk hade betalat för sin erfarenhet. Den hade uppnåtts genom lidande och svår strid. Gud hade lett dem steg för steg, tills Han hade ställt dem på en stadig och orubblig plattform. Jag såg, att enskilda närmade sig plattformen och undersökte fundamentet. De ville se förbättringar, ty då skulle plattformen bli mera fulländad och folket mycket lyckligare.

Somliga steg ned från plattformen, för att undersöka den, och sade, att den hade lagts på fel sätt. Men jag såg, att nästan alla stod tryggt på plattformen och förmanade dem, som hade avlägsnat sig ifrån den, att inte beklaga sig; ty Gud var Byggmästaren, och de kämpade emot Honom. De rekapitulerade Guds förunderliga verk, som hade lett dem till den fasta plattformen, och de höjde gemensamt blicken mot himmelen och prisade Gud högljutt. Detta påverkade en del av dem, som hade klagat och lämnat plattformen, varpå dessa ödmjukt besteg den ånyo.

Judarnas Erfarenhet upprepas

Jag påmindes om förkunnandet om Kristi första ankomst. Johannes sändes ut i Elias ande och kraft, för att bereda vägen för Jesus. De, som förkastade Johannes' vittnesbörd, gagnades ej av Jesu lära. Deras motstånd mot budskapet, som

förutsade Hans kommande, försatte dem i ett tillstånd, som omöjliggjorde för dem, att ta till sig ens de starkaste bevisen för, att Han var Messias. Satan ledde dem, som förkastade Johannes' budskap, till att gå ändå längre, och förkasta och korsfästa Kristus. Härigenom försatte de sig själva i ett läge, där de inte kunde ta emot Pingstdagens välsignelse. Denna skulle eljest ha lärt dem vägen till den himmelska helgedomen.

Då förhänget i templet revs itu, visade det, att judarnas offer och förordningar inte längre var godtagbara. Det stora Offret hade burits fram, och hade godtagits, varefter den Helige Ande steg ned på Pingstdagen och vände lärjungarnas tankar från den jordiska helgedomen upp till den himmelska, som Jesus hade stigit in i genom Sitt eget blod, för att utgjuta över Sina lärjungar förmånerna från Sin försoningsdöd. Judarna, däremot, lämnades i becksvart mörker. De miste allt det ljus, som de kunde ha haft över frälsningsplanen, och litade fortsatt på sina meningslösa offer. Den himmelska helgedomen hade ersatt den jordiska, men de anade ej förändringen. Därför fick de heller ingen nytta av Kristi medling i det heliga.

Många ser med fasa på det sätt, varigenom judarna förkastade och korsfäste Kristus; och när de läser berättelsen om Hans skändliga behandling, tror de sig älska Honom, och skulle inte ha förnekat Honom, såsom Petrus gjorde, eller korsfäste Honom, såsom judarna gjorde. Men Gud, som läser allas hjärtan, har satt på prov den kärlek till Jesus, som de säger sig ha.

Hela himmelen betraktade med djupt intresse mottagandet av den förste ängeln budskap. Men många, som sade sig älska Jesus, som fällde tårar inför berättelsen om korset, bespottade de goda nyheterna om Hans återkomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje, hävdade de, att det var ett bedrägeri. De hatade dem, som älskade Hans framträdande och utestängde dem från kyrkorna. De, som avvisade det första budskapet, fick ingen nytta av det andra; ej heller av midnattsropet, som skulle ha berett dem på, att i tro följa med Jesus in den himmelska helgedomens allra heligaste. Och väl de två tidigare budskapen hade förkastats, var deras förståelse så förmörkad, att de ej såg ljuset i den tredje ängeln budskap, som visar vägen in i det allra heligaste.

Satans Dimridåer

Satan inledde sitt bedrägeri i Edens Lustgård. Han sade till Eva: ”Ni skall visst inte dö!” {Första Moseboken 3:4.} Detta var Satans första lektion om själens odödlighet, och han har fortsatt med detta lurendrejeri allt sedan dess, och kommer att hålla på med det, tills Guds barns fångenskap är över. Jag hänvisades till Adam och Eva i Edens Lustgård. De tog av det förbjudna trädet, och så sattes det flammande svärdet omkring livets träd, varpå de drevs ut ur lustgården, för att de inte skulle plocka av livets träd och bli odödliga syndare. Frukten från detta träd skulle säkra evigt liv. Jag hörde en ängel fråga: ”Vem i Adams familj har tagit sig förbi det flammande svärdet och fått åtgång till livets träd?” Jag hörde en annan ängel svara: ”Ingen i Adams familj har gått förbi det flammande svärdet och fått åtgång till trädet; därför finns det inga odödliga syndare.” Den själ, som syndar, den skall dö en evig död – en död utan hopp om uppståndelse; och så upphör Guds vrede.

Det förundrade mig, att det så väl lyckades Satan, att få människor till att tro, att Guds ord ”Den som syndar skall dö” (Hesekiel 18:4), betyder att den själ, som syndar, inte skall dö, utan leva för evigt i elände. Ängeln sade: ”Liv är liv, oavsett om det är i smärta eller lycka. Död är utan smärta, utan glädje, utan hat.”

Satan bad sina änglar, att särskilt anstränga sig, för att utbreda den lögn, som Eva först utsattes för i Edens Lustgård, ”Ni skall visst inte dö!”. Och i takt med, att folk tog till sig denna villfarelse och förleddes till att tro, att människan var odödlig, fick Satan dem till att tro, att syndaren kommer att leva i evigt elände. Så blev vägen beredd för Satan, att verka genom sina ombud och måla upp Gud inför folk som en hämndgirig tyrann – en, som kastar alla dem i helvetet, som inte behagar Honom, och alltid låter dem märka Hans vrede; och när de lider utesäglig pina, och vrider sig i eviga lågor, framställs Han som blickande tillfreds ned på dem. Satan visste, att i fall denna villfarelse vunne tilltro, skulle Gud hatas av många, i stället för att bli älskad och tillbedd. Andra skulle förledas till att tro, att hoten i Guds Ord inte skulle uppfyllas bokstavligt, ty det skulle strida mot Hans älskvärda karaktär och kärlek, att störta väsen Han har skapat ned i evig tortyr.

En annan ytterlighet, som Satan har fått folk till att anamma, är att alldeles förbise Guds rättfärdighet och hoten i Hans Ord, och framställa Honom som helt och hållet barmhärtig, så att ingen skall gå förlorad, utan att alla, både heliga

och syndare, till sist kommer att frälsas i Hans rike.

På grund av den populära villfarelsen om själens odödlighet och oändlig plåga, utnyttjar Satan en annan klass, som han förleder till att betrakta Bibeln som en icke inspirerad bok. De tror, att dess undervisning i långa stycken är sund, men de varken litat på eller älskar den, eftersom de har lärt sig, att den förkunnar läran om evig pina.

En annan klass, som Satan förför än mer, lär sig att förneka Guds existens. De ser ingen konsekvens hos Bibelns Guds karaktär, i fall Han tänker utsätta en del av mänskosläktet för tortyr i all evighet. Därför förnekar de Bibeln och dess Upphovsman, och betraktar {den första} döden som en evig sömn.

Det förkommer ytterligare en klass, som är skygg och räddhågad. Dessa frestar Satan till att begå synd, och efter att de har syndat, framhåller han för dem, att syndens lön inte är döden, utan liv i ohygglig tortyr, som skall pågå i ändlösa tider. Genom att framhäva skrällen från ett ändlöst helvete för svaga personer, tar han dem i besittning, och så förlorar de förståndet. Sedan jublar Satan och hans änglar, varpå hedningen och ateisten ansluter sig till kören, som öser ur sig galla över kristendomen. De hävdar, att detta onda är en naturlig följd av tro på Bibeln och dess Upphovsman, medan det egentligen beror på tron på populärt kätteri.

Skriften ett tryggt Värn

Jag såg, att den himmelska hären var fylld av harm över Satans fräcka verk. Jag frågade, varför alla dessa bedrägerier fick lov till, att verka på människors sinnen, när Guds änglar var mäktiga, och om de finge det i uppdrag, kunde de enkelt bryta fiendens makt. Sedan såg jag, att Gud visste att Satan skulle pröva alla konster, för att ödelägga och döda människan; därför hade Han låtit Sitt ord fästas på pränt, och hade gjort dess utsagor om mänskosläktet så entydiga, att inte ens den svagaste skulle behöva ta miste härvidlag. Efter att ha gett Sitt ord till människorna, har Han noga bevarat det från Satan och hans änglar samt hans redskap och ombud, så att de inte har kunnat utplåna det. Medan andra böcker har fallit i glömska, är denna bok evig. Och nära ändens tid, varunder Satans bedrägerier kommer att tillta, skall den mångfaldigas, så att alla ivriga läsare kan få ett exemplar och, om de så önskar, beväpna sig mot Satans list och lögnaktiga underverk.

Jag såg, att Gud särskilt hade beskyddat Bibeln; men då det endast fanns ett fåtal exemplar av den,

hände det, att lärda män ändrade på ordalydelsen. Därmed trodde de, att de gjorde Bibeln tydligare, medan de i själva verket gjorde det tydliga mera mystiskt, genom att få den att lära ut deras av traditionen styrda åsikter. Men jag såg, att Guds Ord som helhet är en fullkomlig kedja, där länkarna sitter samman och uttyder varandras innebörd. Sanningssökare behöver inte ta miste, ty Guds Ord är inte endast sant och förklarar livets väg på ett enkelt sätt, utan den Helige Ande har getts som vägledare, för att begripliggöra vägen till livet, som uppenbaras däri.

Jag såg, att Guds änglar aldrig skall styra viljan. Gud låter människan välja mellan liv och död. Hon får bestämma. Många önskar livet, men fortsätter med sin vandring på den breda vägen. De väljer, att göra uppror emot Guds regering, trots Hans stora barmhärtighet och medlidande, då Han gav Sin Son i döden för dem. De, som inte väljer att acceptera den så dyrt köpta frälsningen, måste straffas. Dock såg jag, att Gud inte stänger in dem i helvetet, för att de skall drabbas av ändlöst plågande, men Han tänker heller ej ta med dem till himmelen. Skulle de placeras ibland de rena och heliga, skulle en enda villervalla skapas. Nej, Han kommer att utplåna dem helt och sudda ut minnet av dem. Därmed kommer rättvisa att skipas. Han formade människan av jordens mull, och de olydiga och ohelgade kommer att förtäras av eld och återvända till mull. Jag såg, att Guds goda gärning och medkänsla i denna sak borde få alla, att beundra Hans karaktär och tillbe Hans heliga namn. Sedan de onda har utrotats från jorden, kommer hela den himmelska härskaran att säga: "Amen!"

Satan ser med stor tillfredsställelse på dem, som bekänner Kristi namn, men likväl noga håller sig till de bedrägerier, som han har åstadkommit. Hans är upptagen av, att hitta på nya bedrägerier, och hans kraft och konstfärdighet härvidlag ökar stadigt. Han har förmått sina företrädare, påvar och präster, att upphöja sig själva, och hetsa upp folk till, att bittert förfölja och utplåna dem, som inte finner sig i hans bedrägerier. Oh, de lidanden och pinor, som Kristi dyrbara efterföljare har måst utstå! Änglar för ingående protokoll över det hela. Satan och hans onda änglar sade jublande till de änglar, som tjänade dessa lidande heliga, att samtliga skulle dräpas, så att det inte skulle finnas kvar några sanna kristna på jorden. Jag såg, att då var Guds kyrka ren. Det var ingen fara för, att människor med fördärvade hjärtan skulle ansluta sig, ty de kristna, som vågade tillkännage sin tro, riskerade sträckbänk, bål och all övrig tortyr, som Satan och hans onda änglar kunde hitta på, eller ingjuta i människors sinnen.

Spiritualismen

Läran om naturlig eller medfödd odödlighet har berett vägen för den nutida spiritualismen. I fall de döda släpps in i Guds och de heliga änglarnas närvaro, och får långt större kunskap, än tidigare, varför skulle de då inte vända åter till jorden, för att upplysa och instruera de levande? Hur skulle de, som tror på människans medvetenhet i döden, kunna avvisa det, som kommer till dem, som gudomligt ljus förmedlat av förhärligade andar? Här är en kanal, vilken betraktas som helig, och som Satan använder sig av, för att uppnå sina mål. Fallna änglar, som utför hans order, framträder som budbärare från andevärlden. Medan Satan hävdar sig, att sätta de levande i förbindelse med de döda, utövar han sitt förtrollande inflytande på deras sinnen.

Han äger till och med makt till, att göra deras döda vänner synliga. Förfalskningen är fullkomlig; det kända utseendet, orden, tonfallet återskapas med fantastisk precision. Många tröstas härigenom med förvissningen om, att deras älskade njuter himmelens lycka, och utan att ana fara, lyssnar de till djävlaras lockelser och deras läror.

När de har förletts till att tro, att de döda verkligen vänder tillbaka, för att tala till dem, får Satan dem, som lades oförberedda i graven, att visa sig. De hävdar sig vara lyckliga i himmelen, ja, att de rent av har getts upphöjda ställningar där; och därmed sprids villfarelsen vitt omkring, att det inte föreligger någon skillnad mellan rättfärdiga och onda. De föregivna gästerna från andevärlden kommer stundom med förmaningar och varningar, som visar sig vara riktiga. Och när de har vunnit ens tillit, bringar de lärosatser, som direkt underminerar tron på Bibeln. Med låtsat, djupt intresse för deras vänners välbefinnande på jorden, antyder dessa de farligaste villfarelser. Faktumet, att de kommer med vissa sanningar, och emellanåt är i stånd till, att förutsäga framtida händelser, skänker deras uttalanden ett sken av trovärdighet; och många människor antar snabbt deras falska läror, och de tror obetingat på dem, som om de vore Bibelns heligaste sanningar. Guds lags skjuts åt sidan, nådens Ande föraktas, förbundets blod räknas som oväsentligt. Andarna förnekar Kristi gudomlighet och sätter till och med Skaparen på sin egen nivå. Under ny förklädning bedriver den store upprorsmakaren ständigt sitt krig emot Gud, som började i himmelen och som i nästan sex tusen år har fortsatt här på jorden.

Många försöker, att bortförklara andliga yttringar, genom att i allt kalla dem för bedrägeri och konstgrepp från mediets sida. Även om det stämmer, att utfallet av lurendrejeri ofta har utgetts som riktiga manifestationer, har det också förekommit tydliga yttringar av övernaturliga krafter. Det mystiska knackande, som den moderna spiritualismen inleddes med, var inte följden av människors list, utan onda änglars direkta handlande, som således införde ett av de mest framgångsrika, själsförstörande bedrägerierna. Många kommer att snärjas av tron, att spiritualismen bara är människors svindleri; men när de står ansikte mot ansikte med ting, som de endast kan betrakta som övernaturliga, kommer de att bli bedragna, och förledas till, att godta dessa ting som Guds stora kraft.

Dessa personer förbiser Skrifternas vittnesbörd om de under, som Satan och hans redskap utför. Det var genom satanisk hjälp, som Faraos trollkarlar kunde efterlikna Guds verk. Aposteln Johannes beskriver den mirakelverkande kraft, som kommer att visa sig i de sista dagarna, genom att säga: ”Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom de tecken det har fått makt att göra inför vilddjuret vilseleder det dem som bor på jorden.” Uppenbarelseboken 13:13, 14. Det är inget annat, än bedrägeri, som kommer att ses. Människor kommer att luras av mirakel, som Satans redskap har makt till att göra, inte vad de föreger sig att göra.

Häxeri i modern Tappning

Nu föraktas det, som kallas för trolldomskraft eller häxeri. Påståendet om, att människor har förbindelse med onda andar, betraktas som en fabel från den Mörka Medeltiden. Men spiritismen, som räknar hundratals, tusentals, ja, millioner anhängare, som har banat sig väg in i vetenskapliga kretsar, som har invaderat kyrkor och har erkänts av lagstiftande församlingar, ja, till och med i kungasalar – detta jättebedrägeri är blott återupplivandet av den trolldomskraft i ny förklädning, som blev fördömd och förbjuden i svunna tider.

Nu narrar Satan människor, liksom han narrade Eva i Edens Lustgård, genom att uppegga till önskan om förbjuden kunskap. ”... ni blir som Gud”, förklarar han, ”med kunskap om gott och ont.” Första Moseboken 3:5. Men den visdom, som spiritismen ger upp hov, beskrivs så här av aposteln Jakob: Den ”kommer inte ovanifrån utan är jordisk, oandlig, ja, demonisk.” Jakobsbrevet 3:15.

Mörkrets furste har ett mästerligt intellekt, och han anpassar skickligt sina frestelser till alla slags situationer och kulturer. Han verkar ”med all slags orättfärdighet som bedrar” {Andra Tessalonikerbrevet 2:10}, för att vinna kontroll över människors barn, men han uppnår endast sin avsikt, när de frivilligt ger efter för hans frestelser. De, som lägger sig i hans famn, genom att ge efter för sina onda karaktärsdrag, har knappast någon aning om, hur det hela skall sluta. Frestaren åstadkommer deras fördärv, och sedan får han dem till, att fördärva andra.

Ingen behöver bli bedragen

Men ingen behöver bli bedragen av spiritualismens lögnaktiga påståenden. Gud har gett världen tillräckligt mycket ljus, för att upptäcka snaran. Om det inte förelåge något annat bevis, skulle det vara nog för den kristne, att andarna inte gör skillnad mellan rättfärdighet och synd, mellan de ädlaste och renaste av Kristi apostlar och de mest fördärvade av Satans tjänare. Genom att framställa de nedrigaste personer som invånare i himmelen, där de sägs vara upphöjda, tillkännager Satan i verkligheten för världen: Hur än ond Du är, oavsett om Du tror eller inte tror på Gud och Bibeln, kan Du leva, som det behagar Dig; himmelen är Ditt hem.

Dessutom fås apostlarna, som uppträder genom dessa ljugande andar, att motsäga, vad de skrev på den Helige Andes diktamen, då de var på jorden. De förnekar Bibelns gudomliga ursprung, och river därigenom ned det kristna hoppets fundament, och tar bort det ljus, som uppenbarar vägen till himmelen.

Satan får världen till att tro, att Bibeln blott är fiktion, eller bara en bok, som passade under mänskosläktets tidiga dagar, men nu bör betraktas lättvindigt, eller pensioneras som föråldrad. Och i stället för Guds Ord framhåller han andliga yttringar. Här är en kanal, som står helt under hans kontroll; som låter honom få världen till att tro det han vill. Den bok, som kommer att döma honom och hans efterföljare, sätter han i skuggan, precis där han vill ha den; världens Frälsare görs till inget annat, än en vanlig människa. Och liksom den romerska vakten, som hade bevakat Jesu grav, spred den lögnaktiga berättelse, som präster och äldste hade lagt i deras mun, för att motsäga Hans uppståndelse, försöker anhängarna av andliga yttringar, att få det till att se ut, som om det inte förekom något mirakulöst i omständigheterna kring vår Frälsares liv. När de har gjort sitt bästa, för att sätta Jesus i bakgrunden, riktar de människornas uppmärksam-

het till sina egna mirakel, som de säger vida övergår Kristi gärningar.

Profeten Jesaja säger: ”När de säger till eder: ’Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar’, så svara: ’Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?’ ’Till Guds undervisning, till vittnesbördet!’ Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem.” Jesaja 8:19, 20. I fall människor vore villiga, att klart ta emot Skriftens tydliga sanning, att de döda inte vet något, skulle de genomskåda Satans verk med kraft och tecken och lögnens under i spiritismens påståenden och manifestationer. Men i stället för, att ge upp den frihet, som det icke omvända hjärtat är så förtjust i, och därmed göra avkall på de synder, som de älskar, blundar mängden för ljuset, och vandrar glatt vidare, oavsett alla varningar, samtidigt som Satan fångar dem i sina snaror, och så blir de hans byte. ”... eftersom de inte tog emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta. Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem så att de tror på lögnen”. Andra Tessalonikerbrevet 2:10, 11.

De, som motsätter sig spiritualismens lära, angrips inte bara av människor, utan av Satan och hans änglar. De krigar mot makter och myndigheter och onda andar i det höga. Satan ger inte upp en tumsbredd mark, såvida inte han drivs tillbaka av de himmelska budbärarnas makt. Guds folk bör kunna möta honom, liksom vår Frälsare gjorde, med orden ”Det står skrivet.” Satan kan citera Bibeln nu, liksom i Kristi dagar, och han förvrider dess lära, för att underbygga sina bedrägerier. Men Bibelns klara uttalanden tillhandahåller kraftfulla vapen till varje strid.

De, som vill förbli stående i denna farofyllda tid, måste förstå Bibelns vittnesbörd om människans natur och tillståndet i döden, för i en väldigt nära framtid kommer de att konfronteras av djävulsandar, som ger sig ut för, att vara avhållna {döda} släktingar eller vänner och uttala de farligaste kätterier. Dessa besökare kommer att vädja till våra ömmaste känslor, och kommer att utverka mirakel, som stöd för sina påståenden. Vi måste vara beredda, att stå emot dem med Bibelns sanning, att de döda vet ingenting {Predikaren 9:5}, och att de, som visar sig, alltså är djävulsandar.

Satan har länge förberett sig på sin sista ansträngning, för att bedra världen. Fundamentet för hans arbete lades i och med den försäkran han gav Eva i Edens Lustgård: ”Ni skall visst inte dö! . . . den dag ni äter av den skall era ögon öppnas,

så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont.” Första Moseboken 3:4, 5. Stegvis har han banat vägen för sitt mästerliga bedrägeri, att utveckla spiritualismen. Hans planer har ännu inte fullbordats; men det kommer att ske under den sista återstående tiden, och världen kommer att bedras av denna lära. Människorna vaggas raskt in i en livsfarlig trygghet, och kommer att väckas upp endast, när Guds vrede utgjuts.

Det höga Ropet

Jag såg änglar skynda sig ut ur och in i himmelen, stiga ned på jorden, och stiga upp till himmelen, varvid de förberedde sig för en viktig händelse. Sedan såg jag en annan mäktig ängel, som hade i uppdrag, att stiga ned till jorden, förena sin röst med den tredje ängeln, och hans budskap förmedlades med kraft och styrka. Stor kraft och härlighet gavs åt ängeln, och då han steg ned till jorden, lystes den upp av hans härlighet. Det ljus, som följde med denne ängel, trängde in överallt, då han med mäktig och stark stämma ropade: ”Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla orena andar och ett näste för alla orena och avskyvärda fåglar.” Uppenbarelseboken 18:2.

Budskapet om Babylons fall, såsom det ges av den andre ängeln, upprepas, varvid upplysningen om kyrkornas fördärv sedan 1844 tillfogas. Denne ängels arbete utförs vid rätt tidpunkt, för att ansluta till den tredje ängeln omfattande verk, som sväller till ett högt rop. Och Guds folk bereds sålunda till, att förbli stående i frestelsen stund, som de snart kommer att möta. Jag såg ett stort ljus vila över dem, och de förenades till, att utan fruktan proklamera den tredje ängeln budskap.

Änglar sändes ut, för att bistå den mäktige ängeln från himmelen, och jag uppfattade röster, som hördes överallt: ”Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes brott.” Uppenbarelseboken 18:4, 5. Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet, och utbreddes jämte det, liksom midnattsropet upphävdes jämte den andre ängeln budskap år 1844. Guds härlighet vilade över de tålmodiga och väntande heliga, och utan fruktan gav de den sista, allvarliga varningen, proklamerande Babylons fall och kallande Guds folk till, att lämna det, för att undvika dess förfärliga dom.

Ljuset, som spreds över de väntande, trängde in överallt, och de inom kyrkosamfundet, som hade ett visst mått av ljus, men som inte hade hört och förkastat de tre änglarnas budskap, lydde kallet och lämnade de fallna kyrkorna. Många hade uppnått mogen ålder, sedan budskapet gavs, och ljuset strålade över dem, och de gavs nu möjlighet, att välja liv eller död. Somliga valde livet och tog ställning med dem, som väntade på sin Herre och höll alla Hans bud. Det tredje budskapet skulle komma att utföra sitt verk; alla skulle prövas genom det, och de dyrbara själarna kallades ut ur de religiösa organisationerna.

En betvingande makt berörde de uppriktiga, medan manifestationen av Guds kraft fick deras icke troende släktingar och vänner, att bli rädda och lägga band på sig, så att de inte vågade – och de hade heller ingen kraft till – att hindra dem, som Guds Ande verkade mäktigt igenom. Det sista kallet nådde även de fattiga slavarna; och de gudfruktiga ibland dem brast ut i begeistrade glädjesånger över utsikten till sin lyckliga befrielse. [Anm.: Att det skall förekomma slaveri vid Jesu återkomst, framgår av profeten Johannes i Uppenbarelseboken 6:15,16, genom hans livliga beskrivning av, att ”alla slavar och fria” kallade på ”bergen och klipporna”, att falla över dem och dölja dem ”för hans ansikte som sitter på tronen.” Sammanställarna.] Slavägarna kunde inte bromsa dem; dessa blev tysta av fruktan och häpnad. Mäktiga mirakel utfördes, de sjuka helades, och tecken och under följde de troende. Gud var med i arbetet, och alla de heliga följde, utan fruktan för följderna, det egna samvetets överbevisning och förenade sig med dem, som höll alla Guds bud; och de utstötte med kraft det tredje budskapet. Jag såg, att detta budskap kommer att avslutas med en kraft och en styrka långt högre, än midnattsropet.

Guds tjänare gick, begåvade med kraft från ovan, med lysande anleten och strålade av himmelsk helgelse, ut, att proklamera budskapet från himmelen. Själur spridda inom de religiösa organisationerna besvarade kallet, och dessa dyrbara själar hastade ut från de dömda kyrkorna, liksom Lot hastade ut ur Sodom före stadens ödeläggelse. Guds folk stärktes av den stora härlighet, som vilade över dem i väldig omfattning, och beredde dem på, att hålla ut i frestelsens stund. Överallt hörde jag en massa röster: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Uppenbarelseboken 14:12.

Nådatidens Utgång

För mig påtalades den tid, då den tredje ängels budskap upphörde. Guds kraft vilade över Hans folk; de hade utfört sitt arbete och var beredda på den prövande tid, som väntade dem. De hade erhållit särlaregnet, eller uppfriskningen från Herrens närvaro, och det levande vittnesbördet hade getts kraft igen. Den sista, stora varningen hade ljudit överallt, och detta hade upprört och gjort jordens bebyggare rasande, som vägrade, att ta emot budskapet.

Jag såg änglar skynda fram och åter i himmelen. En ängel med en skrivares verktyg vid sin sida vände tillbaka från jorden och meddelade Jesus, att hans arbete var utfört, och att de heliga hade räknats och beseglats. Sedan såg jag Jesus, som tjänstgjorde framför arken med de Tio Buden, kasta ned rökelsekaret. Han lyfte händerna och sade med hög röst: ”Det har skett.” {Uppenbarelseboken 16:17.} Och hela änglahären lade ifrån sig kronorna, då Jesus yttrade detta allvarliga tillkännagivande: ”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig.” Uppenbarelseboken 22:11.

Varje fall hade avgjorts till liv eller till död. Medan Jesus tjänstgjorde i helgedomen, fälldes domen över de rättfärdiga döda, och sedan över de rättfärdiga levande. Kristus hade tagit emot Sitt rike, efter att ha fullbordat försoningen för Sitt folk och suddat ut deras synder. Antalet undersåtar i riket hade fastslagits. Lammets vigsel hade utförts. Och riket, med dess storslagenhet under hela himmelen, skänktes åt Jesus och arvingarna till frälsningen, varpå Jesus skulle regera som konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Då Jesus begav Sig ut ur det allra heligaste, hörde jag klinkandet från bjällrorerna på Hans klädnad; och då Han gick därifrån, täckte en mörk sky jordens invånare. Därefter fanns det ingen medlare mellan syndiga människor och en vred Gud. Så länge, som Jesus hade stått emellan Gud och skyldiga människor, hade folken hållits i schack; men då Han lämnade Sin plats mellan människor och Fadern, avlägsnades det hindrande bandet och så fick Satan full kontroll över de i allt förhärdade.

Det var omöjligt, att plågorna skulle kunna utgjutas, medan Jesus tjänstgjorde i helgedomen; men när Hans verk är fullbordat, och Hans medling upphör, kommer det ej att finnas något, som håller Guds vrede tillbaka, och den kommer då att bryta ut i raseri över den skyldige syndarens huvud, som har ringaktat frälsningen och hatat tillrättavisning. I denna förfärliga stund, då Jesu medlande var över, levde de heliga inför ögonen på en helig Gud utan medlare. Varje sak var avgjord, och varje juvel var räknad. Jesus dröjde Sig kvar ett ögonblick i den himmelska helgedomens yttre avdelning, och de synder, som hade bekänts under Hans vistelse i det allra heligaste, hade lagts på Satan, syndens upphovsman, som måste lida deras straff. [Anm.: Detta Satans lidande utgör inte på minsta vis en indirekt försoning. Såsom framgår av ett tidigare kapitel: ”Emedan Jesus var människans ställföreträdare och borgen, blev synden lagd på honom”. (Se sidan 225.) Men sedan de, som tar emot Kristi offer, har förlossats, är det bara rätt och riktigt, att Satan, syndens upphovsman, skall lida det slutgiltiga straffet. Som fru White har sagt på annan plats: ”När Kristi medlartjänst i helgedomen i himmelen är fullbordad, kommer Satan inför Gud, de himmelska änglarna och alla de frälsta att på samma sätt bli förklarad skyldig till allt det onda som han har fått Guds folk att begå.” *Den Stora Striden*, sidan 595. Sammanställarna.]

För sent! För sent!

Sedan såg jag Jesus lägga ifrån Sig Sin prästdräkt och iföra Sig Sin kungliga skrud. På Hans huvud var det många kronor, en krona inuti en krona. Omgiven av änglahären, lämnade Han himmelen. Plågorna föll över jordens invånare. Vissa fördömde och förbannade Gud. Andra ilade till Guds folk och bad dem om, att lära dem, hur de skulle undgå Hans straffdomar. Men de heliga hade inget att meddela dem. Den sista tåren för syndare hade fällts, den sista suckande bönen hade sänts upp, den sista bördan burits, den sista varningen getts. Nådens ljuva röst skulle inte längre bjuda in dem. Då de heliga och hela himmelen var angelägna om deras frälsning, delade de inte detta intresse. Liv och död låg framför dem. Många önskade sig livet, men ansträngde sig inte, för att vinna det. De valde inte livet, och nu fanns det inget försoningsblod att rena den skyldige med, ingen medlidsam Frälsare att be för vederbörande och ropa: ”Skona, skona syndaren litet längre.” Hela himmelen hade förenat sig med Jesus, då de hörde det skräckinjagande uttalandet: ”Det har skett. Det är fullbordat.” Frälsningsplanen hade blivit utförd, men bara ett fåtal hade dragit nytta av den. Och då

nådens ljuva röst dog bort, grep fruktan och rädsla de onda. Med fruktansvärd tydlighet hörde de orden: "För sent! För sent!"

De, som inte hade satt värde på Guds Ord, skyndade sig hit och dit, de vandrade från hav till hav, och från norr till öster, för att söka Herrens Ord. Ängeln sade: "De skall inte finna det. Det råder hungersnöd i landet; inte hunger efter bröd, inte törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Vad skulle de inte ge för ett godkännande ord från Gud! Men nej, de måste hungra och törsta. Dag efter dag har de ringaktat frälsningen, satt större värde på jordiska rikedomar och jordiska nöjen, än på himmelens skatter och gillande. De har förkastat Jesus och föraktat Hans heliga. De orena måste vara orena för all framtid."

Många av de onda blev ytterligt ursinniga, då de led av effekterna av plågorna. Det var en scen med ohygglig pina. Föräldrar förebrådde sina barn bittert, och barn sina föräldrar, bröder sina systrar och systrar sina bröder. Höga, gråtande rop hördes från alla håll: "Det var Du, som avhöll mig från, att ta emot den sanning, som kunde ha skonat mig från denna fruktansvärda stund." Folk vände sig till sina predikanter med bittert hat och klandrade dem med dessa ord: "Ni varnade oss inte. Ni sade till oss, att hela världen skulle bli omvänd, och ropade: Frid, frid, för att dämpa all fruktan, som blivit väckt. Ni talade inte till oss om denna timme, och de, som varnade oss för detta, sade Ni var fanatiska och onda människor, som ville fördärva oss." Men jag såg, att predikanterna inte undgick Guds vrede. Deras lidanden var tio gånger större, än deras församlingsmedlemmars var.

Jakobs Nödtid

Jag såg, att de heliga lämnade städerna och byarna, och samlades i grupper samt levde på avsides liggande platser. Änglar gav dem mat och vatten, medan de onda led av svält och törst. Sedan såg jag världens ledande män rådgöra inbördes, livligt uppvaktade av Satan och hans änglar. Jag såg en skrivelse, varav kopior spreds på olika ställen i landet, givande order om, att med mindre de heliga skulle ge upp sin speciella tro, ge upp Sabbaten och helga första veckodagen, skulle folk vid en bestämd tidpunkt fritt få döda dem. Men under denna prövande timme var de heliga lugna och fattade, de litade på Guds löfte om, att bereda en utväg för dem.

På en del platser rusade de onda på de heliga, för att döda dem före tidpunkten för påbudets verkställande; men änglar i form av soldater stred för dem. Satan önskade sig förmånen, att få utplåna den Högstes heliga, men Jesus befallde Sina änglar, att vaka över dem. Gud ville äras, genom att ingå pakt med dem, som hade hållit Hans lag, inför ögonen på hedningarna runt omkring dem; och Jesus ville äras, genom att förvandla till odödlighet de trofasta, som så länge hade väntat på Honom, utan att de först skulle smaka döden.

Snart såg jag de heliga lida svår mental pina. De tycktes vara omgivna av jordens onda invånare. Allt verkade vara emot dem. Några började att frukta, att Gud hade lämnat dem, att gå förlorade i de ondas händer. Men om deras ögon hade kunnat öppnas, skulle de ha sett sig omgivna av Guds änglar. Därefter kom de ondas vrede skara, följd av massor av onda änglar, som hetsade de onda människorna, att slå ihjäl de heliga. Men innan de kunde närma sig Guds folk, måste de onda först förbi gruppen med mäktiga, heliga änglar. Detta var omöjligt. Guds änglar fick dem att retirera och orsakade också, att de onda, hotande änglarna drog sig tillbaka.

Ropet om Befrielse

Detta var en ohyggligt smärtsam tid för de heliga. Dag och natt ropade de till Gud om befrielse. Utåt teddes sig flykt vara omöjlig. De onda triumferade redan, och ropade: "Varför befriar Er Gud Er inte ur våra händer? Varför stiger Ni inte till väders och räddar livet?" Men de heliga brydde sig inte om dem. Liksom Jakob, brottades de med Gud. Änglarna längtade efter, att befria dem, men de måste vänta litet längre; Guds folk måste tömma bägaren och sänkas ned i dopet. Änglarna, som var trogna sitt ansvar, fortsatte sin bevakning. Gud tänkte inte låta Sitt namn dras i smutsen ibland hedningarna. Tiden var nästan inne, då Han skulle visa Sin mäktiga kraft och på ett härligt vis befria Sina heliga. Till Sitt namns ära skulle Han befria var och en av dem, som tålmodigt hade väntat på Honom och vars namn stod skrivna i boken.

Den trofaste Noa visades för mig. Då regnet föll och Syndafloden kom, gick Noa och hans familj in i arken, och Gud stängde om dem. Noa hade trofast varnat invånarna i världen, som fanns före Syndafloden, fastän de hade hånat och bespottat honom. Och då vattnet steg på jorden, och den ene efter den andre drunknade, såg de att arken, som de hade skrattat åt, flöt säkert på vattnet, noga bevarande Noa och hans familj. Likaså såg jag, att Guds folk, som trofast hade varnat världen för Hans stundande vrede, skulle befrias. Gud tänkte

inte låta de onda utplåna dem, som väntade på förvandlingen och som inte ville böja sig för vilddjurets påbud, eller ta emot dess märke. Jag såg, att i fall de onda skulle ha fått mörda de heliga, skulle Satan och hela hans här, liksom alla hatare av Gud, ha blivit nöjda. Och oh, vilken seger skulle det inte ha varit för hans sataniska majestät, att under den yttersta tiden få herraväldet över dem, som så länge hade väntat på, att få se Honom, som de älskade! De, som har hånat tanken på de heligas upplyftande, kommer att bevittna Guds omsorg om Sitt folk, och se deras härliga befrielse.

Då de heliga lämnade städerna och byarna, blev de förföljda av de onda, som ville slå ihjäl dem. Men de svärd, som höjdes, för att döda Guds folk, gick i bitar och föll kraftlösa i marken som halm. Guds änglar beskärnade de heliga. De ropade dag och natt om befrielse, och så nådde deras rop upp till Herren.

De Heliga befrias

Det var vid midnatt, som Gud valde, att befria Sitt folk. Medan de onda hånade dem från alla sidor, visade solen sig plötsligt, och strålade med all kraft, och månen stod stilla. De onda såg häpna på scenen, medan de heliga betraktade tecknen på sin befrielse med högtidlig glädje. Tecken och under följde raskt på varandra. Det var, som om allt upphörde, att fungera normalt. Strömmarna slutade, att flyta. Mörka, tunga moln framträdde och stötte samman. Dock fanns det en ljus punkt med oavlätlig härlighet, varifrån hördes Guds röst likt många vatten. Detta kom himlarna och jorden att ruskas om. Det inträffade ett kraftigt jordskalv. Gravarna öppnades, och de, som hade dött i tron under den tredje ängels budskap, och helgat vilodagen, kom fram från sina viloläger i mulden, härliggjorda, för att höra det fridsförbund, som Gud skulle ingå med dem, som hade hållit Hans lag.

Skyn öppnades och stängdes och var i uppror. Bergen darrade likt ett vasstrå i vinden och slungade ifrån sig kantiga klippstycken överallt. Havet kokade som en gryta och kastade upp sten på marken. Och då Gud uttalade dagen och timmen för Jesu återkomst och förkunnade det eviga förbundet med Sitt folk, sade Han en mening åt gången, följd av en paus, då orden rullade fram över jorden. Israels Gud stod med blickad riktad uppåt, lyssnande till orden, som kom från Jehovas mun och rullade över jorden likt

stark åska. Det var väldigt högtidligt. Vid slutet på varje mening ropade de heliga: "Åra! Halleluja!" Deras ansikten lystes upp av Guds härlighet, och de sken med en härlighet liknande den i Moses ansikte, då han kom ned från Sinaiberget. De onda kunde inte se på dem för härlighetens skull. Och då den eviga välsignelsen uttalades över dem, som hade ärat Gud och helgat Hans vilodag, ljöd det ett mäktigt segerrop över vilddjuret och dess avbild.

Så började jubileet, då landet skulle vila. Jag såg den gudfruktige slaven resa sig i seger och triumf, och skaka av sig kedjorna, som band honom, medan hans onde ägare blev förvirrad och inte visste, vad han skulle ta sig till, ty de onda förstod ej orden från Guds röst.

Kristi Återkomst

Snart visade sig en stor, vit sky, som Människosonen satt på. Då den först visade sig på avstånd, såg skyn väldigt liten ut. Ängeln sade, att den var ett tecken på Människosonens ankomst. Då den nalkades jorden, såg vi Jesu omätliga härlighet och majestät, då Han red fram till seger. En svit av heliga änglar, med klara och glittrande kronor på sina huvuden, följde Honom på Hans väg.

Inget språk kan beskriva denna härliga scen. Den levande, majestätiska skyn och den oöverträffade härligheten kom stadigt närmare, och vi såg tydligt Jesu älskliga person. Han bar inte en krona av törnen, utan en krona av härlighet vilade på Hans heliga panna. På Hans dräkt och lårbeklädnad stod det skrivet konungarnas Konung och herrarnas Herre. Hans ansikte strålade klart som middagssolen, Hans ögon var som flammande eld, och Hans fötter såg ut som ren koppar. Hans röst ljöd som många musikinstrument. Jorden skälvde inför Honom, himlarna vek bort likt en bokrulle, som rullas ihop, och alla berg och öar avlägsnade sig från sina fästen. "Kungarna på jorden, stormännen och härförarna, de rika och de mäktiga, alla slavar och fria, gömde sig i hålor och bland bergsklyftor, och de sade till bergen och klipporna: 'Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag har kommit, och vem då bestå?'" Uppenbarelseboken 6:15-17.

De, som kort tid tidigare gärna skulle ha utplånat Guds trofasta barn från jordytan, var nu vittnen till, hur Guds härlighet vilade över dem. Och mitt upp i sin skräck hörde de helgonens stämmor i glada toner säga: "Se, här är vår Gud! Honom väntade vi på, han skall frälsa oss." Jesaja 25:9.

Den första Uppståndelsen

Jorden skakade våldsamt, då Guds Sons röst kallade fram de sovande heliga. De reagerade på maningen och kom fram iförda vidunderlig odödlighet, ropande: ”Döden är uppslukad och segern vunnit. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?” (Se Första Korintierbrevet 15:55.) Så höjde de levande heliga och de uppståndna sina röster i ett långt, skallande segerrop. De kroppar, som hade lagts i graven bärande sjukdomens och dödens märken, stod upp i evig hälsa och livskraft. De levande heliga förändrades på ett ögonblick, utan dröjsmål, och lyftes jämte de uppståndna, och tillsammans mötte de sin Herre i luften. Oh, vilket härligt möte! Vänner, som döden hade skilt åt, förenades, för att aldrig mer skiljas.

På båda sidor om himlavagnen var det vingar, och under var det levande hjul; och medan vagnen rullade framåt, ropade hjulen ”Helig”, och medan vingarna rörde sig, ropade de ”Helig”, och heliga änglar ledsagande skyn ropade ”Helig, helig, helig, Herren Gud den Allsmäktige!” Och de heliga på skyn ropade: ”Helig! Halleluja!” Och vagnen rullade uppåt mot den Heliga Staden. Innan de tågade in i staden, ordnades de heliga in i en fulländad fyrkant, med Jesus i mitten. Han stod huvudet högre, än de heliga och änglarna. Alla i fyrkanten såg Hans majestätiska gestalt och älskliga utseende.

De Heligas Belöning

Därpå såg jag ett stort antal änglar bringa härliga kronor från staden – en krona till envar av de heliga, med namnet skrivet på utsidan. Då Jesus bad om kronorna, bragte änglarna dem till Honom, och med Sin egen högra hand satte den älsklige Jesus kronorna på de heligas huvuden. På samma sätt bragte änglarna harporna, och Jesus gav även dessa till de heliga. De kommenderande änglarna slog an den första tonen, och så höjdes alla röster i glad och lycklig lovprisning, och alla händer svepte skickligt över harpornas strängar, och sände ut melodisk musik med rika och fullkomliga klanger och toner.

Därefter såg jag Jesus leda den förlossade gruppen till stadens port. Han grep tag om porten och svängde den inåt på dess glittrande gångjärn och uppmanade folken, som hade bevarat sanningen, att gå in. Inne i staden fanns ögonens samlade fröjd. Rik härlighet syntes överallt. Så betraktade Jesus Sina frälsta heliga; deras anleten

strålade av härlighet; och då Han riktade sin kärleksfulla blick mot dem, sade Han, med fyllig och melodisk röst: ”Jag ser Min själs möda, och är nöjd. Denna rika härlighet är Er, att njuta av för evigt. Era sorger är över. Det skall inte mera förekomma någon död, ej heller sorg, ej heller klagan, ej heller skall det förekomma någon smärta.” Jag såg den förlossade hären böja sig ned och kasta sina glittrande kronor framför Jesu fötter, och så, sedan Hans älskliga hand hade rest dem upp, rörde de vid sina guldharpor och fyllde himmelen med sin rika musik och sång till Lammet.

Så såg jag Jesus föra Sitt folk hän till livets träd, och vi hörde åter Hans ljuvliga stämma, rikare, än någon musik, som har uppfattats i dödliga människors öron, säga: ”Bladen på detta träd är till för folkens hälsa. Ät alla av detta.” På livets träd satt den skönaste frukt, som de heliga hade fri åtgång till, och i staden stod den härligaste tron, varifrån en ren flod utgår med livets vatten, klart som kristall. På ömse sidor av floden stod livets träd, och på flodens stränder stod det andra träd med frukter, som tjänade som föda.

Språket är helt och hållet för ynkligt, för att ens försöka, att beskriva himmelen med. När scenerna framträder inför min syn, blir jag fullständigt förbluffad. Gripen av den övermåttan stora härligheten, lägger jag ifrån mig pennan och utbrister: ”Oh, vilken kärlek! Vilken fantastisk kärlek! Det mest upphöjda språk kan inte beskriva himmelens härlighet, eller Frälsarens kärleks oförljkeliga djup.”

De Tusen Åren

Min uppmärksamhet riktades hän till jorden. De onda hade utplånats, och deras lik låg på dess yta. Guds vrede, i form av de sju sista plågorna, hade hemsökt jordens invånare och kommit dem, att bita sig i tungan av smärta, och förbanna Gud. De falska herdarna hade blivit en särskild måltavla för Jehovas vrede. Deras ögon hade ruttnat i sina hål, och deras tungor i sina munnar, medan de stått på sina fötterna. Efter det, att de heliga hade befriats genom Guds röst, vände de ondas skara sitt raseri mot varandra. Jorden tycktes sölas i blod, och döda kroppar låg från dess ena ände till den andra.

Jorden såg ut som en ödemark. Städer och byar, som hade välts över ända av jordbävningen, låg i högar. Berg hade rubbats ur sina lägen,

efterlämnande djupa hål. Ojämna klippstycken, utslungade ur havet, eller upprivna ur marken, låg kringsspridda över hela jordytan. Stora träd hade rivits upp med rötterna och kastats huller om buller över landskapet. Här skall Satan och hans änglar ha sitt hem i tusen år. Här skall han vara buden, och vandra fram och åter på jordens brustna yta och se verkningarna av sitt uppror emot Guds lag. I tusen år skall han få erfara följden av den förbannelse, som han har förorsakat.

Begränsad allena till jorden, kommer han inte att tillåtas besök i andra världar, och utsätta dem för frestelse och prövning, som inte har fallit i synd. Under den här tiden lider Satan svårt. Sedan hans syndafall har hans onda sidor ständigt förhärskat. Men nu är han berövad sin kraft, och är överlämnad till, att betänka det han har gjort sedan sitt fall, och se framåt med bävan och skräck mot den ödesdigra framtid, när han måste lida för allt det onda, som han personligen har gjort och straffas för de synder, som han har förlett andra till att begå.

Jag hörde segerrop från änglarna och från de förlossade heliga, vilka lät som tio tusen musikinstrument, eftersom de inte längre skulle irriteras och frestas av Satan och för att andra världars invånare hade befriats från hans närvaro och frestelser.

Härefter såg jag troner, och Jesus och de återlösta heliga satt på dem; och de heliga regerade som kungar och präster inför Gud. Kristus dömde, tillsammans med Sitt folk, de onda döda, och jämförde deras handlingar med Lagboken, Guds Ord, och avgjorde varje sak enligt gärningarna gjorda i kroppen. Så bestämdes de straff, som de onda måste lida enligt sina gärningar; och straffen antecknades efter deras namn i dödens bok. Satan och hans änglar dömdes också av Jesus och de heliga. Satans straff blev långt värre, än deras, som han hade bedragit. Hans lidanden skulle vida överstiga deras och skulle inte gå att jämföra med dessa. Sedan alla de, som han hade bedragit, hade utplånats, skulle Satan fortsatt leva och lida mycket längre.

Sedan de onda dödas dom hade blivit fastställd, vid slutet på de tusen åren, lämnade Jesus staden, och de heliga jämte en svit ur änglahären följde Honom. Jesus steg ned på ett stort berg, som delades itu, då Hans fötter rörde vid det, och blev till en mäktig slätt. Då blickade vi uppåt och såg den stora, sköna staden, med tolv grundvalar och tolv portar, tre på var sida, och en ängel vid varje port. Vi utropade: "Staden! Den stora staden! Den

har kommit ned från Gud ur himmelen!" Och den kom ned i all sin glans och bländande härlighet och landade på den mäktiga slätt, som Jesus hade berett åt den.

Den andra Uppståndelsen

Därefter lämnade Jesus staden tillsammans med alla ledsagande heliga änglar och alla de förlossade heliga. Änglarna omgav sin Befälhavare och ledsagade Honom på Hans väg, och de heligas tåg följde efter. Så kallade Jesus i ohyggligt majestät fram de onda döda; och de kom upp med samma svaga och sjukliga kroppar, som då de lades i graven. Vilken åsyn! Vilken scen! Vid den första uppståndelsen kom alla fram i odödlig blom, men vid den andra är förbannelsens samtliga märken synliga för alla. Jordens kungar och adelsmän, höga och låga, lärda och olärda, samlas. Alla skådar Människosonen; och just de, som föraktade och hånade Honom, som satte törnekronan på Hans heliga panna och slog Honom med röret, skådar Honom i all Hans kungliga majestät. De, som spottade på Honom under Hans rättegång, vänder sig nu bort från Hans genomträngande blick och från Hans ansiktes härlighet. De, som drev spikarna genom Hans händer och fötter, ser nu märkena efter Hans korsfästelse. Den, som stötte ett spjut i Hans sida, skådar märkena från sin grymhet på Hans kropp. Och de vet, att Han är densamme, som de korsfäste och hånade under Hans dödsångest. Och sedan ljuder det ett långdraget, plågsamt rop, när de flyr, för att dölja sig för konungarnas Konungs och herrarnas Herres närvaro.

Alla försöker, att gömma sig i klippor, och avskärma sig mot Hans fruktansvärda härlighet, som de tidigare föraktade. Och överväldigade och smärtande på grund av Hans majestät och enorma härlighet, höjer de i samklang sina röster, och utbrister med ohygglig tydlighet: "Salig är Han, som kommer i Herrens namn!"

Så gick Jesus och Hans heliga änglar, åtföljda av alla de frälsta, igen till staden, och de bittra klagoropen och gnyendena från de fördömda fyllde luften. Då såg jag, att Satan återupptog sitt verk. Han gick omkring ibland alla sina undersåtar och gjorde de svaga starka, och sade till dem, att han och hans änglar var mäktiga. Han pekade på de otaliga millioner, som hade uppstått. Där var mäktiga krigare och kungar, som var skickliga i krigföring, och som hade erövrat riken. Och där

var mäktiga jättar och tappra män, som aldrig hade förlorat ett slag. Där var en stolt och äregirig Napoleon, vars framfart hade fått länder att skälva. Där stod män med reslig längd och värdig hållning, som fallit i slag, medan de törstat efter segrar.

Då de lämnade graven, började deras tankegång, där den hade stannat av i döden. De närde samma önskan om seger, som då de hade stupat. Satan rådgjorde med sina änglar, och så med dessa kungar och segerherrar samt mäktiga män. Han blickade därpå ut över den enorma hären, och sade till dem, att gruppen i staden var liten och svag, och att de kunde gå åstad och inta den samt kasta ut dess invånare, och själva överta dess rikedomar och härlighet.

Det lyckades Satan, att bedra dem, och omgående började de, att förbereda sig för strid. Det var många dugliga män i den enorma hären, och de konstruerade alla slags krigsredskap. Med Satan som anförare, satte skaran i väg. Kungar och krigare följde tätt efter Satan, och skaran efter dem i grupper. Varje grupp stod under sin ledare, och ordning hölls under marschen över jordens brustna yta till den Heliga Staden. Jesus stängde stadens portar, och den jättelika armén omgav den, och intog position, i väntan på hård strid.

Kristus kröns

Nu visar Kristus Sig igen för Sina fiender. Högt ovanför staden, på blankpolerat guld som grundval, står en tron, hög och upphöjd. På denna tron sitter Guds Son, och Han omges av medborgarna i Sitt rike. Kristi makt och majestät kan intet språk beskriva, ingen penna kan skildra det. Den evige Faderns härlighet omger Hans Son. Hans närvaros klarhet fyller Guds stad flödar ut över portarna, ja, den översvämmar hela jorden med sin strålgans.

Närmast tronen är de, som tidigare varit nitiska för Satans sak, men som likt brinnande vedträn hade lyfts ur elden och sedan följt sin Frälsare med djup och intensiv helgelse. Därnäst står de, som utvecklade en kristen karaktär mitt uppe i falskhet och hedendom, som ärade Guds lag, då den kristna världen förklarade den vara ogiltig, och millioner från alla tider, som blev martyrer eller blodsvittnen för sin tro. Och därutöver är ”en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folkslag och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och

med palmlblad i händerna.” Uppenbarelseboken 7:9. Deras krig är till ända, deras seger är vunnen. De har sprungit tävlingsloppet och fått priset. Palmlbladen i händerna är en symbol på deras seger, de vita kläderna är en bild på Kristi fläckfria rättfärdighet, som nu är deras.

De frälsta stämmer upp en lovsång, som genljuder i himmelens salar: ”Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.” Änglar och serafier stämmer in i tillbedjan. Då de frälsta har skådat Satans makt och ondska, har de insett som aldrig förr, att ingen annan kraft, än Kristi kraft, kunde ha gjort dem till segrare. I hela den skinande skaran är det ingen, som tillskriver sig själv frälsningen, som om de skulle ha vunnit seger i egen kraft och godhet. Inget sägs om deras gärningar eller lidanden; utan varje sångs grundval, varje hymns grundton är: ”Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.” Uppenbarelseboken 7:10.

I närvaro av jordens och himmelens invånare äger den slutliga kröningen av Guds Son rum. Och nu uttalar konungarnas Konung, förlänad det högsta majestät och kraft, domen över upprorsmakarna emot Hans regering, och verkställer straffet över dem, som har överträtt Hans lag och förtryckt Hans folk. Guds profet säger: ”Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna.” Uppenbarelseboken 20:11, 12.

Så snart, som registren öppnas, och Jesus blickar på de onda, erinrar de sig alla de synder, som de någonsin har begått. De ser precis, var deras fötter har avvikit från renhetens och helighetens stig, precis hur långt stolthet och uppror har förmått dem till, att överträda Guds lag. De förföriska frestelser, som de gärna gett efter för genom ett liv i synd, de förvända välsignelserna, nådens vågor, som slagits tillbaka av ett hårdnackat och icke ångerfullt hjärta – allt visar sig såsom tecknat i eldskrift.

Panorama över den Stora Striden

Ovanför tronen syns korset; och liksom i en panoramasyn, visas scenerna från Adams frestelse och fall, därpå de följande stegen i den stora återlösningsplanen: Frälsarens anspråkslösa födelse; Hans tidiga liv i enkelhet och lydnad; Hans dop i Jordanfloden, fastan och frestelsen i

öknen; Hans offentliga förkunnarverksamhet, varigenom himmelens dyrbaraste välsignelser kom människorna till del; dagar med massor av kärleks- och barmhärtighetsgärningar; nätter i bön och vaka i avsides belägna berg; missunnsamhetens, hatets och ondskans ränkspel som tack för Hans godhet; den fruktansvärda, mystiska pinan i Getsemane, under hela världens synders krossande tyngd; Hans förrådande i den mordiska hopens händer; de ohyggliga händelserna under denna fasans natt: Den motståndslöse fången, sviken av Sina mest älskade lärjungar, oförskämt driven genom Jerusalems gator; Guds Son triumferande framställd inför Hannas, inför rätta i översteprästens palats, i Pilatus' domstol, inför den fege och grymme Herodes, bespottad, hånad, torterad och dömd till döden – allt skildras livligt.

Och nu visas de sista scenerna inför den svajande skaran: Den tålmodigt lidande gående på vägen till Golgata; himmelens Furste hängande på korset; de högmodiga prästerna och den gycklande pöbeln hånande Honom för Hans dödskamp; det övernaturliga mörkret; den skälvande jorden, de ituslitna klipporna, de öppna gravarna, som markerade det ögonblick, då världens Frälsare gav upp Sitt liv.

Det förfärliga skådespelet visas precis sådant det var. Satan, hans änglar och hans undersåtar har ingen kraft till, att vända sig bort från bilden föreställande deras eget verk. Varje aktör minns den del han har spelat: Herodes, som lät döda de oskyldiga barnen i Betlehem, för att mörda Israels kung; den nedriga Herodias, på vilkens skyldiga själ vilar Johannes Döparens blod; den svage och anpasslige Pilatus; den hånande hopen av soldater; prästerna och rådsherrarna samt den vanvettiga skaran, som ropade: ”Hans blod må komma över oss och över våra barn” {Matteusevangeliet 27:25} – alla inser sin stora skuld. De försöker förgäves, att skylta sig för det gudomliga majestätets ansikte, vars strålgång överträffar solens, samtidigt som de frälsta kastar sina kronor inför Frälsarens fötter och utbrister: ”Han dog för mig!”

Mitt i den förlossade skaran finns Kristi apostlar, den hjältemodige Paulus, den ivrige Petrus, den älskade och älskande Johannes och deras uppriktiga bröder, liksom en oräknelig skara martyrer; medan där utanför murarna, kända för sin list och avskyvärdhet, finns de, som förföljde, fångslade och dödade Kristi vittnen. Där är Nero, det grymma och onda monstret, som nu ser glädjen hos och hör jublet från dem, som en gång blivit torterade, och vars omätliga pinor fyllde honom med satanisk fröjd. Hans mor är på plats,

för att se utfallet av sitt eget verk; för att bli varse, hur de onda karaktärsdragen överförda till hennes son – de lidelser, som fann sin näring i hennes inflytande och exempel – bar frukt i form av förbrytelser, som kom världen att darra.

Där är påvliga präster och prelater, som sade sig vara Kristi sändebud, men likväl tillgrep sträckbänken, fängelsehålor och bålet, för att styra Hans folks samveten. Där är stolta biskopar, som satte sig över Gud och vågade sig på, att förändra {förfalska} den Högstes lag. De, som gav sig ut för, att vara kyrkliga fäder, har räkenskaper att avlägga inför Gud, vilket de ingalunda kommer att slippa. För sent upptäcker de, att den Allsvetande värnar om Sin lag, och att Han inte alls tänker ursäkta de skyldiga. Nu erfar de, att Kristus identifierar Sig med Sitt lidande folk; och de märker kraften hos Hans egna ord: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” Matteusevangeliet 25:40.

Vid Domarskranket

Hela den onda världen står uppställd inför Guds domstol, anklagad för högförräderi mot himmelens regering. De har inget att säga till sitt försvar; de är utan ursäkt; och en evig dödsdom uttalas över dem.

Det är nu tydligt för alla, att syndens lön inte är ädelt oberoende och evigt liv, utan slaveri, fördärv och död. De onda ser, vad de har mist genom ett liv i uppror. Den långt högre och eviga vikten av härlighet föraktades, då den erbjöds till dem; men hur önskvärd ter den sig inte nu! ”Allt detta”, utropar den förtappade själen, ”kunde jag ha haft, men jag valde, att förpassa dessa ting långt ifrån mig. Oh, en sådan besynnerlig förtrollning! Jag har bytt ut frid, lycka och ära mot elände, skam och förtvivlan.” Alla ser, att deras uteslutning från himmelen är rättvis. Med sina liv har de tillkännagett: Vi vill inte, att denne Jesus skall styra över oss.

Som i trans, har de onda bevittnat Guds Sons kröning. I Hans händer ser de tavlorna med Guds lag, de förordningar, som de har föraktat och överträtt. De bevittnar, hur de frälsta brister ut i förundran, hänryckning och tillbedjan; och i det, att en melodisk våg sveper över skarorna utanför staden, utropar alla som med en röst: ”Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud, du Allsmäktige. Rättfärdiga och sanna är dina vägar, du folkens konung” (Uppenbarelseboken 15:3), och faller raklånga ned och tillber livets Furste.

Den andra Döden

Satan verkar förlamad, när han ser Kristi härlighet och majestät. Han, som tidigare var en krönt kerub, minns, varifrån han har fallit. En strålande seraf, ”morgonrodnadens son”; hur förändrad, hur förnedrad!

Satan ser, att hans frivilliga uppror har gjort honom olämplig för himmelen. Han har övat upp sina krafter till krig mot Gud; himmelens renhet, frid och harmoni skulle innebära den svåraste tortyr för honom. Hans anklagelser mot Guds barmhärtighet och rättvisa har nu tystnat. Den skam, som han dristade sig till, att häfta vid Jehova, vilar nu helt på honom själv. Och nu böjer Satan sig ned och erkänner det rätta i sin dom.

Varje fråga om sanning och villfarelse under den länge varande konflikten har nu besvarats. Guds rättvisa har i allt försvarats. Det stora offer, som Fadern och Sonen har gjort för människornas skull, har visats inför världen. Timmen är kommen, när Kristus intar Sin rättmätiga ställning, och förhårligas över makter och myndigheter samt alla namn, som går att nämna.

Trots att Satan nödgas erkänna Guds rättvisa, och böjer sig för Kristi herravälde, är hans karaktär oförändrad. Upprorsandan bryter ut likt ett skyfall. Fylld med vanvett, beslutar han sig för, att inte ge upp den stora striden. Tidpunkten är inne för det sista, förtvivlade slaget mot himmelens Konung. Han ilar in ibland sina undersåtar, och dristar sig till, att försöka att uppegga dem med sitt eget raseri och väcka dem till ögonblicklig strid. Men av alla de otaliga millioner, som han har lockat till uppror, är det ingen, som nu erkänner hans herravälde. Hans kraft är slut. De onde är fulla av samma hat mot Gud, som driver Satan; men de ser att deras sak är hopplös, att de inte kan få överhanden mot Jehova. Deras raseri tänds emot Satan och dem, som har varit agenter i hans uppror. Med demoniskt raseri går de på dem, och det spelas upp en scen med allmän strid.

Eld från Himlen

Så uppfylls profetens ord: ”Ty HERRENS vrede är riktad mot alla hednafolk, hans förbittring mot alla deras härskaror. Han överlämnar dem till undergång, han utlämnar dem till slakt.” Jesaja 34:2. ”Han skall låta glödande kol och svavel regna över de ogudaktiga, en glödhet vind är den kalk de får att dricka.” Psaltaren 11:6. Eld kommer ned från Gud ut ur himlen. Jordan bryts upp. Vapnen, som ligger dolda i dess djup, tas fram. Förtärande eld bryter ut från alla gapande

svalg. Också klipporna brinner. ”Se, dagen kommer, den brinner som en ugn.” Malaki 4:1. Elementen skall smälta med brinnande hetta, jorden och verken därpå skall brännas upp. (Andra Petrusbrevet 3:10.) Moloks eld är förberedd åt kungen, den störste upprorsmakaren; branden flammar djupt och stort, och ”likväl en svavelström skall HERRENS Ande sätta den i brand.” Jesaja 30:33. Jordens yta är som en smält massa – en enorm, sjudande eldsjö. Det är ogudaktiga människors doms- och undergångsstund – ”ett vedergällningens år, då han utför Sions sak.” Jesaja 34:8.

De onda får sitt vedergällningsstraff på jorden. Dagen, som kommer, ”skall bränna upp dem, säger HERREN Sebaot”. Malaki 4:1. En del förintas på ett ögonblick, medan andra lider i många dagar. Alla straffas enligt sina gärningar. De rättfärdigas synder har överförts på Satan, det ondas upphovsman, som måste bära deras straff. [Se fotnot på sidan 403.] Alltså skall han inte endast lida för sitt eget uppror, utan för alla de synder han har fått Guds folk att begå. Hans straff blir långt värre, än alla deras, som han har bedragit. Efter att alla de har omkommit, som har fallit i synd genom hans bedrägeri, skall han stadigt leva och lida. De onda utplånas till sist i de renande lågorna, rot och gren – Satan är roten, och hans efterföljare är grenarna. Guds rättvisa mättas, och de heliga och hela änglahären säger med hög röst: Amen.

När jorden omgärdas av Guds hämnds eld, förblir de rättfärdiga trygga i den Heliga Staden. Dem, som får del av den första uppståndelsen, har döden ingen makt över. (Uppenbarelseboken 20:6.) Liksom Gud är en förtärande eld mot de onda, är Han både en sol och en sköld över Sitt folk. (Psaltaren 84:12.)

Den Nya Jordan

”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit”. Uppenbarelseboken 21:1. Elden, som förtär de onda, renar jorden. Alla spår av förbannelsen sopas bort. Inget evigt brinnande helvete kommer att betona syndens fruktansvärda följd för de lösköpta. Ett minne kommer att återstå: Vår Frälsare kommer alltid att bära märkena efter Sin korsfästelse. Hans sårade huvud, Hans händer och fötter är de enda påminnelserna om det grymma verk, som synden har utträttat.

”Och du Herdetorn, du dotter Sions kulle, till dig skall det komma, det forna herraväldet skall komma, dottern Jerusalems kungadöme.” Mika 4:8. Riket, som gick förlorat på grund av synd, har Kristus återtagit, och de förlössade skall besitta det tillsammans med Honom. ”För evigt blir de bevarade, men de ogudaktigas efterkommande blir utrotade. De rättfärdiga skall ära landet och bo där för evigt.” Psaltaren 37:28, 29. En fruktan för, att de heligas arv skall verka för materialistiskt, har fått många, att förändliga just de sanningar, som borde få oss att betrakta den nya jorden som vårt hem. Kristus förvissade lärjungarna om, att Han gick bort, för att bereda boningar åt dem. De, som tar till sig läran i Guds Ord, kommer inte att vara helt ovetande om den himmelska bostaden. Och aposteln Paulus tillkännager: ”vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.” Första Korintierbrevet 2:9. Människors språk är för otillräckligt, för att beskriva de rättfärdigas belöning. Endast de, som får se den, kommer att känna till den. Begränsade människosinnen kan inte fatta härligheten i Guds paradiset.

I Bibeln kallas de frälstas arv för ett land. (Hebréerbrevet 11:14-16.) Där leder den Store Herden Sitt folk till levande vattenkällor. Livets träd ger sin frukt varje månad, och trädets blad är till för folkens hälsa. Där finns det ständigt strömmande vattendrag, klara som kristall, och vid sidan av dem kastar vajande träd sina skuggor på stigar beredda för Herrens förlössade. Där finns vidsträckta slätter, som breder ut sig till vackra kullar, och Guds berg når imponerande höjder. På dessa fridfulla slätter, vid sidan om de levande strömmarna, skall Guds folk, så länge pilgrimer och vandringsmän, finna ett hem.

Det Nya Jerusalem

Där ligger det Nya Jerusalem, med ”Guds härlighet”, och dess ljus är ”som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis.” Uppenbarelseboken 21:11. Herren säger: ”Jag skall jubla över Jerusalem, fröjda mig över mitt folk.” Jesaja 65:19. ”Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud skall själv vara hos dem. Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta.” Uppenbarelseboken 21:3, 4.

I Guds stad skall någon natt ”inte finnas mer”. Ingen behöver eller önskar, att vila sig. Man kommer inte att bli trött av, att göra Guds vilja och prisa Hans namn. Vi skall alltid märka

morgonens friskhet, och alltid vara långt ifrån dess slut. ”... och de behöver inte någon lampas sken eller solens ljus. Ty Herren Gud skall lysa över dem”. Uppenbarelseboken 22:5. Solens ljus kommer att överträffas av en strålgång, som inte bländar smärtsamt, men som vida övergår vår klara middagssol. Guds och Lammets härlighet kommer att flöda över den Heliga Staden med ljus, som aldrig upphör. De frälsta skall vandra i den eviga dagens sollösa härlighet.

”Något tempel såg jag inte i staden, ty Herren Gud, den Allsmäktige, och Lammet är dess tempel.” Uppenbarelseboken 21:22. Guds folk ges förmånen, att öppet umgås med Fadern och Sonen. ”Nu ser vi en gåtfull spegelbild”. Första Korintierbrevet 13:12. Vi skådar Guds bild reflekterad, som i en spegel, i naturens verk och Hans bemötande av människor; men där skall vi se Honom ansikte mot ansikte, utan slöja emellan. Vi skall stå i Hans närvaro och skåda härligheten hos Hans anlete.

Där kommer odödliga mänskossinnen att studera skaparmaktens under, den förlössande kärlekens hemligheter med aldrig sinande glädje. Där kommer det ej att finnas någon grym och bedräglig fiende, som frestar till, att glömma bort Gud. Alla förmågor kommer att växa till, varje kunnande att tillta. Att tillägna sig kunskaper, kommer aldrig att trötta sinnet eller tömma det på kraft. Där kommer de största företagen att utföras, den ivrigaste strävan förverkligas, de högsta mål nås; och det kommer ständigt att resa sig nya höjder att bestiga, nya under att förbluffas över, nya sanningar att begripa, färska saker och ting att ta i anspråk sinnets, själens och kroppens krafter.

Och medan evighetens år går, kommer de att bringa rikare och härligare uppenbarelser av Gud och av Kristus. Enär kunskapen är något, som ökar, kommer kärleken, vördnaden och lyckan också att tillta. Ju mera människor lär sig av Gud, desto mer kommer de att beundra Hans karaktär. I det, att Jesus öppnar frälsningens rikedomar och Sina fantastiska bedrifter i den stora striden mot Satan, kommer de förlöstas hjärtan att bulta med starkare helgelse, och de kommer att slå an än ljuvare toner på guldharpona; och tio tusen gånger tio tusen och tusentals gånger tusentals röster att samstämt brista ut i den mäktiga lovsångskören.

”Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet, ja, allt som finns i dem hörde jag säga: ’Honom som sitter på tronen, honom och Lammet, tillhör tacksägelsen och priset, äran och

makten i evigheternas evigheter.” Uppenbarelse-
boken 5:13.

Synd och syndare finns inte mera, hela Guds
universum är rent, och den stora striden är över
för alltid.